

Thanh Thành Chi Luyện, Hạ Nhật Như Tích

Contents

Thanh Thành Chi Luyện, Hạ Nhật Như Tích	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	29
12. Chương 12	32
13. Chương 13	35
14. Chương 14	38
15. Chương 15	40
16. Chương 16	43
17. Chương 17	46
18. Chương 18	49
19. Chương 19	52
20. Chương 20	54
21. Chương 21	58
22. Chương 22	61
23. Chương 23	63
24. Chương 24	66
25. Chương 25	69
26. Chương 26	72
27. Chương 27	74
28. Chương 28	78
29. Chương 29	80
30. Chương 30	83
31. Chương 31	86
32. Chương 32	89
33. Chương 33	92
34. Chương 34	95
35. Chương 35	98
36. Chương 36	101
37. Chương 37	104
38. Chương 38	107
39. Chương 39	110
40. Chương 40	113
41. Chương 41	117

42. Chương 42	120
43. Chương 43	123
44. Chương 44	127
45. Chương 45	130
46. Chương 46	133
47. Chương 47	136
48. Chương 48	139
49. Chương 49	142
50. Chương 50	145
51. Chương 51	148
52. Chương 52	151
53. Chương 53	154
54. Chương 54	157
55. Chương 55	160
56. Chương 56	163
57. Chương 57	167
58. Chương 58	170
59. Chương 59	174
60. Chương 60	177
61. Chương 61: Phiên Ngoại – Tám Năm Sau	182

Thanh Thành Chi Luyện, Hạ Nhật Như Tích

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, thanh xuân vườn trường, tiểu ngược, ăm áp nhẹ nhàng, HEEdit: Huang FangNăm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-thanh-chi-luyen-ha-nhat-nhu-tich>

1. Chương 1

Đầu năm rơi một trận tuyết lớn, ước chừng đem đường kính trái đất kéo dài thêm cả thước. Khi đó người khóc trời than đất rất nhiều, nhưng không có ai đối với trận tuyết lớn kia cười nói: “Bất hạnh a!”

Trận động đất kinh hoàng ở Tứ Xuyên không chỉ làm chấn động mảnh đất không quá hưng thịnh kia, mà là trái tim của toàn bộ người Trung Quốc. Nhớ mang máng những ngày ấy trên TV không phát chương trình giải trí hay phim truyện gì, tiền tiêu vật bất tri bất giác mà đem toàn bộ gửi đến hội chữ thập đỏ.

Olympic Bắc Kinh được tổ chức kéo theo sự chú ý của toàn thế giới, đó là sự kiện thể thao hấp dẫn, là lần đầu tiên trong lịch sử Bắc Kinh được đăng cai tổ chức Olympic. Bắc Kinh Trung Quốc trở thành cái tên nổi tiếng trên thế giới.

Sau đó, khủng hoảng tài chính kéo đến, các công ty xí nghiệp lớn bị bắt đóng cửa. Số lượng người thất nghiệp trên cả thế giới cứ thế thẳng tắp tăng lên, người không thất nghiệp thì lo lắng bất an, chỉ sợ một ngày mình cũng mất việc. Trên phố lớn ngõ nhỏ, người đi dạo thì nhiều, người đi mua đồ thì cực ít.

Cơ hồ tất cả việc lớn đều tập trung tại một năm này mà xảy ra.

Đầu tháng chín năm ấy, trong một ngôi trường cấp ba vang lên một ca khúc của Châu Kiệt Luân: trời trong xanh đợi cơn mưa phùn, còn ta đang đợi nàng. Kia khói bếp nhà ai, vẫn vương ngàn dặm bên sông. Dưới đáy bình viết Hán lệ, phảng theo nét thanh thoát của thư pháp tiền triều. Cõi như ta đặt phước bút để đợi được gặp nàng. Ánh trăng vàng ai vớt mất, để quãng sáng mở ra kết cục này.... (Song: Sứ thanh hoa – lời dịch từ Jayvietnam.net)

Cửa lớp 10 – 13 dán một bảng sắp xếp chỗ ngồi, đây là do giáo viên chủ nhiệm chưa gặp mặt tùy ý xếp chỗ rồi dán lên. Kiều Tử Tích chen qua đám người tìm chỗ của mình, đầu ngón tay trắng nõn lướt qua từng cái tên, rốt cuộc tìm được chỗ của mình, ánh mắt cũng đồng thời rơi vào cái tên bên cạnh, Hạ Minh Hiên, đó là người sẽ ngồi cùng với y.

Tìm được chỗ ngồi ngồi xuống, Kiều Tử Tích lấy ra một hộp sữa, đó là lúc sáng bà nội đã nhét vào trong cặp sách của y. Mở nắp uống một hớp rồi để ở cạnh bàn, radio của trường vẫn đang phát bài hát của Châu Kiệt Luân, bất quá đã đổi sang một ca khúc khác: “Không nhìn thấy nụ cười của em, anh làm sao ngủ nổi. Bóng dáng của em gần như vậy, anh lại chẳng thể ôm tới...” (Song: Cầu Vồng)

Khuỷu tay không cẩn thận động vào hộp sữa, ‘ba’ một tiếng vang lên, dòng sữa trắng chảy hết ra ngoài. Kiều Tử Tích luống cuống tay chân đem hộp sữa dựng lên, non nửa hộp đều đã chảy hết sang bàn bên cạnh.

Nữ sinh ngồi ở phía sau đưa qua một gói giấy ăn, che miệng cười trộm. “Sao lại không cẩn thận như vậy”.

Cái người tên Hạ Minh Hiên kia vẫn chậm chạp chưa thấy xuất hiện, vết sữa trên mặt bàn đã sớm được lau sạch không còn lưu lại một chút dấu vết, thậm chí so với trước kia trông còn sạch hơn.

Nam sinh mặt chiếc áo trắng vừa mới tiến vào đã khiến cho tất cả nữ sinh trong lớp phải chú ý, không phải vì hắn là người cuối cùng có mặt, mà là vì gương mặt còn đẹp hơn cả người nổi tiếng kia, cao phú suất trong truyền thuyết bất quá chính là như vậy.

Mà nam sinh áo sơ mi trắng kia lập tức đi đến vị trí bên cạnh Kiều Tử Tích ngồi xuống, trong miệng còn thở hổn hển, dám chắc là vừa mới học tốc chạy đến. Không cần nói cũng biết, người này chính là Hạ Minh Hiên.

Thoáng thấy hộp sữa trên bàn Kiều Tử Tích, Hạ Minh Hiên cầm lấy trút luôn vào miệng, đợi đến khi uống xong đến một giọt cũng không còn, hắn mới thở ra một hơi. “Khát muốn chết, lần sau trả cho cậu hộp khác”.

Kiều Tử Tích giật mình trong chốc lát, hộp sữa kia vốn dĩ định vứt đi, không nghĩ tới hắn lại uống luôn, thật lâu sau y mới mở miệng. “Không cần”.

Lần đầu tiên gặp nhau chính là như vậy, Kiều Tử Tích còn chưa nói với Hạ Minh Hiên chuyện cái bàn bị bẩn, bởi vì chiều hôm đó liền thay đổi chỗ ngồi, không thay đổi chính là Kiều Tử Tích và Hạ Minh Hiên vẫn ngồi cùng nhau.

Hộp sữa kia Hạ Minh Hiên vẫn còn nhớ rõ. Ngày hôm sau, Hạ Minh Hiên mang tới hai hộp, Kiều Tử Tích từ chối không nhận, Hạ Minh Hiên kiên quyết đưa cho y. Vì thế mượn một hộp sữa làm trung gian, Hạ Minh Hiên còn thao thao bất tuyệt với Kiều Tử Tích rất nhiều chuyện, nên nói hay không nên nói hắn đều nói cả. Không đến hai ngày, Kiều Tử Tích và Hạ Minh Hiên đã trở nên quen thuộc.

Ba năm trung học chính là ba năm quan trọng nhất đời người, đây là câu nói mà ở lễ khai giảng hiệu trưởng đã không ngừng lặp đi lặp lại, lúc họp lớp giáo viên chủ nhiệm cũng nhắc lại, chắc hẳn ba năm trung học về sau còn phải nghe câu này không dưới ngàn lần.

Bầu chọn cán sự lớp phụ trách học tập là dựa theo kết quả thi đầu vào. Nghe nói mấy lão sư đều muốn cướp Kiều Tử Tích về làm cán sự cho môn mình, ai bảo thành tích của y quá tốt.

Hạ Minh Hiền cười nhạo nói. “Cậu cũng nên cẩn thận, nếu tương lai bọn họ có con gái, nhất định sẽ cướp cậu về làm con rể đó”.

Kiều Tử Tích lấy khuỷu tay đập ngực hần. “Đi chết đi!”

Cuối cùng, Kiều Tử Tích được chọn làm cán sự lớp phụ trách môn toán, là môn mà Hạ Minh Hiền buông thả nhất. Mỗi lần có ai không làm bài tập đều sẽ bị Kiều Tử Tích nhớ kỹ ghi tên lại, Hạ Minh Hiền ở ngay bên cạnh nói. “Người anh em, lát nữa đừng có ghi tên tôi vào nhe”.

Kiều Tử Tích lườm hần một cái. “Ai là anh em với nhà cậu?”

Sắc mặt Hạ Minh Hiền lúc này so với khổ qua trông còn khổ hơn. Hiện giờ mới quen nhau mấy ngày, ngay cả bạn bè còn chưa đến, nói gì là anh em.

Tên thì vẫn ghi lại, lão sư dạy toán học đeo cặp kính cận độ nặng ngồi ở văn phòng, hai mắt trừng trừng nhìn Hạ Minh Hiền, hai phiến môi hé ra hợp lại, thao thao bất tuyệt: “Em sao lại như thế này, mới lên cấp ba được bao lâu, đi học còn chưa được một tháng mà đã không làm bài tập! Em xem em thế này thì lấy đâu ra tiền đồ, qua ba năm mà không thi nổi đại học thì em cho là em vẫn có thể sống tốt sao? Cha mẹ nuôi em ăn học em tưởng là dễ dàng à, tần tần khổ khổ tạo điều kiện cho em học hành em còn không biết nghĩ, sau này em lấy cái gì để báo đáp họ...”

Ước chừng nói khoảng nửa giờ, lúc Hạ Minh Hiền được thả ra đã quá giờ tan học, trong lớp một mảnh vắng lặng.

Kiều Tử Tích dựa vào cột tường ở một góc, nhìn Hạ Minh Hiền đang dậm đầu đi tới. “Không cho cậu chút giáo huấn cậu sẽ không biết hối cải”.

Hạ Minh Hiền đi qua đập tay y. “Không phải cậu nói chúng ta không phải anh em hả?”

“Tôi cũng đâu nói chúng ta là anh em”.

Kiều Tử Tích quay đầu chạy lấy người, người nào đó vừa lúc chặn được. “Vậy cậu ở đây chờ tôi làm gì?”

Kiều Tử Tích không đáp.

“Bình thường cậu trao đổi với bà cộp mẹ kia thế nào vậy? Lúc nãy thiếu chút nữa đã bị ánh mắt của bà ta giết chết rồi”.

“Ngày nào cậu cũng làm bài tập thì bà ấy sẽ tươi cười với cậu thôi”.

Hạ Minh Hiền khinh thường cười một cái. “Ngày mai tôi thử làm bài tập một lần, xem bà ta có cười với tôi không nhớ”.

Kiều Tử Tích biết được gia thế của Hạ Minh Hiền vẫn là từ miệng người khác mà ra. Nhà Hạ Minh Hiền có mở một nhà hàng tây, cách trường học không xa, việc buôn bán tương đối tốt. Vì thế hình tượng cao phú suất của Hạ Minh Hiền cứ như vậy được xác định.

Nữ sinh lớp trên hết tiết học đều sẽ chạy đến cửa sổ lớp 10 – 13 vây xem, xem qua một lúc liền lên thảo luận. “Đúng là rất đẹp trai nha, y như idol Hàn Quốc ấy”. “Nam sinh ngồi bên cạnh hần cũng không tồi, oa, sao người dễ nhìn đều rơi hết vào lớp này vậy”.

Kiều Tử Tích có một loại xúc động muốn đem Hạ Minh Hiền ném thẳng xuống dưới lầu, bút nắm chặt cứng trong tay, cuối cùng vẫn là cố nhịn xuống. Trong đầu hiện lên bốn chữ ‘lam nhan hoạ thủy, lam nhan hoạ thủy, lam nhan hoạ thủy...’

QQ với weibo đã trở thành phương tiện liên lạc chính của thời đại ngày nay, viết thư coi như đã lạc hậu. Thế nhưng vẫn sẽ có người viết. Một phong thư màu hồng nhạt từ sáng sớm đã được đặt trong ngăn bàn Hạ Minh Hiền, Kiều Tử Tích liếc bên ngoài một cái xem là ai viết, nhưng không có ghi tên. Bình thường viết thư tình sẽ chẳng có ai ghi tên bên ngoài cả.

Hạ Minh Hiền vừa đến đã đem phong thư hồng nhạt kia ném luôn vào thùng rác, Kiều Tử Tích xem thường nhìn hần. “Người ta tần tần khổ khổ viết ra, sao cậu không thử xem một chút?”

Người nọ lại cười rất không đàng hoàng. “Bên trong viết cái gì không cần xem tôi cũng đoán được, nếu cậu muốn đọc, tôi nhất về cho cậu”.

Quay đầu đi chỗ khác, Kiều Tử Tích vẻ mặt khinh thường. “Cút đi, ai muốn xem chứ!”

~ *

~ *

~ *

~~Mình edit bộ này vì cái tựa, vì nội dung, và vì trong truyện tác giả dùng mấy bài hát / câu nói mình rất thích ;____; Không chắc có được 1 chương/ngày không, vì mình đang bận.... Vậy thôi, chúc vui ~

2. Chương 2

Hội thao trung học đúng như trong dự kiến, không có ai tham gia. Ủy viên thể dục thể thao cầm phiếu đăng ký chạy đông chạy tây kêu gọi, mọi người chỉ cười cho qua. Vì vinh quang của cả lớp, giáo viên chủ nhiệm ban xuống mệnh lệnh, không một ai dám lên tiếng phản đối. Cuối cùng áp dụng phương thức rút thăm, ai lấy được mục nào thì tham gia thi mục đó, trừ phi là bệnh nan y, bằng không đều phải tham gia.

Nhân phẩm Hạ Minh Hiên coi như kém nhất, ngay cả chạy 5000 mét bi thảm nhất cũng bị hấn bốc trúng.

Mỗi ngày tan học, Hạ Minh Hiên kéo theo Kiều Tử Tích tâm không cam tình không nguyện đến sân thể dục xem hấn chạy bộ. Kiều Tử Tích một tay cầm hai cái cặp sách, một tay cầm chai nước khoáng, nhìn hấn chạy qua từng vòng từng vòng.

Hạ Minh Hiên cầm lấy chai nước từ tay Kiều Tử Tích, ngửa đầu há mồm uống lấy uống để, nước từ khoe miệng chảy xuống thấm ướt cả áo.

“Cậu đem tôi trở thành bảo mẫu của cậu hả?” Kiều Tử Tích đen mặt hỏi hấn.

Hạ Minh Hiên trịnh trọng nói. “Đương nhiên không phải, tôi đem cậu trở thành anh em của tôi cơ mà”.

“Ai là anh em với nhà cậu”.

“Cậu đó”.

Kiều Tử Tích trừng mắt nhìn hấn. “Cậu mà không giành được vị trí quán quân thì cũng đừng có quay về gặp tôi”.

Khi ấy, Hạ Minh Hiên ba hoa khoác lác vỗ ngực nói. “Không thành vấn đề, quán quân quá đơn giản”.

Mưa kéo dài liên tục vài ngày, cứ tưởng rằng hội thao sẽ bị lùi lại. Ai ngờ tới hôm ấy, ông trời đặc biệt chiếu cố mà cho một ngày hửng nắng, trời xanh ngàn dặm không một bóng mây, nóng gắt như đổ lửa.

Hạ Minh Hiên mặc bộ đồng phục thể dục màu lam, làn da trắng nõn của hấn với quần áo màu lam đúng là hình thành hai thế đối lập rõ nét, gương mặt suât khí phơi ra dưới ánh mặt trời, trách không được lại trở thành nam sinh hấp dẫn nhất trong mắt nữ sinh. Một nhóm nữ sinh vây quanh hấn nói này nói kia, cũng không biết nói cái gì mà vui vẻ thế.

Hạ Minh Hiên da mặt dày hướng về phía Kiều Tử Tích ngoắc tay. “Tử Tích, lát nữa nhớ đến điểm cuối đón tôi!”

Mấy nữ sinh bên cạnh hấn lập tức đáp lại. “Mình tới đón nhé” . “Để mình tới cho”.....

Kiều Tử Tích quay mặt đi, coi như hấn không tồn tại. Một đại nam nhân mà đón với đỡ cái gì, người ta là nữ sinh còn chưa nói như vậy.

Lúc Hạ Minh Hiền đang chạy 5000 mét, bạn học cùng lớp Đàm Húc tham gia thi nhảy cao bị trật chân, Kiều Tử Tích ở ban hậu cần lập tức đỡ cậu ta đến phòng y tế.

Chờ đến khi Kiều Tử Tích trở lại, Hạ Minh Hiền đã một thân đầy mồ hôi ngồi dưới tàng cây hóng gió, cầm chai nước tu ừng ực, bên cạnh còn có một cô gái đang quạt cho hắn.

Hạ Minh Hiền dùng ánh mắt ngoan độc nhìn chằm chằm Kiều Tử Tích đang đi tới.

Phớt lờ ánh mắt của hắn, Kiều Tử Tích ngồi xuống bên cạnh, đấm một cái lên ngực hắn. “Thế nào, quán quân không?”

“Không được!” Giọng nói cổ ý tăng thêm mùi thuốc súng.

“Lúc trước là ai nói quán quân quá đơn giản, hử?”

Hạ Minh Hiền không nói lời nào, nữ sinh đang ngồi quạt bên cạnh lại thay hắn thanh minh. “Quán quân lần này chính là quán quân điển hình ở sơ trung, Minh Hiền giành được á quân cũng là tốt lắm rồi”.

Không để ý nữ sinh bên cạnh nói gì, Hạ Minh Hiền nhìn chằm chằm Kiều Tử Tích hỏi. “Vừa rồi cậu đi đâu?”

“Đàm Húc bị thương, tôi đưa cậu ta đến phòng y tế”.

Hạ Minh Hiền bĩu môi, chuyện của người khác thì quan tâm như vậy, ngược lại chuyện của huynh đệ nhà mình thì không thèm để ý!

Hạ Minh Hiền vẫn như trước mỗi sáng đến lớp rồi mới ăn sáng, ăn xong thì lấy khuỷu tay huých huých Kiều Tử Tích. “Cho mượn bài tập toán chép cái”.

Lúc mới đầu, Kiều Tử Tích còn lục lọi vở trong ngăn bàn một hồi, về sau liền trực tiếp để luôn trên mặt bàn.

Thi giữa kỳ, điểm số các môn của Kiều Tử Tích đều lọt vào top 10, ở ngay trang đầu tiên của danh sách thứ hạng mà nhà trường dán lên đã có thể thấy tên của cậu.

Tên của Hạ Minh Hiền tìm đến tận năm trang sau mới thấy.

Kiều Tử Tích khinh thường nhìn hắn. “Danh sách thứ hạng có sáu trang thôi”.

Sau lần thi đó, ở trên bảng thông báo có dán một bài văn, tên và lớp đều đã bị bôi đen, chỉ có một lời phê đỏ chói của lão sư: ‘Tư tưởng bất chính’.

Trong bài bản ấy có một câu: ‘Lão sư tự cho mình là siêu phàm luôn ví bản thân giống như một cây nến, đốt cháy tương lai của mình để thắp sáng cho những bông hoa của tổ quốc. Mình đã nghĩ sao gần đây lại mất điện lắm thế, hoá ra là có quá nhiều nến. Cây nến mua một chiếc xe, mỗi ngày đến trường đều rò ga rồi lắc a lắc, học sinh đều nói hắn đã thành cây nến to. Cây nến to nói với các cây nến khác, cái xe kia trị giá mấy chục vạn, mình xem qua chắc cũng chỉ mấy vạn thôi...’ (chắc cây nến to là hiệu trưởng, các cây nến khác là giáo viên trong trường, haha không hiểu).

Kiều Tử Tích liếc Hạ Minh Hiền. “Cậu viết?”

Hạ Minh Hiền ngậm ống hút uống nước ngọt, cảm thấy rất vô nghĩa, nói. “Nếu tôi mà viết á, lời văn so với tiểu tử kia còn tốt hơn mấy lần”.

Ba năm trung học thường thường sẽ chỉ dùng hai năm là học xong chương trình, còn lại một năm là để ôn tập. Cho nên mới chỉ một học kỳ mà đã học xong sách của cả năm, các giáo viên phải tận tình khuyên bảo đám học sinh đang oán giận tiến độ học quá nhanh. “Nhất định phải mau chóng thích ứng, nếu học không xong chương trình thì không có thời gian để ôn tập, không có thời gian ôn tập thì làm sao mà bước đến chiến trường đại học...”

Thao thao bất tuyệt nói xong một đồng lớn lại vùi đầu vào giảng bài, nói đến chỗ mình cảm thấy đơn giản thì nói với học sinh: “Phần này rất dễ hiểu, các em về nhà tự đọc, chúng ta chuyển qua ví dụ tiếp theo...”

Phía dưới kêu rên thảm thiết.

Lão sư ổn định trận thế, chỉnh lại mắt kính trên sống mũi. “Các em phải quen với tốc độ giảng bài của giáo viên, bây giờ không phải là học sinh cấp hai nữa”.

Quy định cùng hình thức thi vào đại học không ngừng cải cách đổi mới, bắt đầu từ khoá 08, ban giám hiệu hưởng ứng cải cách thi đại học, cũng liền áp dụng chính sách phân ban cho trường mình.

Thời gian đi học tan học chậm rãi trôi qua, học kỳ một lớp mười cũng dần kết thúc. Mỗi một góc sân trường đều nghe được tiếng thảo luận nên chọn ban tự nhiên hay ban xã hội.

Hạ Minh Hiền nói. “Tử Tích, nhìn bộ dáng cậu văn nhả như vậy, chắc là chọn ban xã hội hả?”

“Khiến cậu thất vọng rồi, tôi chọn ban tự nhiên”.

Hạ Minh Hiền tặc tặc lưỡi. “Chọn giống tôi đó”.

Kiều Tử Tích dùng khoé mắt liếc hắt, dự cảm chẳng lành tự dưng nảy lên trong lòng.

Một giọng nữ trong veo thông qua radio của trường chân thành nói: “Những năm tháng cấp ba, chúng ta đã từng mất phương hướng, từng oán giận, cũng từng nghĩ tới sẽ từ bỏ, nhưng cuối cùng, chúng ta vẫn từng bước tiến về phía trước...”

Thi cuối kỳ, tốc độ báo kết quả so với hoá tiễn còn nhanh hơn. Môn cuối cùng còn chưa thi xong mà đã biết điểm môn ngữ văn. Lão sư dạy ngữ văn mang theo giọng Giang Tây nồng đặc vỗ vai Kiều Tử Tích nói. “Lần này viết văn lạc đề, chỉ được bốn mươi điểm, cộng cả những phần khác cũng chỉ hơn sáu mươi, thầy thấy với trình độ của em hẳn là phải cao hơn số này nhiều”.

Hạ Minh Hiền nói. “Cậu quản mấy lời của ông già đó làm gì, văn viết của tôi còn được có ba mươi chín điểm đây này”.

“Cậu đang an ủi tôi đấy à?” Kiều Tử Tích cười.

Thi cuối kỳ xong là bước luôn sang học kỳ 2 lớp mười, kết quả phân ban còn chưa có, lớp 10 – 13 vẫn là một tập thể. Lễ khai giảng, thầy hiệu trưởng thân cao không đến một mét sáu ngồi ở bàn chủ tịch, trong tay cầm bài diễn thuyết dài không ít hơn tám trang.

Nhạc quốc ca vang lên, toàn trường đứng dậy, có thể thấy hiệu trưởng đáng kính của chúng ta so với mấy giáo viên đứng bên thì thấp hơn nhiều lắm. Có một câu nói rất đúng: tầm vóc nhỏ bé ẩn chứa một tâm hồn vĩ đại!

Bài diễn thuyết kia nói xong cũng không dài lắm, nghe đồn là bởi vì thị lực của hiệu trưởng không tốt, cho nên phải đem chữ phóng ra cỡ lớn, nhìn thì lắm nhưng cũng chỉ có mấy nghìn chữ thôi.

3. Chương 3

Khi đó trường học đưa ra một khẩu hiệu cho khối mười, đó là: ‘Nhị linh nhất nhất, chỉ tranh thứ nhất!’ (nhị linh nhất nhất: 2011 – là năm khối mười sẽ thi đại học)

Khẩu hiệu hô lên cực kỳ vang dội. Hiệu trưởng nói khoá 08 là khoá ưu tú nhất từ trước đến nay, học sinh tiến bộ nhanh, bầu không khí học tập so với những khoá trước cũng tốt hơn nhiều lắm. Sau đó còn đem từng tấm gương điển hình liệt kê ra....

Nói xong phía dưới hô hào vỗ tay như sấm dậy.

Cuối cùng là màn trao thưởng. Hiệu trưởng bày ra một tập giấy khen đỏ chót cùng với phần thưởng đi kèm, sau đó thanh thanh giọng một cái, gọi lần lượt từng người có trong danh sách lên.

Tên của Kiều Tử Tích ở cuối cùng, so với đợt thi giữa kỳ, thứ hạng của cậu bị tụt xuống năm bậc. Nguyên nhân là vì điểm ngữ văn quá thấp, cho nên kéo luôn tổng điểm các môn xuống.

Ngày hôm sau, kết quả phân ban được công bố. Một đám học trò vây quanh chủ nhiệm lớp đòi xem danh sách cụ thể. Như vậy sẽ rất loạn, chủ nhiệm lớp bảo bọn họ về chỗ ngồi trước, chính mình đọc tên từng người từng người một.

Kiều Tử Tích đang đọc một tác phẩm văn học tuổi trẻ, Hạ Minh Hiên lấy khuỷu tay huých cậu. “Cậu nói xem liệu chúng ta có được phân đến cùng một lớp không?”

Kiều Tử Tích buông sách, nhìn thoáng qua chủ nhiệm lớp đang đọc tên, nói với Hạ Minh Hiên. “Ban tự nhiên có mười hai lớp, cho nên xác suất xảy ra lớn bao nhiêu cậu tự tính đi”.

Tên của Kiều Tử Tích ở trước Hạ Minh Hiên, chủ nhiệm lớp đọc. “Kiều Tử Tích, lớp 10 – 18”.

Hạ Minh Hiên xoay xoay cây bút trong tay, trêu chọc nói. “Không tồi, mười tám môn võ nghệ!” (Mười tám môn võ nghệ: thuật ngữ dùng để chỉ mười tám loại vũ khí cơ bản trong hệ thống chương trình các môn phái võ thuật Trung Quốc).

Xác suất Kiều Tử Tích và Hạ Minh Hiên cùng lớp chỉ có một phần trăm. Nhưng trong xác suất học cũng có một câu: trong những sự kiện có thể xảy ra, sự kiện nào có xác suất thấp nhất thì có thể xảy ra nhất.

Hạ Minh Hiên chia tay. “Người anh em, lại đụng phải một phần trăm, về sau chiếu cố nhiều hơn nhe”.

Kiều Tử Tích liếc liếc bàn tay vươn tới của hắn, lấy quyển sách đập cho một cái. “Tôi còn tưởng cậu không biết tính chớ”.

“Cái đấy mà cũng tính không ra thì đúng là quá sĩ nhục IQ 140 của tôi”.

“140 chia đôi thì có”.

“Cậu đừng có mà coi thường tôi, tôi mà phát huy tài năng là có thể sánh ngang với Einstein luôn đó!”

Kiều Tử Tích không thèm để ý đến hắn, thu dọn sách vở chuẩn bị đến phòng học mới. Qua mười phút, một chồng sách cao ngất ngưỡng đã được đặt gọn gàng trên mặt bàn.

Kiều Tử Tích lấy tay vỗ vỗ chồng sách, nói. “Muốn tôi chiếu cố thì giúp bê sách đi”.

Hạ Minh Hiên đáp ứng.

Mấy nữ sinh trong lớp cũng kéo lại. “Minh Hiên, bê giúp mình một ít đi. Mình phải chuyển xuống tầng một, sách nặng thế này một mình mình không bê nổi”.

Kiều Tử Tích đem chồng sách trên tay Hạ Minh Hiên ôm về. “Tôi tự bê, cậu giúp bọn họ đi”.

Hạ Minh Hiên nói. “Tôi giúp cậu bê qua đó trước rồi quay lại hộ bọn họ”.

Sách có nặng thì chia ra hai ba lần để bê là được rồi, thế nhưng các nữ sinh đều có một loại tâm hư vinh, cảm thấy có thể nhờ một nam sinh ưa nhìn bê sách giúp mình thì đã hoàn thành được mộng tưởng của thời kỳ trưởng thành, cho nên ngày hôm đó Hạ Minh Hiên mệt đến gần chết, tầng trên tầng dưới chạy qua chạy lại hơn chục lần.

Đến lớp mới, chỗ ngồi của Hạ Minh Hiên và Kiều Tử Tích bị tách ra, thành tích càng tốt thì càng được ngồi ở phía trên dãy giữa, người sáng suốt vừa nhìn là biết chỗ ngồi này được sắp xếp theo thành tích.

Hạ Minh Hiên bị phân đến một góc lớp, sách vở còn chưa sắp xếp xong đã nằm ra bàn ngủ luôn, bóng cây dừa già ngoài cửa sổ hắt lên gương mặt tuần tú của hắn.

Trên đầu bị đánh một cái, Hạ Minh Hiên tỉnh dậy, ngẩng đầu thì thấy Kiều Tử Tích đang tựa tiểu phi tiểu nhìn mình.

“Bạn học, tan học rồi”.

Hạ Minh Hiên vươn vai duỗi người. “Mệt chết đi được”.

“Ai kêu cậu cứ thích chiều ý nữ sinh, tự làm tự chịu”.

“Cái đấy gọi là thương hoa tiếc ngọc hiểu chưa?”

“Phải phải phải, cậu cứ tiếp tục thương hoa tiếc ngọc của cậu đi, tôi về”. Kiều Tử Tích xoay người rồi đi, Hạ Minh Hiên cầm cặp sách đuổi theo.

“Đi cùng đi”.

Kiều Tử Tích liếc hần. “Nhà tôi với nhà cậu ngược đường đó”.

“Cùng ra đến cổng trường cũng được mà”.

Phân ban rồi, Hạ Minh Hiên vẫn là bộ dáng chơi bời lêu lổng. Mỗi sáng, bài tập toán của Kiều Tử Tích vẫn để sẵn trên mặt bàn, Hạ Minh Hiên giải quyết xong một cái bánh bao sẽ qua lấy, ngay cả nói một câu cũng chẳng thém nói.

Ngồi sau Kiều Tử Tích là nữ sinh tên Diệp Tiểu Dao, là một cô gái khá tùy tiện, quần áo mặc nhìn chẳng ra dáng người, tóc cắt cực kỳ ngắn, nhìn từ xa còn tưởng là nam sinh.

Diệp Tiểu Dao vỗ vai Kiều Tử Tích, Kiều Tử Tích nghiêng đầu nghe cô nói chuyện.

“Tôi nói này, cậu cứ sẵn lòng để cậu ta chép bài của cậu như thế à?”

Liếc trộm Hạ Minh Hiên đang vui đầu chép bài ở phía sau, Kiều Tử Tích cười đến bất đắc dĩ. “Là cậu ta sẵn lòng chép, tôi đâu còn cách nào”.

Cho dù không chép của Kiều Tử Tích, hần cũng sẽ chép của người khác thôi.

Thời khoá biểu ngày nào cũng dày đặc toán học, hoá học, vật lý, sinh học, tiếng Anh, ngữ văn, các môn xã hội ít đến đáng thương, một tuần chỉ có một hoặc hai tiết. Giữa một đồng hàm số, gia tốc, kết cấu tế bào thỉnh thoảng lại xuất hiện một chút lịch sử, địa lý cũng trở thành một loại tiêu khiển.

Giáo viên môn xã hội cũng không quá nghiêm khắc, trong bầu không khí học tập căng thẳng như thế, một tiết bỏ ra cho học sinh xem video cũng là chuyện thường.

Vẫn là chủ nhiệm lớp nói đúng. “Các em chọn ban tự nhiên thì phải đem tâm trí đặt ở các môn tự nhiên, mấy môn xã hội kia đợi đến kỳ hai lớp 11 học một chút là thi qua ngay”.

Cái này không thể trách chủ nhiệm lớp, bởi vì ông ấy là giáo viên vật lý.

Radio trường dạo gần đây thường xuyên phát một ca khúc: “Em là viên kẹo ngọt trong lòng anh, là giấc mơ ngọt ngào hạnh phúc. Hai ta cùng nắm tay, ai cũng sẽ không rời xa, cùng nhau nhìn về chân trời mới...”

Ở cấp ba cấm yêu đương, mỗi lần sinh hoạt lớp, chủ nhiệm lúc nào cũng phải chen vào không ít tư tưởng không được yêu đương này nọ, giống như ở cấp ba mà dính đến tình yêu thì chẳng khác nào huỷ cả đời người.

Chào cờ ngày thứ Hai, nữ giám thị đi lên nói vài câu, đơn giản chính là thông báo với cả trường mới bắt được mấy học sinh đang yêu nhau dạy mãi không sửa. Người nào tên gì lớp mấy đều được đọc ra, phía dưới một trận xôn xao.

Nữ giám thị nói đến cảm xúc trào dâng mãnh liệt, cuối cùng chốt một câu. “Nếu các cô cậu muốn tiếp tục yêu đương thì đừng có ở đây học hành gì nữa, về nhà cưới nhau luôn đi”.

Hạ Minh Hiên vẻ mặt khinh thường, ghé vào bên tai Kiều Tử Tích nói. “Tôi dám chắc bà cô kia vẫn còn là xử nữ”.

Kiều Tử Tích dùng sức đâm vào ngực hần một cái, Hạ Minh Hiên ăn đau ôm ngực, nhìn bóng dáng Kiều Tử Tích mà khổ không nói nên lời.

Một vị giảng viên đại học từng nói với sinh viên của mình. “Bốn năm đại học mới là lúc chân chính tiếp nhận tri thức, yêu đương gì đó nên sớm giải quyết ở cấp ba đi”.

Hiện tại là thế kỷ hai mươi mốt, yêu sớm dường như đã trở thành một chuyện phổ biến. Trên cơ bản sẽ chẳng vì trường học cấm đoán mà người ta mất đi ý niệm đi tìm tình yêu. Một lớp học cả nam lẫn nữ đều đang trong thời kỳ trưởng thành, đương nhiên sẽ tránh không khỏi sinh ra cảm tình khác thường, mà đã có

cảm tình khác thường thì tất nhiên sẽ muốn tiến thêm một bước. Ai mà không có tuổi trẻ, liệu có ai dám nói thanh xuân của mình chưa từng mến mộ hoặc là có thiện cảm với người khác?

Năm 2009, giá nhà đất leo thang, tin tức mỗi ngày không thể thiếu đi việc đưa tin dân chúng đang gặp nhiều khó khăn trong việc mua đất mua nhà. Mâu thuẫn xã hội dâng cao cũng là vì mâu thuẫn giữa người mua và người bán đất càng nhiều.

Trong một bản tin ngắn, dân chúng được phỏng vấn đều trưng ra một bộ mặt rất khó xem. “Giá đất mà cứ tiếp tục tăng thì đúng là không muốn cho người ta chỗ sống nữa”.

“Giá đất cứ ở mức cao như vậy, tiền lương cả đời của dân thường chúng tôi cũng không mua nổi!”

Giáo viên lúc lên lớp cũng không tránh khỏi mà bàn đến mấy chuyện nóng hổi của xã hội, vừa nhắc đến là y như rằng sẽ thao thao bất tuyệt: đãi ngộ của giáo viên so với các nghề khác thấp hơn rất nhiều, tân tân khổ khổ làm cả một năm, không ăn không uống cũng chẳng mua nổi một phòng vệ sinh. Giá cả cứ tăng mà tiền lương thì vẫn cứ giậm chân tại chỗ, cuộc sống ngày càng khó khăn, gần đây giá thịt lợn tăng cũng nhanh, muốn ăn một bữa thịt cũng chẳng phải chuyện dễ dàng....

Cha mẹ Hạ Minh Hiên vòng vo ở công ty bất động sản vài ngày, cuối cùng cũng quyết tâm mua một ngôi nhà ở phố Hải Luân. Phố Hải Luân là đất trong mơ của người dân K thị, người ở nơi đó không ai là không có tài khoản ngân hàng ít hơn sáu con số 0, nếu không dân thường muốn đến ở nơi đó thì chỉ có làm trâu làm ngựa cả đời.

4. Chương 4

Không biết nữ sinh trong lớp nghe được tin ở đâu, cơ hồ trong vòng hai ngày mọi người đã biết chuyện cha mẹ Hạ Minh Hiên mua nhà ở phố Hải Luân, nghe nói trị giá hơn hai triệu.

Trương Vũ Tường – bạn học cùng lớp vỗ vai Hạ Minh Hiên, nói. “Hạ đại thiếu gia tuổi trẻ đầy hứa hẹn, có phòng có xe, đúng là cao phú suất. Hiện tại nữ sinh trong lớp ai cũng muốn gả cho cậu, ngay cả tôi cũng muốn được ở bên tên giàu có như cậu”.

Hạ Minh Hiên kéo Kiều Tử Tích qua, cố ý đem cậu chắn giữa hắn và Trương Vũ Tường. “Tử Tích, cứu tôi!”

Kiều Tử Tích đứng ở giữa khụ khụ hai tiếng, sau đó đem tay Hạ Minh Hiên và Trương Vũ Tường đặt cùng một chỗ, chân thành nói với Trương Vũ Tường. “Vũ Tường, coi như tôi không tồn tại, cậu cứ tiếp tục”.

Sau đó còn nhìn về phía Hạ Minh Hiên dạn dò. “Vũ Tường là nam sinh không tôi, cậu đừng có bực đãi cậu ấy”.

Hạ Minh Hiên với Trương Vũ Tường còn đang ngốc lảng, Kiều Tử Tích chốt lại một câu. “Tôi không quấy rầy nữa”.

“Này! Kiều Tử Tích cậu....”

Sau khi chuyển đến nhà mới, Hạ Minh Hiên được mua một cái xe đạp mới, Trương Vũ Tường nói hắn có xe chính là chỉ con xe đạp này. Mỗi ngày Hạ Minh Hiên cưỡi xe đến trường, gió thổi tóc vạt áo sơ mi trắng, tóc mái trước trán cũng bay bay, gương mặt vốn đã nổi bật nay lại càng thêm cuốn hút.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, phía sau xe Hạ Minh Hiên đã ngồi thêm một Kiều Tử Tích, dẫn tới không ít những ánh mắt vừa hâm mộ vừa ghen tỵ của nữ sinh. Nhà Kiều Tử Tích cách phố Hải Luân không xa, một quãng đường dài đều là cùng hướng với Hạ Minh Hiên. Ngày thường Kiều Tử Tích toàn phải ngồi xe buýt đến trường, mà hôm đó, Hạ Minh Hiên dựng con xe đạp mới trước mặt Kiều Tử Tích, nói, tôi chở cậu đi, mỗi ngày còn có thể tiết kiệm rất nhiều tiền xe buýt đó.

Kiều Tử Tích rất chán ghét cái kiêu Hạ Minh Hiền đem áo sơ mi đồng phục coi như áo khoác, vạt áo bị gió thổi ra sau cạo lên mặt cậu, mùi nước hoa ở ngay mũi khiến Kiều Tử Tích chịu không nổi. Đàn ông con trai mà có cái mùi này cứ thấy quái quái.

“Hạ Minh Hiền, cậu dùng nước hoa à?”

Hạ Minh Hiền cười cười. “Cái này phải trách mẹ tôi, bà ấy cứ thích dùng mấy loại bột giặt hương nồng đậm”.

Đến một ngã rẽ, Kiều Tử Tích và Hạ Minh Hiền mỗi người một hướng, Kiều Tử Tích lại một mình một đường.

“Ngày mai nhớ đợi tôi ở đây!” Hạ Minh Hiền gọi với theo bóng dáng Kiều Tử Tích.

Kiều Tử Tích không quay đầu lại, khoé miệng khẽ nhếch lên.

Sáng hôm sau, Hạ Minh Hiền vẫn mặt dày như thường đến mượn bài tập của Kiều Tử Tích, một bên giải quyết bữa sáng mới mua ở cổng trường, đem hộp sữa sắp hết hút ‘rột rột’.

Kiều Tử Tích liếc hắt. “Tối qua làm gì?”

“Chơi game một tí, ai mà nghĩ thời gian qua nhanh thế, vừa ngẩng đầu đã thấy mười một giờ rồi”. Hạ Minh Hiền hí mắt cười, vẻ mặt muốn bao nhiêu nịnh hót thì có bấy nhiêu, hoàn toàn đánh mất cái cảm giác thanh cao quý phái thường ngày trước mặt nữ sinh. “Tử Tích, bài tập, tôi...”

Kiều Tử Tích ném quyển vở lên mặt bàn, mắt thì nhìn vở, miệng thì nói với Hạ Minh Hiền. “Thế nào cũng có ngày mấy chơi game nhà cậu sẽ bị huỷ trong tay tôi”.

Hạ Minh Hiền rất có khí thế mà ‘hảo’ một câu, sau đó nhanh chân chạy về chỗ ngồi chép bài.

Vật lý lão sư vừa mới phải tiến đi mái tóc, tâm tình rất không tốt, một cổ đại hoạ ứ đọng chỉ chờ đến lúc phát tiết. Đại khái là, thợ cắt tóc đang cắt tóc cho lão sư nói chuyện với người khác quá mức nhập tâm, không cẩn thận mà đem cái tông đơ cắt tóc cạo sạch một đường ngay trước trán. Kết quả, vì mỹ quan, liền đem cả đầu lão sư cắt thành bộ dạng tóc dài chưa đến nửa centimet.

Nghe nói kiểu đầu này cực kỳ thịnh hành trong nhà giam. Lớp học cười vang một trận rồi mới khôi phục im lặng, thỉnh thoảng vẫn có người nhin không được mà phát ra thanh âm nén cười.

Vật lý lão sư vẫn bảo trì phong độ, ý cười trên mặt từ đầu đến cuối không hề biến mất, thậm chí có người còn hoài nghi ý cười kia là giả. Từ đó về sau, vật lý lão sư có thêm một biệt danh ‘tiểu diện hồ’. (con hồ biết cười, ý nói nham hiểm)

Vật lý lão sư một tay chống trên bệ giảng, ánh mắt ôn nhu quét qua một vòng lớp học. “Hôm nay không có ai nghỉ học chứ?”

Lớp trưởng nói không có.

“Tốt lắm. Học cấp ba mà còn nghỉ học thì chỉ có những người không muốn học, các em không phải dạng như vậy thầy rất mừng. Chờ đến sau này thi đại học mới biết được khoảng cách giữa người thường xuyên trốn học và người dù chỉ một tiết cũng không nghỉ”.

Thay đổi tư thế, vật lý lão sư tiện tay cầm một quyển vở bài tập mới thu lên xem.

Được rồi, đã đến trọng điểm!

Ánh mắt sắc bén lập tức rơi xuống góc của Hạ Minh Hiền, ngữ khí cũng mang theo tức giận. “Ai chép bài thì tự giác đứng lên!”

Lớp học lặng ngắt như tờ, một con muỗi bay ngang qua cũng nghe được rõ tiếng vo ve.

Buông vở bài tập trên tay, vật lý lão sư cười một cái, đến là gian tà! “Đừng tưởng các cô các cậu chép bài thì tôi không biết, tôi chỉ cần liếc mắt một cái là biết ai chép của ai! Chép thì ích lợi gì, hiện tại có thể chép, đến lúc đi thi ai cho các cô cậu chép? Nếu thích chép thì nói một câu tôi cho chép đủ luôn! Còn có, ai

cho người khác chép bài mà bị tôi phát hiện thì cũng chịu phạt chung luôn!” Quả nhiên là vì kiểu đầu kia, cổ hoả khí này phát tiết cả một buổi học mới có chút bình ổn.

Diệp Tiểu Dao ngồi phía sau trộm nói với Kiều Tử Tích. “Cuối cùng tôi cũng đã được mở mang đầu óc, cái gì gọi là ‘lão hổ không phát uy các người tưởng là Hello Kitty’”. Một trận giáo huấn này đã cho mọi người hiểu, lão hổ là không thể trêu chọc được.

Ngục hoả khí cuối cùng của lão hổ kia bắn tới Hạ Minh Hiên. Cũng không kinh khủng lắm, chỉ cần đem bài tập chép lại 100 lần rồi hôm sau nộp cho ông ta thôi. Đây là lời Hạ Minh Hiên nói, một câu đã đủ chứng minh hắn có chết cũng không đổi tính xấu.

Tan học, Kiều Tử Tích ngồi sau xe trầm mặc không nói, Hạ Minh Hiên thì thao thao bất tuyệt hết cái này đến cái kia, cuối cùng nói. “Cũng may ông ta không lôi cậu ra, chắc là thấy cậu thành tích tốt nên không phạt cậu”.

Sau đó mặt như đưa đám nói. “Thảm rồi, về sau không thể chép bài của cậu được nữa”.

Kiều Tử Tích im lặng thật lâu rồi mới mở miệng. “Hạ Minh Hiên, bài tập của mình về sau tự mình làm đi”. Như là khuyên bảo, lại như là mệnh lệnh.

Hạ Minh Hiên không nói gì, đánh tay lái một cái, xe lượn đi theo hình chữ S. “Cậu làm gì đó!” Suýt thì bị hất văng, Kiều Tử Tích theo bản năng ôm chặt lấy eo Hạ Minh Hiên.

Trên eo đột nhiên bị ôm lấy, Hạ Minh Hiên cong miệng cười. “Tử Tích, ôm chắc! Tôi muốn tăng tốc!”

Kiều Tử Tích bấy giờ mới phát hiện ra, cuống quýt thu tay về, cũng không biết trong lòng đang khẩn trương cái gì.

Hạ Minh Hiên chép bài tập một trăm lần, cũng không biết hắn chép bao lâu, chỉ biết là từng chữ từng dấu câu đều là do hắn tự tay chép. Vật lý lão sư vì để răn đe mà đem bài tập sao chép của hắn truyền cho cả lớp xem, nhóm nữ sinh lúc đến an ủi Hạ Minh Hiên thì thi nhau nói xấu lão ‘tiểu diện hồ’ kia, nói đến nói đi cũng toàn là giận dữ bất bình thay Hạ Minh Hiên. Đẹp trai tốt thế đấy, rõ ràng là làm sai vẫn sẽ có người an ủi.

Diệp Tiểu Dao lật lật mấy trang của quyển vở bài tập đưa cho Kiều Tử Tích xem. “Trời đất, nét chữ giống nhau hết, đều là của cậu ta, không phải là mới có kỹ thuật sao chép tiên tiến gì đó chứ. Dài thế này chép một buổi tối làm sao mà xong hết được?!”

Kiều Tử Tích cười nói. “Là cậu ta tự tìm”.

Hạ Minh Hiên sau khi đến lớp thì vẫn ngủ thẳng đến hiện tại, lúc học đã bị giáo viên nhắc qua mấy lần, thấy hắn trước sau như một vẫn nằm ngủ thì cũng lười nói thêm.

Hết một tiết, Kiều Tử Tích đến gõ bàn Hạ Minh Hiên. “Bạn học, hôm nay làm bài tập chưa?”

Hạ Minh Hiên nằm vật trên mặt bàn, chết cũng không chịu ngồi dậy, lục lọi trong ngăn một hồi mới lấy ra mấy quyển vở.

Kiều Tử Tích nhận lấy, mở ra xem, mặt lập tức biến đen. “Này, đây mà là làm bài tập à?”

Hạ Minh Hiên mơ màng. “Tử Tích, tôi buồn ngủ lắm, cậu để tôi ngủ một lát đã”.

Không cần nói cũng biết, hắn nhất định là cả đêm không ngủ.

Chờ Hạ Minh Hiên tỉnh lại đã là giữa trưa, vừa mở mắt liền thấy Kiều Tử Tích ngồi phía trước đọc sách. Trên bàn để một chiếc cặp ***g trắng, không nói cũng biết là ai giúp hắn mua cơm.

Hạ Minh Hiên ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn liền như lang thôn hổ yết mà vô lấy cái cặp ***g, lần đầu tiên hắn phát hiện hoá ra cơm ở trường học cũng ngon như vậy.

Chờ Hạ Minh Hiên ăn xong, mấy quyển bài tập đã được bày ra trước mặt.

“Cái gì đây?”

“Bài tập của cậu”.

“Không phải nộp rồi à?”

“Tôi đã nói với lão sư, cho cậu nộp muộn”.

Hạ Minh Hiên trợn mắt nhìn Kiều Tử Tích. “Vì sao?”

Kiều Tử Tích mở vở ra, chỉ vào một đề mục nói. “Chỗ này, quang hợp là thực hiện nhờ diệp lục, không phải lục lạp. Còn có, tế bào động vật và tế bào thực vật khác nhau không phải là vì hàm lượng mỡ khác nhau, mà là tế bào động vật không có thành tế bào, không có diệp lục...”

Kiều Tử Tích nói xong một đồng, Hạ Minh Hiên bỗng nhiên phát hiện. “Sao chẳng có câu nào đúng?”

“Cậu có thêm đọc sách đâu”. Kiều Tử Tích nói. “Mau sửa lại đi, trước khi vào học thì đưa cho tôi”.

Hạ Minh Hiên cầm bút chuẩn bị bắt tay vào làm, lại nhìn Kiều Tử Tích cười cười. “Vây phiền cậu đem đáp án chính xác lấp lại lần nữa đi”.

Kiều Tử Tích cắn răng trợn mắt nhìn Hạ Minh Hiên, quyển sách trong tay lúc nào cũng có thể đáp thẳng xuống cái mặt huênh hoang của hắn, vừa nãy nói thì hắn đang làm cái gì?!

5. Chương 5

Tháng sáu năm 2009, kỳ thi vào đại học qua đi, ngày 25 công bố kết quả. Ngày đó sau khi có kết quả, toàn bộ giáo viên trong trường đều bị hiệu trưởng lôi đi mở họp. Vừa mới lên lớp, toán học lão sư chỉ kịp mở ra tập giáo án đã phải vội vàng vàng đến phòng họp.

Hai trường cấp ba có tiếng tăm nhất K thị là trung học Nhất Trung và trung học Hoa Kiều. Hai ngôi trường này đều đã có tên tuổi nhiều năm, được coi là nơi tập trung của những tinh anh bậc nhất K thị. Những năm qua, thành tích đỗ đại học của Nhất Trung so với Hoa Kiều đều cao hơn. Nhưng năm nay, Hoa Kiều bất ngờ đánh bại Nhất Trung để leo lên vị trí thứ nhất.

Trong văn phòng, hiệu trưởng nổi giận lôi đình, cục tức này nói thế nào cũng không thể nuốt trôi, nhiều năm đứng nhất đã thành quen, bây giờ bị đẩy xuống thứ hai bảo ông ta phải vứt mặt mũi đi đâu chứ! Kết quả là triệu tập toàn bộ giáo viên đến họp, viết báo cáo a viết báo cáo, viết kiểm điểm a viết kiểm điểm....

Cuộc họp kéo dài nửa ngày, các giáo viên lúc trở về lớp trông chẳng khác gì oan hồn. Sau đó, tiết tự học cuối cùng của buổi chiều, chủ nhiệm lớp cầm đến một cái máy tính xách tay, thao thao bất tuyệt nói suốt cả một tiết, nói đến nói đi vẫn là mấy cái câu kia.

Chủ nhiệm nói hiệu trưởng bị trên sở giáo dục phê bình, sau đó hiệu trưởng liền phát giận lên thân giáo viên bọn họ. Dưới lớp nhỏ giọng nói thầm, giáo viên bị hiệu trưởng phê bình liền phát giận lên người học sinh. Học sinh thì có thể phát giận với ai, cho nên mới nói, cuối cùng bị thảm nhất vẫn là học sinh!

Trước khi tan học, chủ nhiệm nói cả lớp đứng dậy hô khẩu hiệu, chính là cái câu ‘nhị linh nhất nhất, chỉ tranh thứ nhất’.

Có học sinh hỏi vì sao lại phải hô, chủ nhiệm rất chính nghĩa nói. “Là hiệu trưởng yêu cầu, về sau mỗi ngày trước khi tan học đều phải hô một lần”.

Cho nên, câu khẩu hiệu kia cứ thế mà phải hô đến hết ba năm trung học.

Kiều Tử Tích vẫn ngồi sau xe Hạ Minh Hiên, mỗi ngày đến trường đều ngửi được mùi hương nồng đậm trên người hắn. Một học kỳ trôi qua, Kiều Tử Tích sớm cũng đã quen. Mỗi khi có nữ sinh thấy Kiều Tử Tích ngồi sau xe Hạ Minh Hiên, cái ánh mắt vừa hâm mộ lại vừa ghen tỵ cứ quét tới quét lui trên người Kiều Tử Tích khiến cậu không có cách nào mà quen được.

Kiều Tử Tích hỏi. “Tuần sau thi cuối kỳ, cậu ôn tập chưa?”

“Tuần sau thi cuối kỳ, sao nhanh vậy?” Tuy là hỏi một đằng đáp một nẻo, nhưng đáp án cũng đã quá rõ ràng.

Đến lúc đó báo kết quả thi, mấy tên xếp hạng cuối cùng thế nào cũng sẽ bị lôi đến văn phòng làm giáo dục tư tưởng một phen, người như Hạ Minh Hiên chắc chắn sẽ là đối tượng bị chủ nhiệm cùng hiệu trưởng phê bình đầu tiên.

Gần đây, Diệp Tiểu Dao ngồi phía sau Kiều Tử Tích có điểm không thích hợp, nói không ra là không thích hợp chỗ nào, nhưng là cùng bình thường không giống nhau. Mỗi lần vỗ vai Kiều Tử Tích, Kiều Tử Tích nghiêng mặt nghe cô nói chuyện thì cô lại bảo không có việc gì.

Diệp Tiểu Dao ngủ hết một tiết tiếng anh, sau khi tỉnh dậy chuyện đầu tiên làm là đập bả vai Kiều Tử Tích. Nha đầu này dùng sức rất lớn, bị đánh cũng có chút đau, Kiều Tử Tích nghiêng đầu qua, không chờ Diệp Tiểu Dao nói chuyện đã mở miệng trước. “Cậu nhẹ thôi”.

Diệp Tiểu Dao phồng má, giống như mình không có làm gì sai. “Tôi nói này, một đại nam sinh như cậu sao lại yếu đuối như vậy, mới vỗ một cái đã kêu đau”.

“Đúng vậy, tôi yếu đuối. Vậy cậu nói xem rốt cuộc là cậu bị làm sao?”

“Tôi...” Diệp Tiểu Dao ấp úng. “Cái kia.... Tôi, tôi.... có phải gần đây tôi có chút quái lạ không?”

Kiều Tử Tích gật đầu. “Đúng là có chút”.

“Quái thế nào?” Diệp Tiểu Dao truy hỏi.

“Chính là không giống với bình thường”.

“Không giống chỗ nào?”

“Ờm.... tôi cũng không biết nói sao”.

Diệp Tiểu Dao cúi đầu, Kiều Tử Tích quay đầu nhìn, tầm mắt lại lạc đến vị trí sau cửa sổ. Hạ Minh Hiên đứng gần cửa nhìn xuống dưới lầu, bên cạnh hắn có một cô gái, hai người cùng nhau tán gẫu, trên mặt cũng tươi cười vui vẻ.

Kiều Tử Tích quay đầu, Diệp Tiểu Dao ngồi sau lại vỗ vai cậu. Lần này Kiều Tử Tích ngay cả mặt cũng không thèm nghiêng một chút, tựa lưng vào ghế ngã ra sau nghe Diệp Tiểu Dao nói chuyện.

Diệp Tiểu Dao nói. “Kỳ thật, gần đây tôi cũng thấy mình rất quái lạ”.

“Ừ”.

“Cậu tán gẫu với tôi một chút được không?”

“Ừ”.

“Vậy tan học tôi đợi cậu vườn hoa bên sân thể dục nhe”.

“Ừ”.

Tan học, Hạ Minh Hiên chạy đến chỗ Kiều Tử Tích khoác vai cậu.

Kiều Tử Tích vừa dọn đồ vừa nói. “Hôm nay tôi có chút việc, cậu về trước đi”.

“Việc gì?”

“Việc tư”.

Kiều Tử Tích đến công viên mà Diệp Tiểu Dao hẹn, thấy cô đã đứng đợi trước, đang đá đá một viên sỏi dưới chân. Ánh nắng chiều tà chiếu đến cô gái tóc ngắn toát ra vài phần đơn bạc.

Diệp Tiểu Dao đỏ mặt cúi đầu nói cô thích đam mỹ, chính là chỉ tình yêu giữa nam và nam, không biết vì sao, chính là rất thích, vừa nhìn thấy mấy chuyện như vậy đã cảm thấy cực kỳ hưng phấn.

Cô cũng nói lúc cô kể chuyện này với một người bạn khác, người đó nói cô thực biến thái, còn đem cô nghĩ thành đồng tính luôn.

“Tử Tích, cậu nói xem, không phải tôi rất biến thái chứ?” Diệp Tiểu Dao hỏi.

Kiều Tử Tích nói. “Mỗi người đều có sở thích của riêng mình, thích cái đó sao có thể gọi là biến thái”.

“Chính là, nếu ba mẹ tôi biết, nhất định sẽ mắng chết tôi, nói tôi đi lệch hướng, cũng sẽ không cho tôi thích nữa”. Một cô gái bình thường vẫn tùy tiện lại có một mặt phiền não như thế này, cũng có điểm thú vị.

“Nếu bọn họ không thể hiểu cho sở thích của cậu, vậy giữ bí mật với họ....”

Kiều Tử Tích nói vài câu coi như là an ủi, Diệp Tiểu Dao nghe xong tâm tình cũng tốt lên không ít.

Cô gái vô ưu vô lự ngày xưa cũng trở lại.

Lúc Kiều Tử Tích ra khỏi cổng trường là đi cùng Diệp Tiểu Dao.

Hạ Minh Hiền đứng dựa trước cổng, hai tay đút túi quần, bên cạnh là con chiến mã của hắn. Nhà Diệp Tiểu Dao ở hướng khác, vừa ra khỏi cổng đã tạm biệt Kiều Tử Tích.

“Hai cậu nói cái gì thế?” Hạ Minh Hiền hỏi, hắn đã thấy ở vườn hoa xa xa, hai người mặt đối mặt nói chuyện rất lâu.

Kiều Tử Tích nói. “Không có gì”.

Ai tin?

Trời chiều đem bóng xe đạp kéo dài ra, ngày thường Hạ Minh Hiền nói rất nhiều, hôm nay lại chỉ chuyên tâm lái xe, Kiều Tử Tích ngồi sau cũng không mở miệng.

Gần đến lối rẽ, Hạ Minh Hiền đột nhiên hỏi một câu. “Diệp Tiểu Dao tỏ tình với cậu à?”

Kiều Tử Tích nhìn bóng Hạ Minh Hiền dưới mặt đường. “Cậu từ chỗ nào mà nhìn ra cô ấy tỏ tình với tôi?”

“Vậy là cậu tỏ tình với cô ta?”

Càng nói càng thái quá.

Tới lối rẽ, Kiều Tử Tích xuống xe, Hạ Minh Hiền ở phía sau nói. “Kỳ thực, Diệp Tiểu Dao mà để tóc dài một chút, tính tình thực nữ một chút thì cũng là cô gái không tồi”.

Kiều Tử Tích không quay đầu lại, nói. “Bạn học à, cậu nghĩ nhiều quá rồi”.

Năm lớp mười rớt cuộc cũng qua, buổi học cuối cùng của năm, chủ nhiệm thông báo lịch học thêm. Phi thường tốt, nghỉ hè năm mươi ngày đã có ba mươi ngày là học thêm.

Nhất thời tiếng kêu than dậy khắp trời đất, trong lớp 10 – 18 đều là thanh âm oán giận. Cuộc sống cấp ba đúng là không cho người ta sống nữa rồi, ngay cả ngày nghỉ của học sinh theo quy định nhà nước mà cũng bắt học thêm!

Giáo viên nói đây là yêu cầu của hiệu trưởng, hiệu trưởng nói đây là đề xướng của sở giáo dục.

Nghe xong vô số oán giận, chủ nhiệm chỉ tiếc rên sát không thành thép, nói. “Các em mới lớp 10 mà đã kêu khổ, xem lớp 11 ấy, bọn họ nghỉ hè còn có mười ngày kia kìa”.

Cho nên, cuối cùng tổng kết lại là, nghỉ hè hai mươi ngày so với nghỉ mười ngày vẫn còn hạnh phúc chán.

Suốt một kỳ nghỉ hè, các đài truyền hình mỗi ngày thi nhau phát sóng ‘Cừu vui vẻ và Sói xám’. Bên này một đài vừa mới phát xong ‘Hỉ dương dương, Mỹ dương dương, Lân dương dương, Phí dương dương, Mạn dương dương, Nhuyễn dương dương, hôi thái lang, hồng thái lang, đừng nhìn ta chỉ là một con cừu...’

Đài truyền hình bên kia đã phát tới đoạn sói xám hoá thành một vì sao bay về phía chân trời, còn không quên ném lại một câu: ta sẽ trở về!

Cũng không hiểu cái phim Cừu vui vẻ này sao lại nổi tiếng....

Ngày hè nắng chói chang, ngồi trong lớp học, giữa những tiếng ve thỉnh thoảng mới có một cơn gió nhẹ thổi qua. Các thầy cô giáo thay phiên nhau đi làm, cách một ngày sẽ có một giờ lên lớp. Thời gian học thêm chỉ học sáu môn chính, mỗi ngày ba môn bảy tiết, cho nên chương trình học đều là hai hoặc ba tiết liền nhau.

Ngay cả mấy môn khiến người ta khó chịu nhất như toán học hoặc hoá học đều là ba tiết liên tiếp nhau, người nào mà không ngủ thì đúng là thần nhân!

Toán học lão sư được các học sinh thân thiết gọi là Đông ca, gương mặt như búp bê, càng nhìn càng thấy đáng yêu. Diệp Tiểu Dao chỉ vào bức ảnh Hỉ dương dương, nói với Kiều Tử Tích. “Tôi cảm thấy Đông ca với nó rất giống nhau, manh chết tôi mất!”

So sánh một chút, quả thật là có điểm giống.

Đông ca là chủ nhiệm lớp 10 – 17 bên cạnh, con người tốt lắm, một câu vốn là nghiêm khắc nhưng từ miệng Đông ca nói ra thì chẳng còn chút lực uy hiếp nào. Giống như đám học trò vẫn lén nói với nhau, đây là vấn đề tương mạo.

Hết tiết toán là đến giờ nghỉ trưa, Hạ Minh Hiên vừa mới ngủ dậy, ngáp một cái rồi nói với Kiều Tử Tích. “Cuộc sống thật là nhàm chán, nếu không phải vì mỗi ngày đưa cậu tới trường, tôi đã sớm bỏ chạy rồi”.

Kiều Tử Tích tựa tiểu phi tiểu. “Bạn à, tôi có chân có tay, không cần cậu đưa đón tôi cũng đi được. Cậu muốn chạy thì mời cậu làm ngay và luôn đi”.

6. Chương 6

Hạ Minh Hiên đuổi theo Kiều Tử Tích đã ra khỏi phòng học. “Đừng nói thể chứ, tôi chỉ tùy tiện nói một câu thể thôi. Vả lại, sao tôi có thể không đi học, lão ba tôi mà biết tôi trốn học, thể nào cũng đánh cho tôi một trận như tử! Khủng bố lắm!”

Kiều Tử Tích nở nụ cười. “Cậu bị ăn đòn bao nhiêu lần rồi?”

“Một lần, hồi đầu tháng ba, lúc ấy sắp thi, tôi giả ốm một tuần không đi học, sau đó bị ông ấy phát hiện. May mà còn có mẹ tôi bao che, nếu không cũng không biết tôi sẽ bị đánh ra thành hình dạng gì nữa”.

“Xứng đáng”.

“Cho nên tôi đã có bài học rồi, về sau không dám trốn học nữa”.

Đây là phương thức giáo dục con cái của Trung Quốc, tên là ‘không đánh không nên thân’, xem ra vẫn có chút tác dụng.

Tan học, Diệp Tiểu Dao rướn cổ hỏi nhỏ bên tai Kiều Tử Tích. “Cậu có biết Mạch Lạc Lạc không?”

Kiều Tử Tích lắc đầu.

“Vậy Hạ Hà?”

Kiều Tử Tích lại lắc đầu. Thế là Diệp Tiểu Dao liền nói với Kiều Tử Tích, Hạ Hà Mạch Lạc Lạc là cặp đôi đồng tính hơn kém nhau tám tuổi. Bởi vì bọn họ quá đẹp trai cho nên dân mạng đang điên cuồng truyền nhau ảnh chụp của họ. Hiện tại khắp nơi đều biết đến chuyện tình của họ, khiến cho hủ nữ các nơi không ngừng truy lùng.

Diệp Tiểu Dao còn đem ảnh chụp lưu trong điện thoại giơ ra cho Kiều Tử Tích xem.

Diệp Tiểu Dao cười hỏi Kiều Tử Tích. “Bọn họ rất đẹp đôi đúng không?”

Kiều Tử Tích nói. “Cái người nhỏ hơn kia, nhìn còn chưa đến mười bảy tuổi?”

“Vậy thì có sao, vấn đề mấu chốt là, đây chính là tình yêu giữa hai mỹ nam, là đam mê trong hiện thực đó! Cậu không biết trên mạng bây giờ có bao nhiêu hủ nữ đang mê muội bọn họ đâu!” Trong đó có cả Diệp Tiểu Dao.

Học thêm sắp kết thúc, hiệu trưởng nói vì để tăng cường sức khoẻ thân thể cho học sinh, nhà trường quyết định tổ chức thi đấu bóng rổ. Mỗi chiều sẽ bỏ ra một tiết để cho các lớp thi đấu.

Hạ Minh Hiên mặc một thân đồng phục thể thao màu tím đứng giữa sân bóng liền kéo tới không ít ánh mắt hâm mộ của nữ sinh. Có nữ sinh lớp khác cũng vây tới xem, nhưng tuyệt đối không phải là vì trận bóng.

Trên sân bóng, thân ảnh Hạ Minh Hiên luôn luôn là tiêu điểm, chuyền bóng, ném bóng, lừa bóng, hấn đều làm rất hoàn mỹ. Nữ sinh vây xem nhìn thấy mà hai mắt sáng lên, ngay cả động tác hấn xoa mặt lau mồ hôi cũng cảm thấy quá đẹp trai. Cuối cùng lớp 18 lấy khoảng cách một điểm duy nhất để chiến thắng lớp 16.

Kiều Tử Tích ôm trong tay túi quần áo của Hạ Minh Hiên, đấu một trận xong, Hạ Minh Hiên liền đi thẳng về phía bên này. Kiều Tử Tích nói. “Điện thoại của cậu reo suốt, tôi nghe giúp cậu rồi”.

Hạ Minh Hiên một bên dùng khăn lau mặt một bên hỏi. “Mẹ tôi à?”

“Ừ”.

“Hôm nay là sinh nhật bà nội tôi, phải qua bên đó ăn cơm, chắc mẹ tôi gọi giục”. Hạ Minh Hiên cầm chai nước khoáng tu ừng ực, uống xong lại dùng khăn mặt lau miệng. “Mấy giờ rồi?”

Kiều Tử Tích nhìn di động của Hạ Minh Hiên. “Năm rưỡi”.

Cất khăn mặt, Hạ Minh Hiên kéo tay Kiều Tử Tích vừa đi vừa nói. “Đi thôi, tôi đưa cậu về trước”.

Bà nội Hạ Minh Hiên vẫn ở lại căn nhà trước kia, ngược hướng với nhà Kiều Tử Tích. Giã khỏi tay Hạ Minh Hiên, Kiều Tử Tích đem đồ trong tay giao cho hắn. “Quên đi, hôm nay tôi tự về, cậu qua chỗ bà nội đi”.

“Không sao, vẫn còn thời gian”.

Không lay chuyển được Hạ Minh Hiên, Kiều Tử Tích chỉ có thể mặc hắn kéo đi, mở khoá, lấy xe. Hạ Minh Hiên lên xe xong liền nói với Kiều Tử Tích. “Tôi phải đi nhanh, cậu ôm thắt lưng tôi”.

Kiều Tử Tích ngồi lên yên sau, một tay ôm đồ của Hạ Minh Hiên, tay kia thì đặt hồ hững bên thắt lưng hắn. Hạ Minh Hiên nói. “Ôm chặt chút”.

Tăng thêm chút lực, bàn tay đã cảm nhận được cơ bụng rắn chắc của hắn, có chút gầy, xúc cảm lại vô cùng tốt.

Hạ Minh Hiên vừa lòng cười cười. Như lời hắn nói, lần này hắn đi thực sự rất nhanh. Quảng đường vốn dĩ phải đi hơn hai mươi phút đã được rút ngắn xuống còn chưa đến mười lăm phút.

Xuống xe, Kiều Tử Tích đem bọc đồ treo ở đầu xe cho Hạ Minh Hiên, nói. “Cậu mau đi đi, đừng để bọn họ chờ lâu”.

“Tôi biết rồi”. Hạ Minh Hiên quay xe, chuẩn bị đạp đi. “Ngày mai, sáng ngày mai nhớ chờ tôi”.

Kiều Tử Tích cười cười. “Được rồi”.

Thời điểm chính thức khai giảng lớp 11, còn phải chuyển phòng học từ tầng ba lên tầng sáu. Lớp 11 – 18 cùng một tầng với khối 12, vừa mới đến tầng năm tất cả đều là lớp 12.

Trước đó chủ nhiệm lớp có nói. “Hoàn cảnh tốt, vừa lúc cho các em thấy tinh thần hăng hái chiến đấu của các sư huynh sư tỷ, tuyệt đối có thể cổ vũ tính tích cực của các em”.

Ngày đầu tiên khai giảng, mọi người bận rộn chuyển sách từ tầng ba lên tầng sáu. Mới chỉ dọn xong sách, cả đám đã đầu đầy mồ hôi, chân tay mỗi như run lẩy bẩy. Sách cấp ba đầu phải nhiều bình thường, lại còn leo từ tầng ba lên tầng sáu, đúng là muốn mất nửa cái mạng.

Hạ Minh Hiên còn chưa chuyển đồ của mình đã mon men đến chỗ Kiều Tử Tích. “Tử Tích, còn muốn tôi giúp cậu bê sách không?”

Kiều Tử Tích nhìn trái phải một vòng rồi mới liếc hắn. “Bạn học, bạn đã quên lần trước bạn chết thế nào rồi sao?”

“Không việc gì, lấy thể lực của tôi mà nói, chuyển chục lần cũng chẳng sao”.

Diệp Tiểu Dao hí mắt cười a cười, cười đến không rõ ý nghĩa. “Minh Hiên, thể lực cậu đã tốt như vậy, chi bằng đến chuyển đồ giúp tôi đi”.

Kiều Tử Tích lấy tay đâm ngực Hạ Minh Hiên một cái. “Đến đi, cậu cứ từ từ mà giúp”.

Hạ Minh Hiên quan sát Diệp Tiểu Dao một hồi mới nói. “Tiểu Dao, với cái dáng vẻ này của cậu, cậu chẳng giúp người ta thì thôi, cậu còn muốn tôi giúp cậu bê sách?”

Diệp Tiểu Dao dùng ánh mắt cực độ khinh bỉ liếc hắn. “Vậy chứ cậu thấy Tử Tích yếu lắm hả?”

Trải qua một phen hiệp nghị, Hạ Minh Hiên giúp Diệp Tiểu Dao bê một nửa sách, giúp Kiều Tử Tích một nửa. Còn sách của hắn, tự hắn bê.

Hạ Minh Hiên nâng lên một nửa sổ sách vở ghi tên Diệp Tiểu Dao, nói với Kiều Tử Tích. “Tử Tích, cậu dọn đồ trên bàn hộ tôi cái, chờ tôi về chuyển qua bàn cậu”.

Diệp Tiểu Dao cũng ôm một chồng sách, đi ở phía trước thúc giục. “Hạ Minh Hiên cậu nhanh lên”.

Kiều Tử Tích thu dọn sách vở trên bàn Hạ Minh Hiên, thuận tiện lật mấy quyển vở ra xem. Thật đúng là phong cách của hắn, quyển nào cũng ít chữ đến đáng thương, có quyển còn trắng xoá một mảnh. Trong ngăn bàn thì có một đồng thư, có cái còn chưa được mở ra, cũng có vài món đồ trang trí nhỏ nhỏ, xem ra là quà của nữ sinh.

Có một ngày, Lưu Nghị Tín liếc Hạ Minh Hiên, nói. “Tôi thấy là cậu cố ý đi, cố ý không quen bạn gái để cho đám nữ sinh đó người nào cũng bám theo cậu, khiến cho bọn tôi đây ngay cả cơ hội theo đuổi bọn họ cũng không có”.

Hạ Minh Hiên ra vẻ kinh ngạc nói. “Sao cậu biết?!”

Thật muốn đem hắn đóng gói ném vào thùng rác!

Chuyển lớp xong, ai cũng mất hết tinh thần. Nhìn cả đám nằm rạp trên bàn, chủ nhiệm nói chưa vào học chính thức, vậy thì làm một tiết giáo dục tư tưởng trước đã. Được rồi, tất cả mọi người thừa nhận, lúc này nghe chủ nhiệm nói tào lao so với ngồi học còn tốt hơn.

Làm giáo viên cũng là một nghề nghiệp gian khổ, một vị giáo sư nào đó đã từng để chữ ký trên QQ rằng, ‘công việc mỗi ngày của ta chính là – hít phấn, bán giọng, đứng bục’.

Nhiều ít cũng đã nói ra tiếng lòng của các lão sư a!

Lên lớp 11, chủ nhiệm rõ ràng đã nghiêm khắc hơn rất nhiều. Bấy giờ mà chưa tới lớp trên cơ bản đều sẽ bị chặn lại bên ngoài, nghe xong một bài giáo huấn của chủ nhiệm lại còn phải lôi sách ra đọc.

Hạ Minh Hiên nếu không phải mỗi ngày đưa Kiều Tử Tích đến trường, có khi cũng bị liệt vào danh sách này.

Diệp Tiểu Dao liếc Hạ Minh Hiên đang giải quyết bữa sáng ở phía sau, nói. “Tử Tích, cậu nói xem cậu ta vì cái gì mà sáng nào cũng phải dậy sớm đưa cậu đến trường?”

Phản ứng đầu tiên của Kiều Tử Tích chính là, không cần cùng hủ nữ đàm luận cái vấn đề có thể dẫn đến hậu quả bất lương này.

“Ba cậu ta ngày nào cũng cầm roi bắt cậu ta rời giường”. Kiều Tử Tích tựa tiểu phi tiểu nói.

Diệp Tiểu Dao cười đến vui vẻ. “Kaka, cậu ta mà cũng có ngày hôm nay”.

“Nói gì mà vui vẻ thế?” Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới.

Diệp Tiểu Dao ném cho Kiều Tử Tích ánh mắt không rõ ý nghĩa, trả lời. “Bọn tôi đang nói, một cây mây đường kính 2cm mà đánh xuống thì sẽ tạo thành vết thương rộng bao nhiêu”.

“Cái đấy mà cũng phải hỏi, đương nhiên là cây mây rộng bao nhiêu thì vết thương rộng bấy nhiêu”. Hạ Minh Hiên hùng hồn trả lời.

Kiều Tử Tích liếc hắn một cái, ngu ngốc!

Thời điểm vào học, các lão sư mỗi lần lên lớp đều nói thi đại học càng ngày càng gần, phải biết nắm bắt thời gian ôn tập. Sau đó mở ra một quyển sách thật dày, nói các loại nào là kiến thức trọng điểm chúng ta phải học xong trong bao nhiêu tiết, chỗ kia thi đại học thường không vào nên chúng ta không chú trọng, phần này nội dung rất đơn giản các em tự xem, chỗ nào không hiểu thì đến hỏi thầy.

Một ngày trôi qua đều là quay quanh hoá học, vật lý, toán học, tiếng anh đủ kiểu.

Tầng dưới là khối 12, mỗi ngày thanh âm đọc bài buổi sáng chấn động một vách tường ngăn cũng có thể cảm giác được. Hiệu trưởng nói về sau sẽ đứng chờ trước cổng trường, chờ xem học sinh lớp 11 nào cà lơ phất phơ muộn giờ rồi mới đến. Ai bị bắt được thì ghi tên lại nộp cho giáo viên chủ nhiệm. Chủ nhiệm vừa nhìn đến mấy cái tên quen thuộc đã thấy đau đầu, hoá khí không phát tiết đi đâu được, gọi mấy tên trường kỳ đi học muộn đến giáo huấn một chút, giáo huấn xong thì nói. “Ngày mai mà còn đi muộn thì đừng vào trường nữa, quay về luôn đi, ở nhà cho thoải mái!”

Đại hội trường, hiệu trưởng dùng tiếng phổ thông cực chuẩn lưu loát đọc ra mười cái tên đứng đầu kỳ thi cuối năm trước, tên của Kiều Tử Tích đứng thứ năm. Hạ Minh Hiền ngồi ở bên cạnh vỗ tay muốn bao nhiêu vang liden có bấy nhiêu, lấy khuỷu tay huých huých Kiều Tử Tích. “Không hổ là huynh đệ của tôi, chưa bao giờ khiến tôi mất mặt”.

Kiều Tử Tích trắng mắt nhìn cái tên đang cười còn vui vẻ hơn cả mình, tầm mắt dừng lại ở hai tay vẫn đang vỗ bôm bốp của hắn. “Bạn học, tay cậu mau phé đi”.

Hạ Minh Hiền he he cười. “Vì huynh đệ ngay cả mạng sống cũng không tiếc, nói gì là phé một đôi tay”.

Phần thưởng cho học sinh lọt top 10 lại là một quyển vở với một cái bút máy.

“Cái trường này đúng là quá keo kiệt, học bổng gì đó cũng chẳng có, một quyển vở một cái bút còn kém xa cả học sinh tiểu học!”

Kiều Tử Tích đoạt lại vở cùng bút trong tay Hạ Minh Hiền. “Không vừa mắt thì đừng có nhìn”.

Hạ Minh Hiền rút lấy cái bút trong tay Kiều Tử Tích. “Vừa lúc tôi đang thiếu bút, không bằng cái này đưa tôi đi”.

Kiều Tử Tích không nói lời nào, da mặt Hạ Minh Hiền không phải người thường có thể so nổi.

7. Chương 7

Cuối buổi đại hội, hiệu trưởng lại nhắc đến chuyện yêu đương, lại đem mấy tên dạy mãi không biết sửa điểm danh phê bình. Hiệu trưởng nói: “Hôm đó tôi có đi kiểm tra quanh trường một vòng, vừa lúc thấy được một nam sinh mặt đối mặt với một nữ sinh lớn tiếng nói ‘anh yêu em’. Ba chữ kia ngay cả tôi cũng không dám dễ dàng nói ra miệng, cậu ta mới mười bảy tuổi mà lại dám lớn tiếng nói ra như vậy. Anh yêu em có ý nghĩa thế nào, chính là trách nhiệm cùng tín nhiệm! Các cô cậu mới mười sáu mười bảy tuổi, ăn ở vẫn dùng cửa bố mẹ, dựa vào cái gì mà nói yêu người ta?!”

Cũng ở giây phút ấy, rất nhiều người mới biết hoá ra ba chữ ‘anh yêu em’ cũng không thể tùy tiện tiện nói ra, còn chưa đến tuổi chịu được trách nhiệm thì cùng lắm chỉ có thể nói đến thích mà thôi.

Tan học, Diệp Tiểu Dao giơ điện thoại đến trước mặt Kiều Tử Tích, trên màn hình là ảnh chụp của đôi nam nam lần trước. Kiều Tử Tích nhớ rõ, là Hạ Hà và Mạch Lạc Lạc.

Diệp Tiểu Dao nói. “Đợt vừa rồi họ nháo chia tay, may mắn, lại hoà hảo rồi”.

Không thể hiểu nổi vì sao nhóm hủ nữ lại cứ thích hai nam nhân ở bên nhau. Nếu như tất cả nam nhân đều thích nam nhân, vậy chẳng phải nữ sinh bọn họ sẽ sống một mình cả quãng đời còn lại sao? Có thể đáp án giống như Diệp Tiểu Dao từng nói, không biết vì cái gì, thích thì là thích thôi.

Diệp Tiểu Dao nói. “Không phải tất cả gay tôi đều thích, thứ nhất dễ nhìn, thứ hai thật tình, phải thoả mãn hai điều kiện này tôi mới thích”.

Kiều Tử Tích lại liếc nhìn hai người trên màn hình di động, hỏi. “Bọn họ là thật tâm?”

“Đương nhiên”.

Khi đó, có lẽ Diệp Tiểu Dao cũng không biết cái gì là tình yêu chân chính. Cách xa như vậy, ai mà biết được liệu có phải là thật lòng thật dạ hay không? Chỉ dựa vào cùng hôn, cùng ôm mà cho rằng đó là thích sao?

Hạ Minh Hiên yêu rồi.

Buổi sáng hôm đó, một nữ sinh xinh đẹp ôm một cái cặp ***g đứng ngoài cửa lớp. Nam sinh trong lớp còn đang bàn tán xem nữ sinh kia là đến tìm ai, Hạ Minh Hiên đã đứng dậy đi ra ngoài, đứng trước mặt cô gái ấy, tiếp nhận cặp ***g. Nữ sinh bộ dáng xinh đẹp cười đến sáng lạn, mái tóc dài được uốn xoăn ôm lấy gương mặt trái xoan lại càng thêm dễ nhìn.

Hạ Minh Hiên từng nói với Kiều Tử Tích. “Sư tỷ khối 12, ở tầng dưới. Thế nào, không tồi đúng không?”

Kiều Tử Tích dùng khoé mắt liếc hắt. “Nhìn không ra cậu lại thích tình chị em”.

“Cũng không hơn kém bao nhiêu, cùng năm với tôi, lớn hơn mấy tháng thôi”. Hạ Minh Hiên nói. “Nhà cô ấy cách nhà tôi không xa, trước kia vẫn thường xuyên gặp, cảm thấy không tệ lắm”.

Nữ sinh kia có cái tên rất êm tai, Hứa Diệp Ly. Hạ Minh Hiên nói nữ sinh kia cũng không tệ, cho nên cứ như vậy mà cùng một chỗ.

Trường học không cho yêu đương, nhưng liệu có ai sẽ nghe? Con người không phải vật vô tri vô giác, đặc biệt là trong thời kỳ trưởng thành lại càng dễ dàng nảy sinh tình cảm với người khác. Ai cũng sẽ nghĩ: thích thì ở bên nhau, hiện giờ mà không thử yêu một lần đi, đến lúc già rồi có hối hận cũng không kịp.

Tan học, Hạ Minh Hiên vẫn áo trắng quần đen ngồi vắt vẻo trên xe, một chân chống đất một chân nhàm chán xoay bàn đạp.

Có người lặng lẽ ngồi lên yên sau, xe đạp hơi động, Hạ Minh Hiên phản ứng lại, nói. “Tử Tích, cậu càng ngày càng lè mề”.

Người phía sau đánh nhẹ một cái lên lưng Hạ Minh Hiên. “Là mình!”

Hạ Minh Hiên quay đầu, nhìn thấy chính là Hứa Diệp Ly. Bên kia Kiều Tử Tích vừa mới từ cổng trường đi ra, Hạ Minh Hiên đã ngoắc ngoắc cậu. “Tử Tích, bên này!”

Kiều Tử Tích câu nệ cười cười, hướng về bên xe buýt đối diện đi đến.

Hứa Diệp Ly ở phía sau ôm thắt lưng Hạ Minh Hiên, mặt dán lên lưng hắt. “Cậu ấy muốn đi xe buýt, hôm nay cậu đưa mình về đi”.

Hạ Minh Hiên còn đang khó xử, xe buýt bên kia vừa lúc chạy đến, theo một cái đuôi khói bị bỏ lại, bóng dáng Kiều Tử Tích đã chẳng thấy đâu.

Ngày đó, Hứa Diệp Ly dùng tư thế của những người yêu nhau mà ôm lấy Hạ Minh Hiên, một chữ một chữ tuyên bố mình chính là bạn gái của Hạ Minh Hiên.

“Minh Hiên, về sau tan học đều đưa mình về được không?”

Hạ Minh Hiên không đáp.

Hứa Diệp Ly đổi. “Minh Hiên, ở trong lòng cậu rốt cuộc là anh em quan trọng hay bạn gái quan trọng?”

“Đều quan trọng”.

Một chút cũng không lảng mạn.

Về tới nhà, nằm xuống giường, lấy điện thoại gọi tới số Kiều Tử Tích. Bên kia có tiếng nhạc chờ: ‘Sao thế này? Em mệt rồi sao, lời hứa hạnh phúc giờ ở nơi đâu? Anh hiểu rồi, cũng không nói nữa, tình phai

nhật, mộng cũng rồi xa. Niềm vui cùng nỗi buồn anh tỉ mỉ đếm lại, em lại không nhớ. Cảm giác được chìm đắm trong tình yêu anh vẫn còn nhớ rõ...’

Lời ca tha thiết vẫn đang tiếp tục, từng câu chữ trong bài hát của Châu Kiệt Luân luôn vô tình mà hấp dẫn những nam thanh nữ tú sinh sau năm 90. Có người đã từng làm một cuộc điều tra cho các thanh niên sinh sau năm 90, cho được kết quả có mười người thì đã bảy người thích Châu Kiệt Luân.

Một giáo dục gia nào đó đã từng nói, thật không hiểu vì sao nhiều người trẻ tuổi lại đi thích cái cậu ca sĩ ngay cả hát cũng không phát âm rõ chữ kia? Thanh niên bây giờ a, thật đúng là càng ngày càng không biết thưởng thức.

Sau đó, có người đứng dậy nói, chính là thích cái cách anh ấy phát âm không rõ chữ đấy thì làm sao?

Một bài hát ‘Ước hẹn hạnh phúc nay còn đâu?’ đã hết, bên kia vẫn chưa có ai nghe máy. Hạ Minh Hiên nhìn màn hình di động, ấn nút gọi lại. Bài hát kia lại tiếp tục vang lên, Hạ Minh Hiên đột nhiên cảm thấy, lời ca này nghe kiểu gì cũng không thấy dễ nghe.

Ném điện thoại qua một bên, Hạ Minh Hiên đắm tay một cái xuống giường. Qua mười phút, nghĩ nghĩ, vẫn nhặt lên điện thoại gọi lại dãy số kia.

Bài hát kia gần đến kết thúc, Kiều Tử Tích rót cuộc nghe máy.

“Bạn học, điện thoại của tôi sắp bị cậu làm nổ tung rồi”.

Bên kia hung hăng đáp lại. “Ai bảo cậu không nghe máy”.

Kiều Tử Tích một bên dùng khăn lau tóc một bên nói. “Vừa rồi đang tắm, cậu bảo tôi nghe kiểu gì”.

“Tôi...” Hạ Minh Hiên muốn nói lại thôi. “Hôm nay...”

“Sao?”

Đầu dây bên kia tạm dừng một lát. “Cái kia, sáng mai nhớ chờ tôi ở chỗ cũ”.

Kiều Tử Tích trầm ngâm, khăn lau vắt bên cổ. “Quên đi, tôi tự đi”.

“Vì sao?”

Hạ Minh Hiên, cậu còn hỏi vì sao?

“Không vì sao cả, về sau tôi sẽ tự đi xe buýt”.

“Này...”

Không đợi Hạ Minh Hiên nói hết, Kiều Tử Tích đã cúp máy, ném điện thoại lên tủ đầu giường, cầm máy sấy sấy tóc.

8. Chương 8

Màn hình di động đặt ở tủ đầu giường lại sáng lên, có chuông báo tin nhắn. tên da mặt dày nào đó nhắn đến, nếu ngày mai cậu không đợi tôi, tôi nhất định sẽ đến muộn.

Xi, ai quản hần. Hần đi muộn có liên quan gì đến Kiều Tử Tích.

Sáng hôm sau, Hạ Minh Hiên đến muộn, bị chủ nhiệm giữ lại bên ngoài, cùng mấy tên chuyên đi học muộn khác nghe giáo huấn, nghe xong thì cầm sách đứng ngoài hành lang đọc.

Lát sau Hạ Minh Hiên đọc xong liền vào lớp, vút ngay cho Kiều Tử Tích một ánh mắt, cái ánh mắt này ý nghĩa rất rõ, tôi đi muộn đều là tại cậu. Kiều Tử Tích điềm nhiên như không, thu dọn lại sách vở trên bàn, hoàn toàn coi Hạ Minh Hiên như vô hình.

Từ đó, phía sau xe Hạ Minh Hiên đổi thành Hứa Diệp Ly xinh đẹp xinh đẹp.

Mỗi ngày đến trường rồi tan học, Hứa Diệp Ly an vị ở yên sau, hai tay ôm thắt lưng Hạ Minh Hiên, cả mặt cọ cọ trên lưng hắn, trong nháy mắt đã thành công bóp chết ước mơ của biết bao nữ sinh.

Kiều Tử Tích ngồi xe buýt, dựa vào cửa sổ đi ngang qua bọn họ. Tầm mắt dừng lại trên người nam sinh mặc sơ mi trắng, phía sau hắn là cô gái tươi cười ngọt ngào.

Tuổi mười bảy đúng là nên trải qua như thế, cùng người mình thích ngồi xe đạp, đi qua khắp các con đường cùng nhau ngắm cảnh. Sau này nhìn lại sẽ không khỏi cảm thán, những năm tháng thanh xuân ấy chính là quãng thời gian tươi đẹp nhất của đời người.

Nữ sinh ở tầng dưới thường xuyên lên đây, đứng trước cửa lớp 11 – 18 mà ngó vào bên trong. Đôi khi trong tay sẽ cầm theo một lon nước, chờ Hạ Minh Hiên đi ra rồi đưa cho hắn.

Có khi Hạ Minh Hiên nằm úp sấp trên bàn mà ngủ, Hứa Diệp Ly sẽ vẫy vẫy Kiều Tử Tích, ý bảo cậu ra ngoài.

Kiều Tử Tích vừa ra đến nơi, còn chưa kịp nói gì thì nữ sinh kia đã ngượng ngùng đem lon nước vào trong tay cậu, nói. “Cậu giúp tôi đưa cho Hạ Minh Hiên”.

Kiều Tử Tích nhìn đồ uống trong tay, quay đầu nhìn Hạ Minh Hiên đang ngủ như heo, nói. “Tôi giúp cậu gọi cậu ta ra nhé?”

“Không cần, có thể cậu ấy quá mệt, để cậu ấy nghỉ ngơi một lát cũng tốt”.

Hắn mệt? Chỉ sợ là hôm qua lại khổ chiến với cái máy tính cả đêm, ngón tay lướt trên bàn phím không biết đã tiêu diệt bao nhiêu quái thú rồi. Nhìn đáng vẻ hắn có chỗ nào là mệt?

Kiều Tử Tích đem lon nước ‘ba’ một tiếng đặt xuống bàn, Hạ Minh Hiên đang mơ màng nhất thời thanh tỉnh, vừa ngẩng đầu lên chỉ thấy gương mặt âm trầm của Kiều Tử Tích.

“Mỗi ngày chỉ có ăn với ngủ, cẩn thận thành heo luôn đó”. Kiều Tử Tích trừng hắn.

“Hôm qua tôi không ngủ”.

“Làm gì?”

Hạ Minh Hiên nhìn lon nước trên bàn, trực tiếp cầm lên, mở nắp một cái, uống xong một hơi dài rồi mới chậm rãi nói. “Hôm qua mượn được ở chỗ Kien Dân một đĩa trò chơi mới, thử chơi một chút thấy không tệ lắm”.

“Cho nên, liên suốt đêm?” Kiều Tử Tích thiêu mi.

“Ngủ được hai tiếng”. Ngẩng đầu nhìn Kiều Tử Tích, Hạ Minh Hiên tủm tỉm cười, lắc lắc lon nước trong tay. “Cảm ơn đồ uống tình yêu của cậu”.

Kiều Tử Tích tựa tiểu phi tiểu. “Bạn học, cậu nghĩ nhiều rồi, không phải tôi mua cho cậu”.

“Không phải cậu thì là ai? Chẳng lẽ nó từ máy bán tự động chạy tới?”

Kiều Tử Tích âm thầm thở dài. “Tôi nói này, bình thường mỗi ngày ai đưa đồ tới cho cậu, cậu không phải còn rõ ràng hơn tôi?”

Hạ Minh Hiên vẫn cầm lon nước uống, bình tĩnh đại ngộ. “Chẳng lẽ là bà xã người gặp người thích hoa gặp hoa nở nhà tôi?”

“Để cho cậu đúng là hoa lài cấm bãi phân trâu”.

“Tử Tích, cậu...” Hạ Minh Hiên vô liêm sỉ nói. “Nói thế nào thì tôi cũng coi như là ngọc thụ lâm phong, ra được sân bóng vào được phòng ngủ, có chỗ nào không xứng với người ta?”

“Đúng vậy, Trường Thành cũng không thể dày như da mặt cậu được”. Kiều Tử Tích xem thường.

Năm 2009, có một chuyện huyền ảo nhất chính là tận thế. Hai bộ phim bom tấn của Mỹ là < 2012=“”> và < ngày=“” kinh=“” hoàng=“”> lần lượt công chiếu, gây xôn xao dư luận cả thế giới. Hình ảnh dùng kỹ thuật 3D dựng lên cảnh băng tan, nước nhấn chìm cả trái đất.

Tỷ lệ dự đoán chính xác của người Maya là 100%, Thôi Bối Đồ (1) của Trung Quốc cũng có những dự đoán tương tự người Maya, vì thế đủ loại dư luận cứ theo nhau mà đến.

Mỗi người đều lo lắng trong lòng, nếu 2012 thật sự là tận thế thì làm sao bây giờ? Cuộc sống này còn nhiều điều tốt đẹp như vậy, bọn họ không muốn cứ thế xong là xong a.

Diệp Tiểu Dao khóc sưng đỏ cả mắt, cô nói ngày hôm qua xem xong phim mới thành như vậy.

“Cậu xem cái gì mà cảm động quá vậy?” Kiều Tử Tích nhìn hai mắt sưng phù rõ ràng của cô, hỏi.

Diệp Tiểu Dao hít mũi. “<2012>, cậu xem chưa?”

“Xem”.

“Cái phim đó dọa chết tôi, xem nhập tâm quá rồi cứ thế mà khóc...” Diệp Tiểu Dao lại hít mũi, sắc mặt lo lắng. “Cậu nói xem, nếu như là sự thật thì làm sao bây giờ? Còn có ba năm nữa, tôi làm sao có đủ tiền mà mua vé lên thuyền Noah chứ”. Nha đầu này xem đến tẩu hỏa nhập ma luôn rồi.

Diệp Tiểu Dao là nữ sinh có chút nam tính, nhưng rất nhiều điểm cho thấy, đây vẫn chỉ là một cô gái nhạy cảm mà thôi.

“Oa, động đất!”

Diệp Tiểu Dao bị dọa sợ, hét thảm lên một tiếng, chấn động cả lỗ tai Kiều Tử Tích. Kẻ bày trò này chính là Hạ Minh Hiên. Diệp Tiểu Dao sau khi bình phục tâm tình liền cầm sách đập hấn. “Cậu làm cái trò gì hả, muốn hù chết tôi a!”

Hạ Minh Hiên vừa chống đỡ quyển sách Diệp Tiểu Dao đập tới vừa cười nói. “Tôi đâu biết cậu dễ bị dọa như vậy”.

Diệp Tiểu Dao dùng ánh mắt sắc bén nhìn hấn, giống như muốn đem hấn thiêu thành tro bụi.

Hạ Minh Hiên không thèm để ý đến ánh mắt không có thiện ý này, hai tay chống trên bàn Kiều Tử Tích. “Tử Tích, bộ phim kia tôi vẫn chưa xem. Hay là cuối tuần này cậu đi xem với tôi đi?”

“Tôi xem rồi”. Kiều Tử Tích thản nhiên đáp.

“Xem rồi? Xem với ai?”

“Xem với ai liên quan gì đến cậu?” Diệp Tiểu Dao liếc hấn, chen miệng vào nói.

Kiều Tử Tích gạt đầu, lời này của Diệp Tiểu Dao nói rất đúng.

Hạ Minh Hiên lập tức hiểu được, chỉ vào Diệp Tiểu Dao nhưng lại nhìn Kiều Tử Tích. “Tử Tích, không phải là cậu đi xem với cậu ta đấy chứ?”

“Đi xem với tôi thì làm sao?” Diệp Tiểu Dao mở to hai mắt chớp a chớp. “Sao nào, cậu mất hứng?”

Hạ Minh Hiên khinh thường nói. “Tôi làm sao mà phải mất hứng”. Sau đó hấn nhìn Kiều Tử Tích. “Tử Tích, cậu nói đúng không?”

Kiều Tử Tích lấy tay chọc chọc Hạ Minh Hiên. “Này cậu, bà xã người gặp người thích hoa gặp hoa nở nhà cậu đến rồi kìa”.

Hạ Minh Hiên nhìn ra ngoài, lúc đi ra còn quay đầu lại nói. “Tử Tích, hôm nay tan học chờ tôi”.

Chờ Hạ Minh Hiên đi rồi, Diệp Tiểu Dao rướn cổ ra bên ngoài xem, quay lại nói với Kiều Tử Tích. “Tôi nghe nói người yêu cậu ta trước kia đã từng kết giao với n tên bạn trai, có khi còn một tuần đổi một lần, đúng là nông cạn. Tôi xem bọn họ cũng chẳng duy trì được lâu đâu”.

Kiều Tử Tích nghe thấy, không bình luận gì.

Giữa ngôi trường này có nhiều người đang yêu như vậy, nhưng chân chính vì thích mà ở bên nhau thì liệu được mấy người? Chân ái khó cầu, ai có thể cam đoan mình thích người ta thì người ta cũng sẽ nhất định thích mình?

Cái gọi là yêu, chẳng qua chỉ là một trò tiêu khiển mà thôi.

Hôm nay có thể vành tai tóc mai chạm nhau, lời lẽ quẩn quanh, lời ngon tiếng ngọt. Ngày mai lại có thể nhìn nhau như người xa lạ, ai có thể nói ai nông cạn?

Tan học, Kiều Tử Tích không chờ, Hạ Minh Hiên tự động bám lấy.

“Sao không chờ tôi?”

“Tôi không nói là sẽ chờ cậu”.

Hạ Minh Hiên vẽ mặt tội nghiệp. “Xe của tôi hỏng rồi, đang để ở chỗ sửa, trên người lại không mang tiền. Cho nên, bạn học à, cho mình mượn ít tiền đi xe buýt đi?”

Kiều Tử Tích mím môi cười. “Bà xã người gặp người thích nhà cậu đâu? Sao không đi tìm?”

Hạ Minh Hiên lườm Kiều Tử Tích. “Một đại nam nhân không trả nổi tiền xe buýt, chuyện này sao có thể để nữ sinh biết”.

“Cậu lại không sợ tôi khinh bỉ cậu”.

Hạ Minh Hiên thuận lý thành chương đáp tay lên vai Kiều Tử Tích. “Chúng ta ngay cả quần cũng có thể mặc của nhau thì còn sợ cái gì”.

Da mặt quả nhiên là so với Trường Thành còn dày hơn. Cũng không biết cái mặt vừa trắng vừa mềm lại đẹp kia có phải khắc giả lên không, lừa gạt không biết bao nhiêu là nữ sinh rồi.

~~ *

~~ *

~~(1) «Thôi Bối Đồ» () là cuốn sách sấm do quan Tư Thiên Giám Lý Thuần Phong và ẩn sĩ Viên Thiên Cang đồng biên soạn vào đầu những năm Trinh Quán của triều Đường (năm 627-649 SCN theo Tây lịch), bao gồm 60 hình vẽ (đồ tượng), bản gốc phân thành Quyển 1 (đến Tượng 40) và Quyển 2 (sau Tượng 40). Mỗi bức hình ở dưới đều kèm theo “Sấm viết” và “Tụng viết” bằng thơ, dự ngôn từ triều Đường cho tới nay, tới tận tương lai, về các sự kiện trọng đại phát sinh qua các triều đại Trung Quốc. Khi đối chiếu những sự việc được tiên đoán trong «Thôi Bối Đồ» với những sự kiện đã xảy ra, thì người ta phát hiện thấy sự chuẩn xác đến đáng kinh ngạc.

9. Chương 9

Lên xe buýt, Kiều Tử Tích chọn hàng ghế gần cửa sổ ngồi xuống, Hạ Minh Hiên an vị ở vị trí bên cạnh. Tầm mắt Kiều Tử Tích dừng lại trên đám học sinh đang ủa ra như ong vỡ tổ, người nào đó dán lại gần. “Tử Tích, cậu thật sự cùng nha đầu Diệp Tiểu Dao kia đi xem phim à?”

Kiều Tử Tích buột miệng đáp một câu. “Ừ”.

“Cái đó.... Cậu.... cậu không phải là cùng cậu ta.... Có cái gì đó....”

Kiều Tử Tích quay đầu nhìn hắt. “Cậu quan tâm chuyện này làm gì?”

Hạ Minh Hiên sờ sờ mũi. “Không có gì, chỉ là tò mò một chút thôi”.

Xe buýt lẩn bánh, cảnh sắc ngoài cửa sổ cũng lùi lại dần, không mang theo một chút dấu vết. Hạ Minh Hiên nghiêng đầu nhìn Kiều Tử Tích vẫn ngắm cảnh bên ngoài, muốn nói gì đó nhưng lại bị sườn mặt trầm mặc của cậu cản trở về.

Năm 2009, một thế hệ trẻ hề há mồm ngậm miệng đều là ‘cấp lực’ với ‘thần mã đều là mây bay’, đang nói chuyện QQ hay đăng topic động một tí là chèn thêm cái biểu tình ‘’. Nhóm học giả Hán ngữ thi nhau toát mồ hôi hột, không biết qua vài năm nữa từ điển tiếng trung mới liệu có đem ‘cái gì’ đổi thành ‘thần mã’, ‘cố gắng’ đổi thành ‘cấp lực’ hay không. (1)

Thời gian đi học trôi qua như nước chảy mây trôi. Mỗi ngày vùi đầu vào toán học hoá học vật lý tiếng anh, cúi đầu ngẩng đầu, một ngày cứ thế trôi qua.

Toán học lão sư hồi trước bị Diệp Tiểu Dao nói là giống Hỉ dương dương làm ra một bộ biểu tình thành thực, cầm viên phấn trong tay xoay xoay, nói. “Thời gian không còn nhiều, chúng ta vẫn còn mấy nội dung chưa động đến, phải đẩy nhanh tiến bộ. Bình thường các em phải chăm chỉ đọc sách, chuẩn bị bài trước ở nhà, như vậy đến lớp mới học nhanh được. Toán cũng phải làm thêm nhiều bài tập, luyện đề thi. Các em mà không làm quen dần, đến lúc đi thi sẽ không biết làm thế nào đâu”.

“Thầy ơi, không có thời gian!” một đám học sinh bên dưới đồng thanh trả lời.

Toán học lão sư vội ho một tiếng, nói. “Các em chưa từng nghe qua sao, thời gian là bọt biển, cứ bóp một chút là sẽ có”.

Thầy à, bọt biển không phải máy bơm nước tự động, mãi rồi cũng đến lúc nó khô cạn chứ. Chờ nó khô rồi, có bóp thế bóp mãi cũng như vậy thôi, thầy còn trông mong nó phun ra nước sao?

Trung học chính là như vậy, không có thời gian chỉ là lấy cớ, không muốn học mới là động cơ chính.

Đảo mất một cái, thu qua đông tới. Mùa đông năm nay so với năm 2008 còn có điểm lạnh hơn. Cũng không biết Diệp Tiểu Dao nghĩ thế nào, nói lúc trước mình mới chỉ mặc ba lớp quần áo, hiện tại phải tăng lên thành bốn lớp.

Hạ Minh Hiên quàng một chiếc khăn len caro đen trắng, là Hứa Diệp Ly tự đan. Khi đó, hần còn khoe ra trước mặt Kiều Tử Tích, nói. “Thế nào, nương tử nhà tôi tuyệt đối là vợ hiền dâu thảo đúng không?”

Kiều Tử Tích liếc hần. “Đúng vậy...”

Câu nói lúc trước của Diệp Tiểu Dao không linh nghiệm, Hạ Minh Hiên với Hứa Diệp Ly kết giao được hơn một tuần rồi. Diệp Tiểu Dao đem mình bao thành như cái bánh chưng, mũi đỏ lên vì lạnh, nói, xem ra hai bọn họ là chân thật, nhưng tôi đảm bảo sẽ không qua được năm nay.

Cái mồm quạ đen của Diệp Tiểu Dao, nói cái gì là trúng cái đó.

Ngày đó là đêm Giáng sinh, cửa hàng khắp các phố lớn ngõ nhỏ đều trang hoàng rực rỡ với ánh đèn đủ màu sắc cùng cây thông Noel. Bên trên còn có mấy nhân công đang làm tuyết giả, kỳ thật ở K thị chưa từng có tuyết rơi, mưa đá thì có vài lần.

Từ trong một cửa hàng phát ra tiếng nhạc vui tươi: Jingle Bells, Jingle Bells, Jingle all the way....

Thời tiết hôm nay hơi lạnh, Kiều Tử Tích chỉ mặc hai lớp áo đã ra ngoài, đều là tại Hạ Minh Hiên làm hại. Sau khi tan học, về đến nhà chưa được bao lâu thì nhận được điện thoại như sói tru quỷ kêu của Hạ Minh Hiên. “Tử Tích, tôi thất tình!”

Xứng đáng!

Nhưng Kiều Tử Tích vẫn ra ngoài.

Lúc đi, Kiều Tử Tích còn chưa ăn cơm, Hạ Minh Hiên nói hần cũng chưa ăn. Vì thế, giữa dòng người tấp nập, đám đông ồn ào nhộn nhịp đi chơi phố, Hạ Minh Hiên kéo Kiều Tử Tích vào một nhà hàng cao cấp đúng chuẩn tình nhân để ăn cơm.

Ngồi xuống ở một góc khuất nhất, Kiều Tử Tích quét mắt nhìn tình trạng trong nhà hàng, sau đó liếc Hạ Minh Hiên. “Thất tình còn tới chỗ này”.

“Cậu không biết bầu không khí ở đây có thể chữa khỏi vết thương lòng sao?”

Không hiểu chữa khỏi kiểu gì, chỗ này toàn là tình nhân anh anh em em ngọt ngào thắm thiết.

Nhân viên phục vụ đem tới hai ly nước trái cây nóng, Hạ Minh Hiền cầm lấy một ly đưa cho Kiều Tử Tích, Kiều Tử Tích vươn tay đón lấy. Chỉ một chút, hai bàn tay chạm vào nhau, nước trái cây màu cam dưới ánh đèn nhu hoà lơ mờ phản chiếu nơi tiếp xúc kia.

Hạ Minh Hiền nhìn theo, Kiều Tử Tích vừa lúc ngẩng đầu, vội rút tay trở về.

Môi khẽ cong một cái, Hạ Minh Hiền đem ly nước đặt ở chỗ trống trước mặt Kiều Tử Tích. “Sao tay lạnh thế?”

Sau đó tầm mắt dừng ở cổ áo Kiều Tử Tích, bên trong chiếc áo khoác màu café chỉ mặc một chiếc sơ mi.

Kiều Tử Tích cầm ly nước trái cây trong tay. “Còn không phải cậu làm hại”.

Hạ Minh Hiền không nói nữa, ngay tại chỗ cởi áo khoác màu xám của mình ra, cách một cái bàn đưa cho Kiều Tử Tích. “Cầm, tôi mặc ba áo, đang thấy nóng”.

“Không cần”. Một ngụm cự tuyệt, sau đó cúi đầu uống nước.

“Thật sự không cần?”

“Không cần”.

Hạ Minh Hiền cầm lại áo khoác, mặc vào. Sau đó, Kiều Tử Tích cảm thấy sofa mình đang ngồi đột nhiên chặt hơn, Hạ Minh Hiền da mặt dày nói. “Hai người ngồi cho ấm”.

Kiều Tử Tích không để ý, Hạ Minh Hiền được thể tiến thêm một bước, cầm lấy bàn tay lạnh như băng của Kiều Tử Tích xoa xoa. “Tay lạnh thế này tí làm sao mà ăn được”.

Kiều Tử Tích nhìn xung quanh, rút bàn tay đang được hẩn nắm ra, thấp giọng nói. “Bị người ta nhìn thấy thì không hay”.

“Có làm sao đâu?” Hạ Minh Hiền cảm thấy chuyện này rất bình thường. “Vớ lại, người trong nhà hàng không nhìn đến góc bên này đâu”.

Kiều Tử Tích không giãy ra nữa, tùy ý để bàn tay của Hạ Minh Hiền vuốt ve tay mình, mỗi một chỗ đi qua đều lưu lại một tia ấm áp. Tại một nhà hàng tình nhân, ở một góc khuất có hai thanh niên đang cầm tay sưởi ấm cho nhau, không gian quá mờ, nhìn không rõ gương mặt hơi phiểm hồng của một người trong đó.

Rời khỏi cái nhà hàng đất muốn chết người kia, Hạ Minh Hiền lập tức mang Kiều Tử Tích vào một cửa hàng quần áo. Vừa lúc đang có chương trình khuyến mãi nhân dịp Giáng sinh, mua một tặng một.

Vì thế, giúp Kiều Tử Tích mua quần áo cứ thế mà thành.

Hạ Minh Hiền thử một chiếc áo khoác màu đen xong, nói với nhân viên bán hàng vẫn đang ân cần giới thiệu bên cạnh mình sẽ lấy cái này, cũng chẳng thèm nhìn cái giá tám trăm tệ dán bên trên. Sau đó, tiện thể lấy một cái màu trắng cùng kiểu cho Kiều Tử Tích.

Áo cuối cùng vẫn mua.

Phim cũng đi xem, bất quá không phải < 2012=“”>, mà là một bộ phim trong nước, Châu Kiệt Luân là diễn viên chính, tên là < thích=“” lãng=“”>.

Ở trong rạp chiếu phim, Hạ Minh Hiền lại kéo lấy tay Kiều Tử Tích. “Sao vẫn còn lạnh thế này?”

Kiều Tử Tích không nói lời nào, hai bàn tay vẫn nắm lấy nhau cho tới khi bộ phim kết thúc.

Diệp Tiểu Dao nhìn áo khoác trên người Hạ Minh Hiền, lại nhìn nhìn cái áo Kiều Tử Tích đang mặc. Sau đó cho ra một kết luận, hai cái áo này chỉ có màu sắc là khác nhau mà thôi.

“Tử Tích, đây là thế nào đây hả? Ăn mặc như đồ đôi, hắc bạch tuyệt phối a”.

Kiều Tử Tích trong lòng thâm than, ai biết tên ngu ngốc kia hôm nay cũng mặc cái áo đó! Nếu biết trước, cậu tuyệt đối tuyệt đối sẽ không mặc cái áo này ra ngoài. Ngay cả lúc đi ăn trưa cũng bị mấy nữ sinh dùng ánh mắt giống Diệp Tiểu Dao nhìn a nhìn, soi a soi. Sau đó lộ ra biểu tình đã hiểu rõ: đúng là đồ đôi!

Hứa Diệp Ly lau nước mắt, sụt sùi đứng trước mặt Kiều Tử Tích. “Tôi chỉ là muốn hôm Giáng sinh cậu ấy cùng tôi đi dạo phố, cậu ấy nói không có thời gian, tôi chỉ nóng nảy một chút, cậu ấy đã nói chia tay”.

Hứa Diệp Ly túm lấy cánh tay Kiều Tử Tích, cái mũi cũng đỏ lên vì khóc. “Tử Tích, cậu với cậu ấy thân nhau như vậy, cậu giúp tôi đi giải thích với cậu ấy được không?”

~~ *

~~ *

~~ *

(1) shén-mǎ (Thần mã) đọc giống shén-me (cái gì).

– Gěilì (cấp lực): Từ “gěilì” có thể sử dụng để nói một vật hay một sự việc, ví dụ như: “Bộ phim này hay (gěilì) quá!” hoặc “Bóng đá Trung Quốc chả có gì thú vị (gěilì) cả” vv.... “gěilì” còn có thể làm động từ, nghĩa là cố gắng lên.

10. Chương 10

“Ngày đó không phải tôi thực sự tức giận với cậu ấy, chỉ là lời nói ra có hơi cáu kỉnh một chút thôi”.

Kiều Tử Tích mím môi gật đầu. “Tôi hẹn cậu ta ra giúp cậu, cậu tự nói với cậu ta”.

Kiều Tử Tích hỏi Hạ Minh Hiền vì sao lại chia tay, Hạ Minh Hiền nói là chính cô ta nói trước, nói cái gì mà không cùng cô ta đi dạo phố thì làm người yêu làm gì, không bằng chia tay cho rồi.

Giữa người yêu với nhau sẽ có lúc rất nhạy cảm, gặp một chút việc nhỏ sẽ nghi ngờ lẫn nhau, có phải không còn thích nữa rồi không, có phải chán ghét rồi không, có phải đã sớm nghĩ đến việc chia tay rồi hay không.... Nghi ngờ ngày càng nặng rồi sẽ biến thành sự thực.

Hạ Minh Hiền không đi con xe đạp kia của hần nữa, mỗi ngày cùng Kiều Tử Tích chen chúc trên xe buýt, miệng thì thao thao bất tuyệt về một trò chơi mới nào đó, thân thể kề cận, chỉ cần nghiêng đi một chút là có thể chạm đến ngực đối phương.

Kiều Tử Tích đối với game vẫn luôn dừng dừng, thỉnh thoảng có chơi nhưng không mê mẩn. “Sắp thi rồi, ôn cái gì chưa?”

Hạ Minh Hiền sờ mũi. “Vẫn chưa....”

Biết ngay mà.

Học kỳ 1 của lớp 11 kết thúc, Hứa Diệp Ly vẫn chưa giải thích rõ ràng với Hạ Minh Hiền. Hai người gặp mặt cũng không nói chuyện, chỉ trầm mặc đi qua nhau.

Kỳ nghỉ đông vốn dĩ được một tháng lại bị sở giáo dục đưa ra một đề xướng, hiệu trưởng lại yêu cầu, giáo viên phải giảm đi một nửa, không ít không nhiều nghỉ đông chỉ còn lại mười bốn ngày.

Ngày học cuối cùng trước kỳ nghỉ đông, máy photo trong trường đều có trục trặc, giáo viên vẫn chưa photo bài tập cho học sinh, lúc này người nào người nấy gấp như kiến bò trong chảo.

Mà trong lớp học, tiếng hoan hô so với sấm còn vang dội hơn.

Vài vị lão sư cùng nhau trao đổi một lát, máy photo hỏng rồi cũng không phải không còn biện pháp khác.

“Các em lấy sách bài tập ra”. Trên bục giảng, lão sư tùm tùm cười giơ ra một quyển sách.

Dưới bục giảng một trận âm thanh ai oán cùng với tiếng tìm sách.

“Trong kỳ nghỉ đông các em làm tất cả các đề luyện từ trang 24 đến trang 72, bài nào quá khó có thể bỏ qua, sau khi trở lại trường sẽ kiểm tra”.

Nhân sinh khắp nơi tràn ngập kinh hãi.

Mùng 8 tháng giêng năm 2010, học sinh ôm theo mấy dây pháo trở lại trường. Ngoài cổng vẫn dán một câu đối mới tinh: Căng căng nghiệp nghiệp đục đào lý, cần cần khẩn khẩn tổ viên đình.

Hạ Minh Hiên mang theo một đôi mắt gấu mèo, ngáp dài nói. “Không phải là cây nến à, sao lại biến thành người làm vườn rồi?” (viên đình: người làm vườn).

Ngày đầu tiên đi học, không chỉ Hạ Minh Hiên mà còn thiên thiên vạn vạn người khác, buổi sáng năm tiết thì ngủ hết bốn tiết, còn một tiết cuối cùng là tự học.

Chủ nhiệm mặc một cái áo khoác lông màu đen, đứng trên bục giảng nói. “Được nghỉ hai tuần, thời tiết lại lạnh, lúc ở nhà chưa ngủ đến mười một giờ là sẽ không chịu dậy. Đột nhiên phải đi học, đồng hồ sinh học chưa kịp thích nghi, cái này tôi có thể hiểu, cũng có thể không truy cứu, nhưng ngày mai tôi mà còn nhìn thấy một đồng người nằm ngủ như xác chết thế kia thì, hừ, cả lớp cùng đứng học cho tôi”.

Chỉ xa nhau mười ngày, bộ dáng người nào người nấy vẫn như cũ, có thay đổi thì cũng chẳng thấm vào đâu.

Nhưng Diệp Tiểu Dao thì là ngoại lệ. Cô gái tóc ngắn thường mặc đồng phục rộng thùng thình, hiện giờ lại mang theo mái tóc đen dài thẳng, mặc chiếc áo khoác lông màu đỏ, quần đen bó chân, trên cổ quàng một chiếc khăn màu trắng.

Diệp Tiểu Dao vỗ vai Kiều Tử Tích, ngượng ngùng hỏi. “Cậu thấy tôi để tóc dài thế nào?”

Kiều Tử Tích gật đầu. “Được lắm”. Sau đó, không nói gì thêm.

“Vây.... tôi mặc quần áo thế này có phải kỳ quái lắm không?”

“Không đâu”.

Diệp Tiểu Dao cắn môi cười, ngón tay vân vê khăn quàng cổ. “Kỳ thật đều là tại mẹ tôi ấy, bà ấy nói con gái lớn rồi phải biết ăn mặc làm đẹp cho mình, đừng có lúc nào cũng như con trai”. Nếu không thì chẳng ma nào thích, câu này Diệp Tiểu Dao không nói ra.

Học tập luôn mang theo đầy rẫy những nhiệm vụ gian khổ, bài tập nghỉ đông đa số mọi người vẫn làm, còn lại số ít thì dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ mấy đứa học giỏi mượn bài tập ‘tham khảo’ một chút, còn giờ tay thè thốt sẽ không chép y xì, lão sư dù có hoả nhãn kim tinh cũng sẽ không nhận ra.

Sau đó, một đám vui đầu vào chép bài bị gọi lên văn phòng.

Lý do là, vở bài tập quá sạch sẽ, ngoại trừ đáp án thì chẳng có dấu vết nào khác, vừa nhìn đã biết là đi chép.

Lão sư còn bày ra một quyển vở khác, quả nhiên, quá khác nhau. Mặt trên có dấu vết đã đọc đề, còn có bài làm nháp, lão sư giáo huấn cho mấy đứa chép bài một trận, nói, có khi vở sạch sẽ cũng chưa phải là chuyện tốt.

Thời tiết vẫn còn rất lạnh, Hạ Minh Hiên ngày ngày cùng Kiều Tử Tích chen chúc trên xe buýt. Trên xe chỉ còn lại một chỗ, Kiều Tử Tích ngồi xuống.

Hạ Minh Hiên ôm bụng. “Tử Tích, tôi đau bụng”.

Kiều Tử Tích vút cho hắt một ánh mắt ‘liên quan gì đến tôi’, rồi tiếp tục quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Hạ Minh Hiên đau đến gập người, một tay nắm tay vịn trên xe, sắp chết rồi?

“Bạn học, không sao chứ?” Nam sinh bên cạnh hỏi.

Hạ Minh Hiên liếc liếc sườn mặt Kiều Tử Tích, nói với vị bạn học tốt bụng kia. “Không sao”.

“Tôi thấy cậu có vẻ khó chịu, ngồi chỗ của tôi đi”. Thật là một đứa nhỏ biết kính già yêu trẻ.

Vừa định đứng lên, Hạ Minh Hiên đã phát phát tay nói không cần, sau đó rất tự giác ngồi lên đùi Kiều Tử Tích. “Không sao đâu, huynh đệ của tôi nói để tôi ngồi lên đùi cậu ta là được rồi”.

Tên da mặt dày này vĩnh viễn không biết hai chữ liêm sỉ viết như thế nào. Trên xe buýt, một nam sinh ngồi trên đùi một nam sinh khác, tuy rằng đây là thời đại mà đồng tính luyến ái đã phổ biến, nhưng làm sao có thể không có ánh mắt chán ghét?

Kiều Tử Tích dùng ánh mắt cực độ khinh bỉ nhìn hắn. “Bạn học, không chết đấy chứ?”

Người nào đó tiếp tục ôm bụng. “Hơi đau tí thôi, qua một lát nữa chắc là khỏi. Nếu không chúng ta đổi chỗ, cậu ngồi lên đùi tôi đi”.

Kiều Tử Tích không nói lời nào, nghiêng mặt nhìn cảnh vật trôi vụt qua ngoài cửa sổ. Hàng cây bên đường vĩnh viễn là bộ dáng kia, thu không rụng lá, xuân không nảy mầm. Miền nam chỉ có hai mùa – xuân và hạ.

Trầm mặc một lát, Hạ Minh Hiên nói. “Nha đầu Diệp Tiểu Dao kia đúng là thay đổi một trăm tám mươi độ”.

“Người ta vốn đã xinh đẹp rồi”. Kiều Tử Tích dùng ngữ khí cực độ bình thản nói.

“Cậu sẽ không đổi với người ta nảy sinh ý đồ đấy chứ?” Ngữ khí vừa mang theo nghiền ngẫm, vừa như đang dò xét.

Kiều Tử Tích liếc hắn. “Cậu nghĩ nhiều rồi”.

Hạ Minh Hiên cười cười, bụng hết đau rồi?

“Nha đầu kia cũng có duyên với cậu quá nhỉ, đổi chỗ ba lần mà vẫn ngồi sau cậu”.

Kiều Tử Tích nhớ tới, Diệp Tiểu Dao từng nói, có một loại duyên phận gọi là định mệnh.

Chỉ là, đối tượng mà cô gái ấy nói đến là Hạ Hà và Mạch Lạc Lạc.

Bến xe buýt ở đối diện cổng trường, có lẽ hôm nay đã muộn, không phải giờ cao điểm tan học cho nên người cũng ít đi nhiều.

Một nữ sinh bị hai tên tóc vàng dựng đứng như con nhím chặn lại, bên tai còn đeo một cái khuyên đinh nhọn, vừa nhìn đã biết ngay là thành phần bất lương của xã hội, một tay còn không an phận mà sờ lên mặt cô gái.

Nhả một hơi khói thuốc lên gương mặt non mịn của cô gái, một tên trong số đó nói. “Thế nào, em gái, theo ca đi chơi một chuyến, cho cứng đã nghiền luôn”.

Cô gái có gương mặt khá xinh đẹp hơi lùi lại, trong thanh âm mang theo vài phần sợ hãi run rẩy. “Tránh ra! Mấy người muốn làm gì?!”

“Này, buông cô ấy ra!” Những lời này là của Kiều Tử Tích.

Cảnh tượng anh hùng cứu mỹ nhân luôn luôn xảy ra như vậy. Anh hùng xuất hiện, cùng đám lưu manh xích mích, hai bên đánh nhau, tranh tài cao thấp.

11. Chương 11

Kiều Tử Tích nói với nữ sinh đứng phía sau. “Đi trước đi”.

Nữ sinh bị dọa sợ căn bản không nghĩ được gì, xe buýt vừa đến liền đi lên luôn, hai chân vẫn còn run rẩy, tầm mắt dõi theo ba người ở bên đường.

Một cánh tay chụp lấy bả vai Kiều Tử Tích, ép y về phía sau mấy bước. “Nhãi ranh, liên quan gì đến mày, bạn gái mày à?”

Kiều Tử Tích ở phương diện này hoàn toàn không có kinh nghiệm, trong đầu chỉ có một ý niệm, bắt đặc đi phải động thủ thì động thủ, ai bảo học sinh ngoan thì sẽ không đánh nhau?

Một quyền bất ngờ không kịp phòng bị đánh vào trên mặt thanh niên bất lương kia, một quyền này không phải của Kiều Tử Tích, mà đến từ Hạ Minh Hiền đột nhiên xuất hiện ở phía sau.

Sau đó, hai bên thật sự lao vào đánh nhau. Một quyền một cước, Hạ Minh Hiền đều thay Kiều Tử Tích đỡ hết. Đối phương cũng bị đánh cho đen mặt, nếu so với Hạ Minh Hiền, thân thủ của hai tên này vẫn còn kém một bậc.

Người cuối cùng lên sân khấu là một giáo quan trong trường, rất giống với kiểu khi vấn đề sắp được giải quyết thì mới thấy người của chính phủ xuất hiện. Nam nhân trung niên cầm đèn pin mặc chế phục kêu lên. “Mấy anh kia! Là học sinh trường nào! Sao lại đánh nhau ở đây!”

Hai thanh niên nhìn giáo quan từ bên đường đối diện đang chạy tới, thức thời rút lui.

Hạ Minh Hiền cầm tay Kiều Tử Tích, mang y chạy về hướng ngược lại.

Chạy đến một đoạn khá xa, Kiều Tử Tích rút khỏi tay Hạ Minh Hiền, thở hổn hển. “Cậu chạy cái gì nha!”

Hạ Minh Hiền cũng thở không ra hơi, chờ lấy lại sức mới giải thích. “Nếu bị bắt được đang đánh nhau, ngày mai sẽ bị cả trường biết, còn bị ghi vào học bạ nữa, hiểu không? Chẳng lẽ cậu hi vọng cả trường đều biết à?”

Kiều Tử Tích ngẹn lời, Hạ Minh Hiền nói là sự thật. Vô luận là vì lý do gì, đánh nhau chính là đánh nhau, vừa bị ghi lỗi vừa bị thông báo cho cả trường.

Nhìn khoé mắt người nào đó có một vết thương đã đỏ lên, nếu là bình thường Kiều Tử Tích nhất định sẽ cười nhạo nói: “Bạn học, bị chó đui à?”, nhưng hôm nay, y không trêu chọc nổi.

“Cậu không bị thương chứ?” Lời này là Hạ Minh Hiền hỏi.

Kiều Tử Tích không dám nhìn hấn. “Không có”. Được hấn che chở, sao có thể bị thương.

“Tôi nói này, dựa vào mấy chiêu mèo cào ấy của cậu mà cũng muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân về à?” Hạ Minh Hiền cao giọng. Thật là chế giễu quá, bình thường đều là Kiều Tử Tích giáo huấn hấn, hôm nay thì ngược lại.

“May mà tôi đến đúng lúc...” Câu nói này chỉ nhỏ cho chính hấn nghe được.

“Cậu nói cái gì?” Kiều Tử Tích ngẩng đầu hỏi.

Hạ Minh Hiền nâng tay ôm vai y, kéo cả người y đi về phía trước. “Chẳng nói gì cả”.

“Đúng rồi, hôm nay tôi đến ở nhà cậu”.

Kiều Tử Tích đẩy cái móng vuốt đang bám trên vai mình ra. “Vì cái gì?”

Hạ Minh Hiền ngừng bước, ngón tay chỉ vào vết thương bên khoé mắt phải. “Đừng tưởng không có gương thì tôi không biết, chỗ này vừa đau vừa xót, nhất định là biến sắc rồi. Nếu tôi mà cứ như vậy trở về, ba tôi có cho tôi thêm một vết vào mắt bên kia cho cân xứng cũng chẳng phải chuyện lạ”.

Kiều Tử Tích mím môi cười trộm, cái móng vuốt không an phận của Hạ Minh Hiền lại bò lên. “Đi thôi, về nhà”.

Kiều Tử Tích ở trong ngôi nhà hai tầng có sân vườn, bên ngoài có hàng rào vây cao hai thước, trên hàng rào bám đầy dây leo nở hoa.

Ngôi nhà hai tầng như vậy chỉ có Kiều Tử Tích và Kiều nãi nãi ở cùng nhau. Kiều Tử Tích nói cha mẹ y vẫn thường xuyên công tác bên ngoài, thỉnh thoảng mới về. Kiều nãi nãi là người hoà nhã, qua sáu mươi tuổi vẫn không có vẻ gì là già, dù sao cũng là người đọc đủ thi thư, mở miệng ngậm miệng đều là mấy lời dạy bảo khuyên răn đạo lý, cùng với mấy lão nhân khác có chút khác nhau.

Bữa tối, Kiều nãi nãi làm một bàn đầy đồ ăn, lão nhân gia đạo gần đây thường hay xem chương trình dạy nấu ăn, liền đem từng món từng món làm thử, hương vị đúng là hạng nhất. Hạ Minh Hiền đương nhiên là đem nhà Kiều Tử Tích trở thành nhà mình, một lần ăn là ăn liền mấy bát lớn.

Hạ Minh Hiền ăn no căng ngồi trên sofa, vuốt bụng nói. “Đến nhà cậu thật sung sướng!”

Kiều Tử Tích đem ra một quả trứng gà đã luộc nóng, là Kiều nải nải vừa mới đưa. Lão nhân gia cũng không hỏi vết thương trên mặt Hạ Minh Hiên là thế nào, thanh niên thỉnh thoảng bị thương một tí cũng là chuyện là bình thường.

Hạ Minh Hiên cầm quả trứng xoa lên mặt. “Bà nội cậu thật là tốt”.

Kiều Tử Tích cầm bông thấm thuốc sát trùng lau vết trầy trên tay hắn. “Cậu gọi điện cho mẹ cậu chưa đó?”

“Gọi rồi, tôi nói đến ở nhà cậu, bà ấy cực yên tâm luôn, bảo ở đây mấy ngày cũng được”.

Kiều Tử Tích giương mắt nhìn hắn, động tác trên tay hơi dùng sức ấn xuống, người nào đó ‘ai u’ một tiếng kêu đau.

“Tử Tích, cậu nhẹ thôi”.

“Bạn học, rất nhẹ rồi đó”. Còn nói nhăng cuội nữa là không chỉ ần đơn giản như vậy đâu.

Trong phòng Kiều Tử Tích mang theo một loại khí tức cổ điển, trên tường treo mấy bức thư pháp, ở góc phòng có dựng một cái giá cao đặt đàn violon, bên cạnh còn có mấy cuốn nhạc phổ.

Lúc đi vào tham quan, thấy trong tủ kính có bày hai cái cúp đàn violon cực lớn, mặt trên rõ ràng viết tên Kiều Tử Tích, Hạ Minh Hiên thích thú cầm cúp lên xem. “Oa! Tử Tích, hoá ra tiểu tử cậu còn biết chơi violon, được cả giải thưởng nữa!”

“Đó là trước kia rồi”. Kiều Tử Tích băng quơ một câu. Violon là học từ tiểu học, lên cấp hai có tham gia vài cuộc thi, đạt được mấy giải. Lên cấp ba rồi thì chỉ tập trung cho việc học, cơ bản không còn tham gia mấy hoạt động này nữa.

Hạ Minh Hiên giống như đứa trẻ mới phát hiện ra kho báu. “Oa! Tử Tích, mấy bức thư pháp này đều là cậu viết à?”

Kiều Tử Tích ngồi ở bàn học sắp xếp sách vở, quay đầu nhìn về mặt của hắn. “Bạn học, không cần phải kinh ngạc đến quái dị như vậy chứ?”

Hạ Minh Hiên lập tức xán lại, ngồi ở đầu giường, đâm vào cánh tay Kiều Tử Tích một cái. “Tôi thế nhưng lại có một huynh đệ nhiều tài năng như vậy, hiện tại mới biết đương nhiên phải kinh ngạc”.

Kiều Tử Tích liếc hắn một cái, tiếp tục sắp xếp lại đồ đạc trên bàn học. Người nào đó da mặt dày không biết đã cởi giày leo lên giường từ bao giờ, cả người nằm chình ịch thành hình chữ đại, hai mắt nhắm nghiền có vẻ rất thoải mái.

Đột nhiên trên ngực bị đâm một cái, mở mắt ra liền nhìn thấy Kiều Tử Tích, một tay bị y kéo ngồi dậy. “Còn chưa rửa chân mà đã dám lên giường của tôi, đi xuống”.

Hạ Minh Hiên chết cũng không xuống, chôn đầu vào gối. “Chân tôi không thối, không cần rửa!”

“Không thối cũng phải đi rửa sạch rồi mới được lên!” Kiều Tử Tích lôi hắn dậy, Hạ Minh Hiên sống chết cũng không chịu nhúc nhích, vừa dùng sức một cái liền đem cả Kiều Tử Tích cũng kéo ngã xuống.

Hơi thở kề cận, Kiều Tử Tích nằm trên người Hạ Minh Hiên, nhiệt độ cơ thể cách một lớp quần áo đều có thể cảm nhận được. Bốn mắt nhìn nhau thật lâu, không biết là tiếng tim ai như sấm động, cũng không biết là ai đỏ mặt.

Kiều Tử Tích hai tay chống giường ngồi dậy, cầm gối đập Hạ Minh Hiên. “Còn nằm đấy à! Mau đứng lên!”

Hạ Minh Hiên không tiếp tục chơi xấu, vừa xuống giường vừa nói. “Cái kia, tôi đi tắm, cậu lấy áo ngủ cho tôi”.

Hạ Minh Hiên cao hơn Kiều Tử Tích vài cm, quần áo cũng có thể miễn cưỡng mặc chung. Kiều Tử Tích lục trong tủ ra một cái áo ngủ ném cho hắn, Hạ Minh Hiên ôm lấy ngủ ngủ. “Thơm quá, có mùi thơm của cơ thể cậu!”

Kiều Tử Tích lửa giận bốc lên ngàn ngút, giơ chân đá vào đầu gối hấn một cái, người nào đó lại là một tiếng ‘A!’.

“Mau đi tắm đi!”

Trong phòng tắm tiếng nước chảy rào rào, bên ngoài chỉ cách một cánh cửa, cho nên thanh âm gì cũng nghe thấy rõ ràng.

Kiều Tử Tích ngồi trước bàn học, vốn dĩ định đọc sách một lát, kết quả bởi vì tiếng nước ảnh hưởng mà một chữ cũng không đọc nổi. Thật là bực mình, vì sao tim lại đập nhanh hơn bình thường, tay cầm bút cũng cứng ngắt luôn.

Lúc Hạ Minh Hiên đi ra, trên cổ quấn một cái khăn màu lam, trên người mặc áo ngủ của Kiều Tử Tích. Cái áo ngủ này Kiều Tử Tích mặc có chút rộng, Hạ Minh Hiên mặc vào lại cực kỳ vừa vặn, giống như là vì hấn mà cổ ý chuẩn bị vậy.

“Tử Tích, tôi xong rồi, cậu đi tắm đi”.

Kiều Tử Tích lấy máy sấy từ ngăn tủ ra, đưa cho hấn. “Hong khô tóc đi”.

Hạ Minh Hiên không nhận, giật giật cánh tay phải, ngượng ngùng cười. “Chỗ này vẫn còn đau, hay là cậu giúp tôi đi”.

Da mặt dày đúng là da mặt dày, ở nhờ nhà người khác còn lăm yêu cầu như vậy.

Kiều Tử Tích cuối cùng vẫn giúp hấn.

Đợi đến lúc Kiều Tử Tích tắm xong đi ra, Hạ Minh Hiên lại bám lấy đòi y đàn cho hấn nghe, đã thế còn không biết xấu hổ mà túm lấy tay áo Kiều Tử Tích, lắc a lắc, còn đâu là bộ dáng đại nam sinh.

Kiều Tử Tích đóng cửa sổ lại, ngay cả rèm cửa cũng kéo vào, tránh cho ảnh hưởng đến hàng xóm.

Bản nhạc < salut=“” d’amour=“”> vang lên, Kiều Tử Tích mặc áo ngủ, một tay đem đàn đặt trên vai, một tay cầm vĩ nhẹ nhàng kéo trên dây vĩ, phát ra từng âm thanh du dương của khúc nhạc.

12. Chương 12

Hạ Minh Hiên chống cằm, nằm bò trên giường nhìn Kiều Tử Tích. Kiều Tử Tích liếc qua một cái, tay run lên làm âm thanh bị lỗi mất một nhịp, vội vàng điều chỉnh lại, trong lòng thì không0 ngừng oán niệm, tên ngu ngốc này, dám dùng ánh mắt mê gái mà nhìn chằm chằm người ta!

“Nghe Tử Tích đàn so với mấy cái chương trình nhạc hội gì đó còn hay hơn nhiều”. Đây là đánh giá của Hạ Minh Hiên, Kiều Tử Tích không thèm để ý tới hấn, lúc này y có đàn sai một nhịp, nếu như là ở trên sân khấu thì đã sớm bị đuổi xuống rồi.

Nghe đàn xong, Hạ Minh Hiên gấp dài một cái, nói, mệt rồi, muốn đi ngủ. Kiều Tử Tích cất đàn vào trong hộp, quay đầu lại đã thấy hấn đắp xong chăn nằm ngủ, còn rất hiểu lễ nghĩa mà để lại một nửa cái giường cho y.

Tắt đèn, vén lên một góc chăn chui vào, bên trong đã sớm được tên kia ủ ấm rồi. Một chăn hai gối, giường một mét năm, Kiều Tử Tích chỉ nằm gọn một góc, nhích ra bên ngoài một xiu là sẽ ngã xuống.

Hạ Minh Hiên hỏi. “Giường lớn như vậy, cậu nằm tận ngoài đấy làm cái gì?” Sau đó vươn tay qua, ôm lấy thắt lưng Kiều Tử Tích kéo vào trong. Sau đó, ‘ba’ một tiếng vang lên, hiển nhiên là cái tay ôm eo người ta vừa bị ấn đập rồi.

Hạ Minh Hiên thu tay, xấu xa cười. “Tử Tích, không phải là cậu sợ tôi sẽ làm gì cậu đấy chứ?”

“Còn nói nhảm nữa tôi đá cậu xuống giường đấy”.

Hạ Minh Hiên thực uỷ khuất, liền chủ động nhích qua, nằm ngay bên cạnh Kiều Tử Tích. “Cậu không qua thì tôi tới vậy”.

“Ngủ đi”. Kiều Tử Tích mặt đỏ lên, dùng khuỷu tay huých hấn.

Hạ Minh Hiên lý lẽ hùng hồn nói. “Rõ ràng là hai người nằm, ở giữa cách xa như vậy gió lọt vào lạnh lắm”.

“Tôi nhích qua một chút, cậu cũng nhích lại đây”.

Hạ Minh Hiên dịch qua, Kiều Tử Tích cũng lại gần, hai người cơ hồ là kề sát nhau mà ngủ. Dưới tình huống này, không biết là ai đỏ mặt, cũng không biết là tâm ai đang như nổi trống.

Không ngủ được.

“Tử Tích, cậu ngủ chưa?” Mười giờ lên giường, mười hai giờ vẫn chưa ngủ được.

Kiều Tử Tích nằm nghiêng, đưa lưng về phía hấn lên tiếng. “Chưa”.

“Tôi không ngủ được, nói chuyện phiếm đi”.

“Không nói”.

Người nào đó căn bản chẳng thêm để ý.

“Tôi nói cho cậu, hôm nay có một nữ sinh ở lớp bên cạnh thổ lộ với tôi”. Hạ Minh Hiên nhỏ giọng nói.

“Ừ”. Kiều Tử Tích nhẹ giọng đáp lại, y đã nhìn thấy.

“Tôi từ chối”.

“Ừ”.

“Sau đó, người ta khóc”.

Kiều Tử Tích không đáp.

“Tôi biết, trước kia cô gái đó cũng thổ lộ với cậu”. Hạ Minh Hiên nói. “Người ta cũng không tệ lắm, sao cậu lại từ chối?”

Nói đến nói đi lại đổ lên đầu Kiều Tử Tích. Y cũng có nhiều người thích, ngoại hình thành tích đều ưu tú, chiếm được tình cảm của không ít nữ sinh, chính là y chưa từng nói ra mà thôi.

Diệp Tiểu Dao từng nói. “Tử Tích, cậu so với Hạ Minh Hiên thì chẳng kém chút nào. Chính là cậu thường xuyên đi cùng cậu ta, cho nên nổi bật đều bị cái mặt lừa tình của cậu ta cướp đi hết rồi. Kỳ thật tôi cảm thấy cậu so với cậu ta tốt hơn nhiều”.

“Vậy sao cậu lại từ chối người ta?” Kiều Tử Tích hỏi lại.

Hạ Minh Hiên lưỡng lự một lát rồi mới nói. “Tôi sợ cậu hối hận, nếu một ngày nào đó cậu cảm thấy có thể kết giao với cô gái đó, vậy thì vẫn có cơ hội”.

Ấu trĩ. Người ta đã thổ lộ với nam sinh khác rồi thì sao còn nghĩ đến Kiều Tử Tích nữa.

Không biết ngủ từ lúc nào, thanh âm nói chuyện nhỏ dần rồi im lặng hẳn, đến lúc tỉnh dậy trời đã sáng rồi.

Lúc Kiều Tử Tích mở mắt ra, thật đúng là bị doạ sợ. Gương mặt không chút tì vết của Hạ Minh Hiên ở ngay bên cạnh, thiếu chút nữa là chóp mũi chạm nhau, hơi thở của đối phương cũng nghe được rõ ràng. Ngày hôm qua Hạ Minh Hiên ôm Kiều Tử Tích ngủ, ngay cả cánh tay ôm eo y cũng chưa buông ra.

Lông mi khẽ động, hai mắt chậm rãi mở ra, Hạ Minh Hiên đầu tiên là nhìn thấy gương mặt Kiều Tử Tích, sau đó bốn mặt lại chạm nhau. Kiều Tử Tích dùng lực đẩy Hạ Minh Hiên ra, xóc chấn rời giường. “Nhanh dậy đi, sắp muộn rồi”.

Bị không khí rét lạnh đột nhiên tràn vào, Hạ Minh Hiên tung chăn quấn kín người. “Lạnh quá!”

“Cậu mà còn lề mề nữa thì đừng mong tôi chờ cậu”. Kiều Tử Tích đã nói được là làm được, cho nên Hạ Minh Hiên liền ngoan ngoãn rời giường.

Cô gái ngày hôm qua bị lưu manh đùa giỡn đã đến trước cửa lớp 11 – 18 chờ từ sớm. Cô gái mặc váy đồng phục mùa đông, bên dưới mặc quần tất giữ nhiệt, gương mặt bị lạnh đến đỏ bừng, có thể là đã chờ lâu lắm rồi.

Hạ Minh Hiền vỗ vai Kiều Tử Tích. “Người anh em, tìm cậu kìa”. Sau đó tự giác đi vào trong lớp.

Hừ, không cần hẳn nói y cũng biết.

Cô gái cũng không có ý gì khác, chỉ đến nói lời cảm ơn. Nói đến nói đi cũng chỉ có mấy lời cảm ơn, Kiều Tử Tích gật đầu, nói. “Về sau nên cùng mấy bạn khác về chung, như vậy sẽ an toàn hơn”.

Cô gái mím môi gật đầu, nói. “Cậu thật tốt”.

Hạ Minh Hiền ở trong lớp nhìn ra, nếu là người ngoài không biết chuyện xảy ra ngày hôm qua thì nhất định sẽ nghĩ hai người kia là người yêu.

Diệp Tiểu Dao hiển nhiên là hiểu lầm.

“Mỹ nữ vừa rồi là ai nha?” Kiều Tử Tích còn chưa ngồi xuống, phía sau đã có người hỏi.

“Bạn học”.

“Bạn học?” Diệp Tiểu Dao mới không phải người dễ dàng cho qua như vậy. “Cậu có bao nhiêu người bạn học tưởng tôi không biết à?”

“Bạn gái đi”. Diệp Tiểu Dao vuốt cằm. “Còn không thừa nhận”.

“Không phải”. Kiều Tử Tích hời hợt cho qua một câu, Diệp Tiểu Dao cũng không tiếp tục truy hỏi, nếu y đã nói không phải thì là không phải.

Diệp Tiểu Dao nháy mắt ra hiệu với Kiều Tử Tích một cái về phía sau, người bị nhìn là Hạ Minh Hiền. “Cái mặt cậu ta bị sao vậy? Không phải là tranh giành nữ nhân với người ta đấy chứ?”

“Bị chó cắn”.

Diệp Tiểu Dao kinh sợ. “Chó cắn mà có thể cắn thành như vậy?”

Kiều Tử Tích không trả lời, vì chuông vào học đã vang lên.

Giờ ăn trưa, người nào đó mặt dày nói trên thân không có một xu, liền bám dính lấy Kiều Tử Tích cọt ăn cọt uống. Hắn cũng không khách khí, bình thường xa xỉ thế nào thì hôm nay vẫn thế, không thèm để ý đến túi tiền của người ta.

Mua một lon Coca, vừa mới uống xong một ngụm đã lập tức mở mồm. “Tử Tích, nữ sinh sáng nay có phải bị cậu thu phục rồi không?”

Kiều Tử Tích dầm ngực hắn một cái, người nào đó kêu lên một tiếng, ngụm coca vừa nuốt xuống tí nữa thì khiến hắn sặc chết. “Tôi chỉ hỏi một chút thôi mà”.

Kiều Tử Tích tặng cho hắn một ánh mắt khinh bỉ. “Uống coca của cậu đi”.

Hạ Minh Hiền ngậm miệng không nói, cúi đầu tiếp tục uống coca. Bên cạnh sân tennis có một vườn hoa nhỏ, Kiều Tử Tích cùng Hạ Minh Hiền đến đây ngồi. Ghế đá bên cạnh có một cặp đôi, rõ như ban ngày mà không có chút nào thu liễm, trái ôm phải ấp, cũng không sợ bị giáo viên nhìn thấy.

Kiều Tử Tích cúi đầu chơi game trên điện thoại, là trò đua xe rất đơn giản. Chiếc xe đua màu lam đựng phải chướng ngại vật bên đường, nổ bùm một cái, trên màn hình hiện lên hai chữ ‘game over’ đỏ chói.

Kiều Tử Tích ấn nút thoát ra, vẫn nhìn điện thoại, nói với Hạ Minh Hiền. “Chuyện đó, ngày hôm qua, cảm ơn”.

Hạ Minh Hiền còn đang mãi nhìn một đồng cặp đôi ở xung quanh, nghe được Kiều Tử Tích nói gì đó liền quay đầu lại, lon coca vẫn chưa uống hết. “À? Tử Tích, vừa rồi cậu nói cái gì?”

Kiều Tử Tích tiếp tục nhìn điện thoại. “Không có”.

Hạ Minh Hiền cười đến là lưu manh, ghé vào bên tai y nói. “Nhìn cái đôi ở bên cạnh kia”.

Kiều Tử Tích nghiêng đầu qua, đập vào mắt là hình ảnh người ta đang nồng nhiệt hôn nhau, thời đại này, cái gì cũng làm ra được.

“Cậu là đang muốn nói cho tôi biết, cậu cũng từng như thế rồi?” Kiều Tử Tích nhướn mi.

Uống nốt chỗ coca còn lại, Hạ Minh Hiền giơ tay nói. “Tôi tuyệt đối có thể thề, tôi chưa từng làm qua”.

“Hừ, ai tin?” Ai chẳng biết Hạ đại thiếu gia phong lưu có tiếng, loại chuyện này chỉ sợ là làm không dưới mười lần rồi đi.

“Tôi mà lại là kiểu người không có nhân phẩm như vậy sao, cho dù làm tôi cũng sẽ không bao giờ cho người ngoài thấy, ngại lắm”.

“Tức là đã làm rồi chứ gì?”

Hạ Minh Hiền cười cười không rõ hàm xúc, một tay đập lên vai Kiều Tử Tích. “Nếu không, chúng ta thử xem”.

Theo sau đó lại là một tiếng hét bi thảm, Kiều Tử Tích là người dễ bị đùa giỡn như vậy sao? Cho nên mới nói, Hạ Minh Hiền tuyệt đối là muốn tìm chết.

Diệp Tiểu Dao gọi điện đến đã là mười một giờ tối, đầu dây bên kia không biết là cao hứng hay thương tâm, nói một hồi mà đã qua mất nửa tiếng.

“Cậu nói xem, Tử Tích, cậu ta dựa vào cái gì mà lại đi thổ lộ với tôi? Cũng không xem lại bộ dáng của mình, còn bảo tôi suy nghĩ một chút, tôi nhổ vào, cho dù nam nhân trên đời này có chết sạch tôi cũng không thèm để ý đến cậu ta! Đừng tưởng là tôi không biết, cậu ta chẳng qua là cảm thấy dạo gần đây tôi ăn mặc đẹp hơn, để kiểu tóc nhìn thuận mắt hơn, người như vậy chính là chỉ cần vẻ bề ngoài thôi là đã thoả mãn rồi, lại còn dám thổ lộ với tiểu thư đây, đã thế còn tặng hoa hồng, đừng nói là có bao nhiêu xấu xí, tôi còn cho rằng cậu ta nhặt từ đồng rác về...”

13. Chương 13

Kiều Tử Tích nằm trên giường nghe Diệp Tiểu Dao kể lể, cô gái cao ngạo lại có điểm bối mót lần đầu tiên được người ta thổ lộ, không thể nói rõ là đang cao hứng hay thương tâm.

Di động kêu lên một tiếng chuông báo hết pin. “Đại tiểu thư, điện thoại của tôi sắp hết pin rồi”.

Diệp Tiểu Dao lúc này mới thu liễm, dùng ngữ khí không rõ buồn vui nói. “Không nói nữa, cậu sạc pin đi”.

Ấn nút kết thúc trò chuyện, Kiều Tử Tích ném điện thoại lên đầu giường, may mắn, vừa lúc sắp nguồn.

Người thổ lộ với Diệp Tiểu Dao là Trương Vĩ Đạt cùng lớp, ngày hôm sau vừa đến lớp cậu ta đã bị ánh mắt vừa khinh bỉ vừa chán ghét của Diệp Tiểu Dao dọa cho ra một thân mồ hôi lạnh.

“Không phải chỉ là thổ lộ với cậu ta mấy câu thôi sao, tôi đây là coi trọng cậu ta, thấy cậu ta chưa có ai nên mới thổ lộ, thế mà cậu ta cứ trưng cái bộ mặt hung thần ác sát như ai thiếu cậu ta mấy trăm vạn không chịu trả, về sau kiểu gì cũng không gả đi được”. Giờ ăn trưa, Trương Vĩ Đạt nói với Kiều Tử Tích và Hạ Minh Hiền như thế.

Kỳ thật Trương Vĩ Đạt cũng không tệ như Diệp Tiểu Dao nói, người ta tốt xấu gì thì cũng miễn cưỡng coi như là ngọc thụ lâm phong.

Thời tiết ẩm dần, Hạ Minh Hiền không cần phải đi xe buýt với Kiều Tử Tích nữa. Mỗi ngày hắt lại cười con xe đạp đã bỏ xó mấy tháng để đi học, hai tai đeo tai phone, trưng ra gương mặt thanh tú không chút tì vết lại không biết đã cướp đi trái tim của bao thiếu nữ.

Không lâu sau, phía sau xe Hạ Minh Hiền lại có thêm một người, không phải Hứa Diệp Ly cũng không phải Kiều Tử Tích, mà là Lương Mỹ Kỳ, nữ sinh bên khoa xã hội, cũng là cô gái mà lần trước Kiều Tử Tích ra tay cứu giúp.

Bọn họ có thể quen nhau cũng là nhờ Kiều Tử Tích, bởi vì ngày đó Lương Mỹ Kỳ đến cảm ơn, Kiều Tử Tích nói cuối cùng mọi chuyện vẫn là do Hạ Minh Hiền giải quyết. Lương Mỹ Kỳ chủ động đi tìm Hạ Minh Hiền, hai người ở quán café gần trường ngồi tán gẫu, sau đó trao đổi số điện thoại rồi cứ thế mà thành quen.

Hạ Minh Hiền nói. “Nếu không nhờ cậu làm anh hùng cứu mỹ nhân, sao tôi có thể ôm được mỹ nhân về”.

Cái thế đạo gì đây, y làm anh hùng cứu mỹ nhân, cuối cùng hẳn lại ôm được mỹ nhân về!

Hứa Diệp Ly sắp thi đại học, mỗi ngày bận rộn ôm sách ôn tập giải đề. Lúc Hứa Diệp Ly hẹn Kiều Tử Tích ra ngoài, y đại khái cũng đoán được cô ta muốn nói gì.

Hứa Diệp Ly nói, kỳ thật cô đã nghĩ, nếu trước khi mình thi đại học mà Hạ Minh Hiền vẫn chưa quen bạn gái, cô sẽ nhận sai với Hạ Minh Hiền, một lần nữa cùng hắn kết giao. Chỉ là, hẳn đã quen bạn gái mới rồi, về sau cô đã không còn cơ hội.

Hứa Diệp Ly không khóc, có thể là mọi chuyện đã qua từ lâu, cũng không còn thương tâm như trước nữa.

Kiều Tử Tích đem mấy lời an ủi ra nói. “Trên đời này chỗ nào mà chẳng có cây cỏ, chờ cậu lên đại học rồi sẽ tìm được một người tốt hơn cậu ta”.

Cô gái vừa rồi còn ửng rồ lúc này trên mặt đã xuất hiện tia cười. “Nếu như người tôi gặp được chính là cậu thì cậu làm thế nào?”

“Xoã thôi”.

Diệp Tiểu Dao mắt húng, cực kỳ mất hứng.

“Cậu nói xem, bạn trai cũ của cô ta có người mới thì liên quan gì đến cậu, vì sao cứ luôn tới tìm cậu thế?”

Kiều Tử Tích nhếch khoé miệng. “Chắc là cảm thấy tôi có tiềm chất làm bác sĩ tâm lý”.

Diệp Tiểu Dao lấy tay chọc chọc vai y. “Trước mắt cậu chỉ được làm bác sĩ tâm lý chuyên dụng của tôi thôi”.

Diệp Tiểu Dao còn dám nói người khác, lúc mình có vấn đề thì đều tìm đến Kiều Tử Tích, chuyện nên nói không nên nói đều nói sạch, cũng chỉ có người tính tình tốt như Kiều Tử Tích mới kiên nhẫn nghe cô nói, để cô xả hết nỗi lòng.

Đối với chuyện này, Hạ Minh Hiền cũng không thể không oán giận. “Tử Tích, cậu đối với người khác ôn hoà như vậy, sao lại chỉ hung dữ với một mình tôi?”

“Là cậu tự tìm”.

Tháng 4 năm 2010, động đất ở Ngọc Thụ tỉnh Thanh Hải lại làm cho người dân Trung Quốc đau lòng. Trên TV chiếu đến nhà ở đã biến thành một mảnh phế tích, bên dưới là gạch đá bụi đất lẫn lộn với máu thịt, xen trong đó là thanh âm gào khóc các loại...

Thời buổi này thiên tai không ngừng xảy ra, trong lòng mỗi người đều mang theo lo âu. Những năm gần đây, thiên tai đã không còn là thứ mà con người có thể khống chế, lúc nào nó cũng có thể xảy ra, hôm nay động đất chỗ này, chưa biết chừng ngày mai lại có sóng thần ở nơi khác. Ai có thể đoán trước được mọi việc?

Lời tiên đoán về 2012 ngày càng sát sự thật, cảnh tượng trong phim cứ lần lượt xảy ra ngoài hiện thực, không chỉ là Trung Quốc, các quốc gia khác cũng có rất nhiều thiên tai. Các nhà khoa học nói, năm 2012 quả thực sẽ có sự thay đổi của từ trường, nhưng cũng sẽ không ảnh hưởng đến sự tồn vong của trái đất.

Lúc thảo luận rất thích hỏi người khác, nếu như lời tiên đoán về 2012 là thật, việc mà đáng ấy muốn làm nhất là gì?

Có người nói muốn đi cướp ngân hàng, dù sao lúc đó cảnh sát cũng chẳng quản nữa đâu. Có người bảo sẽ đi giết người mà mình không vừa mắt, nhất định phải nhìn hắn đi chầu trời rồi mình mới có thể chết nhắm mắt được. Cũng có người đáp phải ăn ba ngày ba đêm, chẳng nào cũng chết, không bằng trước khi chết cứ ăn hết những món ngon mà mình thích....

Hạ Minh Hiền nói. “Đương nhiên là phải ở bên cạnh người mình yêu nhất, chết cũng không buông tay”.

Dương Cẩm Khôn ngồi ăn cơm chung, hỏi Hạ Minh Hiền. “Đợi đến 2012, người ở bên cậu đã sớm thay bằng người khác rồi, làm sao cậu biết cậu có thực sự thích người ta hay không?”

Hạ Minh Hiền hơi hơi nghiêng đầu nhìn Kiều Tử Tích vẫn không nói tiếng nào, đáp lại Dương Cẩm Khôn. “Nếu 2012 vẫn còn ở bên nhau, như vậy đương nhiên là thật tâm rồi”.

Quay đầu hỏi Kiều Tử Tích. “Tử Tích, cậu nói xem có đúng không?”

“Khó nói”. Kiều Tử Tích trả lời, nhanh, chuẩn, độc.

Dương Cẩm Khôn dùng đũa gõ bàn, nói tiếp. “Nếu đến 2012, nữ sinh mà tôi thích vẫn còn chưa theo đuổi được, tôi nhất định sẽ trối người ta đem về nhà”.

Một bàn đang cùng nhau ngồi ăn đều giạt mình, dừng lại động tác chờ Dương Cẩm Khôn nói tiếp trối người ta về nhà làm gì.

Nhận ra mình vừa lỡ mồm, Dương Cẩm Khôn vội vàng giải thích. “Các cậu đừng có nghĩ bậy bạ, tôi là chính nhân quân tử”.

“Đã trối con nhà người ta về rồi còn kêu chính nhân quân tử?!” Trương Vĩ Đạt phụng cười.

“Cái gì a, trối về nhưng cái gì cũng không làm được chưa!”

“Vậy cậu trối người ta về nhà làm cái gì?!” Hạ Minh Hiền hỏi, Kiều Tử Tích ngồi bên cạnh cố nhịn cười.

“Đương nhiên là cùng nhau tự tử a!” Đột nhiên lại nhớ tới một bài hát, ‘dù chết vẫn muốn yêu. Không làm ly đến tận cùng thì không hạnh phúc. Chỉ có tình cảm sâu đậm mới đủ để anh thổ lộ nỗi lòng...’

“Cẩm Khôn, đã trối người ta về rồi thì muốn làm cái gì cứ làm đi, dù sao cũng chết cả, không làm rất đáng tiếc!” Lời này là Trương Vĩ Đạt nói, tiếc là, chỉ là tưởng tượng.

Hạ Minh Hiền vừa uống Sprite vừa nhìn cậu ta. “Quả nhiên theo cậu nói chuyện toàn là chân lý”.

Kiều Tử Tích ăn cơm xong liền bê đồ chạy lấy người. “Tôi đi trước, không ở đây bậy bạ với đám nguy quân tử các cậu nữa”.

Hạ Minh Hiền cũng ôm đĩa ăn chạy theo, còn quay lại làm một động tác chào tạm biệt. “Tôi đồng ý với Tử Tích!”

Kiều Tử Tích liếc Hạ Minh Hiền đi sau mình. “Yên tâm, cậu không phải nguy quân tử”.

Quả nhiên người nào đó lại bắt đầu đắc ý. “Đương nhiên, nói thế nào thì tôi cũng là viên ngọc sáng giữa vạn bụi hoa, không cần phải trối ai về hết, cần bản không nhất thiết phải ép buộc người ta”.

“Nhưng cậu là cận bã”. Kiều Tử Tích vẫn đậm phong khinh nói tiếp.

Hạ Minh Hiền sững sờ đứng tại chỗ, trước mặt như có gió lạnh thổi qua, Dương Cẩm Khôn đi phía sau vỗ vai hắn. “Đi thôi, cận bã”.

Khác biệt lớn nhất giữa Hứa Diệp Ly và Lương Mỹ Kỳ chính là Lương Mỹ Kỳ sẽ không thường đến lớp 11 – 18 chờ Hạ Minh Hiền hay là đưa đồ cho hắn. Có lẽ vì khu lớp học của ban xã hội cách quá xa, nghỉ giải lao giữa giờ cần bản chẳng đủ thời gian để chạy qua chạy lại.

Điểm giống nhất giữa Hứa Diệp Ly và Lương Mỹ Kỳ chính là lúc ngồi sau xe đạp đều ôm chặt lấy thắt lưng Hạ Minh Hiền, mặt dán lên lưng hắn, động tác này cực kỳ giống nhau, nếu chỉ lơ đãng nhìn qua còn tưởng người ngồi phía sau Hạ Minh Hiền vẫn là Hứa Diệp Ly.

Hứa Diệp Ly cùng Kiều Tử Tích ngồi xe buýt về nhà. Kiều Tử Tích thấy Hứa Diệp Ly nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ đến, nửa năm trước người ngồi sau xe Hạ Minh Hiên vẫn là cô, hiện giờ đã đổi thành người khác.

Kiều Tử Tích đem một gói giấy ăn đến trước mặt cô, Hứa Diệp Ly dùng tay áo lau đi hai giọt nước mắt, cười nói. “Không sao, chỉ là gió thổi vào mắt thôi”.

Người thất tình đều nói mình không sao, chỉ thầm rơi lệ mà không muốn để cho người khác biết.

Hạ Minh Hiên và Lương Mỹ Kỳ cùng xuất hiện ở văn phòng hiệu trưởng, Ngô Trác Văn cùng lớp vừa mới từ văn phòng trở về, chỉ e thiên hạ không loạn mà bỏ bô cái miệng. “Này này biết gì chưa, Minh Hiên với bạn gái cậu ta đang ở văn phòng hiệu trưởng nghe bài ca giáo dục về yêu sớm ấy! Vừa rồi tôi nghe được vài câu, thực sự là cười muốn chết!”

“Người ta bị giáo huấn, cậu cao hứng như vậy làm gì?” Một nữ sinh trong lớp lên tiếng.

Ngô Trác Văn thu liễm ý cười, vòng tay sau cổ nói. “Cũng không có gì, chỉ là cảm thấy mấy lời hiệu trưởng nói rất khôi hài thôi”.

Diệp Tiểu Dao ngồi một bên ấn máy tính, nói. “Nhất định là tên kia làm ra chuyện đáng khinh rồi, nếu không sao hiệu trưởng túm được chứ!”

Kiều Tử Tích lật quyển sách văn, lơ đãng xem qua, Diệp Tiểu Dao đột nhiên sán lại hỏi. “Cậu nói xem, có phải cậu ta ở nơi công cộng.... hôn rồi?!”

14. Chương 14

Có lẽ đúng là Hạ Minh Hiên đã làm ra chuyện gì, đến tận lúc nghỉ trưa vẫn không thấy tăm hơi bóng dáng người đâu, xem cái dạng này nhất định là đã làm ra chuyện không nên làm rồi, giống như cảnh tượng đã thấy ở sân tennis chẳng hạn.

Kiều Tử Tích trả lời. “Có lẽ vậy”.

“Không phải có lẽ mà là chắc chắn”. Diệp Tiểu Dao quả nhiên là có cừ oán với Hạ Minh Hiên. “Nhìn bộ dáng cậu ta là đã biết cậu ta chỉ giỏi mấy chuyện này”.

Thế hệ 90 với thế hệ 70 hoặc 60 xem ra là không thể hiểu nổi nhau, dù sao quan niệm của người lớn rất truyền thống, tư tưởng bị trói buộc quá nghiêm trọng, không thể hiểu nổi suy nghĩ của lớp trẻ bây giờ.

Có lẽ, đợi đến mười năm sau, những người sinh ra từ thế hệ 90 lại trở thành ngoan cố cổ hủ, dù sao thời đại luôn thay đổi, cách sống thay đổi, tư tưởng cũng sẽ theo đó mà đổi thay.

Lúc Hạ Minh Hiên từ văn phòng hiệu trưởng đi ra, ý cười vẫn tràn đầy trên mặt, người nào không biết chuyện còn tưởng hắn vừa mới vinh quang chiến thắng trở về. Kỳ thật hắn sớm nên bị ném đến văn phòng nhận giáo dục một phen rồi, dù sao trước đó cũng có người đàm luận ái bị túm được, nếu Hạ Minh Hiên có thể may mắn thoát được thì chẳng phải là quá lợi cho hắn rồi sao.

Mùng 1 tháng năm là ngày quốc tế lao động, cũng là sinh nhật của Hạ Minh Hiên. Người hay rêu rao như hắn hiển nhiên là lúc nào cũng đem ngày sinh nhật của mình dán ở ngay miệng. Từ hai tháng trước, Kiều Tử Tích đã bị Hạ Minh Hiên quần lấy truy hỏi, sinh nhật sẽ tặng hắn cái gì.

Tặng đồng hồ.

Hạ Minh Hiên khoé miệng méo xệch. “Tử Tích, anh em với nhau không cần phải tuyệt tình như thế chứ”.

Hạ Minh Hiên sinh ra vào ngày quốc tế lao động đúng là quá vũ nhục cho hàng ngàn hàng vạn nhân dân lao động cả nước. Thứ nhất, hắn đối với mấy việc cấy lúa gieo mạ thu hoạch vụ mùa hoàn toàn không biết gì cả. Thứ hai, đối với thóc gạo dầu mỡ muối ăn tất tần tật những thứ liên quan đến phòng bếp đều không nhận biết được. Thứ ba, hắn ngoại trừ chơi cờ lêu lổng thì chỉ biết tiêu xài hoang phí bỏ bê học hành.

Tổng kết lại, nếu để hấn sinh tồn ở thời đại trăm năm về trước thì hoàn toàn xứng đáng với cái danh ăn chơi trác táng.

Ngày quốc tế lao động, Hạ Minh Hiên mời mấy bạn học thân quen trong lớp đến KTV xịn nhất trong thành phố, chi phí đều là hấn bao.

Kiều Tử Tích tặng hấn một món quà, là đồng hồ nhưng không phải cái y nói lần trước. Cái này hơi khác, chức năng công dụng cơ bản là giống nhau, chính là kích thước thì nhỏ hơn một chút.

Tối hôm đó Hạ Minh Hiên xuất hiện ở KTV, trên cổ tay trắng nõn đeo một chiếc đồng hồ nhỏ màu đen. Hơn nữa hấn còn cố ý khoe khoang, cho nên rất nhiều người liền xúm đến nhìn, cùng nhau thảo luận xem cái đồng hồ kia trị giá bao nhiêu tiền.

Hạ Minh Hiên cười. “Là người khác tặng, tôi cũng không biết giá”.

“Cho dù không biết giá, nhưng vừa nhìn cũng biết không phải là hàng tầm thường đâu”. Lời này trương Vĩ Đạt vừa nói ra, ánh mắt của mọi người liền hướng về chỗ bên cạnh Hạ Minh Hiên, bởi vì hôm nay Hạ Minh Hiên còn mang theo cả Lương Mỹ Kỳ đến.

Lương Mỹ Kỳ cúi đầu, không phủ nhận cái đồng hồ kia là mình tặng. Hạ Minh Hiên ngượng ngùng nhìn Kiều Tử Tích ngồi bên bàn khác, làm ra bộ dáng thực xin lỗi.

Cũng là hôm đó mọi người mới biết, vốn tưởng Hạ Minh Hiên chỉ có cái mặt đẹp nhưng hoá ra cũng có chút năng khiếu. Hạ Minh Hiên cầm mic, nhìn ca từ chạy trên màn hình TV lớn, hát liên tục mấy bài liền khiến cho nam sinh nữ sinh có mặt đều rung động.

Trong phòng K cực kỳ náo nhiệt, tiếng hát hò, tiếng đồ xúc xắc, tiếng nói tiếng cười hoà lẫn với nhau. Kiều Tử Tích ngồi ở một góc sofa, trên tay cầm một lon bia Budweiser, bên cạnh là Diệp Tiểu Dao. Diệp Tiểu Dao nói vốn dĩ cô cũng không định đến, nhưng ở nhà thì lại chẳng còn ai để chơi, cho nên cuối cùng vẫn đi.

Nhân vật chính của ngày hôm nay là Hạ Minh Hiên, giữa cuộc vui, hấn nắm tay Lương Mỹ Kỳ đứng trước màn hình TV, cùng nhau hát bài < lúm=“” đồng=“” tiền=“” nhỏ=“”>. Tất cả lực chú ý đều tập trung về hai người họ, Kiều Tử Tích cũng nhìn, nhìn đến một hồi, lon bia trong tay cũng bất tri bất giác mà uống hết sạch.

Hạ Minh Hiên hát đủ rồi, Diệp Tiểu Dao kéo tay Kiều Tử Tích đứng lên. “Tử Tích, cậu cũng hát với tôi một bài”.

Bài hát do Diệp Tiểu Dao chọn, cô gái này thích Châu Kiệt Luân, cho nên liền chọn bài của Châu Kiệt Luân. Diệp Tiểu Dao hát < cầu=“” vòng=“”> như say như mê, Kiều Tử Tích không buông tay Diệp Tiểu Dao ra, đề nặng thanh âm cùng hát với cô, còn được người ta lắc lắc tay cổ vũ, nói, hát tốt lắm.

Hạ Minh Hiên ở bên cạnh châm ngòi thổi gió, nói Kiều Tử Tích chơi violon rất hay. Kiều Tử Tích quay đầu nhìn hấn một cái, hấn chỉ cho là y đang xấu hổ, liền tiếp tục thao thao bất tuyệt nói cho xong. Lương Mỹ Kỳ ngồi bên cạnh kéo cánh tay hấn, giữa lúc nói cười nhìn bọn họ như đang cùng ôm nhau.

Tiệc sinh nhật kéo dài đến mười hai giờ, Diệp Tiểu Dao nài nỉ Kiều Tử Tích đưa mình về, mặc dù nơi này cách nhà cô không xa, nhưng trời muộn rồi, đi một mình cô cũng thấy sợ. Kiều Tử Tích đồng ý, Hạ Minh Hiên nói hấn cũng cùng đi.

Bạn gái mình thì không đưa, chạy tới đây góp vui cái gì.

Hạ Minh Hiên nói, Lương Mỹ Kỳ có anh trai tới đón về rồi, cho nên hấn không cần làm hộ hoa sứ giả.

Dọc đường đi, Diệp Tiểu Dao với Kiều Tử Tích nói chuyện quên trời quên đất, hoàn toàn coi Hạ Minh Hiên bên cạnh như không khí.

Đợi cho Diệp Tiểu Dao về nhà rồi, Kiều Tử Tích cùng Hạ Minh Hiên lại vòng đường xa trở về. Lúc này đã không còn xe buýt, taxi cũng khó bắt, kết quả là cả đoạn đường này chỉ có thể đi bộ.

Dưới ánh đèn đường, gương mặt Kiều Tử Tích có chút đỏ, hôm nay y uống không ít, tửu lượng dù có tốt thì cũng không chịu nổi. Hạ Minh Hiên dút tay túi quần, nghiêng đầu hỏi y. “Sao uống nhiều vậy?”

Kiều Tử Tích cười khan một tiếng. “Có sao?”

Hạ Minh Hiên không nói lời nào, đi thêm một đoạn mới rút tay trái từ túi quần ra, quơ quơ trước mặt Kiều Tử Tích. “Đẹp lắm, tôi rất thích”.

“Thật không? Mua ở ven đường, hàng giảm giá, có mấy đồng tiền thôi”.

“Bao nhiêu tiền không là vấn đề, tôi vẫn thích”. Đây tuyệt đối là câu hạ lưu nhất của Hạ Minh Hiên, nếu không vì sao Kiều Tử Tích vừa nghe hắn nói xong, mặt lại đỏ hơn lúc này?

Nhà Diệp Tiểu Dao cách nhà Kiều Tử Tích rất xa, đi bộ cũng phải mất một tiếng đồng hồ. Cửa hàng bên đường đã sớm đóng cửa, chỉ còn lại ánh đèn đường có thể chiếu sáng một chút. Bóng hình hai người ở trên đường cứ kéo dài rồi lại rút ngắn, cứ như vậy lặp đi lặp lại cho tới khi về đến nhà Kiều Tử Tích.

Bên ngoài cửa, Kiều Tử Tích phát tay với Hạ Minh Hiên. “Về đi”.

Hạ Minh Hiên nhìn y đi vào, sợ ảnh hưởng đến hàng xóm nên đè thấp thanh âm hô một câu. “Ngày mai đừng đến muộn”.

Ai muộn còn chưa nói trước được đâu.

Nghỉ quốc tế lao động chỉ có một ngày. Lão sư nói rất đúng, chúng ta chưa phải là người lao động, nghỉ nhiều chỉ khiến chúng ta lười biếng đi mà thôi. Ừ, đúng là chân lý.

Ngày hôm sau, Kiều Tử Tích xin nghỉ ốm.

Buổi sáng hôm đó so với mọi hôm trôi qua đặc biệt lâu. Vừa xong một tiết vật lý là đến hoá học, hoá học lão sư vừa mới rời đi, ngữ văn lão sư đã rạng rỡ ôm sách bước vào.

Nghỉ giải lao, Hạ Minh Hiên nhàm chán ngồi ở bàn của Kiều Tử Tích, lật ra mấy quyển vở của y, dù đã viết qua rất nhiều nhưng vẫn sạch sẽ mới nguyên.

Diệp Tiểu Dao dùng sách đập hắn một cái. “Cậu ngồi đây làm gì?”

Hạ Minh Hiên đã sớm quen cái thái độ không mấy tốt đẹp của Diệp Tiểu Dao, nhếch nhếch khoé miệng nói. “Tôi thích, không được à?”

Diệp Tiểu Dao không cãi lại, dù sao hôm qua vừa mới ăn bằng tiền của hắn. “Đừng có làm lộn xộn đồ của cậu ấy, cậu ấy không chịu được việc bàn học của mình biến thành chuồng heo như của cậu được đâu”.

Hạ Minh Hiên quay đầu nhìn Diệp Tiểu Dao, hai mắt quét tới quét lui trên người cô. “Tôi nói, cậu.... bảo vệ bàn học của cậu ta như vậy.... không phải là....”

“Không phải cái gì? Hả?!” Diệp Tiểu Dao giơ lên cuốn sách giáo khoa toán dày cộp, trợn mắt nghiêng răng hỏi.

Diệp Tiểu Dao không phải nữ sinh yếu đuối, cũng không phải kiểu người sẽ quan tâm xem người khác có bị quyển sách trên tay mình đập đến gãy xương hay không. Hạ Minh Hiên nghĩ nghĩ, thu lại ánh mắt nghi ngờ, thức thời trở về chỗ của mình. “Không có gì, coi như tôi chưa nói”.

Đi học thật sự là nhàm chán, ngữ văn là lão sư khác dạy. Lão sư lúc trước đã xin nghỉ để, mà theo quy định của nhà nước, ít nhất cũng sẽ nghỉ đến nửa năm. Cho nên, khoa văn đã cử một lão sư khác dạy thay.

15. Chương 15

Diệp Tiểu Dao nhìn bóng dáng Hạ Minh Hiên ngồi phía trước, cảm thấy đặc biệt không quen, bóng dáng Kiều Tử Tích so với tên này đẹp hơn gấp trăm lần. Cũng không biết hắn nằm bò trên bàn Kiều Tử Tích làm cái gì, cầm một cái bút viết a viết, chẳng lẽ đổi tính rồi, đi học còn biết mang bút?

Buổi chiều Kiều Tử Tích mới đến, vừa lúc bắt đầu tiết đầu tiên sau giờ nghỉ trưa.

Diệp Tiểu Dao ân cần hỏi han. “Tử Tích, cậu ốm thế nào, chỗ nào không thoải mái?”

Kiều Tử Tích dùng khoé mắt liếc Hạ Minh Hiên đang ngủ say ở phía sau, đáp lại Diệp Tiểu Dao. “Không có gì, đau đầu thôi”.

“Tôi có thuốc đây, cậu muốn dùng không?”

“Không cần, hiện tại tốt hơn rồi”.

Tiết đầu tiên của buổi chiều là ngữ văn, người nghe cũng chẳng được bao nhiêu. Sắp đến kỳ thi quốc gia, lão sư nói cho mọi người xem vài clip, coi như là thả lỏng tinh thần, nhất thời học sinh trong lớp phấn chấn hẳn.

Hạ Minh Hiên không biết tỉnh lại từ bao giờ, chỉ biết lúc một tờ giấy nhỏ bay đến tay Kiều Tử Tích, quay đầu nhìn lại đã thấy bộ mặt muốn ăn đòn của tên kia.

Mở tờ giấy ra, bên trong viết những câu mấy câu, chữ viết không đẹp lắm, mặt sau còn kèm thêm cái mặt cười tràn đầy chờ mong. Kiều Tử Tích không thèm trả lời, vo tròn tờ giấy ném vào trong ngăn bàn, tiếp tục xem clip về lịch sử khảo cổ mà lão sư đang chiếu.

Hết tiết, cho dù Hạ Minh Hiên không chạy đến chỗ Kiều Tử Tích hỏi vì sao y không viết thư trả lời lại, thì Kiều Tử Tích cũng đã cầm quyển sách ngữ văn đến chỗ hắn, chỉ vào mấy bức tranh ở trong sách. “Cậu vẽ?”

Hạ Minh Hiên nhu thuận gật đầu.

“Xoá, đừng có để tôi nhìn thấy dấu vết còn sót lại”. Cái ngữ khí nói chuyện này, cái khí tràng này, không phải người bình thường có thể so sánh được.

Trang sách bị vẽ là tác phẩm < ly=“” tao=“” > (1). Nếu là vẽ mấy tranh khác, Kiều Tử Tích cũng chẳng tức giận làm gì. Mấu chốt là Hạ Minh Hiên ngứa tay, vẽ gì không vẽ lại đi vẽ một màn gian tình của Khuất Nguyên và Sở Vương.

Hạ Minh Hiên nói. “Khuất Nguyên vốn chính là đoạn tụ”.

Sau đấy Diệp Tiểu Dao cũng giải thích. “Tôi xem trên weibo, nói là Khuất Nguyên với Sở Vương đúng là có gian tình không được công khai. Về sau Sở Vương lại yêu người khác, Khuất Nguyên bị kìm nén nổi lòng cho nên mới viết ra bài thơ bi sầu như vậy”.

“Mấy thứ truyền bá trên weibo làm sao mà tin được?” Kiều Tử Tích giật giật khoé miệng.

“Đúng vậy, nhưng về sau tôi có tìm hiểu một chút, hoá ra, ban đầu nói Khuất Nguyên là đoạn tụ chính là hai người Chu Tị Thanh với Văn Nhất Đa” (2). Diệp Tiểu Dao cảm thán. “Thật sự là có gian tình a!”

Kiều Tử Tích sâu kín nói. “Cậu quá hưng phấn rồi”.

Bỏ qua đề tài này, Diệp Tiểu Dao hỏi. “Cậu sao lại xin nghỉ, lần đầu tiên thấy nha”.

Kiều Tử Tích cũng không nghĩ nhiều, trả lời lấy lệ một câu. “Nghỉ ốm là chuyện rất bình thường”.

“Cái đấy tôi biết, tôi là muốn nói, hôm qua cậu uống nhiều rượu lắm”. Ngày hôm qua cơ bản là Diệp Tiểu Dao một tắc cũng không rời Kiều Tử Tích, y uống bao nhiêu cô chính là người rõ nhất. “Không có việc gì tự dưng cậu uống lắm như vậy làm chi?”

Người ta vẫn thường nói mượn rượu giải sầu, thế nhưng Kiều Tử Tích thì có sầu gì đây?

Kiều Tử Tích không nói nữa, nhìn bức tranh trong sách ngữ văn còn chưa được xoá đi, trong lòng cảm xúc ngổn ngang. Không phải vì tranh chưa được xoá, mà là....

Hạ Minh Hiên vẫn ngày ngày đưa Lương Mỹ Kỳ về nhà, giữa quãng đường qua lại ấy có không ít các bà các cô nói hai đứa nhỏ này có tướng vợ chồng. Một người xinh một người đẹp, sau này có con chắc chắn sẽ khiến không ít người mê mết.

Lương Mỹ Kỳ đi ở phía sau nở nụ cười, tiến lại gần Hạ Minh Hiên. “Minh Hiên, cậu nói chúng ta yêu nhau rồi sau này có thể tiến tới kết hôn không?”

Hạ Minh Hiền nói. “Không biết, xem tình hình đi”.

“Vậy cậu có muốn không?”

Hạ Minh Hiền dừng một chút. “Ừ”.

Rồi sau đó, dưới trời chiều mùa hạ, đôi kim đồng ngọc nữ đứng đối diện nhau, bóng dáng cô gái hơi kiểng chân, hạ xuống trên mặt nam sinh một nụ hôn, nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước.

Xe buýt vừa lúc đi qua, bên cửa sổ xe một thân ảnh đứng đó, vừa vịn chứng kiến một cảnh này, trong lòng bỗng nhức nhối khó tả.

Tháng 6 năm 2010, trừ bỏ kỳ thi đại học sắp đến, còn có một sự kiện lớn khác, đó là sự ra đời của Apple 4. Khi đó có lưu truyền một câu cửa miệng như thế này: Khoảng cách xa xôi nhất thế gian không phải là giữa sống và chết, mà là ta với người cùng xuất môn, người đi mua ‘quả táo 4’, ta đi mua bốn quả táo.

Hạ Minh Hiền chính là người thuộc về khoảng cách xa xôi ấy, Apple 4 trong tay hẳn chơi game xem phim đều cực tốt, nam sinh chen chúc nhau đến xem. Người nào cũng muốn thử dùng ‘quả táo 4’ một lần, quả nhiên cảm giác so với ăn bốn quả táo thì thoả mãn hơn nhiều.

Nhà hàng cơm tây mà gia đình Hạ Minh Hiền mở Kiều Tử Tích có đi qua vài lần, nhưng vẫn chưa vào bao giờ. Thiết kế cũng không tệ lắm, rất có phong cách châu Âu, vừa nhìn đã biết ông chủ không phải là người thường. Nghe nói còn có một chi nhánh nữa, cách nơi này không xa lắm.

Ngày đó nhàn rỗi không có việc gì làm, Hạ Minh Hiền nói quần áo mùa hè còn chưa mua, thế là liền cưỡi xe đạp chạy tới nhà Kiều Tử Tích. Gọi điện thoại vài lần Kiều Tử Tích đều không nghe, Hạ Minh Hiền nghĩ nghĩ, Apple gì đó cũng chẳng tốt lắm.

Mãi về sau Kiều Tử Tích mới nghe máy, y nói để chế độ im lặng nên không nghe thấy. Ừ, lấy cớ rất hay, nhưng đó cũng là sự thực. Bình thường hay gọi điện cho Kiều Tử Tích chỉ có người nhà, nếu không nghe máy thì đợi gọi lại cũng được.

Nhà hàng cơm tây của gia đình Hạ Minh Hiền nằm trên một khu phố sầm uất, con phố chuyên bán quần áo cũng cách đó không xa. Mua quần áo xong, Hạ Minh Hiền nói muốn khao Kiều Tử Tích, liền mời y đến nhà hàng nhà mình ăn cơm.

Hắn nói, ăn cái gì thì cứ chọn, không cần khách khí.

Nghe ra rất giống như đang phung phí.

Nghe nói con trai dẫn bạn tốt đến, Hạ mẹ mẹ từ văn phòng đi ra. Nhìn cái mặt của Hạ Minh Hiền mà nói, người sinh ra hẳn đương nhiên cũng phải có vài phần tư sắc.

Kiều Tử Tích khách khí với Hạ mẹ mẹ mấy câu, có thể nhìn ra Hạ mẹ mẹ là người rất nhiệt tình hiếu khách.

“Bác đã sớm nghe Minh Hiền nhắc đến cháu, hôm nay gặp rồi quả nhiên là một đứa nhỏ nhu thuận”. Hạ mẹ mẹ cứ nhiệt tình lên là bắt đầu thao thao bất tuyệt. “Về sau cứ đến nhà chúng ta chơi nhiều nhé, Minh Hiền thằng bé này không thích học hành, cháu dạy bảo nó một chút. Nó lớn rồi, cha mẹ nói nhiều nó cũng không thích nghe, cháu cùng tuổi với nó, có gì thì...”

Không đợi Hạ mẹ mẹ nói xong, Hạ Minh Hiền đã ngáp dài nói. “Mẹ, mẹ bận thì đi trước đi, con chiếu cố Tử Tích là được rồi”.

Hạ mẹ mẹ lườm Hạ Minh Hiền một cái. “Được rồi được rồi, mẹ đi ngay đây”. Quay đầu nói với Kiều Tử Tích. “Tử Tích, cháu muốn ăn gì thì cứ gọi, không cần khách khí với bác”.

Kiều Tử Tích khẽ mỉm cười gật đầu.

Đợi Hạ mẹ mẹ đi rồi, Hạ Minh Hiền xoay xoay cái điện thoại trong tay, nói. “Mẹ tôi chính là như vậy, cứ nói đến chuyện nhà là quên hết thời gian, lời mẹ tôi nói cậu nghe thì cứ nghe, không cần để ý”.

Kiều Tử Tích uống nước trái cây, nói. “Bác ấy là vì tốt cho cậu”.

“Đương nhiên là tôi biết”.

“Vậy sao còn không học hành cho đàng hoàng?”

Buông điện thoại xuống, Hạ Minh Hiên nói. “Cố gắng học thì có thể có tiền đồ sao? Giáo dục Trung Quốc vốn chính là áp bức người ta, mỗi ngày học đến học đi còn không phải chỉ để kiểm tra thi cử, thi xong rồi cũng để mà làm gì, qua một năm là quên sạch, còn không phải giống như tôi cái gì cũng không biết”.

“Cậu nghĩ như vậy?” Kiều Tử Tích nhướn mi nhìn hần.

“Đó là sự thật. Người Trung Quốc ra nước ngoài đó, thi cử thì toàn điểm tối đa, nhưng đến lúc đi vào thực hành thì không biết làm gì, thật sự là cười chết người”.

“Nếu không thích thi cử lý thuyết thì ra nước ngoài nhận nền giáo dục thực tế đi, lấy điều kiện nhà cậu mà nói đi du học cũng đâu phải là vấn đề”.

Hạ Minh Hiên nhất thời ghen lời. “Tôi...”

Kiều Tử Tích nói tiếp. “Nếu không có biện pháp thay đổi thì phải chấp nhận thôi”.

Bữa cơm ấy, Kiều Tử Tích chỉ gọi một phần bún thịt nướng chín tám phần, ăn không nhiều lắm.

Hạ Minh Hiên chở Kiều Tử Tích về, trên đường hai người đều không nói gì.

~~ *

~~ *

~~ *

(1) Ly Tao là một trong những bài thơ nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc do Khuất Nguyên sáng tác. Đây là một tác phẩm bất hủ của ông. Tác phẩm dài 370 câu tả tâm sự của tác giả. Ly Tao được dịch ra theo nghĩa tiếng Việt là sự “oán thán” (lời than vãn), nhưng cũng được biết đến với nghĩa là “sự buồn phiền quá đỗi” hay một “tâm trạng xáo trộn”. Đặc sắc của bài trường thiên này là lời bi thảm triền miên, thường dùng lối tượng trưng, lối nhân cách hóa và dẫn rất nhiều điển cố thần thoại.

(2) Chu Tự Thanh (1898 – 1948), tên thật là Tự Tất, tự Bội Huyền, hiệu Thu Thực, người Đông Hải, Giang Tô, là nhà thơ, nhà văn truyện ngắn hiện đại của Trung Quốc.

– Văn Nhất Đa (24 tháng 11, 1899 – 15 tháng 7, 1946), tên khai sinh Văn Gia Hoa, tên tự Hữu Tam, Hữu Sơn, là một nhà thơ và học giả người Trung Quốc.

16. Chương 16

Học kỳ 2 lớp 11 sắp kết thúc, ngay sau đây sẽ là địa ngục chân chính của cấp 3. Chương trình học đã xong từ hai tháng trước, kế hoạch học tập cho một năm sau cũng đã được các lão sư sắp xếp tốt.

Diệp Tiểu Dao than thở. “Tôi cảm thấy áp lực càng ngày càng lớn”.

Kiều Tử Tích tựa tiểu phi tiểu, nhớ tới lời Hạ Minh Hiên nói lúc trước. Kỳ thật hần nói không sai, nền giáo dục Trung Quốc quá bức bách người ta, tước đoạt đi tự do cùng hứng thú của thanh thiếu niên. Nhưng là, ở trong môi trường này, nếu không học thì phải làm thế nào? Chẳng lẽ cứ như hần, yêu đương, chơi game, như vậy đã viên mãn rồi sao?

Trên bản tin có nói, một nữ sinh trung học nhảy từ tầng sáu tự tử, chết ngay tại chỗ. Cha mẹ đến nhận xác con, khóc đến tê tâm liệt phế. Sau khi điều tra ra, nguyên nhân nhảy lầu cũng rất đơn giản. Bởi vì không đứng đầu trong kỳ thi kiểm tra chất lượng, áp lực trong lòng cứ tích tụ dần, cuối cùng mới dẫn đến bi kịch này.

Bộ giáo dục nói phải giảm sức ép cho học sinh, nhưng thực tế thì sao, càng giảm càng nặng. Có đôi khi, không phải lỗi sư quá đáng hay ác nghiệt khiến học sinh phải nhảy lầu, mà là sống trong xã hội này, mỗi người đều muốn theo đuổi cuộc sống tốt nhất, đó mới là mục đích cuối cùng.

Mà quá trình để đạt được thì, thứ nhất, từ nhỏ đã phải bắt đầu nỗ lực, nắm bắt tất cả các kiến thức nền tảng, sau đó thi vào một trường cấp hai có tiếng, cố gắng sau ba năm lại thi vào một trường cấp ba trọng điểm, vào được cấp ba rồi lại phải gắng sức để có thể đỗ vào một trường đại học thật tốt, cho nên càng phải cố mà học. Cố gắng càng nhiều thì càng mong được trả giá xứng đáng, ngược lại, nếu không đạt được mục tiêu thì áp lực ngày càng đè nặng.

Bộ giáo dục nói, trước mắt phương pháp giáo dục này không đổi được, bởi vì số dân Trung Quốc quá lớn, phải dựa vào cách này để tuyển chọn nhân tài.

Thật là châm chọc, nhân tài mà chọn theo cách này thì là nhân tài cái gì? Lại nói tiếp, phương thức giáo dục này mà không thay đổi, Trung Quốc làm sao có thể thay đổi được hiện trạng bây giờ? Lúc nào cũng nói là phải đổi mới, nhưng mặt khác thì cứ mặc kệ nguyện vọng của học sinh, cố chấp giữ lấy lề lối cũ.

Diệp Tiểu Dao nói. “Mình đi đường của mình, bộ giáo dục nói gì thì kệ người ta”.

Nghỉ hè của lớp 11 nhất định sẽ không quá nửa tháng. Học sinh đối với chuyện này cũng đã sớm chết tâm, chỉ biết là học kỳ sau sẽ thay chủ nhiệm, trong lòng ai nấy đều mừng thầm.

Hạ Minh Hiền cùng đi du lịch với Lương Mỹ Kỳ, hai ngày một đêm, coi như là một lần thả lỏng trước những tháng ngày nặng nề sắp tới. Nơi muốn đi cũng đã lên kế hoạch hết rồi, đều là một tay Lương Mỹ Kỳ lo liệu.

“Tử Tích cậu đi cùng không?” Hạ Minh Hiền chống hai tay lên bàn Kiều Tử Tích, hỏi.

Kiều Tử Tích liếc hần. “Cậu muốn tôi đi làm bóng đèn?”

“Không phải, cậu cũng biết tôi tuyệt đối là người biết chiều cổ cả anh em lẫn bạn gái, tuyệt đối sẽ không đem cậu vứt sang một bên. Chính là cảm thấy cậu cũng mệt mỏi, có cơ hội đi chơi cũng tốt mà”.

Kiều Tử Tích vui đầu đọc sách. “Không đi”.

“Thật sự không đi?”

“Không đi”.

“Hiếm có cơ hội như vậy, cậu suy nghĩ một chút”.

“Vấn đề này không cần phải suy nghĩ”. Mang bạn gái đi du lịch còn muốn kéo y theo? Cũng không nghĩ xem nữ sinh người ta là đang muốn cùng bạn trai ôn tồn một chút, người ngoài đi cùng chẳng phải bóng đèn thì là gì?

Cuối cùng, Kiều Tử Tích đương nhiên là không đi. Hạ Minh Hiền gọi điện về, nói chỗ đó chơi vui bao nhiêu, y không đi đúng là quá lãng phí cuộc đời. Đợi hần ba hoa chích choè xong, Kiều Tử Tích nói. “Nếu chơi vui như vậy thì cậu cố mà hưởng thụ đi”.

Đầu dây bên kia hỏi. “Cậu đang làm gì đó?”

“Không có gì, đọc sách thôi”.

“Tử Tích tôi nói này, cậu đừng có suốt ngày đọc sách như thế, có thời gian thì ra ngoài chơi một chút, ở nhà lâu sẽ mốc meo lên đó”.

Kiều Tử Tích bật cười. “Yên tâm, tôi còn chưa trạch đến mức ấy, lát nữa sẽ đi”.

“Đi đâu?”

“Nha đầu Diệp Tiểu Dao nói muốn tôi cùng đi ngoại ô”.

Điện thoại bên kia trầm mặc một chút. “Vậy cậu đi đi”.

“Ừ”. Kiều Tử Tích lên tiếng, Hạ Minh Hiền đột nhiên không nói gì nữa, y mấp máy môi. “Cúp máy đây”.

“Tạm biệt...”

Diệp Tiểu Dao nói vùng ngoại ô có một nơi có thể hái xoài hái vải, mình vào vườn tự hái, sau đó đem cân rồi trả tiền. Ăn hoa quả tự tay mình hái thích hơn nhiều.

Lúc Diệp Tiểu Dao gọi cho Kiều Tử Tích cũng nói. “Tử Tích, đừng có ru rú ở nhà mãi như thế, rảnh rồi thì ra ngoài, vừa tốt cho cơ thể vừa thoải mái tinh thần”.

Sau đó liền hỏi. “Ồ ngoại ô có một vườn trái cây, muốn đi không?”

Kiều Tử Tích đồng ý đi cùng.

Hiện tại đúng vào mùa vải mùa xoài chín, vải ở Lĩnh Nam lại còn ngon có tiếng. Cây trồng trong vườn thế này thường không quá cao, người bình thường cũng có thể tự hái được một ít, nếu không với tới thì có thể mượn thang của người ta.

Diệp Tiểu Dao vốn thích thiên nhiên, vừa bước chân vào vườn đã không kiềm chế được sung sướng. Lấy một cái rổ thật to, sau đó đi dạo hết cả vườn. Hái không tới, chỉ cần nói một câu Kiều Tử Tích ở phía sau sẽ lên hái giúp. Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ ngay đây là một đôi yêu nhau tha thiết.

Diệp Tiểu Dao mắc phải lỗi nghiêm trọng, chính là khi đang hái quả thì làm mất ví tiền. Thành ra Kiều Tử Tích phải giúp cô đi tìm một vòng mất hai tiếng đồng hồ, cuối cùng tiền hoa quả cũng là Kiều Tử Tích bỏ ra.

Lúc trở về, tiền xe buýt của Diệp Tiểu Dao cũng là Kiều Tử Tích trả. Dọc đường đi, Diệp Tiểu Dao nói mấy câu xin lỗi cũng cảm thấy chưa đủ, còn nói sẽ chia cho Kiều Tử Tích một nửa chỗ hoa quả.

Kiều Tử Tích mỉm cười. “Quên đi, cho cậu một bài học, về sau chú ý một chút là được”.

Diệp Tiểu Dao gật đầu như gà mổ thóc, tỏ vẻ chính mình đã có bài học, về sau tuyệt đối không mắc phải sai lầm này nữa.

Hạ Minh Hiền đem theo ít đặc sản từ chỗ du lịch về, chạy đến nhà Kiều Tử Tích. Kiều nãi nãi nói hân khách khí quá, đến chơi còn mang theo quà cáp này nọ. Kiều nãi nãi vẫn luôn nhiệt tình hiếu khách, trực tiếp giữ Hạ Minh Hiền ở lại ăn cơm. Hạ Minh Hiền nhìn Kiều Tử Tích không mấy vui, nhưng vẫn mặt dày ở lại.

Trù nghệ của Kiều nãi nãi có thể sánh ngang với đầu bếp chuyên nghiệp, mỗi lần Hạ Minh Hiền ăn đều phải cảm khái một phen, sau đó cùng Kiều nãi nãi tán gẫu một đồng chuyện về ẩm thực. Xem tình hình này, giống như Kiều Tử Tích mới là người đến ăn cơm nhà bạn.

Hạ Minh Hiền nói chuyện vẫn rất ngọt, hôm nay Kiều nãi nãi tán gẫu đến vui vẻ, liền giữ hân ở lại luôn, ngủ chung phòng với Kiều Tử Tích.

Kiều Tử Tích nói. “Nãi nãi, ba mẹ cậu ta không thích cậu ta ở nhà người khác, bà đừng giữ cậu ta lại làm gì”.

Hạ Minh Hiền nghiêng đầu nhìn Kiều Tử Tích, nhất thời không thể cười nổi, nói với Kiều nãi nãi. “Nãi nãi, con vẫn nên về thôi”.

Không biết xấu hổ, đem bà nội nhà người khác gọi như bà nội nhà mình.

Ngoại trừ mấy thứ đặc sản, Hạ Minh Hiền còn đem về một cái vòng tay. Mặt trên có ba hạt châu, trên mỗi hạt châu còn có một chữ, ghép lại với nhau chính là Kiều Tử Tích.

Hạ Minh Hiền nói. “Thấy đẹp nên mua”.

Kiều Tử Tích đáp lại. “Nga”.

“Bằng không tôi giúp cậu đeo, đưa tay đây”.

Kiều Tử Tích vươn tay, Hạ Minh Hiền nhìn đến, cảm thấy có chỗ không đúng. “Tử Tích, tay cậu sao vậy, sao lại nhiều vết thương thế kia?”

Là ngày hôm qua đi hái quả với Diệp Tiểu Dao, bị cành cây đâm phải.

“Không có gì, cũng không phải vết thương lớn”.

Quả thực vết thương cũng không sâu, Hạ Minh Hiên cầm tay Kiều Tử Tích, giúp y đeo vòng vào. Động tác này tốc độ có thể so với rùa luôn, đeo mỗi cái vòng tay mà năm phút vẫn chưa xong.

Rốt cuộc vòng tay cũng nằm vững chãi trên tay Kiều Tử Tích, y giơ lên gần mắt nhìn nhìn, nói. “Nữ tính quá”.

“Không đâu, rất đẹp. Tôi cũng có một cái, bắt quá vẫn chưa đeo”.

Không cần phải nói, nhất định là đồ đôi với Lương Mỹ Kỳ. Sau đó hẳn là chủ quán nói mua hai tặng một, liền thuận tiện đem một cái về quầy cho Kiều Tử Tích.

Hơn mười ngày nghỉ, có lẽ người ngoài nhìn vào sẽ thấy quá ít, nhưng tương lai một năm sắp tới sẽ chẳng còn dịp nào được nghỉ dài như vậy nữa.

Để kiểm tra xem trong thời gian nghỉ các học sinh có thực sự ôn tập hay không, lãnh đạo trường hạ lệnh tổ chức một cuộc sát hạch, nói trắng ra chính là muốn tổ chức một cuộc thi nho nhỏ.

Học sinh cấp ba sớm đã quen với cuộc sống như địa ngục này, ngay cả oán giận cũng lười oán giận, lúc này cầm sách xem lại kiến thức trọng điểm mới là sáng suốt.

Hạ Minh Hiên cũng cầm một quyển sách đến chỗ Kiều Tử Tích, hỏi gì không hỏi lại hỏi đúng môn vật lý.

Kiều Tử Tích nhướn mi. “Uống nhầm thuốc à?”

“Đừng nói thế chứ, học cấp ba cũng phải biết cố gắng một chút”. Lời này nói ra từ miệng Hạ Minh Hiên đúng là làm cho người ta muốn cười quá.

Kiều Tử Tích quay đầu hỏi Diệp Tiểu Dao. “Tiểu Dao, hôm nay mặt trời mọc đằng tây à?”

Diệp Tiểu Dao rất phối hợp nhìn ngoài cửa sổ một cái, gật đầu. “Xem tình huống này thì chắc là vậy rồi”.

Hạ Minh Hiên khoác vai Kiều Tử Tích. “Tử Tích, sao cậu lại đối xử với huynh đệ chăm chỉ hiếu học của mình như vậy?”

Kiều Tử Tích cầm lấy sách của hắn, lật lật mấy cái, nghiêm túc hỏi. “Nói, chỗ nào?”

Khoé mắt Hạ Minh Hiên tràn ra ý cười như có như không, cúi thấp lưng ghé sát bên tai Kiều Tử Tích nói. “Chỗ nào cũng không hiểu”.

Kiều Tử Tích: “.....”

Kiều Tử Tích lấy sách của mình ra, đưa cho Hạ Minh Hiên. “Trở về chép lại mấy chỗ được đánh dấu, rồi đọc lại từ đầu”.

“Nếu vẫn không hiểu thì sao?”

“Tự giết mình đi”.

Hạ Minh Hiên tự động loại bỏ những lời này, nói. “Có thể đến hỏi cậu không?”

Thật lâu sau, Kiều Tử Tích mới nhỏ giọng đáp lại một chữ. “Ừ”.

17. Chương 17

Giống như Kiều Tử Tích nói, mấy ngày này Hạ Minh Hiên đúng là uống nhầm thuốc rồi. Sáng sớm vừa đến lớp là cầm tập đề thi hoặc sách bài tập đến chỗ Kiều Tử Tích, nếu chỗ ngồi phía trước Kiều Tử Tích trống không, hẳn sẽ không khách khí mà ngồi xuống, rất chăm chú mà nghe Kiều Tử Tích phân tích đề bài và đánh dấu kiến thức trọng điểm.

Dưới sự đốc lòng chỉ bảo của Kiều Tử Tích, kỳ thi sát hạch gần nhất Hạ Minh Hiên phá lệ leo lên năm bậc. Chủ nhiệm lớp cảm thấy đây đúng là một tấm gương tốt, cần phải cho cái đám học trò cà lơ phất phơ cả

ngày chẳng lo học hành lớp mình thấy mà noi theo. Nghĩ mà xem, Hạ Minh Hiên cũng từng là cái tên quen thuộc trong nhóm cá biệt, hiện giờ lại có thành tích huy hoàng như thế! Điều này đã đủ chứng minh, gỗ mục vẫn có thể trở thành một tác phẩm điêu khắc, chỉ cần trải qua các phương diện mài giũa đánh bóng là được.

Vì thế, Hạ Minh Hiên nói. “Tử Tích, hôm nào lại tới nhà hàng Pháp đợt giảng sinh năm ngoái đến ăn cơm đi? Tôi mời, coi như báo đáp công lao dạy học mấy ngày vừa rồi của cậu”.

Kiều Tử Tích xoay xoay cây bút trong tay, không chút để ý nói. “Ăn cơm gì đó thì thôi đi, muốn báo đáp cứ trực tiếp đưa nhân dân tệ là tốt rồi”.

“Quyết định như vậy đi, thứ sáu tan học tôi chờ cậu, đến nhà hàng Pháp lần trước”.

Không đợi Kiêu Tử Tích trả lời, hắn đã trở về chỗ ngồi của mình. Kiêu Tử Tích ngồi tại chỗ mím môi, đuôi mắt thấp thoáng ý cười.

Diệp Tiểu Dao ngồi phía sau chứng kiến cả quá trình này, tiến đến bên tai Kiêu Tử Tích nói. “Tử Tích, tên kia có phải đối tính rồi không? Mấy ngày nay cố gắng như vậy, ngay cả bạn gái cũng ít qua lại”.

“Không biết”.

Diệp Tiểu Dao bĩu môi, quay đầu nhìn Hạ Minh Hiên đang nói chuyện với mấy nam sinh khác. “Tôi nghe nói, kỳ nghỉ hè vừa rồi cậu ta đi du lịch với bạn gái mấy ngày”.

Chuyện này Kiêu Tử Tích đã sớm biết, cho nên chỉ thuận miệng ‘ừ’ một câu.

“Còn có, cậu biết không. Tôi nghe một đứa bạn lớp khác nói, hai người bọn họ qua đêm cùng một chỗ, ở cùng một phòng, chính là cái loại phòng đôi ấy”. Diệp Tiểu Dao thích nhất là nói chuyện bát quái, đã nói là nói đến vô tận, mà ý cười trên mặt Kiêu Tử Tích sớm đã không còn.

Diệp Tiểu Dao tiếp tục nói. “Hơn nữa trong phòng đôi chỉ có một giường, cậu nói xem cô nam quả nữ ở chung thì còn có thể làm cái gì, rõ ràng là có thể tách ra mà vẫn muốn ở chung. Nói không chừng bọn họ đã...” Diệp Tiểu Dao lắc đầu. “Khó nói khó nói”.

Ở phía sau, tiếng cười của Hạ Minh Hiên và đám nam sinh khác có thể khiến cho cả lớp đều nghe được, Kiêu Tử Tích đương nhiên cũng nghe thấy. Diệp Tiểu Dao liếc về phía sau một cái, đảo cặp mắt trắng dã. “Ồn muốn chết”.

Diệp Tiểu Dao cùng Hạ Minh Hiên giống như đối thủ một mất một còn, Diệp Tiểu Dao từng nói qua. “Không biết vì sao nữa, đối với kiểu người như cậu ta tôi chính là nhìn không quen”.

Có đôi khi, thích hoặc ghét một người chẳng cần có lý do.

Tối thứ sáu tới nhà hàng Pháp ăn cơm, Kiêu Tử Tích căn bản là không muốn đi, chính là Hạ Minh Hiên đã tới tận cửa đón người. Kiêu Tử Tích thay một bộ quần áo khác, ra cửa, an vị ngồi phía sau.

Một đường đều là tiếng Hạ Minh Hiên nói chuyện, tám hết cái này đến cái kia, đề tài này còn chưa nói xong đã chuyển sang đề tài khác.

Đến nhà hàng, chọn bàn ngồi xuống, Hạ Minh Hiên mới hỏi. “Sao hôm nay không nói lời nào?”

“Không phải cậu đang nói đầy thôi”.

“Làm sao vậy? Trông tâm trạng có vẻ không tốt”. Hạ Minh Hiên đắn đo một chút. “Có phải áp lực việc học quá không?”

“Không phải”. Kiêu Tử Tích nhìn xung quanh nhà hàng một chút, bốn phía đều là cặp đôi nam nữ đang dùng bữa, y cười khê. “Về sau mấy nơi như thế này vẫn là nên đến cùng bạn gái đi”.

“Chỗ ăn cơm thôi mà, đi với ai mà chẳng giống nhau”.

“Nếu là ăn cơm, đến mấy quán vỉa hè là được rồi”. Kiêu Tử Tích tăng thêm ngữ khí, dường như còn mang theo chút tức giận.

Dừng một chút, Hạ Minh Hiên còn đang nghi hoặc vì sao Kiều Tử Tích lại nổi giận, giây tiếp theo hần nói. “Nếu cậu thích, vậy bây giờ chúng ta đổi địa điểm”.

Kiều Tử Tích nhất thời giật mình, chờ đến lúc lấy lại tinh thần, Hạ Minh Hiên đã nắm tay y kéo ra khỏi nhà hàng. Ngoài phố đèn đã lên hết, ánh trời chiều mới này còn kéo dài giờ đã biến mất vô tung vô ảnh.

Hạ Minh Hiên chỉ sang một con đường bên phải. “Tôi nhớ bên này có một phố ăn vặt, đi thôi”.

Một nồi nước dùng lớn nóng hổi bốc khói nghi ngút được đặt trên bếp than, một cửa hàng nhỏ chỉ mười mấy mét vuông mà chật kín người, mùi thịt bò quanh quẩn bên mũi. Trước nồi nước nóng hôi hổi, bà chủ quán đeo chiếc tạp dề màu lam, dùng giọng nói dày đặc khẩu âm Quảng Đông hô. “Muốn ăn mỳ thịt bò hay miến thịt bò? Đều năm đồng một bát, thêm thịt bò thì thêm hai lượng”. “Này này cậu nhóc, quán này của chúng tôi phải trả tiền trước, cậu có tiền lẻ không? Không có thì sang quán bên cạnh mua mấy thứ mà lấy tiền thừa, một trăm đồng tôi không có tiền trả lại”.

Hạ Minh Hiên phạm phải một sai lầm rất lớn, chính là ra ngoài chơi chỉ mang theo tờ tiền màu đỏ.

“Mua hai chai nước là có tiền lẻ rồi, vừa lúc chờ lát nữa ăn mỳ cũng phải uống nước”. Hạ Minh Hiên một thân đầy mồ hôi, bà chủ quán nói bên cạnh có cửa hàng tiện lợi, hần chạy đi chạy về một vòng mất luôn 1km.

Bên trong quán, quạt gió gắn trên tường phần phật phần phật rung động, có khi còn phát ra tiếng vang kèn kẹt, có lẽ là nhiều năm rồi không được sửa.

Kiều Tử Tích xé ra gói khăn ướt đưa cho Hạ Minh Hiên lau mồ hôi, hần cười nói. “Cậu thật tốt”.

Bà chủ quán bận tới mất tới mũi hương bên này hét. “Cậu bé, mỳ xong rồi, lại đây bê đi”.

Kiều Tử Tích đứng dậy. “Tôi đi bê”.

Hai bát mỳ đều nóng hằm hập, hiện tại đang là tháng tám, thật không thích hợp để ăn mấy đồ nóng như thế này. Còn chưa kịp ăn đã bị hơi khói nghi ngút từ bát mỳ bốc lên làm cho ra mồ hôi. Một bát mỳ mang theo mùi vị nồng đậm của thịt bò thái nhỏ và hành tươi, từng lát thịt non mềm được nấu chín rải bên trên cùng, khiến cho người ta vừa nhìn mà đã phải nhỏ dãi.

“Tử Tích, bát của cậu nhiều thịt hơn của tôi”.

Kiều Tử Tích đang lau đĩa, ngẩng đầu, không nói hai lời đem hai bát mỳ đổi lại.

“Tử Tích, tôi không thích ăn củ cải”.

Kiều Tử Tích gấp một đĩa mỳ, đang chuẩn bị ăn, bất đắc dĩ nhìn Hạ Minh Hiên. “Không thích ăn thì để lại trong bát”.

“Cậu ăn không?”

Kiều Tử Tích: “.....”

“Tôi cảm thấy nếu vứt đi thì rất đáng tiếc”. Hạ Minh Hiên sớm đã không biết hai chữ tiết kiệm viết như thế nào lúc này lại luyến tiếc mấy miếng củ cải, thật đúng là lừa người quá.

Mấy miếng củ cải kia cuối cùng vẫn chui hết vào bụng Kiều Tử Tích.

Quán ăn này nhỏ nhưng việc buôn bán rất tốt, người tới người đi đếm không hết, cũng có rất nhiều tình lữ.

Một nam thanh niên ngồi ở bàn trong góc châm thuốc lá, khói thuốc chẳng mấy chốc mà lan hết ra cả quán ăn chỉ mười mấy mét vuông. Cô gái ngồi bên cạnh gã che miệng, trở mình xem thường nói. “Khó người muốn chết! Đã bảo lúc đi với em thì không được hút thuốc, anh vẫn còn hút! Anh rốt cuộc có coi lời em nói ra gì không?!”

“Được rồi được rồi, anh không hút”. Nam thanh niên lập tức đem đầu lọc thuốc lá ném vào trong chén trà.

Hạ Minh Hiên nhìn thấy cảnh này, trộm cười nói. “Sau khi kết hôn, nhất định sẽ là con cọp mẹ”.

“Chuyện của người ta cậu quản nhiều thế làm gì, mau ăn đi”.

Ừm ừm, Kiều Tử Tích cũng là lão hồ!

“Lát nữa ăn xong cậu muốn đi đâu?” Hạ Minh Hiên một bên ăn mỳ một bên hỏi.

“Về nhà”.

“Khó có khi ra ngoài, đi shopping đi”.

“Không muốn đi”.

“Nga”.

Trở về, xe đạp của Hạ Minh Hiên chậm rãi lăn trên đường, bóng dáng chiếc xe dưới ánh đèn đường hết kéo dài rồi lại rút ngắn.

“Sao đột nhiên lại nghĩ đến việc học?” Đường phố vắng lặng, Kiều Tử Tích nhìn hình bóng hai người được phản chiếu, đột nhiên hỏi.

Người đang đạp xe lơ đãng cười khẽ một tiếng. “Sao lại hỏi thế? Bình thường không phải người ta hay hỏi vì sao lại không chăm chỉ học hành à?”

Bóng dáng màu đen trên mặt đường không ngừng lùi lại phía sau, người ngồi trước cao hơn một chút, người phía sau thấp hơn, nhìn qua bóng dáng thật giống như một đôi tình nhân yêu nhau tha thiết. Kiều Tử Tích nhìn lướt qua, không hiểu sao lại mặt đỏ tim đập.

“Ày? Sao không nói gì?” Hạ Minh Hiên ngồi phía trước hơi nghiêng đầu chờ y nói.

Kiều Tử Tích lấy lại tinh thần, lắc lắc đầu. “Không có gì”. Ngay cả chính y cũng không biết mình phải trả lời cái gì.

18. Chương 18

Kiều Tử Tích cho rằng Hạ Minh Hiên chỉ là nhất thời nảy sinh nhiệt huyết, nhưng không ngờ hẳn lại thực sự chăm chỉ học hành làm con ngoan trò giỏi.

Chủ nhiệm lớp mới đổi rất quan tâm đến học sinh, bộ dạng thực ôn hoà, vì để nâng cao ý thức tự giác học tập cho nên quyết định tổ chức một hoạt động tập thể. Hoạt động này phi thường đơn giản, tất cả mọi người đều có thể thực hiện.

Chính là mười lăm học sinh đứng đầu từ dưới đếm lên được lựa chọn một bạn học trong top mười lăm người đứng đầu làm bạn cùng bàn với mình, số học sinh còn lại có thể tự do đổi chỗ.

Kiều Tử Tích thành tích tốt bề ngoài ưu tú đương nhiên là trở thành đối tượng bị người ta muốn chiếm đoạt nhất, đặc biệt là được các nữ sinh cực kỳ hoan nghênh. Diệp Tiểu Dao khẩn khẩn nói. “Tử Tích, cậu xem bộ dáng bọn họ có khác gì như đang cướp vợ không, không bằng cậu nói với lão sư đi, đừng để cậu ngồi với học sinh kém, ảnh hưởng đến học tập”.

Kiều Tử Tích bất đắc dĩ cười cười. “Quên đi, một mình tôi không theo quy tắc cũng không tốt”.

Vừa nói xong đã có nữ sinh chạy tới hỏi. “Tử Tích, cậu đã có bạn cùng bàn chưa?”

Kiều Tử Tích lắc đầu. “Vẫn chưa”. Ánh mắt theo bản năng quét tới chỗ Hạ Minh Hiên, vẫn đang ngủ! Trong lòng không hiểu sao lửa giận lại bốc lên ngùn ngụt.

“Vây, ngồi cùng bàn với mình, cậu thấy thế nào?” Trịnh Hàm mặt đỏ lên, hơn nửa gương mặt đã chôn trong khăn quàng cổ.

Diệp Tiểu Dao giành trước nói. “Tử Tích, không phải cậu đáp ứng với Hạ Minh Hiên rồi sao? Cậu quên à?”

Kiều Tử Tích giật giật khoe miệng, chuyện xảy ra khi nào, tên kia còn chưa từng tìm y nói chuyện này.

Trịnh Hàm thức thời, dù sao trong lớp không ai là không biết quan hệ giữa Hạ Minh Hiên và Kiều Tử Tích, nói thế nào thì nước phù sa cũng không thể để chảy ra ruộng ngoài.

“Vây thôi, mình đi tìm người khác”.

Vì thế, Kiều Tử Tích còn chưa nói câu nào, Diệp Tiểu Dao đã giành trước đuổi người đi. “Sao thành tích của tôi lại không kém một chút chứ? Đáng ghét”. Nếu ở trong mười lăm cái tên từ dưới lên thì có thể tranh thủ cơ hội ngồi cùng tử tích rồi.

Hạ Minh Hiên vươn vai vặn mình một cái, trên trán còn có một hồng ấn nhàn nhạt, là vết lằn vừa mới ngủ dậy. “Tử Tích, cậu ngồi cùng bàn với tôi đi”. Ngữ khí chây lười chắc chắn, giống như ngay từ đầu hắn đã không có ý định dò hỏi, chỉ vì lịch sự cho nên mới đến nói một câu vậy thôi.

Tự cho là đúng!

“Tôi chưa nói là sẽ ngồi cùng bàn với cậu”. Kiều Tử Tích thiêu mi đáp trả.

Hạ Minh Hiên tinh thần phấn chấn, hai tay duỗi cao vẫn còn lơ lửng trên không. “Tử Tích, cậu lại nói giỡn, vậy cậu định ngồi với ai?”

“Không phải cậu là được”. Ngọn lửa trong lòng dường như càng ngày càng cháy lớn. Hắn không phải người đầu tiên đến nói cùng ngồi với y còn chưa tính, dựa vào cái gì mà một mực chắc chắn trước hắn không có ai đến rủ y ngồi cùng? Đây là cái kiểu suy luận gì!

Hạ Minh Hiên vừa muốn nói thêm, chuông vào học đã reo.

“Vào học, về chỗ”. Kiều Tử Tích đuổi người đi, trong bụng đè ép một cỗ lửa nóng.

Hạ Minh Hiên muốn nói lại thôi, thấy chủ nhiệm đã tới cửa liền ngoan ngoãn trở về chỗ ngồi.

Chủ nhiệm đứng trên bục giảng nói. “Chuyện đổi chỗ các em nhanh chóng thống nhất với nhau, thứ hai tới chúng ta sẽ tiến hành”.

Một thanh âm đột nhiên vang lên. “Thầy ơi, em với Kiều Tử Tích cùng bàn”.

Lực chú ý của cả lớp lập tức chuyển đến chỗ có giọng nói, mấy chục ánh mắt dừng lại trên một người. Chỉ có Kiều Tử Tích là không quay đầu lại, loại chuyện ngu ngốc này cũng chỉ có tên ngu ngốc kia mới có thể làm ra, nghe giọng nói cũng đoán ra được.

Chủ nhiệm nói vấn đề này lưu đến giờ nghỉ rồi nói, giờ lên lớp vẫn phải tập trung vào bài học.

Hạ Minh Hiên ngồi xuống, người trên bục giảng đã bắt đầu giảng bài. “Tiết trước chúng ta đang làm đề số mười ba, tiết này chúng ta tiếp tục giải quyết nốt”.

Dưới con mắt của Hạ Minh Hiên, Kiều Tử Tích vẫn là bộ dáng trấn định tự nhiên, giống như người vừa rồi phát biểu không phải là hắn. Chỉ có Kiều Tử Tích mới biết, bàn tay đang nắm bút của y vẫn luôn run rẩy, không rõ là vì khẩn trương hay phần nộ.

Nhờ có Hạ Minh Hiên, sau đây không còn ai đến rủ Kiều Tử Tích ngồi chung bàn nữa. Ai cũng biết, Hạ Minh Hiên và Kiều Tử Tích chính là bạn cùng bàn tương lai, mà trên thực tế thì đúng là như vậy.

Vị trí của Diệp Tiểu Dao rốt cuộc bị chuyển khỏi phạm vi xung quanh Kiều Tử Tích. Suốt một năm rưỡi, mỗi lần đổi chỗ Diệp Tiểu Dao vẫn luôn được ngồi sau Kiều Tử Tích. Lần này chính là ngoại lệ. Hạ Minh Hiên cùng Kiều Tử Tích ngồi ở bàn ba tổ bốn, Diệp Tiểu Dao ngồi ở bàn bốn tổ hai, khoảng cách coi như là xa.

Lúc Diệp Tiểu Dao gọi điện đến, thanh âm tràn ngập ỷ khuất, không phải vì bị tách ra với Kiều Tử Tích, mà là ngồi phía trước cô chính là cái tên đã từng tỏ tình hồi nọ, Trương Vĩ Đạt. Diệp Tiểu Dao nói. “Tôi vừa thấy cậu ta là đã bực mình, lão sư lại còn cho cậu ta ngồi ngay trước tôi, cậu nói xem sao tôi lại xui xẻo như vậy! Không ngờ cậu ta còn mặt dày quay lại hỏi tôi mượn đồ này nọ, cậu nói sao tôi có thể cho cậu ta mượn, dù có phải ném đi tôi cũng không cho cậu ta....”

Kỳ thật, Diệp Tiểu Dao nói hơi nghiêm trọng, làm gì có ai vô duyên vô cớ lại đi ghét một người đến bất thường như vậy. Cuối cùng, Diệp Tiểu Dao nói. “Tử Tích, thực ra ngồi sau cậu quen rồi, lần này đổi chỗ mới tôi thấy không thoải mái”. Kỳ thật, câu này mới là trọng điểm.

Kiều Tử Tích nói. “Không có gì là không quen, thời gian dài rồi sẽ thành quen cả thôi”.

Điện thoại bên kia ừ một tiếng, rồi nói tạm biệt.

Kiều Tử Tích ngắt điện thoại, nhìn thấy trên màn hình có hiển thị một tin nhắn. “Sáng mai muốn ăn gì, tôi mua giúp cậu”.

Tựa vào đầu giường, khoé môi Kiều Tử Tích gợi lên ý cười. “Không cần, chờ cậu mua đến tôi đã sớm chết đói rồi”. Nhắn gửi tin nhắn trả lời, để điện thoại lên tủ đầu giường, thuận tay cầm một quyển tạp chí lên xem.

Tiếng chuông tin nhắn kinh điển của Nokia vang lên, mở ra xem. “Tôi thề, ngày mai nhất định sẽ tới sớm hơn cậu. Nói đi, muốn ăn cái gì?”

Dựa theo hiểu biết về Hạ Minh Hiên, nếu Kiều Tử Tích còn tiếp tục cự tuyệt, giấy tiếp theo người kia chắc chắn sẽ gọi điện tới. Vì thế Kiều Tử Tích nhanh chóng hồi âm. “Tuỳ thôi”.

Hạ Minh Hiên lần này không nuốt lời, hẳn đến sớm hơn rất nhiều người, đương nhiên, cũng sớm hơn cả Kiều Tử Tích. Hai tay cầm mấy túi đồ, Ngô Văn Cường ngồi ở phía sau ghế được mùi, nước dãi cũng sắp nhỏ ra đến nơi. “Minh Hiên, hôm nay cậu muốn mời khách à?”

Hạ Minh Hiên thở hổn hển một hồi, đợi đến lúc đã ổn định lại hơi thở, quay đầu nói với Ngô Văn Cường, biệt danh Tiểu Cường, đang trong trạng thái đói khát. “Không có phần của cậu”.

Bữa sáng rất phong phú, sữa, cháo thịt nạc trứng muối, bún xào, thịt xiên nướng, mỗi thứ đều có hai phần.

Kiều Tử Tích thả cặp xách xuống bàn, nhìn gương mặt Hạ Minh Hiên đang tươi cười sáng lạn, lại nhìn một bàn đầy đồ ăn, nói. “Cậu đang nuôi heo à?”

“Không sao, ăn không hết thì vứt đi”. Quả nhiên là loại người được dâng cơm đến tận miệng, không thể hiểu được cuộc sống khó khăn. Nếu như một ngày không có cha mẹ, không hiểu hẳn có thể tiếp tục sống được không.

Kiều Tử Tích chỉ ăn một phần bún xào, còn lại đều được Hạ Minh Hiên đem đi cho người ta, Diệp Tiểu Dao cũng được một phần cháo nấu thịt nạc trứng muối.

Cuối cùng còn sót lại một hộp sữa, Hạ Minh Hiên lấy tay gạt gao che chở nó. “Cái này không được cho, tối nay cậu có thể uống, cũng sẽ không quá hạn”.

Kiều Tử Tích lơ đãng lộ ra ý cười. “Ai nói tôi sẽ đem cho cái này?”

“Nga”. Hạ Minh Hiên buông tay, đem hộp sữa để bên cạnh Kiều Tử Tích, dán lại nói. “Cậu xem ngồi cùng bàn với tôi đúng là quá tốt, về sau mỗi ngày đều có đồ ăn sáng”.

“Về sau không cần mua, tôi sẽ không ăn”. Ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ, nhưng Hạ Minh Hiên biết, Kiều Tử Tích là đang nói thật.

Tiểu Cường ngồi phía sau đang ăn thịt nướng liền chen vào một câu. “Mua mua mua, sao lại không mua, Tử Tích không ăn thì tôi ăn”.

Kiều Tử Tích tựa tiểu phi tiểu. “Ừ, không tồi, về sau cậu giúp Văn Cường mua”.

Hạ Minh Hiên hung hăng trừng Tiểu Cường một cái. “Sớm hay muộn cũng cho nhà cậu ăn thuốc chuột!”

Tháng tám đã đến những ngày cuối, tháng chín còn có thể ở xa sao?

Cuối tháng tám đầu tháng chín là thời điểm dễ mưa nhất. Mấy ngày nay trời mưa rất to. Bên khung cửa sổ, nước mưa từ tấm thủy tinh lăn xuống, tầm nhìn mờ hồ. Vị trí của Hạ Minh Hiên trống không, hai ngày nay vẫn luôn như vậy, còn tưởng hẳn thực sự phần đầu, ai ngờ chỉ một trận mưa đã đánh bại ý chí của hắn. Hoá ra là như vậy, bởi vì mưa to quá, cho nên hắn nghỉ học.

Nhưng là, Diệp Tiểu Dao nói không phải. Bạn gái của Hạ Minh Hiên, Lương Mỹ Kỳ cũng không đến trường. Ngày hôm qua hôm nay cũng không tới, hai người đồng thời mất tích, cách giải thích tốt nhất chính là bọn họ cùng nhau bỏ trốn rồi. Xem quá nhiều tiểu thuyết cho nên trí tưởng tượng cũng phong phú. Hạ Minh Hiên muốn cùng Lương Mỹ Kỳ một chỗ, nhưng cha mẹ hai bên lo lắng sắp thi đại học, vì không muốn ảnh hưởng đến học tập nên yêu cầu hai người chia tay. Hạ Minh Hiên cùng Lương Mỹ Kỳ yêu đến chết đi sống lại, kiên quyết không chịu xa nhau. Vì thế, khờ dại mà đi lên con đường bỏ trốn không có đường về. Hiện tại có khi hai người đang ở trong một căn nhà gỗ ấm áp xinh đẹp ở nơi nào đó, sau nhà có nơi trồng rau trồng hoa, hai đứa nhỏ vô tư cùng hưởng thụ cuộc sống tình chàng ý thiếp.

Dùng cái miệng thối của Ngô Văn Cường mà nói thì là: “Tử Tích, cái tên Hạ Minh Hiên này đúng là không có nghĩa khí. Lúc trước còn tình nghĩa phu thê với cậu, bây giờ lại đi ân ái với giai nhân, bỏ lại cậu chán đơn gối chiếc”.

Kiều Tử Tích không trả lời. Hạ Minh Hiên như thế nào thì liên quan gì đến y, cho dù hắn có biến mất khỏi thế giới này thì cũng không ảnh hưởng chút nào đến cuộc sống của y. Ít nhất là Kiêu Tử Tích nghĩ như vậy.

~~ *

~~ *

~~ *

~~Chương trước mình có hiểu sai một chỗ về mốc thời gian == đã sửa lại....

19. Chương 19

Hạ Minh Hiên biến mất ba ngày. Kiêu Tử Tích nằm trên giường, nhìn màn hình di động loé sáng, mặt trên hiển thị số điện thoại của Hạ Minh Hiên. Nút trả lời cuộc gọi vẫn chậm chạp chưa được ấn, dựa vào cái gì mà muốn gọi điện cho y? Không đợi suy nghĩ thêm, di động đã được thả lại tủ đầu giường.

Có lẽ đúng như mọi người nói, hắn với Lương Mỹ Kỳ đã cùng nhau rời nhà bỏ trốn, trừ chuyện này ra thì không thể nghĩ ra được lý do nào khác. Bên ngoài trời vẫn còn mưa, tiếng mưa rì rì như thác đổ trong rừng. Vốn là thời tiết mùa hè năm giờ chiều, bởi vì trời u ám mà có cảm giác như đã đến buổi tối.

Bên ngoài có người gõ cửa thật lâu, Kiêu Tử Tích không nghe thấy. Thật lâu sau, y mới phản ứng lại, xuống giường đi mở cửa. Ngoài cửa là Kiêu nãi nãi tươi cười nói. “Ăn cơm thôi”.

Kiều Tử Tích đáp. “Vâng, con xuống ngay”.

Trên bàn cơm, Kiêu nãi nãi nhìn Kiêu Tử Tích không yên lòng hỏi. “Tử Tích, có phải lên lớp 12 rồi áp lực học tập rất lớn không?”

“Vẫn như trước kia thôi ạ”.

“Ừ”. Kiêu nãi nãi gật đầu, gấp một miếng thịt bỏ vào trong bát y. “Áp lực học tập phải tự mình điều chỉnh, nếu cảm thấy mệt mỏi quá thì đi chơi thư giãn một chút cũng không sao”.

“Vâng, con biết”.

Tư tưởng của Kiêu nãi nãi không giống so với mấy lão nhân gia khác. Dù gì cũng từng là nữ thanh niên văn nghệ, cho dù già rồi cũng vẫn sẽ đuổi kịp bước tiến của thời đại, tư tưởng rất cởi mở. Tựa như Hạ Minh Hiên nói, nếu tôi cũng có bà nội như vậy thì tốt rồi.

Điện thoại đặt trên tủ đầu giường truyền ra tiếng chuông: ‘Yêu anh là nỗi tâm sự cô đơn, em chẳng thể hiểu được ý nghĩa từ nụ cười của anh, chỉ có thể giống như một đoá hướng dương lặng lẽ kiên trì trong đêm. Yêu anh là nỗi tâm sự cô đơn, chỉ hy vọng anh đối với em chân thành. Mãi yêu anh, yêu anh bằng phương thức của riêng em....’ Ba mươi giây sau, tiếng ca liền ngừng.

Ngoài cửa sổ, mưa vẫn rơi không ngớt. Trong phòng tắm cũng truyền ra tiếng nước, Kiều Tử Tích một bên dùng khăn lau tóc một bên từ phòng tắm đi ra.

Không xem di động, trực tiếp lấy máy sấy ra sấy tóc, gió nóng phất qua vù vù bên tai. Điện thoại lại vang lên bài hát kia: ‘Yêu anh là nỗi tâm sự cô đơn, em chẳng thể hiểu được ý nghĩa từ nụ cười của anh, chỉ có thể giống như một đoá hướng dương lặng lẽ kiên trì trong đêm. Yêu anh là nỗi tâm sự cô đơn, chỉ hy vọng anh đối với em chân thành. Mãi yêu anh, yêu anh bằng phương thức của riêng em...’

Mơ hồ nghe được tiếng chuông, Kiều Tử Tích tắt máy sấy, theo bản năng nhìn về di động đang loé sáng ở tủ đầu giường. tiếng chuông đã ngừng, có hai cuộc gọi nhỡ, đều là của Hạ Minh Hiên. Tâm trạng phức tạp, trong kinh hỉ lại có chút hồi hộp.

Kiều Tử Tích ấn gọi lại, đối phương rất nhanh đã bắt máy.

“Chuyện gì?” Kiều Tử Tích thản nhiên hỏi.

Thanh âm bên kia rất cấp bách, xen lẫn còn có tiếng mưa rơi. “Tử Tích, cho tôi mượn tiền”.

Sổ tiết kiệm trong nhà Hạ Minh Hiên ít thì cũng phải có sáu con số không, vậy mà lại phải hướng y mượn tiền, nực cười. Kiều Tử Tích lấy tay xoa tóc, hỏi. “Mượn làm gì?”

“Có chuyện quan trọng!”

“Chuyện gì?”

“Sau này sẽ nói với cậu, trước cậu cứ đưa tiền cho tôi mượn đã, giờ tôi lập tức đến bến xe buýt gần nhà cậu chờ”.

Đối với loại tâm lý tự cho là đúng này của Hạ Minh Hiên, Kiều Tử Tích cực kỳ phản cảm. Hắn dựa vào cái gì mà cho rằng Kiều Tử Tích nhất định sẽ cho hắn vay tiền?

“Bao nhiêu?”

“Năm trăm đồng”.

Kiều Tử Tích một bên mở ngăn kéo lấy tiền, một bên nói với điện thoại. “Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Không có thời gian giải thích, cậu mau ra ngoài đi, tôi đến rồi”. Hạ Minh Hiên nói xong liền cúp máy, trong ống nghe chỉ còn lại tiếng tút tút vô vị.

Mang theo ô, Kiều Tử Tích ra ngoài. Bên ngoài trời đã hoàn toàn tối đen, lúc đến bến xe buýt, Hạ Minh Hiên đã đứng đợi ở đó, đầu tóc quần áo đều dính nước mưa, nhìn qua trông chật vật chẳng khác gì phạm nhân trốn trại. Chỉ có gương mặt là vẫn đẹp như vậy, dưới ánh đèn của biển quảng cáo cạnh bến xe buýt lại càng thêm nổi bật.

“Tiền đâu?” Hạ Minh Hiên chạy ra đón, vươn tay về phía Kiều Tử Tích. Cảnh tượng như vậy thật khiến người ta hoài nghi mấy ngày nay có phải hắn đi hít ma túy, lúc không còn tiền thì tìm người để vay. Ngay cả gương mặt vốn đã trắng như tuyết nay lại còn trắng bệch hơn so với bình thường, rất khó để người ta không nghĩ đến chuyện kia.

Đem ô hạ xuống đất, Kiều Tử Tích nhìn Hạ Minh Hiên đã bị mưa xối ướt hết, trong đầu chỉ muốn hỏi một câu, mấy ngày nay đã làm gì. Cuối cùng, y chỉ hỏi. “Cậu cần tiền làm gì?”

“Trước tiên cậu cứ đưa tiền cho tôi, hiện tại tình huống khẩn cấp, sau này tôi sẽ nói rõ với cậu”. Hạ Minh Hiên ngữ khí kích động, chưa từng thấy qua hắn chật vật như vậy.

Kiều Tử Tích nhìn thẳng vào mắt hắn. “Cậu không nói tôi không đưa tiền cho cậu”.

Hai tay Hạ Minh Hiên chộp lấy vai Kiều Tử Tích. “Tử Tích, cậu tin tôi, tôi thực sự có việc gấp”.

“Vậy cậu nói cho tôi chuyện gấp của cậu là cái gì? Tiền của tôi tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ cho người khác mượn”.

Mưa càng ngày càng lớn, hai thiếu niên đứng đối diện nhìn nhau, không ai nói gì.

Thật lâu sau, Kiều Tử Tích nhận thua, từ trong túi quần lấy ra tờ nhân dân tệ đỏ rực, đưa cho Hạ Minh Hiền. Y quay mặt đi, không nhìn hần. “Đừng để tôi biết cậu đi làm chuyện xấu”.

Tiền trong tay được lấy đi, Kiều Tử Tích nhặt lên chiếc ô, xoay người trở về.

“Mỹ Kỳ mang thai, hiện giờ đang ở bệnh viện”. Hạ Minh Hiền ở phía sau đột nhiên mở miệng. “Cô ấy còn trẻ”.

Kiều Tử Tích không phải kiểu người cái gì cũng không biết, Hạ Minh Hiền đã nói như vậy, đương nhiên là lấy tiền cho Lương Mỹ Kỳ đi phá thai. Hần không dám xin tiền cha mẹ, phá thai phải mất một ngàn đồng, có thể đoán được hần đã đem tiền tiêu vặt của mình ra dùng, còn thiếu năm trăm đồng cho nên mới đến hỏi Kiều Tử Tích.

Diệp Tiểu Dao từng nói, hai người bọn họ đã ở chung phòng, cho dù có phát sinh chuyện gì cũng là điều rất bình thường.

Diệp Tiểu Dao còn nói, xã hội hiện đại ngày nay rất loạn, mỗi ngày đều có nữ sinh chưa trưởng thành đi phá thai, nam sinh chỉ phụ trách trả tiền, một chút áy náy cũng không có.

Kiều Tử Tích tay cầm ô run rẩy, chính y cũng không biết mình đang run rẩy vì cái gì. Có lẽ là cảm thấy khiếp sợ, có lẽ là cảm thấy Lương Mỹ Kỳ quá đáng thương, hay là vì biết hoá ra Hạ Minh Hiền cùng Lương Mỹ Kỳ đã sớm....

Kiều Tử Tích mở ô, bước vào trong màn mưa, đi được vài bước y ngừng lại. “Cậu nhanh đến chỗ cô ấy đi, không đủ tiền thì gọi cho tôi”. Y không ý thức được giọng nói của mình cũng đang run rẩy, bóng dáng biến mất trong mưa mang theo một cỗ nồng đậm bi thương.

Trong mắt Hạ Minh Hiền, Kiều Tử Tích chính là huynh đệ cùng chung hoạn nạn. Lúc không có tiền thì có thể mượn y, y gặp nạn thì có thể xông lên bảo vệ y, ngày thường trêu trêu chọc chọc, thỉnh thoảng đến nhà y làm khách, đi dạo phố không có ai đi cùng thì có thể gọi y cùng đi.

Tình bạn giữa nam sinh bắt quá cũng chỉ đến thế.

Kiều Tử Tích về đến nhà, Kiều nãi nãi lo lắng hỏi. “Ai u, sao sắc mặt lại khó coi thế này, có phải có chỗ nào không thoải mái không?”

Kiều Tử Tích lắc đầu. “Không sao ạ”. Sau đó đi lên lầu.

Y nắm điện thoại trong tay, ngồi ở góc giường, trong phòng chỉ có ánh sáng duy nhất phát ra từ chiếc điện thoại, trên màn hình hiển thị tin nhắn với hai chữ ‘Cảm ơn’. Là vừa mới nhận được, Kiều Tử Tích nhìn hai chữ này thật lâu, khoé miệng hơi nhếch lên, giống như đang châm chọc chính bản thân mình vì sao phải cảm thấy mát mát như vậy. Có lẽ, Hạ Minh Hiền vĩnh viễn cũng không biết, Kiều Tử Tích sẽ vì hần mà ở trong bóng tối trầm mặc mấy tiếng đồng hồ.

20. Chương 20

Sáng thứ hai, Hạ Minh Hiền vẫn theo lẽ thường đi học. Con người từng chập vọt trong mưa đã biến mất, giống như những gì xảy ra hai ngày trước đều là giả.

Hần lấy từ trong túi ra một cái kẹo que, là vị chocolate. “Tạm thời chưa có tiền trả, cho cậu món này, coi như là cảm ơn”.

Kiều Tử Tích nhận lấy que kẹo, nhét vào trong ngăn bàn. “Chuyện giải quyết xong rồi?”

Hạ Minh Hiền gật đầu. “Ừ, cô ấy nói qua vài ngày nữa sẽ đến trường”.

“Cha mẹ cô ấy biết không?”

“Không biết”.

Đã sớm nghĩ ra, loại chuyện này sao có thể nói với cha mẹ.

Hạ Minh Hiền đem một cái kẹo khác bóc ra, đặt ở trước miệng liếm liếm, nói. “Tử Tích, cái của cậu cũng bóc ra đi, cùng ăn với tôi”.

Kiều Tử Tích liếc hẩn một cái, hẩn nghĩ mình đang làm cái gì, khiến cho một cô gái mười bảy tuổi mang thai, phá thai xong là coi như không còn việc gì? Vẫn còn cười đùa thích thú ăn kẹo được.

Sự thật chứng minh, Hạ Minh Hiền đúng là tên cận bã! Từ sau hôm đó, không còn thấy Lương Mỹ Kỳ ngồi sau xe hẩn đi học về nữa, thực hiển nhiên là hai người đã chia tay. Gặp phải loại chuyện này mà vẫn còn tiếp tục quan hệ được thì đúng là có chút khó khăn.

Cuộc sống địa ngục chốn cấp ba đã bắt đầu. Con số trên bảng đèn LED đã xuất hiện ngày thứ 256, qua một ngày sẽ rút ngắn thêm một ngày. Bên dưới bảng đèn là một chuỗi các câu danh ngôn về sự chăm chỉ miệt mài, tiếng tây tiếng ta đủ cả. Mỗi ngày xuất hiện cả trăm lần để cổ vũ ý chí chiến đấu cho học sinh.

Hiệu trưởng rất trịnh trọng mà nói rằng, mỗi ngày phải nhìn con số trên bảng đèn kia, nhìn cả những câu danh ngôn ở bên dưới nó nữa, đối với chúng ta có tác dụng khích lệ rất lớn. Mỗi ngày một lần, chúng ta sẽ ngẫm lại những gì đã trải qua trong ngày, xem chúng ta đã học được những gì, còn bao nhiêu thứ chưa học được! Cứ như vậy tới ngày cuối cùng, các em sẽ phát hiện, cái gì các em cũng học xong hết rồi!

Những lời này hiển nhiên là hơi bị khoa trương, nhưng nghe vào tai thì đúng là rất sững.

Mỗi ngày, bảy rưỡi vào học, trước bảy giờ học sinh cũng đã đến gần đủ, người chưa tới thì trên cơ bản đều là không muốn thi đại học. Tầng học của khối mười hai vang vang tiếng đọc sách làm cho hiệu trưởng rất đôi vừa lòng, mỗi lần đi qua, trên mặt đều là tươi cười sáng lạn.

Hạ Minh Hiền tuy rằng không tính là tới sớm, nhưng cũng tầm tầm bảy giờ là có mặt. Cầm lấy quyển 50 đề thi ngữ văn đại học cao giọng đọc, đọc được một lát liền quay sang hỏi Kiều Tử Tích bề bộn bên cạnh. “Tử Tích, âm lượng bằng này có được không?”

Kiều Tử Tích liếc hẩn một cái, tiếp tục đọc sách.

Hạ Minh Hiền rút đầu trở về, giống như một con thỏ nhỏ bị thương nói. “Nếu cậu cảm thấy ồn đến cậu, tôi không đọc nữa”.

Kiều Tử Tích vội ho một tiếng. “Cậu tiếp tục”.

Hạ Minh Hiền lại vui vẻ đọc tiếp. “Dòng sông đông rớt – Đào thả hết ngàn thuở phong lưu nhân vật – Lũy cổ tây biên – Người bảo đầy Tam Quốc Chu Du Xích Bích – Đá rớt mây xen – Sóng tung bờ rạn – Cuộn bốc ngàn trùng tuyết – Non sông như vẽ – Một thuở bao nhiêu hào kiệt....” (Niệm Nô Kiều – Xích Bích hoài cổ. Bản dịch của Nguyễn Chí Viễn). Ngô Văn Cường ngồi phía sau dùng sách đập vai Hạ Minh Hiền. “Người hời, ra hành lang đọc đi, ồn muốn chết”.

Bả vai Kiều Tử Tích run lên, chắc chắn là đang cười trộm.

Diệp Tiểu Dao thường xuyên gọi điện cầu nhàu với Kiều Tử Tích, Kiều Tử Tích đã sớm đem nó thành thói quen. Nhưng là Diệp Tiểu Dao rất ít khi khóc đòi Kiều Tử Tích ra ngoài, nghe tiếng khóc thì không giống là giả.

Kiều Tử Tích đem quần áo ngủ thay ra, cầm theo di động ra ngoài.

Lúc tới nơi, Diệp Tiểu Dao đang ngồi ở chiếc ghế dưới đèn đường trong công viên, trong tay nắm điện thoại. Thấy Kiều Tử Tích đến thì lấy khăn tay lau nước mắt.

Kiều Tử Tích ngồi bên cạnh, nghiêng đầu nhìn đôi mắt đã khóc đến sưng đỏ của cô. “Sao vậy?”

Trầm mặc trong chốc lát, Diệp Tiểu Dao mở miệng. “Ba mẹ tôi muốn tôi xuất ngoại, đi Canada”.

“Sao lại đột ngột vậy?”

Diệp Tiểu Dao lắc đầu. “Không phải đột ngột, một năm trước đã nói đến rồi”.

“Vậy.... cậu còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý?”

“Không phải”. Diệp Tiểu Dao cúi mặt, lại lắc đầu. “Chỉ là....”

Kiều Tử Tích bất đắc dĩ cười khổ. “Rốt cuộc là làm sao?”

“Tôi...” Diệp Tiểu Dao trộm nhìn Kiều Tử Tích bên cạnh, cắn môi dưới nói. “Chính là, đột nhiên nghĩ tới việc xuất ngoại.... rất....”

“Hm?”

“Rất không quen, cũng luyến tiếc”.

“Chuyện này rất bình thường, sắp phải xa quê hương, đương nhiên là sẽ luyến tiếc”. Kiều Tử Tích nói ra rất nhẹ nhàng.

“Nhưng là....” Diệp Tiểu Dao muốn nói lại thôi, ngón tay miết chặt nắp điện thoại, lát sau tiếp tục nói. “Tiếng Anh của tôi thối nát như vậy, mua đồ ăn cũng không nói được, đến lúc đó làm sao mà sống”.

“Cha mẹ cậu không cùng đi sao? Việc này bọn họ sẽ làm thôi”.

“Tiếng Anh của bọn họ cũng chẳng hơn tôi bao nhiêu”. Diệp Tiểu Dao nói. “Với lại tôi cũng không thể dựa hết vào họ, dù sao tiếng Anh không biết, ra nước ngoài nhất định sẽ bị người ta lừa”.

Kiều Tử Tích cười cười. “Yên tâm, cậu khôn khéo như vậy, bị lừa làm sao được”.

“Tử Tích, cậu hy vọng tôi xuất ngoại như vậy sao?”

“Tôi không nói vậy”.

“Vậy vì sao cậu lại nói nhiều lời như thể rất hy vọng tôi sẽ đi?”

“Được được được, tôi không nói nữa”. Kiều Tử Tích nhượng bộ, nếu là nói chuyện với Hạ Minh Hiên, y tuyệt đối sẽ không phải là bộ dáng này.

Diệp Tiểu Dao đem điện thoại hết đóng vào rồi lại mở ra, dưới ánh sáng mờ nhạt, hai mắt cô vẫn còn sưng đỏ.

“Về đi, tôi tiễn cậu”. Kiều Tử Tích mở miệng.

“Tôi không muốn về”.

Kiều Tử Tích nhìn bốn phía, mặc dù không phải nơi hoang vu vắng vẻ gì, nhưng người ở cũng rất thưa thớt. “Cậu muốn qua đêm ở nơi này?”

“Cậu về trước đi, tôi ngồi đây một mình”. Thật sự là nha đầu bốc đồng.

“Quên đi, tôi vẫn là nên đi với cậu”.

Diệp Tiểu Dao liếc Kiều Tử Tích chơi game trên điện thoại, nói. “Tử Tích, cậu đối với ai cũng tốt như vậy”.

Kiều Tử Tích ngừng chơi, nghĩ tới một người, dù thế nào cũng không thể đối tốt với hắn được, Hạ Minh Hiên. Kiều Tử Tích cười nhẹ một tiếng. “Cũng không phải”.

“Trừ bỏ hung dữ với Hạ Minh Hiên, cậu đối với ai cũng thân thiện”.

Nhếch miệng một cái, Kiều Tử Tích nói. “Đúng vậy”.

Diệp Tiểu Dao ngáp ngừng. “Kỳ thật, lấy ánh mắt của một hủ nữ mà nói, hai người các cậu rất xứng”.

Kiều Tử Tích bất đắc dĩ cười khổ. “Vậy sao?”

“Nhưng Hạ Minh Hiên là tên cặn bã, tôi cũng không hy vọng cậu cùng cậu ta một chỗ”. Đây là lời thực tâm của một cô gái bình thường nói ra, không phải dưới thân phận của hủ nữ.

“Không thể nói rõ vì cái gì, chính là không thích cậu ta, vừa nhìn đã thấy chướng mắt”.

Kiều Tử Tích mím môi cười. “Cậu ta khiến người ta ghét vậy sao?”

“Ừ, đúng vậy, cử chỉ lời nói của cậu ta thấy thế nào cũng không vừa mắt, không biết vì cái gì mà lắm nữ sinh thích cậu ta thế”. Nói đến Hạ Minh Hiền, Diệp Tiểu Dao chỉ có nói xấu mà không dừng được. “Tôi nghe nói, cậu ta với Lương Mỹ Kỳ chia tay rồi”.

Kiều Tử Tích không nói lời nào, chuyện này y đã sớm nghĩ tới, xảy ra việc kia rồi cũng chẳng thể tiếp tục được.

Diệp Tiểu Dao lại nói tiếp. “Chưa từng thấy qua người như cậu ta, đứng núi này trông núi nọ, y vào gương mặt của mình mà đi lừa không biết bao nhiêu gái nhà lành. Hoa tâm tôi đã thấy, chính là chưa thấy kẻ nào hoa tâm như cậu ta”.

Kỳ thật Hạ Minh Hiền mới kết giao bạn gái hai lần, nói hấn hoa tâm cũng được, nhưng đứng núi này trông núi nọ thì hơi có điểm gượng ép. Lần trước hấn chia tay bất quá là vì hiểu lầm, lần này thì...

Nói xong chuyện Hạ Minh Hiền thì nói tới mấy chuyện Trung Quốc khác, đều là thứ Diệp Tiểu Dao thích. Người sắp xuất ngoại sẽ đột nhiên nhớ tới rất nhiều điều về quê hương.

Đồng hồ trên điện thoại đã nhảy tới số mười một, Diệp Tiểu Dao buồn ngủ nói. “Tôi muốn về nhà”.

Kiều Tử Tích ngáp dài đưa cô trở về.

Diệp Tiểu Dao nói, cho đến ngày cuối cùng trước khi xuất ngoại, cô vẫn sẽ đến trường. thời gian ở trong nước chỉ còn đếm trên đầu ngón tay, nếu không biết quý trọng thì sau này hối cũng không kịp.

Lớp 12 đi vào quỹ đạo, đối với tư tưởng giáo dục đã nghe qua vô số lần từ năm lớp 10, lớp 11, học sinh đã sớm chết lặng. Áp lực cùng giảm sức ép đều là mây bay, thi được thành tích tốt mới là chân thực nhất.

Cuộc thi thử đầu tiên trong truyền thuyết rốt cuộc cũng đến. Hạ Minh Hiền ngủ hết một tiết toán rồi lại ngủ sang cả tiết tiếng anh, tỉnh dậy nói. “Mai thi rồi, cậu giúp tôi bổ túc một tí?”

Kiều Tử Tích dùng ánh mắt cực độ khinh bỉ liếc hấn. “Lúc ngủ như heo thì sao không nghĩ tới chuyện học hành tử tế đi?”

Hạ Minh Hiền lý lẽ hùng hồn nói. “Thật sự tôi cảm thấy rất buồn ngủ, lời lão sư nói như có thuật thôi miên, miễn cưỡng nghe cũng không thể vào đầu được”.

“Tôi giảng thì cậu nghe vào chắc?”

“Đương nhiên, nghe cậu giảng thần kinh tôi rất hưng phấn, muốn ngủ cũng không ngủ được”.

Kiều Tử Tích: “.....”

Gương mặt của Hạ Minh Hiền tuy rằng so với nữ sinh có phần còn đẹp hơn, nhưng cái da mặt nhìn qua có vẻ non mềm kia chắc chắn là so với da trâu còn dày hơn gấp bội.

Học bổ túc tiến hành trong nhà Kiều Tử Tích, ở trong sân có một cái bàn, là ngày thường Kiều nãi nãi dùng để đọc sách uống trà.

Nghe nói Hạ Minh Hiền tới, Kiều nãi nãi thực cao hứng. Bình thường Kiều Tử Tích không phải người nói nhiều, hai bà cháu ngày ngày gặp nhau cũng chẳng trò chuyện được bao nhiêu, so với Hạ Minh Hiền thì hấn nói nhiều lắm. Cái miệng Hạ Minh Hiền ăn nói ngọt xớt, lại thêm vẻ ngoài ưa nhìn lại càng khiến lão nhân gia yêu thích.

Mỗi khi Hạ Minh Hiền ngồi tán gẫu với Kiều nãi nãi, Kiều Tử Tích chỉ có thể ủ rũ ngồi một bên, thỉnh thoảng mới chêm vào một câu.

Lúc đang giảng bài, Hạ Minh Hiền đột nhiên nói. “Tử Tích, bà nội già rồi, bình thường cậu nói chuyện với bà nhiều một chút. Người tới tầm tuổi này đều cảm thấy cô độc, bên cạnh có một đứa cháu như cậu, bình thường không có ai nói chuyện cùng bà, cậu cứ tìm mấy chuyện lật vặt để nói là được rồi”.

Kiều Tử Tích dừng bút, ánh mắt vẫn nhìn vào sách. “Không cần cậu quản”.

Hạ Minh Hiền thuận thế vỗ vai y. “Huynh đệ, tôi là nói thật”.

“Tôi biết, bình thường cậu cũng không nói nhiều lắm, nhưng bà nội là người già, cho dù tìm không ra đề tài, nhưng cậu cứ nói với bà mấy chuyện thiên văn địa lý, cho dù bà không hiểu nhưng vẫn sẽ cao hứng, hiểu chưa?”

Kiều Tử Tích hất cái tay đang bám trên vai mình xuống. “Được rồi, biết rồi”.

Hạ Minh Hiên đắc ý cười, dán lại gần. “Về sau hai người phải câu thông câu thông nhiều hơn, nếu không tôi cho cậu mượn quyển < ba= ”” trăm=“” sáu=“” mười=“” bí=“” kíp=“” nói=“” chuyện=“” với=“” người=“” già=“”> ?”

Kiều Tử Tích dùng bút gõ đầu hấn. “Nghiêm túc nghe giảng đi, đừng có chuyện đề tài”.

“Vâng vâng vâng, quan lớn!”

21. Chương 21

Chuyện xảy ra ngày hôm đó thực sự là vượt ngoài dự đoán của tất cả mọi người. Ai cũng không ngờ tới cô gái luôn im lặng trong lớp lại làm ra chuyện mất lý trí như vậy.

Đó là giờ giải lao sau tiết toán, một chiếc hộp giữ nhiệt inox đột nhiên bị ném tới chỗ bàn ba tổ bốn. Vốn là trúng người Hạ Minh Hiên, kết quả, Kiều Tử Tích đứng lúc này lại nghiêng đầu một cái, chiếc hộp đập trúng trán y. Một tiếng va chạm cực kỳ vang dội, theo sau là tiếng hộp inox rơi xuống nền nhà.

Kiều Tử Tích che trán, chất lỏng ấm áp theo kẽ tay chảy xuống, lúc này lực chú ý của cả lớp đều tập trung trên người y, cả phòng học lặng im. Hạ Minh Hiên phản ứng lại, nhìn trên trán Kiều Tử Tích chảy đầy máu, hấn đỡ lấy thân thể sắp ngã đi, nhìn cái hộp trên mặt đất quá to. “Mẹ nó đứa nào biến thái vậy!”

Cô gái vừa mới ném hộp inox lúc này lại ném tiếp một quyển tự điển tới, may mà tự điển quá nặng, ném đi không được xa liền rơi xuống đất. Nữ sinh trong lớp nhất thời mở miệng mắng to, nữ sinh vừa ném đồ kia tên là Trịnh Lệ Bình, ngày thường ở lớp luôn trầm lặng, ai cũng không nghĩ cô gái này lại có thể làm ra chuyện cực đoan như vậy.

Diệp Tiểu Dao vội vội vàng vàng chạy lại, cầm một chiếc khăn mà tay run rẩy, một bên lấy khăn giúp Kiều Tử Tích che vết thương, một bên hỏi. “Tử Tích, đau lắm không?”

Kiều Tử Tích thử lắc đầu, vừa rồi bị cái hộp giữ nhiệt kia đập trúng, đầu óc đều mông lung hết cả, chỉ biết xung quanh có rất nhiều tiếng ồn. Hạ Minh Hiên kéo cánh tay Kiều Tử Tích khoác lên vai mình, quát với mấy người đứng trước. “Tránh ra!”

Diệp Tiểu Dao cũng đi cùng đến phòng y tế.

Lão giáo y đã lớn tuổi vừa lấy hòm thuốc vừa nói. “Ai u ai u, sao lại không cẩn thận như vậy. Mấy đứa bây giờ cứ thích ngời truy ta đuổi, chơi cũng không biết có chừng mực, phải đổ máu mới có được bài học, không chảy máu thì còn chưa sợ. Để xem về sau có còn dám hay không...”

Kiều Tử Tích nằm trên giường bệnh, hơi híp mắt, trên trán vẫn còn chảy máu. Hạ Minh Hiên ngồi bên cạnh giường đỡ đầu y, lão giáo y vẫn còn đang lâm nhảm, Hạ Minh Hiên không kiên nhẫn nổi mà quát. “Thầy có thể nhanh lên một chút được không, máu vẫn còn chảy đây này!”

Lão giáo y không cãi nhai nữa, dù sao cũng già rồi, tay chân không thể nhanh nhẹn như người trẻ tuổi được. Diệp Tiểu Dao ở một bên giúp cắt băng gạc.

Đem miếng vết thương băng bó xong, lão giáo y dùng một chiếc khăn khử trùng lau tay, nói. “Nếu có thời gian thì nên đến bệnh viện kiểm tra một chút, xem có bị chấn động não không, dù sao cũng là vết thương không nhẹ”.

Hạ Minh Hiên lập tức muốn đưa Kiều Tử Tích đi bệnh viện, Kiều Tử Tích giẫy khỏi tay hấn. “Không cần, tôi không sao”.

“Không được, nếu cậu có di chứng, bị ngu mất thì làm sao bây giờ, tôi còn đang đợi cậu dạy dỗ cho tôi đây này!”

Diệp Tiểu Dao nhéo tay Hạ Minh Hiên một cái. “Cậu mới biến ngu ấy!”

Hạ Minh Hiên ăn đau gào lên. “Tôi nói chính là sự thật!”

Lão giáo y nói. “Đi đi, đi đi. Kiểm tra tổng thể vẫn tốt hơn”.

“Cậu xem cậu xem, giáo y cũng nói như vậy! Việc này phải biết lớn nhỏ!”

Kiều Tử Tích ngồi trên giường giương mắt nhìn Hạ Minh Hiên, hừ, cậu ta khấn trương cái gì!

Diệp Tiểu Dao cũng nói. “Tử Tích, cậu đi kiểm tra xem thế nào, dù sao cũng là Hạ đại thiếu gia trả tiền”.

Cuối cùng, vẫn đi. Kiều Tử Tích ngồi chờ ở phòng y tế, Hạ Minh Hiên quay về lớp lấy cặp xách của hai người rồi sẽ cùng nhau đến bệnh viện. Hạ Minh Hiên đứng chờ xếp hàng, một mình ôm lấy mọi việc, cuối cùng còn lại chụp CT não và một ít kiểm tra.

Kiều Tử Tích ngồi chờ trên ghế ở hành lang bệnh viện, bên kia, Hạ Minh Hiên mua trứng luộc cùng chai nước khoáng vội vàng trở về. Ngồi xuống cạnh Kiều Tử Tích, mở chai nước khoáng đưa cho y, thở hổn hển nói. “Sao rồi, đầu còn đau không?”

Kiều Tử Tích uống một ngụm nước, lắc đầu. “Không quá đau như trước”.

Hạ Minh Hiên cũng mở một chai nước khác ra uống. Hành lang bệnh viện tản ra mùi thuốc sát trùng nồng đậm, không gian im lặng đến mức chỉ cần một người khẽ đi qua cũng sẽ phát hiện ra.

“Hạ Minh Hiên”. Giữa bầu không khí im lặng, Kiều Tử Tích đột nhiên mở miệng.

Hạ Minh Hiên đang tựa lưng vào ghế giật mình bật thẳng dậy, nhìn Kiều Tử Tích hỏi. “Sao vậy, có phải đau đầu không?”

“Không phải”.

Hạ Minh Hiên một lần nữa tựa lưng vào ghế, đầu hơi ngửa lên. “Vậy là tốt rồi”.

Kiều Tử Tích nắm chặt chai nước khoáng trong tay. “Hạ Minh Hiên, cậu với Trịnh Lệ Bình...”

“Tôi với cô ta không có gì”. Không đợi người hỏi xong, Hạ Minh Hiên đã trả lời.

Thật lâu sau, hần lấy hai tay ôm đầu, dựa vào ghế. “Vài ngày trước cô ta có thổ lộ với tôi, tôi từ chối”.

“Chỉ có vậy?”

“Ừ, chỉ vậy thôi”.

Hạ Minh Hiên ngồi thẳng dậy, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Kiều Tử Tích rồi nhìn xuống sàn nhà bóng loáng. “Xin lỗi”.

“Xin lỗi cái gì?”

“Cô ta là muốn hướng về tôi, không nghĩ tới lại liên lụy cả cậu”.

“Rồi sao?”

“Tôi.... Tôi hy vọng người bị thương là tôi”.

Kiều Tử Tích mở nắp chai nước khoáng, uống một ngụm. “Hiện tại nói lời này còn có ích gì”.

Một nữ bác sĩ trung niên mặc áo blouse trắng mở cửa ra hô. “Ai chụp CT não, mau vào!”

Hạ Minh Hiên đứng lên, muốn đỡ Kiều Tử Tích.

“Không cần, tôi tự đi được”.

Nữ bác sĩ ngăn Hạ Minh Hiên lại. “Ồ ngoài chờ!”

Trên đường về, Kiều Tử Tích ngồi gần cửa sổ xe, nhìn cảnh đêm bên ngoài lui dần về sau. Sự xa hoa trụy lạc của thành phố này quá mức chói mắt, con người ở thế kỷ 21 sống quá bận rộn, mỗi người đều bước đi vội vàng giống như muốn hạ xuống đầu chân một ấn ký. Xe buýt chật ních người vừa tăng ca muộn trở về, có lẽ đều là đang vội về nhà ăn cơm cùng gia đình. Trong đám đông nhốn nháo, không có nhiều người nói chuyện, phần lớn đều mang theo những ánh mắt mệt mỏi.

Hạ Minh Hiên nhìn sườn mặt Kiều Tử Tích, nhỏ giọng gọi. “Tử Tích...”

Kiều Tử Tích quay đầu lại, trên trán vẫn còn dán miếng băng. “Gi...”

Hạ Minh Hiên lắc lắc đầu. “Không có gì”.

Kiều Tử Tích quay đầu đi, tiếp tục nhìn phong cảnh lướt qua rất nhanh ngoài cửa sổ.

Khi người trên xe buýt đã giảm một nửa cũng là lúc tới bến nhà Kiều Tử Tích. Hạ Minh Hiên theo y tới cửa nhà, đưa túi xách cho y. “Ngày mai nghỉ một ngày đi, ở nhà nghỉ ngơi cho tốt”.

“Không cần”.

Hạ Minh Hiên mím môi, nhìn y. “Vậy ngày mai tôi tới đón cậu, cậu chờ tôi”.

“Không cần”. Kiều Tử Tích xoay người đẩy cửa, đang chuẩn bị đi vào.

“Tử Tích!” Hạ Minh Hiên bắt được tay y.

“Còn có việc?”

Hạ Minh Hiên buông tay y ra, vuốt mũi nói. “Dù sao ngày mai tôi cũng tiện đường, thuận tiện qua đây đón cậu, tôi cam đoan sẽ đến sớm!”

Khoé mắt Kiều Tử Tích không tự giác mà hiện lên ý cười, y vẫn quay lưng lại với Hạ Minh Hiên, nói. “Ngày mai trước sáu rưỡi phải có mặt”.

Người phía sau lập tức đáp. “Đừng nói là sáu rưỡi, năm rưỡi cũng được!”

Kiều Tử Tích không đáp lại, vào nhà, theo sau là tiếng cánh cửa khép lại. Hạ Minh Hiên đứng ngoài cửa, nghe được thanh âm lo lắng của Kiều nãy nãi. “Ai u, sao trán lại bị thương thế này, có nặng lắm không, để bà xem nào”.

Sao đó là tiếng Kiều Tử Tích. “Không cần thận bị đụng thôi ạ”.

“Ai u, sao lại không chú ý một chút...”

Hạ Minh Hiên xoay người, một tay cầm cặp xách, một tay rút túi quần, đá mấy viên sỏi ven đường. Dưới ánh đèn yếu ớt, bóng dáng hần ngày càng khuất xa.

Ngày hôm sau, ngoài cửa phòng học đầy người đứng xem náo nhiệt. Mẹ của Trịnh Lệ Bình đến nói chuyện với lão sư, người đi nghe lên trở về thuật lại. Mẹ của Trịnh Lệ Bình nói muốn chuyển lớp cho con, hôm nay Trịnh Lệ Bình không tới, lão sư cùng hiệu trưởng trao đổi mãi rồi mới quyết định cho Trịnh Lệ Bình chuyển lớp.

Diệp Tiểu Dao nói. “Bà thím kia đúng là quá chiều con gái mình rồi. Rõ ràng là con mình làm sai mà vẫn còn cứng đầu nói con gái mình tốt thế nào, còn một mực chắc chắn trong lớp có người bắt nạt cậu ta cho nên cậu ta mới làm vậy, hừ! Cũng không giấu lại là ai bắt nạt ai! Tử Tích, cậu tốt nhất cũng gọi bà nội cậu tới đi, cho hai người bọn họ giáp mặt nói chuyện, bắt nhà bên kia bồi thường tiền thuốc men, nếu không cũng quá là oan uổng cho cậu!”

Kiều Tử Tích lật sách, thật lâu sau mới nói. “Chuyện qua rồi thì không cần nói nữa”.

“Cái gì?!” Diệp Tiểu Dao nói. “Tử Tích, cậu đang nói đùa đấy à, cậu cứ vậy mà tha cho Trịnh Lệ Bình?”

“Ừ”.

Nếu không thì làm sao bây giờ, đa số mọi người đều không biết chuyện này có liên quan đến Hạ Minh Hiên. Dù sao người ta cũng là nữ sinh, nếu để mọi người biết chỉ vì bị cự tuyệt tình cảm mà làm ra chuyện này,

về sau cũng ảnh hưởng không tốt. Lúc này cũng sắp thi đại học rồi, không thể cho người ta thêm đả kích nữa, cho nên, quên đi vậy. Đồ đạc của Trịnh Lệ Bình được chuyển đi vào giờ nghỉ trưa, lúc học sinh trở lại lớp, vị trí kia đã trống không. Nghe nói là chuyển tới lớp 12 – 11, khối 12 vốn không thể chuyển lớp nữa, nhưng Trịnh mụ mụ nói chuyện với hiệu trưởng nhiều lần, lúc này mới được đáp ứng.

22. Chương 22

Nữ sinh trong lớp nói, Trịnh Lệ Bình đi rồi cũng tốt, không sợ cô ta lại nổi điên lên đi đánh người nữa.

Tan học, Kiều Tử Tích nói với Hạ Minh Hiên. “Ai cũng có cảm xúc riêng, tâm lý thừa nhận đối với mỗi chuyện cũng khác nhau, khi trong não tràn ngập các suy nghĩ cực đoan thì cũng sẽ dễ làm ra chuyện cực đoan”.

Hạ Minh Hiên cầm hai cái cặp xách đeo lên một tay, một tay thì khoác lên vai Kiều Tử Tích. “Tử Tích, cậu thật đúng là hào phóng”.

Kiều Tử Tích liếc hần hốt một cái. “Bỏ cái móng vuốt của cậu ra”.

Hạ Minh Hiên cười cười, mặt dày đem vai Kiều Tử Tích kéo lại gần. “Sợ gì chứ, chúng ta là huynh đệ”.

“Sao tôi lại cảm thấy tôi đang cùng một tên lưu manh xưng huynh gọi đệ nhỉ?” Kiều Tử Tích nhú mày hỏi.

Người nào đó nói. “Tôi là lưu manh cậu là lưu manh, quá xứng”.

Theo sau vẫn là tiếng của người nào đó vì ăn đau mà ôm ngực ai oán. “Tử Tích, cậu xuống tay nặng quá đấy!”

Kiều Tử Tích đã đi xa vài bước, quay đầu lại nhìn hần. “Đối với cậu mà nhân từ thì quá là sai lầm!”

Trước khi xuất ngoại, Diệp Tiểu Dao tìm Kiều Tử Tích ra ngoài cùng dạo phố, nhân tiện mua chút đồ, đi cả buổi chiều mà vẫn chưa mua xong. Diệp Tiểu Dao mua đồ ăn vặt mà bình thường cô thích nhất, cộng lại phải đến cả mấy chục gói. Đến hiệu sách mua một quyển từ điển tiếng trung, cô nói, sợ sang bên kia rồi lâu không viết tiếng trung sẽ quên mất, đến lúc đó có thể dùng từ điển để tra. Mua mấy con búp bê Trung Quốc, một bức tranh thủy mặc, mua cả mấy đôi đũa, một cái kết bình an. Diệp Tiểu Dao giải thích là, văn hoá Trung Quốc yên bác tinh thâm, nhất định phải kể thừa!

Kiều Tử Tích giúp cô xách mấy túi đồ lớn, nói. “Bạn học, cậu xuất ngoại chứ không phải ra hoang đảo, không cần mua nhiều đồ như vậy”.

Diệp Tiểu Dao vừa rồi còn đang hưng phấn mua đồ, lúc này hai mắt đã đỏ lên, cúi đầu, thật lâu sau mới nói. “Có khác gì đi hoang đảo đâu...”

Tiểu cô nương điên cuồng hưng phấn mua sắm bắt quá chỉ là giả vờ thôi, Kiều Tử Tích lúc này mới phản ứng lại, thấy Diệp Tiểu Dao sắp khóc liền vội nói. “Còn muốn mua gì nữa không?”

Diệp Tiểu Dao cúi đầu, không dám dùng đôi mắt đỏ hoe nhìn Kiều Tử Tích, xoay người đi trước, ngữ khí lại thập phần vui vẻ. “Tôi muốn mua album của Châu Kiệt Luân, album mới ra, tên là < vượt= ” thời= ” đại= ” >”.

Diệp Tiểu Dao vẫn luôn thích Châu Kiệt Luân, nữ sinh trong thời kỳ trưởng thành vẫn thường thích nam nghệ sĩ nổi tiếng như vậy. Hoặc là Châu Kiệt Luân của Trung Quốc, hoặc là mấy chàng trai Hàn Quốc so với con gái còn đẹp hơn.

Một học giả giáo dục đã nói, từ hơn mười tuổi đến hai mươi tuổi đều là độ tuổi mơ mộng ảo tưởng, đối với thần tượng cũng có thể nghĩ ra một câu chuyện tình yêu giữa cô bé lọ lem và bạch mã hoàng tử.

Lúc Hạ Minh Hiên mà mình không thích nhất xuất hiện, sắc mặt Diệp Tiểu Dao đương nhiên là khó coi. Cô đứng một bên, ánh mắt vẫn nhìn người nọ như thể có chuyện xấu.

Hạ Minh Hiên nhận lấy túi lớn túi nhỏ trong tay Kiều Tử Tích, lật tay Kiều Tử Tích nhìn nhìn. “Cậu thích tự ngược à, vết thương trên đầu còn chưa khỏi còn không ở nhà mà nghỉ ngơi, xách một đồng đồ nặng như vậy đồ hết cả tay còn không nói, gọi điện thoại tôi tới ngay là được rồi...” Cuối cùng lại đau lòng hỏi. “Có đau không?”

Diệp Tiểu Dao ở một bên rút cuộc nhìn không nổi. “Hạ Minh Hiên, không nghĩ tới cậu lại là người buồn nôn như vậy”.

Hạ Minh Hiên quay đầu nhìn Diệp Tiểu Dao. “Cậu cũng không phải không biết Tử Tích bị thương, còn gọi cậu ấy đi bắt xách nhiều đồ như vậy”.

“Tôi nói này, tôi lại không bắt cậu xách, cậu lo lắng cái gì?”

“Tôi...”

Kiều Tử Tích thở dài một hơi, hai người này ở cùng một chỗ nhất định là không tốt, không khác gì oan gia. Lấy lại túi đồ trong tay Hạ Minh Hiên, Kiều Tử Tích nói. “Cậu về trước đi”.

Hạ Minh Hiên cướp lại túi trong tay Kiều Tử Tích. “Để tôi cầm cho, tay cậu đã thành như vậy rồi”.

“Không cần, cậu về trước đi”. Kiều Tử Tích lách qua người Hạ Minh Hiên, nói với Diệp Tiểu Dao. “Tiểu Dao, đi thôi”.

Hạ Minh Hiên đứng tại chỗ, nhìn thân ảnh hai người kia rẽ vào một góc phố, cho tới khi hoàn toàn không thấy gì nữa.

Đi xa rồi, Diệp Tiểu Dao mới cầm lại một ít đồng đồ Kiều Tử Tích đang cầm. “Ngại quá, chỉ nghĩ đến việc mình mua đồ, bắt cậu phải xách lâu như vậy”.

Kiều Tử Tích nhếch miệng. “Còn khách khí với tôi cái gì”.

Diệp Tiểu Dao quay đầu lại nhìn nhìn, xác định Hạ Minh Hiên không đi theo, nghiêng đầu nhìn Kiều Tử Tích. “Tử Tích, tôi có thể nói, vừa rồi Hạ Minh Hiên đối với cậu như vậy đã khơi dậy bản tính hủ nữ trong tôi không?”

“Vì sao?”

Diệp Tiểu Dao ho khan vài cái, nói. “Chính là trong tiểu thuyết, hình ảnh tiểu công sủng tiểu thụ đó”.

Kiều Tử Tích bắt đầu cười cười. “Sức tưởng tượng của cậu phong phú quá rồi”.

“Tôi nói thật đấy”. Diệp Tiểu Dao đi nhanh vài bước, kéo ra một khoảng cách sau đó xoay người lại, đối mặt với Kiều Tử Tích. “Tuy rằng cá nhân tôi không thích Hạ Minh Hiên, bắt quá tôi cảm thấy, nếu cậu và Hạ Minh Hiên thật sự yêu nhau thì rất tốt, nam tài nam sắc, ha ha ha...”

Kiều Tử Tích tim đập lỡ một nhịp, y biết Diệp Tiểu Dao đang nói đùa, nhưng nhắc tới vấn đề này thì vẫn cảm thấy căng thẳng. Trong đầu hiện lên bộ dáng đau lòng vừa rồi của người kia, không phải chỉ là tay bị lằn đỏ thôi sao, đâu cần phải chuyện bé xé ra to.

Diệp Tiểu Dao hỏi. “Tử Tích, cậu đang nghĩ gì vậy?”

Kiều Tử Tích lấy lại tinh thần, lắc đầu. “Không có gì”.

Chuyến bay của Diệp Tiểu Dao là vào sáng thứ bảy tuần này. Thứ sáu, Diệp Tiểu Dao dọn lại một đồng đồ gửi đến nhà Kiều Tử Tích. Đầu là một ít tiểu thuyết, Diệp Tiểu Dao nói, đây là tiểu thuyết mà cô thích, để dành tiền rất lâu mới mua được, đáng tiếc lên máy bay không thể mang quá nhiều đồ, cho nên đồ yêu quý cũng không thể mang đi. Mà căn phòng của cô ở Trung Quốc sẽ có dì dọn tới ở, con gái của dì cũng thích đọc tiểu thuyết, nhưng Diệp Tiểu Dao lại không thích người khác động vào đồ của mình, cho nên liền đem mấy thứ này chuyển đến nhà Kiều Tử Tích.

“Chờ tôi về nước sẽ tới chỗ cậu lấy lại”.

Diệp Tiểu Dao lưu luyến không rời cầm mấy quyển truyện lên xem, nói với Kiều Tử Tích ở một bên. “Cậu mà chán đọc sách thì có thể xem mấy cuốn tiểu thuyết này, cậu yên tâm, thứ mà tôi đã quyết tâm bỏ tiền ra mua toàn là hàng tinh phẩm trong tinh phẩm”.

Kiều Tử Tích nhìn lướt qua mấy quyển tiểu thuyết bìa sách rực rỡ, khoe miệng giật giật, nói. “Mấy thứ này của cậu có lẽ không có cái nào thích hợp để tôi đọc”.

Diệp Tiểu Dao cúi đầu nghĩ nghĩ, chỗ này đều là sách báo phụ nữ, để Kiều Tử Tích xem đúng là rất bối rối. “Không xem cũng được, dù sao trước khi tôi về nước phải nhờ cậu chăm sóc chúng”.

Kiều nãi nãi thấy khó có khi nữ hài tử đến nhà chơi, muốn giữ lại ăn cơm, Diệp Tiểu Dao nói cô còn phải về dọn đồ nốt, cho nên không thể ở lại ăn cơm tối được. Kiều nãi nãi lại nói, không ăn cơm tối thì ăn chút điểm tâm, vì thế lại tự mình xuống bếp làm chút đồ ăn, coi như là trà chiều.

Diệp Tiểu Dao ăn một miếng bánh trôi nóng hằm hập mà khen không dứt miệng, nói đây là lần đầu tiên được ăn bánh trôi ngon như vậy. Kiều nãi nãi cười nói. “Ngon thì ăn nhiều một chút, lần trước Minh Hiên tới bà cho hơi nhiều đường, thằng bé kêu ngọt quá nên không ăn được, lần này lúc cho đường bà cẩn thận lắm đấy”.

Diệp Tiểu Dao gật đầu. “Vâng vâng, hương vị hoàn hảo luôn ạ”.

Chờ Kiều nãi nãi vào phòng bếp dọn dẹp, Diệp Tiểu Dao cười không rõ ý tứ hỏi Kiều Tử Tích. “Hạ Minh Hiên, cậu ta.... Thường xuyên đến nhà cậu?”

“Không thường xuyên”. Kiều Tử Tích thản nhiên đáp.

“Nhưng số lần tới cũng không thiếu đi”. Diệp Tiểu Dao ngữ khí là lạ, nuốt xuống một viên bánh trôi, tiếp tục nói. “Người như cậu ta, da mặt dày, nhìn đã biết là cậu ta không mời mà đến, sau đó có đuổi cũng không thềm đi”.

“Cậu nói đúng lắm”.

Diệp Tiểu Dao lại gấp một viên bánh trôi nhét vào miệng. “Cậu ta có vấn đề đúng không, bánh trôi ngon thế này còn kêu ngọt, lần sau bảo bà nội cậu đừng làm cho cậu ta ăn nữa”.

Kiều Tử Tích cầm điều khiển TV, băng quơ một câu. “Cậu ta, không thích ăn đồ ngọt”.

Diệp Tiểu Dao dùng ánh mắt khác thường liếc Kiều Tử Tích. “Cậu hiểu cậu ta như vậy?”

“Quen nhau hai năm, lúc nào cũng nghe cậu ta nói, thằng ngốc cũng phải nhớ”.

Diệp Tiểu Dao khinh thường. “Đã nói là cậu ta biến thái mà, mình không thích ăn cái gì cũng phải nói ra khắp nơi, cứ như sợ người ta không biết”.

Cái này thì có quan hệ gì với biến hay không biến thái.

Ăn thêm mười viên nữa, Diệp Tiểu Dao nhìn đồng hồ, năm giờ. Đến lúc về rồi, còn rất nhiều đồ phải dọn.

Kiều nãi nãi đem chỗ bánh trôi còn lại gói cho Diệp Tiểu Dao đem về, cô nói không cần, nhưng Kiều nãi nãi vẫn kiên quyết đưa, cuối cùng thịnh tình không thể chối, Diệp Tiểu Dao vẫn nhận lấy.

~Chương 17 mình có sai một chi tiết, cái đoạn hai người đi ăn mỳ, bà chủ quán nói tiếng Quảng Đông chứ hong phải lẫn khẩu âm tiếng Việt ;____; Đã sửa! Chân thành xin lỗi !!!

23. Chương 23

Kiều Tử Tích đưa Diệp Tiểu Dao đến bến xe buýt gần nhà.

Trước khi lên xe, hốc mắt Diệp Tiểu Dao lại hồng hồng. Kiều Tử Tích muốn ngày mai ra sân bay tiễn cô, Diệp Tiểu Dao nói không cần. “Cha mẹ tôi cứ thích suy nghĩ lung tung, nếu thấy nam sinh đến tiễn tôi lại không biết sẽ nghĩ đi đâu, cho nên cậu đừng tới”.

“Ừ, vậy nói tạm biệt với cậu ở đây vậy”.

Diệp Tiểu Dao khóc nức nở. “Cậu nói đi, tôi nghe”. Mỗi ngày nay cô đều là giả vờ vui vẻ, lúc đầu Kiều Tử Tích còn không nhận thấy, nhưng Diệp Tiểu Dao hơi một tí là hốc mắt lại ướt nước, dù giả vờ thế nào cũng sẽ bị nhìn ra.

Mặt trời chiều ngả về phía tây, hoàng hôn mùa thu làm cho người ta không tự giác mà nghĩ đến cảnh tượng ly biệt.

Dừng một lát, Kiều Tử Tích nói. “Tạm biệt”.

Diệp Tiểu Dao đáp lại một câu. “Tạm biệt”. Sau đó, như nhớ tới cái gì, khoe miệng cô gái hơi có ý cười. “Tử Tích, nếu như là Hạ Minh Hiền xuất ngoại, cậu sẽ thế nào?”

Kiều Tử Tích không nghĩ tới vấn đề này, nhưng là, nếu như Hạ Minh Hiền xuất ngoại thì y sẽ thế nào? “Cũng như vậy, chúc cậu ta ở nước ngoài sống vui vẻ”.

Thời gian ly biệt luôn trôi qua rất nhanh. Xe buýt tới, Diệp Tiểu Dao lên xe, sau một tiếng rồ ga, xe buýt đi xa, lưu lại bóng dáng Kiều Tử Tích mơ hồ dần trong làn khói. Diệp Tiểu Dao ngồi bên cửa sổ rơi lệ, hai hàng nước mắt nóng hổi cứ như vậy mà không tự giác rơi xuống. Kỳ thật, cô vẫn luôn thích Kiều Tử Tích, từ rất lâu trước kia đã thích, nhưng là vì cái gì vẫn không thể thổ lộ?

Có những người đã định trước chỉ là người qua đường, có lẽ, thổ lộ cũng không cứu vãn được gì.

Hạ Minh Hiền nói. “Kỳ thật, nha đầu Diệp Tiểu Dao kia cũng không tồi, chính là miệng độc, tính cách hơi giống nam sinh, có chút mạnh mẽ, những điểm khác thì tốt cả”.

Kiều Tử Tích cười cười. “Cậu xem trọng người ta rồi?”

Hạ Minh Hiền hắc hắc cười. “Đúng vậy, tôi xem trọng cậu ta. Nhưng mà...” Ngẩng đầu nhìn không trung. “Lúc này, cậu ta hẳn là đang ngủ ở nước Mỹ, cho nên, xem trọng cũng vô dụng”.

“Không sao, cậu nếu xem trọng cậu ấy, tôi có số điện thoại đây, huynh đệ với nhau cả, cậu đừng khách khí, cứ lấy mà dùng”. Kiều Tử Tích dừng một chút, nói tiếp. “Còn có, bạn học à, người ta là đi Canada, không phải đi Mỹ”.

Hạ Minh Hiền á khẩu. “Tử Tích, mấy ngày trước cậu còn bảo tôi phải nghiêm túc học hành cơ mà”.

“Hạ đại thiếu gia phong lưu thành thói rồi, nếu không phong lưu chắc chắn là không quen được, tôi nào dám yêu cầu cậu làm gì”. Kiều Tử Tích vân đạm phong khinh nói.

Gió lạnh thổi qua, phát bay mấy sợi tóc rũ trước trán Hạ Minh Hiền. Hạ Minh Hiền tay rút túi quần, nói. “Trước khi lên đại học tôi sẽ không quen bạn gái”.

Xem thường cười một cái, Kiều Tử Tích nhìn mặt trời đang lặn dần về phía tây. “Tôi thấy mặt trời là đang mọc từ phía tây đi”.

“Tôi nói thật đó”.

“Cậu nói thật hay không chẳng liên quan gì đến tôi”. Kiều Tử Tích vừa đi vừa nói.

“Tôi...” Hạ Minh Hiền á khẩu, đi nhanh vài bước, gần đến cổng trường, hất túm lại tay người bên cạnh. “Tử Tích, về sau tôi lại chở cậu, tiết kiệm tiền xe buýt”.

Không đợi Kiều Tử Tích trả lời, Hạ Minh Hiền đã chạy về bãi đỗ xe bên trái, còn quay đầu lại nói. “Cậu ở đây chờ tôi, tôi đi lấy xe đạp!”

Kiều Tử Tích đứng tại chỗ, ánh trời chiều đem bóng dáng y kéo dài, thân ảnh đơn bạc dưới ánh nắng còn sót lại hiện ra vài phần gây yếu.

Trên người người nọ luôn có một mùi hương nhàn nhạt, không phải mùi nước hoa, mà là hương thơm bột giặt quần áo. Kiều Tử Tích ngồi sau lưng hắn, rất dễ để có thể ngửi thấy.

Người phía trước đạp xe rất chậm, vừa đạp vừa lải nhải. “Mẹ nó chứ, tiếng Anh lão sư đúng là không muốn cho người ta đường sống. Gì mà lại bắt tôi phải đạt tám mươi điểm, thiếu bao nhiêu thì phải chép bấy nhiêu lần từ đơn, từ đơn có mấy ngàn chữ a. Coi tôi là con nít sao, lớn bằng này rồi còn phạt như vậy”.

Hôm nay tiếng Anh lão sư gọi mười người có điểm thấp nhất lên, giao cho mỗi người một điểm số cố định, nói là lần thi thử tuần sau phải đạt được, nếu không được, còn kém mục tiêu bao nhiêu thì phải chép lại từ đơn bấy nhiêu lần.

Kiều Tử Tích nói. “Không muốn chép thì học thuộc từ đi”.

“Tôi thuộc không nổi, xem xong là quên. Dù sao thì cái thứ tiếng Anh kia nhận ra tôi, nhưng tôi cự tuyệt nhận ra nó. Cho nên, cái hình phạt chính là nhằm vào tôi”.

Kiều Tử Tích hỏi. “Lần trước thi được bao nhiêu câu?”

“Bốn mươi”.

“145 câu cậu làm được bốn mươi, cậu không thèm đọc đề mà làm luôn đúng không?”

“Hắc hắc, cậu nói đúng rồi, còn thừa tận hai mươi phút”.

“Vậy cậu cứ chờ mà chép đi”. Kiều Tử Tích hận rèn sắt không thành thép nói.

Một đường về nói rất nhiều chuyện, lúc đến lối rẽ về nhà Kiều Tử Tích, Hạ Minh Hiên còn nói thêm. “Tử Tích, ngày mai tôi đến nhà cậu học tiếng Anh, bảo bà nội làm nhiều cơm chút”.

Ngã tư đường, người ngồi trên xe đạp cười đến sáng lạn.

Hạ Minh Hiên là người nói được làm được. Ngày hôm sau, Kiều Tử Tích bắt quá chỉ ra ngoài mua một ít dầu ăn muối ăn dấm chua, lúc trở về đã thấy Hạ Minh Hiên đang ở phòng bếp bận rộn. Tiếng nước chảy rào rào, Hạ Minh Hiên đang rửa rau.

Diệp Tiểu Dao nói phi thường đúng, da mặt Hạ Minh Hiên so với trâu còn dày hơn, không mồi mà đến lại còn không chút khách khí!

Kiều nãi nãi nói, Minh Hiên đứa nhỏ này khó có khi đến một lần, còn mang theo quà, mới này còn tranh rửa rau....

Kiều Tử Tích liếc mắt nhìn mấy hộp thuốc trên bàn trà. Vào phòng bếp, xách theo túi đồ vừa mua về, người nào đó đang đeo tạp dề thập phần ‘hiền lành’ tùm tùm cười. “Cậu về rồi”.

Bỗng dưng có một loại ảo giác, lời vừa rồi giống như vợ hiền nói với người chồng mới trở về. Kiều Tử Tích không đáp lại, mở tủ cất đồ vào.

“Tử Tích, lấy hộ tôi cái rổ ra đây”.

Từ phía sau chuyển đến một cái rổ đựng rau, Hạ Minh Hiên nhận lấy, đem hết rau trong chậu vớt lên, bỏ vào trong rổ.

Kiều Tử Tích nhíu mày hỏi. “Đây là lần thứ mấy cậu rửa rau?”

“Lần đầu tiên”.

Kiều Tử Tích giật lấy rổ rau trong tay hắn qua, lật lật nhìn, lá vàng vẫn còn chưa được nhặt ra. “Cậu định để chúng ta ăn rau cậu rửa như này?”

Hạ Minh Hiên cũng ngẩn cổ nhìn rổ rau. “Rửa ba lần rồi vẫn không sạch sao”.

Kiều Tử Tích nhìn tay áo đã ướt của hắn, lớn như vậy rồi rửa có chút rau cũng làm ướt hết được. Kiều Tử Tích hết cách, đành phải thả rau vào chậu, mở nước, xắn tay áo nói. “Rửa rau không phải chỉ cần rửa là xong, còn phải nhặt hết mấy cái lá vàng héo đi nữa”.

Hạ Minh Hiên bừng tỉnh đại ngộ. “Nga, thảo nào lúc ăn không thấy cái lá vàng nào cả”.

Sau đó, học theo bộ dáng Kiều Tử Tích, chăm chăm chú chú nhặt lá vàng ra, cánh tay cọ cọ Kiều Tử Tích. “Tử Tích, tôi còn chưa được ăn đồ cậu làm, hay là hôm nay cậu cho tôi hưởng lộc ăn đi?”

“Cậu nếu có thể nuốt trôi thì cứ việc thử”.

Hạ Minh Hiên thề thốt. “Tuyệt đối nuốt trôi! Cậu nấu cái gì tôi nuốt cái đấy!”

Kiều Tử Tích thật sự xuống bếp. Bình thường đều là Kiều nãi nãi làm cơm, Kiều Tử Tích chưa bao giờ phải lo lắng đến vấn đề ăn uống, cho nên, đây cũng là lần đầu tiên.

Kiều Tử Tích chỉ làm một đĩa rau xanh, Hạ Minh Hiên nói ăn rất ngon, so với đầu bếp của khách sạn năm sao còn làm ngon hơn. Kiều nãi nãi đau lòng, bảo hẳn không cần ăn đĩa rau kia, Hạ Minh Hiên nói thích ăn, vậy nên cứ ăn tiếp. Kiều Tử Tích ngồi một bên yên lặng ăn cơm, chiếc đũa chưa từng chạm qua đĩa rau mà y tự làm.

Nấu thành như vậy, đúng là không phải cho người ăn.

Sau khi ăn xong, Hạ Minh Hiên vào phòng Kiều Tử Tích học tiếng Anh, đột nhiên nói. “Tử Tích, trù nghệ vẫn là phải luyện nhiều mới tốt. Ăn xong đĩa rau của cậu, tôi nghĩ tới nay tôi vẫn chưa ăn được gì”.

Kiều Tử Tích dấm ngực hẳn. “Không phải vừa mới nói ăn ngon lắm sao?!”

Hạ Minh Hiên ăn đau, vuốt ngực. “Tôi chưa nói là không thể ăn, chính là phải luyện nhiều thêm một chút”.

“Luyện làm gì, cũng không dùng tới”. Một đại nam nhân đâu cần nấu cơm, bình thường trong nhà đã có Kiều nãi nãi, cho dù sau này không ở nhà thì vẫn còn có vợ, làm gì đến lượt Kiều Tử Tích. Trừ phi, trừ phi....

“Vậy.... Nếu về sau người sống cùng cậu cũng không biết nấu cơm thì làm sao bây giờ? Cũng không thể ngày nào cũng gọi đồ ăn bên ngoài được”. Hạ Minh Hiên hảo tâm nhắc nhở, cũng đem lo lắng của mình ném vào đó.

“Có một câu gọi là thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng”. Kiều Tử Tích mở ra sách tiếng Anh, cầm bút đánh dấu vào một chỗ, nói. “Một tiếng sau đem bài này học thuộc, tất cả từ đơn đều phải thuộc nằm lòng, dịch ra nữa”.

Hạ Minh Hiên nhìn Kiều Tử Tích đứng dậy chuẩn bị rời đi. “Tử Tích, cậu đi đâu đó?”

“Ra ngoài một lát, rất nhanh sẽ về”.

Kiều Tử Tích nói ra ngoài chính là đến bưu điện gần đó giúp Kiều nãi nãi lấy đồ. Là bà con ở nơi xa gửi tới ít đặc sản, nói là năm nay chuẩn bị rất nhiều, nhà nào cũng có phần.

Kiều Tử Tích ôm một cái hộp, ngồi trên xe buýt dựa vào cửa sổ, nhìn hàng cây bên đường vụt qua, trong lòng nghĩ đến người kia rốt cuộc có ngoan ngoãn nghe lời y mà học bài không.

24. Chương 24

Về đến nhà, mở cửa phòng liền thấy Hạ Minh Hiên đang nằm trên giường đọc sách. Người nào đó nghe được tiếng động, ngẩng đầu lên hỏi. “Nhanh vậy đã về rồi?”

Xin được tuyên bố một chút, quyển sách mà Hạ Minh Hiên đang cầm trong tay tuyệt đối không phải sách tiếng Anh!

“Từ đơn đâu? Dịch bài xong rồi?” Kiều Tử Tích thiêu mi hỏi.

Không để ý vấn đề này, Hạ Minh Hiên giơ cho Kiều Tử Tích xem trang bìa quyển sách mà hắn đang đọc, ngô, là hình vẽ hai nam nhân đang ôm nhau. Hạ Minh Hiên như trộm được vàng, cười hề hề nói. “Tử Tích, sách này tuyệt đối là cực phẩm!”

Kiều Tử Tích đi qua giật lại quyển sách kia. “Ai bảo cậu không học hành đàng hoàng lại đi xem mấy cái sách này!”

Hạ Minh Hiên sờ cằm, ngồi trên giường cười xấu xa. “Tử Tích, lúc xem sách này cậu nghĩ đến ai? Hửm?”

Kiều Tử Tích đem sách thả về trong hòm, đây là đồ của Diệp Tiểu Dao, thật là, cũng không biết đường mà khoá vào!

Lạnh lùng nhìn Hạ Minh Hiên còn đang vạ vật trên giường, Kiều Tử Tích nói. “Nhanh lăn xuống”.

Hạ Minh Hiên xuống giường, hắng giọng vài cái, chỉ vào cái hòm kia. “Ồm, cái kia, mấy cái sách kia đọc cũng hay. Nếu không ngại thì giới thiệu vài quyển cho tôi đi”.

“Sách đó không phải của tôi”.

“Vậy là của ai?”

“Không cần cậu quản”.

Kiều Tử Tích hung hăng trừng mắt với Hạ Minh Hiên, cầm lấy quyển sách tiếng anh vẫn còn trắng trợn, lời vừa rồi y nói trước khi ra ngoài hẳn đều coi như gió thoảng bên tai. “Không muốn học thì đi về đi, đừng có ở đây tốn thời gian”.

Hạ Minh Hiên giống như con mèo nhỏ dán lại gần. “Tử Tích, cậu không ở đây tôi không có sức lực mà nhúc nhích nữa”.

Diệp Tiểu Dao nói đúng, Hạ Minh Hiên quá là buồn nôn!

“Đừng có lấy cớ”. Kiều Tử Tích mà đi làm lão sư, tuyệt đối là uy phong凛冽.

“Không phải lấy cớ, lời này là từ tận tim gan đó”. Người nào đó cười tủm tỉm nói.

Kiều Tử Tích ngồi trước bàn học, đem sách mở ra đặt trước mặt hẳn. “Nửa tiếng sau, đem bài này đọc thuộc lại cho tôi”.

Hạ Minh Hiên sờ sờ mũi, ‘nga’ một tiếng.

Lên lớp 12 thi giữa kỳ đã không còn, mấy đợt thi thử cũng đã chiếm rất nhiều thời gian, nếu còn thi giữa kỳ nữa thì tuần nào cũng phải thi mất.

Bài thi thử tiếng Anh của Hạ Minh Hiên được bảy mươi tám điểm, thiếu hai điểm nữa là được tám mươi rồi. Hạ Minh Hiên cầm bài thi đem tới trước mặt Kiều Tử Tích nói. “Cậu xem đi, tiếng Anh lão sư chính là muốn gây khó dễ cho tôi”. Hắn chỉ vào đáp án một câu, nói tiếp. “Chỗ này rõ ràng là tôi làm đúng, bà ta lại sửa sai cho tôi, nếu không tôi đã được tám mươi rồi”.

Kiều Tử Tích nhìn bài thi, một đáp án mà sửa đi sửa lại đến đen cả giấy. “Nếu là tôi, tôi cũng cho cậu sai”. Thật không cho người ta mặt mũi.

May là tiếng anh lão sư vẫn còn có chút nhân tính. Lão sư nói, lần này tiếng anh của Hạ Minh Hiên tiến bộ rất nhanh, cho nên từ đơn không cần chép nữa. Thật là một lão sư tốt a!

Nhưng mà, những môn khác của Hạ Minh Hiên thành tích vô cùng khó coi. Bởi vì mấy ngày vừa rồi chỉ học tiếng anh, những môn khác đều không xem qua. Chủ nhiệm nói: “Tiếng anh cần học, những môn khác cũng cần học. Bằng không chỉ mỗi môn tiếng anh tiến bộ, tổng điểm vẫn thiếu, thi đại học vẫn là vô ích”.

Giờ giải lao sẽ thường xuyên thấy được cảnh tượng, một người đang vui đầu làm bài đột nhiên ném bút, gào một câu. “Biến thái, lừa tao à!”

Đúng vậy, cuộc sống trung học Trung Quốc chính là lừa người.

Nữ sinh ở cấp hai xem phim thần tượng Đài Loan Nhật Bản xong đều sẽ nghĩ đến việc lên cấp ba là có thể yêu đương, tham gia các hoạt động xã đoàn, nam sinh lớp bên cạnh là nam thần trong truyền thuyết, mỗi ngày đều có xe riêng đưa đón, vung tiền như rác, thập phần lãnh khốc, phía sau có không biết bao nhiêu nữ sinh mến mộ.

Nhưng lên cấp ba rồi mới hiểu, mấy thứ này thực sự chỉ có trên phim ảnh thôi, thực tế thì phải đối mặt với một đồng sách đọc mãi không xong, còn có thời thời khắc khắc phải nghĩ xem làm thế nào để ba năm sau thi đại học đạt kết quả cao.

Lão sư trung học nói, lên đại học rất sướng. Không cần phải khổ cực học hành, trước ngày thi tùy tiện xem mấy trang sách cũng có thể được sáu mươi điểm, đi học có thể ngủ, trốn học cũng không sao, trên lớp ngồi nói chuyện cũng không có vấn đề gì, bởi vì lão sư trung học và lão sư đại học không giống nhau. Lão sư đại học không quản nghiêm, dạy xong một kỳ thì coi như biến mất luôn, khó có khi gặp lại nhau. Lên đại học có thể tham gia rất nhiều xã đoàn, yêu đương là môn học bắt buộc, nhưng để có được những cái này, điều kiện tiên quyết là phải thi đỗ vào một trường đại học thật tốt.

Muốn vào đại học tốt thì ở cấp ba phải chăm chỉ học hành, chỉ lo học tập, cái khác đều không quan tâm. Yêu à, giải trí à, game à, đợi đến đại học rồi nói.

Một vị bạn học nào đó giờ ra chơi đã nói: “Lãng phí ba năm thanh xuân để đổi lấy bốn năm đại học sống như heo, đây là cái đạo lý gì chứ”.

Cứ đến cuối tuần rồi lại cuối tuần, Hạ Minh Hiên nhất định phải làm một chuyện, chính là đến nhà Kiều Tử Tích học. Đồ đạc trên bàn học Kiều Tử Tích đã có một nửa là của Hạ Minh Hiên, ghế ngồi cũng có hai cái, bởi vì mang đến mang đi phiền toái, cho nên Kiều Tử Tích để luôn ở đó.

Lúc đầu Hạ Minh Hiên còn mang theo quà cáp đến, Kiều nài nài nói không cần, chẳng phải là ăn một bữa cơm thôi sao, cứ mang quà lại thành ra khách sáo, có đến thì chỉ trực tiếp mang người là được rồi, không cần mang theo gì cả, có mang thì Kiều nài nài cũng không nhận.

Cho nên về sau, Hạ Minh Hiên đều là tay không đến chơi, có khi mang theo mấy quyển sách, hẩn đi xe đạp tới, thời tiết bên ngoài lạnh, vừa tới nơi là nhảy thẳng vào bếp sưởi.

Lúc ăn cơm, Kiều nài nài nói. “Nói không chừng, đến lúc đó Minh Hiên với Tử Tích nhà chúng ta vẫn là bạn đại học ấy”.

Hạ Minh Hiên nhìn Kiều Tử Tích ngồi bên cạnh, nói với Kiều nài nài. “Nội ơi, thành tích của Tử Tích đều là top 3 trong lớp, con không được đâu, thành tích con kém lắm”.

Kiều nài nài nói. “Có sao đâu, không phải con đang học với Tử Tích đấy thôi, con đó, chăm chỉ học thì thành tích khác tiến bộ. Điểm thi đại học có khác nhau thì một người điền nguyện vọng thấp đi là được rồi”.

Hạ Minh Hiên ăn một miếng cơm to, khoé mắt liếc sang bên cạnh, Kiều Tử Tích không tỏ vẻ gì.

Sau khi ăn xong, về phòng Kiều Tử Tích học bài, Hạ Minh Hiên chột lưng y nói. “Tôi thấy làm bạn đại học cũng không tồi”.

Ánh mắt Kiều Tử Tích nhìn chằm chằm vào trang sách, nói. “Tôi sẽ không điền thấp nguyện vọng đi đâu”.

“Không cần cậu điền thấp, tôi điền cao là được”. Người nào đó nói ở ngay bên tai.

Kiều Tử Tích tay đang viết dừng lại một chút, rõ ràng tai đã đổ hết rồi, lời nói ra vẫn còn ương ngạnh như vậy. “Vậy cậu chờ bị trả hồ sơ đi”.

Bắt đầu từ năm 2010, chế độ đăng ký nguyện vọng đã thay đổi. Lúc trước là điền nguyện vọng xong trước khi thi, hiện tại là nhận được kết quả thi rồi mới tiến hành điền nguyện vọng. Căn cứ vào điểm của mình để chọn đại học, nếu điểm kém hơn so với trường mình muốn học, như vậy tỷ lệ bị trả hồ sơ chính là một trăm phần trăm.

Diệp Tiểu Dao đã sống ở Canada hai tháng, lên MSN nói chuyện với Kiều Tử Tích. “Giáo dục ở nước ngoài đúng là so với Trung Quốc thì tốt hơn, đều là cấp ba nhưng áp lực học tập cũng không lớn, người ta còn có thời gian bận rộn những chuyện khác. Nhưng Trung Quốc không như vậy, một khi lên cấp ba, nếu muốn thi đỗ đại học thì cơ bản đều biến thành máy móc học tập hết. Tôi cảm thấy giáo dục Trung Quốc nên sửa đổi, nếu không đổi thì đến bao giờ mới phát triển được như các quốc gia khác. Giáo dục lý thuyết chính là nguồn gốc số một biến những con mọt sách và kẻ ghét học thành giống như nhau”.

Nói xong lời cuối, Diệp Tiểu Dao còn thêm vào một câu. “Tử Tích, không phải tôi nói cậu là một sách hay ghét học gì cả, chỉ là Trung Quốc nhiều người như vậy, cậu chỉ là số ít không bị khuất phục trước sự áp bách của thi cử lý thuyết. Mà tôi thì không làm được, dưới áp lực thi cử lý thuyết, tôi chỉ là con một sách nhưng lại có chứng ghét học, sớm hay muộn cũng sẽ tâm thần phân liệt mất”.

Kiều Tử Tích nhìn màn hình cười cười, gõ bàn phím. “Nước ngoài là giáo dục thực hành, không phải tốt rồi sao”.

Diệp Tiểu Dao nhấn lại một cái biểu tượng than thở. “Tốt thì tốt, nhưng chung quy vẫn không phải nơi thuộc về mình...”

“Tử Tích, tôi muốn về nước, ở nơi này tôi cảm thấy như bị hành hạ”.

“Không phải vừa mới nói Canada rất tốt sao? Sao đã muốn trở lại?”

“Chế độ giáo dục của Trung Quốc so ra thì kém, nhưng những mặt khác đều tốt a, tôi rất thích”.

Diệp Tiểu Dao oán giận ở Canada không có bạn bè để tâm sự, văn phong ở nước ngoài cũng không tốt như ở Trung Quốc, tư tưởng người ngoại quốc rất khác, đủ loại chịu không nổi.

Kiều Tử Tích nói, thói quen thôi, quen là được rồi. Con người đối với thế giới xa lạ thì đều cảm thấy sợ hãi, cuối cùng vẫn có thể an ổn sống tiếp là vì đã quen với hoàn cảnh. Thói quen cần có thời gian, khi thời gian trôi qua, những gì khó tiếp nhận lúc ban đầu cũng sẽ chậm rãi mà trở nên quen thuộc.

25. Chương 25

Học kỳ một của lớp 12 trôi qua rất nhanh, giữa các kỳ thi thử, học sinh ra sức ôn tập, sáng sớm đến lớp tìm phòng thi chỗ ngồi của mình. Chuông reo một tiếng, giám thị phát đề, phát giấy thi, vừa đặt bút xuống viết là hai tiếng sau mới ngẩng mặt lên. Ngày đầu tiên thi ngữ văn cùng toán học, ngày tiếp theo thi tiếng anh cùng các môn khoa học tự nhiên, hai ngày cứ như vậy mà trôi qua.

Lúc phát điểm thi, học sinh có điểm số không tồi thì mượn bài của nhau, đến chỗ khác hỏi điểm. “Lần này được bao nhiêu điểm?” “Oa, thật lợi hại!”

Có người vui thì có người sầu. Ở trong cùng một tập thể, mỗi người đều cố gắng hướng về phía trước. Ai cũng muốn tiến bộ, chỉ cần một lần lơ là thì sẽ bị tụt lại về phía sau. Cái gọi là lui bước, đều là bị tiến bộ của người khác đẩy xuống mà thôi.

Tết âm lịch năm này chỉ có bảy ngày nghỉ, từ hai bảy tháng chạp, đến mừng bốn tháng giêng sẽ đi học.

Ngồi trong phòng học, bên ngoài vẫn còn vang tiếng pháo mừng năm mới, lão sư cũng nhiều thêm mấy câu oán hận, ai mà muốn mới mừng bốn tết đã phải đi làm chứ, công nhân người ta sớm nhất cũng phải đến mừng tám mới khởi công.

Có lão sư sau khi vào lớp thì lôi ra một tập đề để mặc cho học sinh làm. Nào ai có tâm tư dạy học, thời điểm này người nào người nấy đều đang nghỉ trưa nay ăn gì, muốn đến nhà ai làm khách, công việc gì đó phải qua mừng bảy mới nghĩ đến.

Tan học về, Kiều Tử Tích ngồi sau xe Hạ Minh Hiên. Hàng cây bên đường ở phía nam thành phố đa số là hoa tử kinh. Thời kỳ ra hoa của hoa tử kinh rất dài, thường thường sẽ kéo dài tới tận mùa xuân năm sau. Nhưng hiện tại thì lại đúng mùa hoa tử kinh tàn tạ nhất. Trên con đường không rộng cũng chẳng hẹp trải đầy cánh hoa tử kinh màu tím, nhìn từ xa không khác gì một tấm lụa thượng hạng.

Xe đạp chậm rãi đi qua, làm mấy chiếc lá rụng trên mặt đường khẽ phát phơ. Con đường nhỏ vắng lặng chỉ có tiếng hoa lá rụng cùng âm thanh bánh xe chuyển động.

Kiều Tử Tích cúi đầu nhìn cánh hoa tử kinh dưới đường, trên mặt lại như có cái gì phát qua. Hạ Minh Hiên cần phong độ không cần độ ấm cứ thích đem áo khoác mở rộng ra, vạt áo theo gió bay về phía sau, Kiều

Tử Tích đã nói qua không ít lần, người nào đó lại mặt dày nói. “Cậu ôm lấy eo tôi thì áo không bay vào mặt cậu được đâu”.

Đổi lấy là ánh mắt lạnh lùng của Kiều Tử Tích.

Học kỳ mới chính thức bắt đầu, chủ nhiệm lớp tổng kết lại thành tích, nói Hạ Minh Hiên là người tiến bộ nhanh nhất, trước kia thứ hạng hơn bốn mươi, hiện tại đã hơn ba mươi. Kỳ thật thứ tự cũng không tốt bao nhiêu, nhưng vẫn là có tiến bộ.

Hiệu trưởng thân cao chưa đến mét sáu vào một buổi chiều cho triệu tập tất cả học sinh khối 12, nói là mở hội nghị thường kỳ của khối 12. Thời gian lựa chọn cũng thật keo kiệt, vừa lúc là tiết tám, nếu trong một tiết hiệu trưởng còn chưa nói xong, thời gian tan học sẽ bị lùi lại.

Học sinh khối 12 kéo ghế dựa đi vào sân thể dục, dựa theo thứ tự lớp mà ngồi. Hội nghị thường kỳ theo lệ thường là phải hô khẩu hiệu, hô khẩu hiệu chung toàn trường xong thì mỗi lớp lại phải hô khẩu hiệu của lớp mình. Cứ như thế, đợi đến khi hô xong, bất tri bất giác đã trôi qua hai mươi phút. Hiệu trưởng đứng trên bục nói, lớp nào hô vang dội nhất, lớp nào hô đều nhất, lớp nào hô hay nhất, cứ thế lại mất thêm vài phút.

Học sinh ham học lúc đi họp thường thích mang theo mấy quyển thơ ca hoặc sổ tay luyện từ mới, phía trên hiệu trưởng nói đến sinh động, phía dưới học sinh một lòng đọc sách thánh hiền.

Buổi sáng, Kiều nãi nãi đã dặn Kiều Tử Tích bảo Hạ Minh Hiên đến ăn cơm tối, lúc này Kiều Tử Tích mới nhắc đến với Hạ Minh Hiên.

Hạ Minh Hiên nhìn đồng hồ, đã gần năm giờ. “Sao cậu không nói sớm, nói sớm chút tôi mới chuẩn bị quà đem qua được chứ”.

Kiều Tử Tích nhìn hiệu trưởng đứng trên bục nói cái gì cũng chẳng rõ, hai tay khoanh trước ngực. “Bà nội nói cậu qua là được rồi, không cần mang cái gì”.

“Như vậy sao được, bình thường không mang cũng không sao, nhưng bây giờ vẫn đang là tháng giêng, nào có ai tới làm khách mà không mang theo quà”. Hạ Minh Hiên ít ra vẫn còn biết chút lễ nghĩa, biết được tháng giêng đi làm khách phải mang theo quà.

“Đã bảo không cần...”

Không đợi Kiều Tử Tích nói xong, Hạ Minh Hiên đã khom lưng chuồn khỏi chỗ ngồi. “Tôi đi trước, lát nữa cậu đem ghế về lớp cho tôi. Tôi sẽ cố đi nhanh, ở cổng trường chờ cậu cùng về”.

Nói xong liền lén lút trốn đi.

Hiệu trưởng nói đông nói tây, đến năm giờ hai mươi mới thả người.

Kiều Tử Tích cầm theo hai túi cặp xách ra đến cổng trường, Hạ Minh Hiên ngồi trên xe đạp, một chân chống đất một chân đang buồn chán nghịch bàn đạp, tóc mái hơi rối loạn, chắc là đạp xe cấp tốc đến. Trường học ở vùng ngoại thành, siêu thị gần nhất cũng phải mất mười phút đạp xe.

“Ông già kia hôm nay uống say à, muộn thế này rồi mới thả người”. Hạ Minh Hiên nói.

Kiều Tử Tích nhìn đầu xe treo hai túi quà lớn, nhất thời không biết nên nói gì. Lần này mua chính là thực phẩm bổ sung canxi, người già đều cần bổ sung canxi, cho nên Hạ Minh Hiên nói thứ này tốt.

Kiều nãi nãi làm rất nhiều đồ ăn ngon, bày đầy cả một bàn.

Hôm nay trong nhà còn có thêm một người, là ba của Kiều Tử Tích. Quen Kiều Tử Tích gần ba năm, hôm nay mới được gặp ba ba của y. Ba ba Kiều Tử Tích gầy gầy cao cao, mặc tây trang, đeo kính mắt, vừa nhìn đã biết là quản lý cấp cao của công ty nào đó.

Hạ Minh Hiên nói rất ít, có lẽ là vì có ba ba Kiều Tử Tích ở đây, cho nên cũng thu liễm không ít. Kiều nãi nãi gấp thức ăn cho Hạ Minh Hiên cùng Kiều Tử Tích, Hạ Minh Hiên im lặng ăn hết, thật giống tình cảnh con dâu gặp cha mẹ chồng.

Kiều ba ba nói đến việc học của Kiều Tử Tích và Hạ Minh Hiên, ngữ khí không giống với các lão sư trong trường, hơn một phần chủ quan thiếu vài phần khách quan. Ông nói, không cần đặt ra yêu cầu quá cao, cố gắng hết sức là được rồi, đừng để sau này mình phải hối hận. Còn có một học kỳ, giữa học tập và nghỉ ngơi nên biết kết hợp đúng đắn....

Hạ Minh Hiên cùng Kiều Tử Tích gật đầu.

Lúc Hạ Minh Hiên chuẩn bị về đã là tám giờ tối. Kiều nài nài cùng Kiều Tử Tích tiễn hân ra ngoài cửa, Kiều nài nài cho hân một phong bao lì xì, Hạ Minh Hiên không nhận, Kiều nài nài lại cứ nhất quyết nhét vào túi áo hân, cuối cùng Hạ Minh Hiên phải bắt buộc dĩ nhận lấy.

Lúc chuẩn bị rời đi, Hạ Minh Hiên ngồi trên xe đạp, quay đầu nhìn Kiều Tử Tích. “Tử Tích, ngày mai nhớ chờ tôi”.

Kiều Tử Tích gật đầu, cố ý vô ý nói một câu. “Trên đường chú ý an toàn”.

Bên cạnh trường học có một khối bảng điện tử, mỗi ngày trên đó sẽ hiển thị một con số. Nhớ lại lúc mới đầu vẫn là gần ba trăm ngày, chỉ một thời gian không chú ý mà đã trôi qua hơn phân nửa. Học kỳ hai của khối 12 bắt đầu không bao lâu, con số trên màn hình huyện quang cũng nhảy đến số 100, chính là đại hội tuyên thệ một trăm ngày trước khi xuất quân của khối 12.

Lúc trước trường học rất coi trọng đại hội này, nghĩ là dựa vào sự may mắn của con số 100, thông qua thánh giác và thị giác mà làm rung động ý chí chiến đấu của học sinh.

Tuyên thệ trăm ngày trước khi xuất quân chủ yếu vẫn là nghe lời vô nghĩa, nghe xong thì lại hô khẩu hiệu. Lớp nào ý chí chiến đấu không đủ dâng trào, thì chờ các lớp khác hô xong rồi tự mình hô lại, hô cho đến khi nào hiệu trưởng vừa lòng, chủ nhiệm vừa lòng, cả khối vừa lòng thì mới thôi.

Đại diện cho khối 12 cũng có một học sinh lên phát biểu, là một cô gái rất dí dỏm, mẩu chốt là thành tích tốt bộ dáng lại đáng yêu, không hổ là hoa khôi lớp 13.

Hạ Minh Hiên nhìn một cái, nói. “Nữ sinh kia chính là người lần trước Bàn Tử theo đuổi, người ta căn bản không thèm để ý tới cậu ta. Cậu ta bảo tôi theo đuổi, tôi nói không có hứng thú với ngự nữ”.

Kiều Tử Tích nói. “Là cậu không xứng với người ta”.

Hạ Minh Hiên dựa lưng vào ghế, nhàn nhã nói. “Tôi nói thật đấy, nữ sinh kiểu này ai cũng muốn làm nữ cường nhân, tôi chịu không nổi, cho nên sẽ không làm lỡ tiền đồ của người ta”.

Kiều Tử Tích nắm tay đâm vào ngực Hạ Minh Hiên. “Ít nói nhảm đi, cậu chính là cáo không ăn được nho”.

Hạ Minh Hiên trả lời. “Ngay từ đầu tôi đã chẳng muốn làm cáo ăn nho”.

Đại hội tuyên thệ trăm ngày trước khi xuất quân trôi qua chưa được bao lâu liền truyền đến một tin tức khiếp sợ. Vùng biển phía đông Nhật Bản xảy ra động đất mạnh 9.0 độ richter đồng thời dẫn tới sóng thần, gây ra thương vong và tổn thất to lớn cả về người và của. Động đất cũng khiến phát sinh sự cố rò rỉ chất phóng xạ từ nhà máy điện hạt nhân ở Fukushima.

Lần rò rỉ chất phóng xạ này có thể ảnh hưởng đến sự an toàn của các quốc gia láng giềng.

Sau sự việc này, các chuyên gia nói, tia bức xạ cường độ thấp không đáng lo ngại, bởi vì i-ốt có thể làm giảm thương tổn do tia bức xạ mang đến. Thập phần không khéo chính là, trong muối ăn lại chứa một thành phần có tên I-ốt.

Bắt đầu từ lúc đó, Trung Quốc liền xuất hiện cơn sốt mua muối. Các siêu thị lớn cửa hàng nhỏ đều đội giá muối ăn lên cao, dựa theo lý luận kinh tế vi mô mà nói, giá càng cao thì rất có thể sẽ làm cho nhu cầu chững lại, nhưng áp dụng trong trường hợp này thì đúng là phản lý luận, người ta không bối vì giá hàng tăng lên mà kiềm chế sức mua, ngược lại còn ngày trầm trọng hơn. Vừa thấy muối liền mua, đi qua các ngõ các hẻm để mua muối, bình thường một gia đình nửa tháng cả tháng mới hết một túi muối, bây giờ thì một ngày mua luôn năm cân!

Trên đường vừa gặp người quen liền hỏi “Mua muối chưa?” chứ không phải “Ăn cơm chưa?” Ngược lại, người dân Nhật Bản sống trong khu vực nhiễm phóng xạ thì không thấy rộ lên phong trào mua muối này.

Quay lại Trung Quốc, bạn học trong lớp cứ phải bỏ thêm ít muối vào nước lọc uống thì mới yên tâm. Khi đó, chỉ cần là cá đánh bắt từ biển thì không ai dám ăn, làm hại các nhà buôn hải sản cực kỳ oán giận, có khi phải đổi cả nghề.

26. Chương 26

Hạ Minh Hiền thế nhưng lại không ngủ trong giờ tiếng anh, đã thế còn trả lời được mấy câu hỏi.

Tiểu Cường nói. “Minh Hiền, cậu chính là hắc mã của lớp chúng ta. Nói nói, sao lại nâng cao thành tích được như vậy? Để cho tôi cũng noi theo học tập chút”.

Hạ Minh Hiền nhìn thoáng qua Kiều Tử Tích ngồi cùng bàn. “Cũng không có gì khó, hằng ngày cứ làm bài tập toán lý hoá đến ba giờ sáng, sau đó năm giờ dậy học từ mới, đảm bảo thành tích của cậu sẽ thẳng tắp bay lên luôn”.

Ngô Văn Cường lấp bắp. “Cậu.... Cậu, chính là mỗi ngày.... Học như vậy?”

“Cậu nói xem, bằng không sao thành tích của tôi có thể tiến bộ nhanh như vậy”.

Ngô Văn Cường giơ ngón tay cái lên. “Minh Hiền, cậu lợi hại”.

Bên này Hạ Minh Hiền còn đang đắc ý, Kiều Tử Tích bên kia đã bắn ánh mắt sắc lạnh tới. Người nào đó đang hả hê không cười nổi nữa, ngoan ngoãn như con thỏ con, mở sách tiếng anh ra, ừm, học từ mới, học từ mới.

Đọc được một lát, Hạ Minh Hiền nói. “Tử Tích, lát nữa tiết tám là tự do hoạt động, cậu định đi đâu?”

“Đâu cũng không đi”.

“Ở lại trong lớp đọc sách?” Hạ Minh Hiền vẻ mặt nhảm chán. “Khó lắm mới có một lần tự do hoạt động, cậu đừng có lãng phí như vậy, không thấy có lỗi với bản thân mình sao?”

“Không thì sao?” Giờ tự do hoạt động công trường vẫn đóng, học sinh không thể về, cho nên hơn phân nửa đều lựa chọn ở lại lớp tự học.

Hạ Minh Hiền dán lại gần. “Hôm nay Bàn Tử hện lớp bên cạnh chơi bóng, tôi cũng có suất. Hay là cậu đến xem tôi chơi đi, đến lúc đó có thể thuận tiện cùng về luôn”.

Ở lớp tự học thì lãng phí thời gian, xem cậu chơi bóng thì không lãng phí thời gian?!

Kiều Tử Tích đáp lại một tiếng. “Ừ”.

Thời tiết cuối tháng ba vẫn có chút lạnh, nhưng vừa vào đến sân bóng đã cảm thấy độ nóng. Hạ Minh Hiền cởi áo khoác ngoài ra, bên trong là chiếc áo thun cổ thấp màu xám, xương quai xanh lộ ra rõ ràng. Thân hình thon gầy ở trên sân bóng không biết đã mê đảo bao nhiêu nữ sinh.

Kiều Tử Tích cầm trong tay áo khoác cùng nước uống của Hạ Minh Hiền. Mấy nữ sinh bên cạnh vẫn chăm chú dõi theo Hạ Minh Hiền, chỉ cần hấn có bóng là lại bắt đầu gào ầm lên, cực kỳ náo nhiệt.

Lúc Hạ Minh Hiền qua bên này uống nước, nữ sinh bên cạnh đỏ mặt đưa qua một cái khăn. “Cậu chảy rất nhiều mồ hôi, mau lau đi, nếu không sẽ bị cảm đó”.

Hạ Minh Hiền nhận lấy chiếc khăn, lau vài cái trên mặt, hướng nữ sinh kia bày ra một nụ cười câu hồn. “Cảm ơn”.

Nữ sinh trả lời. “Không cần cảm ơn”.

Chai nước lại được thả về trong tay Kiều Tử Tích, Hạ Minh Hiền xoa thắt lưng, thở ra một hơi. “Tử Tích, mấy giờ rồi?”

Kiều Tử Tích nhìn đồng hồ, là quà sinh nhật mà lần trước y đã tặng cho Hạ Minh Hiên, không nghĩ tới hân vẫn luôn mang theo. “Năm giờ năm”.

“Chơi thêm mười lăm phút rồi về”. Nói xong, người nào đó lại chạy vào sân bóng.

Cuối tháng ba, hoa tử kinh đã sớm tàn, chỉ còn lại một màu xanh của lá cây. Hàng cây tử kinh trên con đường thường xuyên đi qua đã được quét lại lớp vôi mới, cây nào cây nấy đều trắng xóa từ dưới gốc lên, từ xa nhìn lại rất chỉnh tề.

Nam sinh vừa chơi bóng xong sau lưng đều ướt đầm mồ hôi, giữa thời tiết này rất dễ bị cảm. Kiều Tử Tích đột nhiên nói. “Dừng lại”.

Hạ Minh Hiên ngồi phía trước quay đầu lại, không rõ lắm có chuyện gì xảy ra, nhưng Kiều Tử Tích đã nói dừng thì phải dừng. “Sao vậy?”

Kiều Tử Tích đem áo khoác đưa cho hân. “Mặc vào, không muốn cảm cho cậu”. Đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Người nào đó ngoan ngoan cầm lấy mặc vào. “Được chưa?”

Sau đó, xe đạp tiếp tục chậm rãi lăn bánh trên đường.

Tấm bảng điện tử hiển thị số ngày vẫn chưa dừng lại, ngày hôm qua còn là sáu mốt, hôm nay đã thành sáu mươi. Thời gian đúng là luôn trôi qua quá nhanh, nhìn không thấy chạm không được, lại không thể giữ lại.

Chủ nhiệm nói, còn sáu mươi ngày nữa, sáu mươi ngày sau là được giải phóng rồi, nhịn một chút, nhịn một chút nữa rồi sẽ qua. Học sinh cũng nghĩ như vậy, nhịn một chút, nhịn một chút rồi sẽ qua.

Con người khi dạy bảo người khác luôn nói, không có cái hồ nào là không vượt qua được, chỉ cần bền lòng, có công mài sắt có ngày nên kim.

Cuối tuần, Hạ Minh Hiên tới nhà Kiều Tử Tích, còn dẫn theo một đứa nhỏ hơn một tuổi. Kiều Tử Tích mới ra ngoài mua đồ cho Kiều nãi nãi trở về, thấy Kiều nãi nãi với Hạ Minh Hiên đang chơi với một đứa nhỏ, trong phòng khách tràn ngập tiếng cười.

“Tử Tích, cậu về rồi”. Hạ Minh Hiên còn đang lắc lắc cái trống trong tay, nhìn thấy Kiều Tử Tích về thì lập tức chào hỏi.

Kiều Tử Tích đem đồ mua về đặt trên bàn trà, Kiều nãi nãi đem đứa nhỏ trong lòng giao cho Hạ Minh Hiên, cầm đồ trên bàn vào phòng bếp nấu cơm.

Hạ Minh Hiên cầm lấy tay nhóc con kia hướng về phía Kiều Tử Tích vẫy vẫy, một bên còn dụ dỗ đứa nhỏ kia. “Ngonan, gọi Kiều thúc thúc đi”.

Kiều Tử Tích làm thỉnh, đột nhiên phun ra một câu. “Con cậu?”

Hạ Minh Hiên há mồm á khẩu, ngẩng đầu nhìn Kiều Tử Tích. “Phốc...”

Hạ Minh Hiên cười ồm lên. “Tử Tích, cậu thật hài hước, tôi mới bao nhiêu tuổi chứ, làm sao mà có con hơn một tuổi được. Thằng nhóc này là con của chị họ tôi, hôm nay chị ấy bận nên mới nhờ mẹ tôi trông giúp. Tôi thấy nó chơi vui liền dẫn nó tới đây, cậu tới ôm nó một cái đi nè”.

Kiều Tử Tích quay đầu đi, sao lại không thể. Hân không phải đã có con rồi sao, bởi vì phá thai, cho nên đứa nhỏ kia mới không thể xuất hiện trên đời này. Chuyện này đã trôi qua nửa năm, nhưng Kiều Tử Tích vẫn còn nhớ rõ. Nhớ rõ dưới cơn mưa lớn ngày hôm đó, Hạ Minh Hiên chặt vật đến tìm y mượn tiền, mượn tiền cho bạn gái đi phá thai....

Đứa nhỏ bên cạnh dùng hai tay túm lấy quần áo Kiều Tử Tích. Hạ Minh Hiên nói. “Người ta đang muốn cậu bế, sao cậu lại không cho nó chút mặt mũi nào như vậy?”

Kiều Tử Tích nhìn tiểu tử đang giương nanh múa vuốt với mình, tiểu tử tròn vo kia cười một cái, trên mặt còn có lúm đồng tiền rất đáng yêu. “Bế như nào?” Kiều Tử Tích vẽ mặt nghi hoặc.

Hạ Minh Hiên lại ‘phốc’ một tiếng.

“Tử Tích, không nghĩ tới cậu so với tôi còn u mê hơn”. Sau đó người nào đó liền túm lấy nhóc con, để nó ngồi trên đùi Kiều Tử Tích. “Cho nó ngồi thế này là được”.

Kiều Tử Tích cả người cứng ngắc ôm lấy tiểu tử kia, Hạ Minh Hiên vẫn cầm cái trống chơi với nó. Tiểu tử kia ngồi trên đùi Kiều Tử Tích cọ loạn hết cả lên, hai tay nho nhỏ duỗi về phía Hạ Minh Hiên chơi đùa.

Kiều Tử Tích nhìn nhóc con giống hệt Hạ Minh Hiên, nói. “Cậu đến để học, có nó thì học thế nào?”

Hạ Minh Hiên ngẩng đầu, lắc lắc cái trống. “Không sao, cho bà nội chơi với nó”.

Đúng là không biết khách khí!

Tiểu tử kia chơi với Hạ Minh Hiên khoái chí, cái miệng mới mọc được vài cái răng bi bô cất tiếng. “Ba ba.... Ba ba....”

Hạ Minh Hiên sững sốt, trong lòng giật nảy, nhìn nhìn Kiều Tử Tích, gian nan mở miệng. “Nó còn nhỏ, gọi linh tinh....”

Kiều Tử Tích nhú mày. “Tôi thấy bộ dáng nó với cậu cũng giống nhau”.

Hạ Minh Hiên đứng lên. “Tử Tích, tôi thề, nó là cháu tôi, thật đó!”

Tiểu tử kia hình như có linh khí, quay đầu gọi Kiều Tử Tích. “Ba ba....”

Hạ Minh Hiên cười cười. “Tôi đã nói mà, nhóc con này tiết tháo rơi hết rồi, thấy nam là gọi ba ba”.

Cách kỳ thi đại học chỉ còn năm mươi ngày, lúc này người trong trường bận rộn nhất chính là học sinh khối 12. Giữa trưa có hai giờ nghỉ ăn trưa, hiện tại đã sớm trở thành giờ tự học. Ăn trưa ở ngay trong lớp, sau đó lại bắt đầu học. Mỗi ngày cứ như thế trôi qua, đợi đến năm mươi ngày sau chính là cuộc thi quyết định cả tương lai.

Thành tích của Hạ Minh Hiên tiến bộ rất nhanh, trên bục giảng lão sư cứ nói đi nói lại, Hạ Minh Hiên trước kia, Hạ Minh Hiên bây giờ. Thành tích trước kia của Hạ Minh Hiên miễn cưỡng mới có thể đỗ vào một trường đại học hạng ba, sau kỳ thi thử lần trước, tổng điểm đã có thể vào tới đại học hạng hai rồi, đúng là một bước nhảy vọt.

Mỗi lần nói đến chuyện này, Hạ Minh Hiên liền ghé vào bên tai Kiều Tử Tích nói. “Đều là nhờ cậu có cách dạy bảo”. Ngữ khí giống như ông chồng đang khen lão bà đại nhân quần áo thật là tốt.

Kiều Tử Tích thờ ơ, vân đạm phong khinh nói. “Chỉ cần giữ vững thành tích này, vào đại học hạng hai cũng không thành vấn đề”.

“Ai nói là tôi thỏa mãn với hạng hai?” Người nào đó lại bắt đầu khoác lác. “Mục tiêu của tôi là hạng nhất, trọng điểm”.

Đúng là người nói chuyện không biết nghĩ. Thành tích này mới vừa sát với điểm chuẩn của trường hạng hai, vậy mà còn muốn lên trường hạng nhất. Hơn nữa, càng lên cao lại càng không dễ dàng.

Giờ nghỉ trưa, lúc ăn cơm đã không thấy tăm hơi bóng dáng Kiều Tử Tích đâu.

27. Chương 27

Đầu hè, giữa trưa đã bắt đầu có chút nóng, thỉnh thoảng nghe được tiếng ve kêu trong các tàng cây. Dưới gốc cây nhãn, một nữ sinh mặc váy đen áo trắng ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh ngắt không một gợn mây. Gió thổi qua, nếp váy khẽ tung bay, mái tóc đen cũng nhẹ nhàng phất phơ.

Không bao lâu, dưới bóng cây xuất hiện thêm một người, là Kiều Tử Tích.

Nữ sinh kia chính là Lương Mỹ Kỳ, bạn gái cũ của Hạ Minh Hiên.

Lương Mỹ Kỳ vươn tay, trên tay cầm một tờ năm trăm tệ màu đỏ. “Lần trước Minh Hiền nói mượn cậu năm trăm đồng, khi đó tôi không có nhiều tiền nên vẫn chưa trả cho cậu được”.

Kiều Tử Tích đương nhiên sẽ không quên cái lần Hạ Minh Hiền mượn tiền y vào nửa năm trước. Vài ngày sau Hạ Minh Hiền đã trả tiền cho y, chính là không nghĩ tới Lương Mỹ Kỳ vẫn còn muốn trả.

“Số tiền đó Minh Hiền đã trả rồi”.

Lương Mỹ Kỳ nói. “Cậu đem năm trăm đồng kia trả lại cho Minh Hiền đi, tôi đã nợ cậu ấy quá nhiều, không thể lại nợ tiền cậu ấy nữa. Tiền là tôi mượn, tôi sẽ trả”.

Kiều Tử Tích cắn môi, xấu hổ mở miệng. “Là lỗi của cậu ta, hậu quả cậu ta phải tự gánh vác, chuyện này không có gì là sai cả”.

“Không phải lỗi của cậu ấy”. Lương Mỹ Kỳ nắm chặt mép váy. “Cậu có thể đã hiểu lầm, cái kia.... Đứa nhỏ kia không phải của cậu ấy...”

Lương Mỹ Kỳ khó khăn nói xong, đem tờ tiền nhét vào trong tay Kiêu Tử Tích. “Tiền này cậu cầm lấy đi, tôi không muốn mắc nợ cậu ấy thêm nữa”.

Kiều Tử Tích cầm tờ tiền trong tay, Lương Mỹ Kỳ đã chạy đi rồi. Gió thổi qua, dưới gốc cây nam sinh mặc sơ mi trắng vẫn đứng đó, nhìn không ra biểu tình trên mặt.

Lúc Kiêu Tử Tích đem năm trăm đồng đưa cho Hạ Minh Hiền, Hạ Minh Hiền hiểu kỳ, có lẽ ngay cả chính hắn cũng đã quên đi sự kiện kia. “Tử Tích, cậu làm gì, đây là.... Cho tôi mua thuốc bổ não?”

Kiều Tử Tích nói. “Lương Mỹ Kỳ bảo tôi đưa cho cậu”.

Tươi cười trên mặt Hạ Minh Hiền cứng lại, đáy mắt xẹt qua một tia âm đạm. “Tôi đã bảo không cần trả, sao lại còn...”

Trong lòng Kiêu Tử Tích dâng lên cảm giác không thể hiểu, nhìn Hạ Minh Hiền, trước kia vẫn nghĩ đó là lỗi của hắn, Lương Mỹ Kỳ mang thai là lỗi tại hắn. Hiện tại mới biết, hoá ra không phải....

“Hạ Minh Hiền, cậu cũng có đạo đức quá nhỉ”. Kiêu Tử Tích nói xong, thanh âm trở nên khàn khàn. Lấy tiền cho bạn gái đi phá thai, lại còn không phải của mình, thật đúng là hào phóng.

Hạ Minh Hiền nói. “Cô ấy còn trẻ, cho nên tôi có thể làm gì thì tận lực làm thôi, tránh cho sau này cô ấy lại hối hận”.

“Vậy còn cậu?” Bạn gái mình mang thai đứa con của người khác, chẳng lẽ hắn không có cảm giác gì sao? Sau chuyện đó vẫn còn cười hì hì được, trên đời còn có người làm được như vậy sao?

Hạ Minh Hiền nói, hắn cũng thương tâm, thương tâm không phải vì Lương Mỹ Kỳ là bạn gái hắn, mà vì một cô gái mới mười bảy tuổi lại đánh mất tương lai trong tay người khác, hắn cảm thấy nhất định phải giúp đỡ.

Kiều Tử Tích liếc hắn. “Cậu rốt cuộc có từng thích người ta không?”

Hạ Minh Hiền sờ mũi. “Không biết, chắc là có”. Có lẽ, Hạ đại thiếu gia phong lưu tiêu sái ngay cả thích là gì cũng không biết.

Có người nói, thanh xuân khi yêu người ta cũng chẳng hiểu yêu là gì. Trái ôm phải ấp nhiều người thì tự cho rằng mình là tình thánh. Hạ Minh Hiền chính là ví dụ điển hình cho kiểu người chẳng hiểu gì về tình yêu.

Mùng một tháng năm là sinh nhật Hạ Minh Hiền, năm trước Hạ Minh Hiền ở trước mặt Kiêu Tử Tích nhắc đi nhắc lại, cũng hỏi đi hỏi lại về quà sinh nhật của mình, hệt như một đứa trẻ.

Năm nay, Hạ Minh Hiền lại cái gì cũng không nói.

Kiều Tử Tích đã sớm chuẩn bị xong quà, là một cái thắt lưng Play Boy. Sẽ chờ Hạ Minh Hiền nói không ngừng bên tai ‘Tử Tích, Tử Tích, vài ngày nữa là sinh nhật tôi, cậu định tặng cái gì cho tôi’ rồi sẽ mang ra.

Học sinh lại oán thán Quốc tế lao động chỉ được nghỉ một ngày, tiếng thảo luận lớn như vậy, Hạ Minh Hiền hẳn là nghe được mới đúng. Kiều Tử Tích trộm nhìn Hạ Minh Hiền bên cạnh, có lẽ rất nhanh hẳn sẽ nhớ ra. Kiểu người thích khoa trương như hắn, sinh nhật mình nhất định là phải giống trống khua chiêng.

Hạ Minh Hiền dán lại gần, Kiều Tử Tích trong lòng cười cười, sắp nói rồi sao?

“Tử Tích, trình tự chứng minh đề này làm như vậy đã đúng chưa?” Hắn hỏi chính là một đề toán chứng minh.

Kiều Tử Tích nhìn cái đề Hạ Minh Hiền đang hỏi, từ trên mặt bàn lấy ra một quyển vở, đưa cho Hạ Minh Hiền. “Tự xem”.

Hạ Minh Hiền ‘nga’ một tiếng, sau đó ngoan ngoãn lật vở xem đáp án.

Trong lớp có người nói, cho dù chỉ được nghỉ một ngày nhưng cũng hy vọng được thả lỏng, coi như là lần xả hơi cuối cùng trước khi thi đại học. Du lịch xa là không thể rồi, nhưng cũng có thể đến công viên leo núi, đi bơi, hoặc ở nhà ngủ một ngày.

Tan học, Hạ Minh Hiền đột nhiên gọi Kiều Tử Tích. “Tử Tích”.

Kiều Tử Tích lên tiếng. “Ừ”.

“Ngày kia là Quốc tế lao động, được nghỉ một ngày, cậu có muốn đi đâu không?” Người nào đó vừa dắt xe, mặt hơi ngẩng lên trời.

“Không có”. Kiều Tử Tích đi phía sau đáp.

“Ba mẹ tôi nói muốn đi du lịch, chỗ đấy tôi không muốn đi, cho nên tôi đã bảo họ là tôi không đi”.

“Ừ”. Kiều Tử Tích lên tiếng.

“Cho nên, hôm ấy tôi chỉ ở nhà một mình”.

Cho nên cho nên, cuối cùng không phải là muốn nói ra câu kia. “Cho nên, ngày đó tôi đến nhà cậu chơi”.

“Tùy cậu”. Dù sao số lần hắn đến cũng không ít, nhiều thêm một lần cũng không khác gì, Kiều nãi nãi cũng đặc biệt thích hắn, vậy thì cứ để hắn đến đi.

Tháng năm tới rồi, tháng sáu còn có thể xa sao?

Tháng sáu tới rồi, kỳ thi đại học còn có thể xa sao?

Đây là câu cửa miệng gần đây của đám học trò. Trước kia lén lút yêu đương, hiện tại bận rộn bài vở ôn thi, cũng không còn thân thiết gần gũi. Kỳ thật đây cũng có thể coi như là thời kỳ chuyển giao, thi đại học qua rồi thì mọi thứ sẽ khác, khoảng cách làm thay đổi tình cảm, cho dù từng khắc cốt ghi tâm thì không xa nhau, nhưng bởi vì khoảng cách cùng thời gian, mọi thứ rồi cũng sẽ biến mất.

Cho nên nói, kỳ thi đại học chấm dứt cũng là thời kỳ đỉnh cao mà học sinh Trung Quốc thất tình.

Radio trong trường hơn một tháng đều phát mấy bài hát về lòng quyết tâm chăm chỉ, rồi cuộc trước ngày nghỉ lễ mừng một tháng năm cũng mở một ca khúc tình yêu, là < ái=“” hạ=“”> của Hồ Hạ.

“Có hay không một ngày khi bốn mùa đều là mùa hạ

Có phải đến khi ấy em mới tin vào sự vĩnh hằng

Nhìn thấy gương mặt em nghiêng nghiêng thiếp đi trên bờ vai của anh

Trong trái tim anh như bừng sáng vàng thái dương rực rỡ.

Mùa hạ đầu tiên khi yêu em, em hỏi anh tình yêu này có khi nào thay đổi

Nếu em muốn cùng anh đối mặt với giông tố, anh có thể nào trao cho em cả đất trời?

Em nói tình yêu có lẽ chẳng thể nào vĩnh viễn như em vẫn nghĩ

Rồi sẽ có ngày phải nói “tạm biệt”.

Mùa hạ đầu tiên khi yêu em, anh cất cao tiếng hát tặng em cả thế giới
Anh muốn đưa em cùng đi mạo hiểm, cùng em nếm trải những kinh nghiệm cuộc sống
Tình yêu của anh không dễ dàng thay đổi như em vẫn nghĩ
Chỉ là tất cả anh đều để sâu trong tim mình.
Em không cần phải quan tâm vẻ đẹp của người khác
Vì trong trái tim của anh, em mãi mãi là mùa hạ đẹp nhất
Không quan tâm bốn mùa thay đổi ra sao, anh sẽ luôn ở bên em
Yêu thương em, lắng nghe em, đưa em bay tới bầu trời rộng lớn
Mùa hạ đầu tiên anh yêu em, em hỏi anh tình yêu này có khi nào thay đổi
Nếu em muốn cùng anh mạo hiểm, có thể nào trao cho em cả đất trời của anh không?
Em nói tình yêu có lẽ không vĩnh hằng như em vẫn nghĩ
Cuối cùng rồi sẽ lại vội vàng nói lời tạm biệt.
Yêu em vào mùa hạ đầu tiên, anh cất cao tiếng hát tặng em cả thế giới
Anh muốn đưa em cùng đi mạo hiểm, cùng em nếm trải những kinh nghiệm cuộc sống
Có lẽ tình yêu trong suy nghĩ của em vẫn còn xa rất xa
Nhưng anh chỉ cần em bằng lòng mãi ở bên anh”. (Bản dịch từ Tiểu Vũ *xiaoyu-don't-cry.blogspot.com)

Tình ca đều nói đến tình yêu hồn nhiên ngây thơ, nhưng thực sự cùng nhau đi đến cùng thì được bao nhiêu người, cho dù có cùng bước vào nắm mồ hôn nhân thì cũng không thể coi là vĩnh viễn. Thế kỷ hai mươi mốt là thời đại mới, lý hôn cũng vì sự thay đổi nhanh chóng của xã hội mà tăng cao.

Thời phong kiến, nữ nhân thường vì tam tòng tứ đức mà bị trói buộc cả đời, đến thời đại này rốt cuộc cũng được giải thoát.

Có người nói, tốt cũng có mà không tốt cũng có, ít nhất thời phong kiến tỷ lệ ly hôn cũng không cao như bây giờ.

Có người nói, quý trọng người trước mặt đi, bởi vì không thể biết ngày mai còn có thể nhìn thấy người đó nữa hay không.

Mùng một tháng năm, chưa đến giữa trưa Hạ Minh Hiên đã lò dò vác mặt tới.

Kiều nãi nãi nói làm vằn thắn, lại làm thêm ít thịt băm cho hai đứa nhỏ. Hạ Minh Hiên đã biết rửa rau, cũng biết thái thịt, có đôi khi đến ăn cơm cũng vào bếp học tập Kiều nãi nãi.

Bất tri bất giác, Hạ Minh Hiên đã sớm là một phần của ngôi nhà này.

Hôm nay là sinh nhật Hạ Minh Hiên, Kiều Tử Tích một chữ cũng chưa nhắc đến, cái thắt lưng Play Boy vẫn được đặt trong ngăn kéo bàn học, ngay vị trí mà Hạ Minh Hiên vẫn thường ngồi, chỉ cần hất tiện tay mở ngăn kéo ra là có thể thấy.

Hạ Minh Hiên nói là đến học thì sẽ là học, trừ học ra, cái gì cũng không làm.

Yên lặng làm xong bài tập vật lý, cùng nhau vẽ bản đồ kiến thức sinh học, sau đó lại giải quyết một đề toán, một buổi chiều cứ thế mà trôi qua.

28. Chương 28

Kiều nãi nãi nói, dù sao Hạ Minh Hiên về nhà cũng chỉ có một mình, không bằng tối nay liền ở lại, ngủ cùng phòng với Kiều Tử Tích.

Hạ Minh Hiên nhìn thoáng qua Kiều Tử Tích không tỏ vẻ gì, nói. “Bỏ đi ạ, con không mang quần áo tắm rửa, ngày mai còn phải đi học, cũng không thể không thay quần áo được”.

Kiều nãi nãi nói. “Không sao không sao, trước con cứ mặc tạm đồ của Tử Tích, quần áo thì bỏ vào máy giặt, giặt một lát rồi phơi lên sáng mai là khô luôn. Mai con vẫn mặc bộ này đi học được”.

Hạ Minh Hiên cười cười, chờ Kiều Tử Tích mở miệng. Kiều Tử Tích nói. “Tuỳ cậu”.

Vì thế, Hạ Minh Hiên liền ở lại.

Kiều nãi nãi tìm ra một bộ quần áo, là lúc trước Kiều mụ mụ ra nước ngoài mua về cho y, nhưng lại bị rộng một chút, Kiều Tử Tích không mặc được, vừa hay lúc này cho Hạ Minh Hiên mặc.

Hạ Minh Hiên từ phòng tắm đi ra, nói quần hơi rộng, cứ bị tụt xuống. Tuy rằng Hạ Minh Hiên cao hơn Kiều Tử Tích, nhưng phần eo thì hai người tương đương nhau. Kiều Tử Tích mặc quần bị rộng, Hạ Minh Hiên đương nhiên cũng sẽ bị lỏng.

“Tử Tích, có thắt lưng không?”

Kiều Tử Tích hơi sững sốt, ánh mắt dừng tại ngăn kéo bàn. Hạ Minh Hiên còn đang mãi kéo quần, Kiều Tử Tích hơi do dự, cuối cùng vẫn đi qua mở ngăn kéo, đem thắt lưng trong đó ném cho hắn. “Dùng cái này”. Sau đó, không dám nhìn hắn.

Hạ Minh Hiên nói. “Tử Tích, đồ mới, vẫn còn chưa bóc mác này”. Sau đó còn nói. “Tử Tích, cậu thể mà lại dùng đồ Play Boy, thật nhìn không ra nha”.

Được lợi còn ra vẻ, Kiều Tử Tích liếc hắn một cái. “Không thích thì đừng dùng”.

“Chưa nói là không thích mà”. Hạ Minh Hiên đeo thắt lưng vào, sau đó đi đến trước mặt Kiều Tử Tích. “Cậu xem, thật là vừa với tôi, cứ như đo từ người mà ra vậy”.

Vốn chính là mua cho hắn.

Hạ Minh Hiên lại nói. “Tử Tích, cái này tôi dùng rồi. Không bằng như vậy, sau này tôi mua cái khác trả cho cậu, cái này cho tôi dùng luôn đi”.

Kiều Tử Tích mặt đỏ lên, tim đập như trống dồn, trở về bàn học tiếp tục đọc sách. “Tuỳ cậu”.

Hôm nay là sinh nhật Hạ Minh Hiên.... Kiều Tử Tích vẫn nhớ rõ nhưng không nói ra. Thẳng đến hơn mười một giờ, chuẩn bị đi ngủ rồi Kiều Tử Tích vẫn không nói, Hạ Minh Hiên thì một chữ cũng không đề cập đến.

Kiều Tử Tích lấy khuỷu tay huých người bên cạnh. “Xê ra một chút, nóng”.

“Không phải mở điều hoà rồi sao, sao còn nóng được?” Cả người Hạ Minh Hiên dán lại gần Kiều Tử Tích, loại thời tiết này, không nóng mới là lạ.

Hạ Minh Hiên cầm điện thoại ở tủ đầu giường lên xem. “Tử Tích, sắp mười hai giờ rồi, còn mười phút nữa”.

Kiều Tử Tích lên tiếng. “Ừ”.

“Hôm nay là sinh nhật tôi”. Hạ Minh Hiên nói.

“Vậy sao?” Giả vờ giỏi lắm.

Hạ Minh Hiên đổi thành giọng điệu tiểu hài tử. “Tôi cứ tưởng cậu sẽ nhớ”.

Kiều Tử Tích đưa lưng về phía hắn, không nói lời nào.

“Cái thắt lưng kia là tôi muốn cậu phải cho tôi, coi như là quà sinh nhật của tôi. Còn có mấy phút nữa, cậu chúc mừng sinh nhật tôi đi”.

Kiều Tử Tích xoay người một cái, quanh quẩn bên chóp mũi là hơi thở của Hạ Minh Hiên, có thể nghe được rõ ràng. Không gian tối đen, không nhìn được gương mặt ửng đỏ của Kiều Tử Tích, cũng nhìn không rõ Hạ Minh Hiên có đỏ mặt hay không.

“Sinh nhật vui vẻ”. Kiều Tử Tích nhỏ giọng nói.

Qua thật lâu, Hạ Minh Hiên mới nói. “Còn hai phút, hay là cậu hát bài Chúc mừng sinh nhật cho tôi đi”.

Được voi đòi tiên! Kiều Tử Tích xoay người sang hướng khác, đưa lưng về phía Hạ Minh Hiên. “Mai còn đi học, ngủ đi”.

Con số trên bảng điện tử đã biến thành 30, mấy ngày nay hiệu trưởng cứ lo lo lắng lắng, sáng nào cũng đến tầng học khối 12 tuần tra, nếu bắt được ai đến muộn, chém.

K thị có hai trường trung học trọng điểm, năm trước thi đại học trung học Hoa Kiều bỏ xa trung học Nhất Trung để vươn lên đứng đầu, sở giáo dục đã mãnh liệt yêu cầu cấp lãnh đạo của Nhất Trung phải tự kiểm điểm lại. Hiệu trưởng của trung học Hoa Kiều thì vẻ mặt xuân phong đắc ý, còn hiệu trưởng của Nhất Trung thì không còn mặt mũi đâu mà nhìn người ta, thề rằng tháng sáu năm nay phải đem ngôi vương cướp trở về.

Hiệu trưởng bỏ ra một số tiền lớn, mời một vị giáo sư đại học nào đó về dự toạ đàm, cũng là để ủng hộ ý chí chiến đấu cho học sinh. Vị giáo sư rất lợi hại trong truyền thuyết kia tiếng phổ thông không tốt lắm, nói mười câu đã có tám câu khiến cho người nghe chẳng hiểu gì.

Cái gọi là giáo sư đại học bất quá cũng chỉ thế mà thôi, đứng lên diễn thuyết, nói đến nói đi, cuối cùng lại đem đại học (dàxué) biến thành đại hài (dàxié), xã đoàn (shètuán) biến thành cua đoàn (xiètuán), khoa chính quy (běnkē) nói thành bản khẩu (běnkòu), khiến cho phía dưới cười văng một mảnh.

Sau hai giờ toạ đàm, học sinh bên dưới đều tỏ vẻ, vị giáo sư này không phải đến để ủng hộ ý chí chiến đấu mà là để gây cười, cười đến méo cả mặt.

Hạ Minh Hiên thỉnh thoảng vẫn ngủ gật trên lớp, Kiều Tử Tích âm thầm nhéo đùi hấn một cái. Người nào đó lập tức bật dậy, một bên xoa đùi một bên nhìn bảng mà không dám hé miệng kêu đau.

Toán học lão sư đúng là người tốt, tất cả mọi người đều nói vậy. Bởi vì một ngày nọ, toán học lão sư mang theo hai túi bánh quy lớn đến, nói là vì mình sắp kết hôn, cho nên mang cho học sinh ít kẹo mừng.

Trường học có văn bản quy định rõ ràng, giáo viên không được kết hôn khi đang trong thời kỳ giảng dạy. Vì thế, hôn lễ của toán học lão sư được tổ chức vào dịp hè, sau khi kỳ thi đại học kết thúc.

Toán học lão sư mới đầu hai dít chơi với nhưng nhìn qua lại có phần già dặn. Bởi vì ba năm liên tiếp chủ nhiệm lớp 12, thành tích lớp nào cũng tốt, cho nên hiệu trưởng lại cực lực hy vọng lão sư có thể tiếp tục đảm nhiệm vị trí này. Chuyện kết hôn trọng đại cũng vì thế mà bị đẩy lùi đến tận bây giờ.

Con số trên bảng điện tử vẫn mỗi ngày mỗi ngày giảm bớt, từ ba mươi nay đã trở thành hai mươi.

Gần đây, chuyện được thảo luận nhiều nhất là về một học sinh vì áp lực thi cử mà phải nhảy lầu tự tử. Mà chuyện này vừa lúc lại xảy ra ở trường trung học trọng điểm khác, trung học Hoa Kiều.

Sau mới biết được, học sinh nhảy lầu kia là vì bị cha mẹ tạo áp lực quá lớn, cảm thấy lần này thì không thể đạt được kết quả như ba mẹ mong muốn nên không còn mặt mũi sống trên đời. Cha mẹ nghĩ rằng chỉ cần gây áp lực thì con mình nhất định sẽ thành công, kết quả thì chỉ còn nhìn thấy thi thể lạnh ngắt của con mình trong bệnh viện. Cuối cùng vẫn là mất nhiều hơn được, hối hận cũng không kịp, cái gì đã mất đi rồi sẽ chẳng thể tìm về được.

Chuyện này khiến cho đông đảo lão sư cùng các bậc phụ huynh kinh hoàng. Trên lớp, các lão sư vẫn luôn nhấn mạnh phải giảm bớt áp lực, phải biết điều chỉnh tâm tình, không cần suy nghĩ cực đoan, không được làm cho chính mình quá mệt mỏi. Học sinh về đến nhà, cha mẹ đều thở dài nhẹ nhõm, may mắn, may mà không nghĩ quẩn đi nhảy lầu tự tử. Sau đó thì hầm canh gà bổ dưỡng cho con ăn, lúc ăn còn căn dặn không được ngốc nghếch mà đi nhảy lầu, nhất định phải biết quý trọng sinh mệnh.

Có người nói, cái chết của học sinh kia đúng là có ý nghĩa, một mình cái chết của cậu ta đã đổi lấy sự giải thoát cho trăm ngàn học sinh khác. Kỳ thật, nói giải thoát chỉ là đã không còn sự thúc giục bức bách từ nhà trường và cha mẹ thôi. Chính mình đã quen với áp lực, lập tức thay đổi cũng thấy là lạ, hơn nữa kỳ thi đại học sắp tới, sao có thể thả lỏng được. Cho nên, vị bạn học kia nhảy hơi muộn, nếu nhảy sớm hai năm thì tốt rồi.

Hạ Minh Hiền mua một quyển thông tin tuyển sinh của các trường đại học cao đẳng trong cả nước, chỉ vào khu vực G thị, hỏi Kiều Tử Tích. “Tử Tích, cậu thấy ở đây trường nào tốt?”

Kiều Tử Tích nói. “Kim đại đi, nghe nói cũng không tồi”.

Hạ Minh Hiền ngẩn người. “Kim đại là đại học hạng hai”.

Kiều Tử Tích một bên lật sách một bên nói. “Hạ Minh Hiền, trào cao ngẩng đầu, đạo lý này cậu hẳn là rõ hơn tôi”.

Thành tích hiện tại của Hạ Minh Hiền so với đại học trọng điểm thì vẫn còn một khoảng cách, nếu thi vào đại học hạng hai thì còn dễ được, trọng điểm thì hơi khó.

Hạ Minh Hiền chỉ vào mấy trường đại học trọng điểm, hỏi. “Tử Tích, cậu định thi trường nào?”

Kiều Tử Tích nhìn thoáng qua tên của một loạt trường đại học, buông sách, nói. “Chờ có kết quả thi rồi nói, giờ nói cũng vô dụng”.

“Đừng nghĩ đến thành tích, cứ nói xem cậu muốn vào trường nào?” Hạ Minh Hiền tiếp tục quẩn quýt lấy ý.

“Chẳng cái nào”. Kiều Tử Tích thuận miệng đáp.

Chớp mắt một cái đã đến cuối tháng năm. Bảng đèn điện tử giờ chỉ còn một con số, trường học tổ chức lần thi thử cuối cùng cho học sinh. Chủ nhiệm nói, thành tích của lần thi này sẽ sát nhất với kỳ thi sắp tới, bình thường thi thử thế nào, thành tích thi thật cũng sẽ không thay đổi quá lớn.

Thành tích của Hạ Minh Hiền vẫn dừng lại ở hạng hai, so với trường hạng hai thì dư ra được ba mươi điểm, so với trường trọng điểm thì vẫn còn thiếu hai mươi điểm. Có những thành tích muốn tiến bộ thì chỉ cần một thời gian ngắn là làm được, nhưng có thành tích thì phải bắt đầu tích lũy từ lớp 10 hoặc cấp 2. Ví dụ như tiếng anh, tiếng anh của Hạ Minh Hiền có tiến bộ, nhưng một trăm năm mươi điểm thì hẳn vẫn không thể lên nổi một trăm điểm. Hoặc tổng điểm môn ngữ văn là 100, hẳn vẫn chỉ đạt được ở khoảng 90.

Thành tích như thế, cũng chỉ có thể quanh quẩn ở trường hạng hai.

29. Chương 29

Sáng chủ nhật, Hạ Minh Hiền đã tới nhà Kiều Tử Tích từ rất sớm. Khi đó Kiều Tử Tích còn chưa rời giường thì đã nhận được điện thoại hắt gọi tới.

Qua điện thoại, Hạ Minh Hiền nói. “Tôi đang ở ngay dưới lầu nhà cậu”.

Kiều Tử Tích nhìn đồng hồ, sáu giờ.

Vén một góc rèm cửa sổ ra nhìn, thấy được nam sinh mặc sơ mi trắng đang ngồi chờ trên xe đạp.

Hạ Minh Hiền mua bữa sáng đến, đều là đồ hộp khẩu vị Kiều Tử Tích và Kiều nãi nãi.

Ăn xong bữa sáng, Kiều nãi nãi nói muốn đi tập thể dục buổi sáng nên ra ngoài. Hạ Minh Hiền không đợi Kiều Tử Tích lên tiếng đã ngoan ngoãn chạy đi học bài. Bàn học trong phòng Kiều Tử Tích sớm đã không còn là đồ riêng của y. Bên trên bàn có đầy đồ của người nào đó, trước bàn có cái ghế của người nào đó, lúc trước người nào đó tự mình chạy đến ngồi vào vị trí kia.

Giữa trưa, Kiều nãi nãi làm rất nhiều đồ ăn ngon, còn nấu canh gà cho hai đứa nhỏ bồi bổ cơ thể.

Ăn xong cơm, người nào đó nói hôm nay dậy sớm nên bây giờ muốn ngủ, sau đó liền ngã lăn xuống giường Kiều Tử Tích. “Tử Tích, đến hai giờ thì gọi tôi”.

Sau đó, đúng hai giờ Kiều Tử Tích gọi hắn dậy. Bình thường người nào đó rất khó mới rời giường được, nhưng hôm nay thì lại lập tức tỉnh. Xuống giường, đi dép vào, ngồi vào bàn học, tự giác cầm sách học.

Lúc Kiều Tử Tích giảng cho Hạ Minh Hiên một đề vật lý, Hạ Minh Hiên nghiêng người lại gần, thiếu chút nữa thì mặt dán mặt. Kiều Tử Tích cầm bút vạch vạch trên giấy, một bên giảng bài, đầu tiên phải phân tích các lực tác động, tìm phương và độ lớn, tìm được rồi thì sẽ biết được quỹ cầu chuyển động theo hướng nào, cách chuyển động ra sao, vấn đề còn lại chỉ cần dựa vào công thức tính toán là ra.

Hạ Minh Hiên vừa nghe vừa đáp lời. “Ừ ừ ừ”.

“Hiểu không?” Kiều Tử Tích hỏi.

“Bây giờ nhắm mắt cũng làm ra được”.

Khoác lác cũng không biết làm bản nháp!

“Tử Tích....” Hạ Minh Hiên gọi một tiếng.

“Cái gì?”

“Tôi...”

Đồng thời nói chuyện, đồng thời quay đầu. Khoảng cách quá gần, chóp mũi chạm nhau, sau đó là bốn mắt đối diện, trong mắt là hình ảnh gương mặt kề cận của đối phương. Là tâm ai như nổi trống, là ai ửng đỏ khuôn mặt, là thân thể ai cứng ngắc không thể động dậy.

Ánh mặt trời mùa hè xuyên qua cửa sổ chiếu vào, hắt lên gương mặt hai người, trên mặt đất là bóng hình của cả hai, nhìn qua giống như đang cùng hôn môi.

Hơi thở quanh quẩn bên chóp mũi của nhau, mười giây trôi qua, người nào đó mang theo trái tim tiến về phía trước, nhích lại gần một chút, chạm đến cánh môi Kiều Tử Tích. Hai đôi môi mềm mại ướm át chạm nhau, một nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua, hô hấp của đối phương đều nghe được rõ ràng.

So với ánh mặt trời còn ấm áp hơn, so với mật còn ngọt ngào hơn, so với dòng nước lạnh còn ôn nhu hơn....

Cách ngày thi đại học năm ngày, tất cả các phòng học từ khối 10 đến khối 12 đều được bố trí thành phòng thi. Chữ viết trên bàn đều phải lau sạch, ngay cả mấy câu khẩu hiệu dán trên tường cũng phải dùng giấy trắng dán kín lại. Mỗi phòng học chứa ba mươi bàn ba mươi ghế, số lượng không ít không nhiều.

Học sinh khối 10 khối 11 được nghỉ một tuần, lưng đeo một túi đầy bài tập về nhà làm.

Các phòng thí nghiệm trở thành nơi tự học của học sinh khối 12, bởi vì phòng thí nghiệm không thích hợp làm phòng thi, cho nên nơi này liền trở thành chỗ tự học cho học sinh. Mấy ngày nay còn không dạy học nữa, nhưng mỗi tiết vẫn sẽ có lão sư ngồi trông coi.

Ngồi bên cạnh Hạ Minh Hiên không phải Kiều Tử Tích. Hôm chuyển đến phòng thí nghiệm tự học, chủ nhiệm nói không cần phải ngồi theo thứ tự trên lớp, cho nên Kiều Tử Tích liền ngồi cùng bàn với Tô Hàm ở bàn bốn tổ hai, còn Hạ Minh Hiên thì ngồi với Ngô Văn Cường ở bàn hai tổ bốn.

Giữa trưa đi ăn cơm, Kiều Tử Tích đi cùng Tô Hàm, Hạ Minh Hiên nhìn bóng dáng bọn họ dần đi xa, lời nói đọng lại ở cổ họng không sao bật ra nổi.

Trước khi chuyển đến phòng thí nghiệm một ngày, chính là ngày có nụ hôn ôn nhu ấm áp kia, sau giây phút đó, Kiều Tử Tích đẩy Hạ Minh Hiên ra, cúi đầu thở gấp. Trên mặt Hạ Minh Hiên hơi phỉm hồng, hiện ra vài phần xấu hổ, hoàng hôn chiếu vào sườn mặt hai người, trong không gian đã không còn thanh âm gì.

Kiều Tử Tích cúi đầu nói. “Cậu về trước đi”.

Hạ Minh Hiên bị vây trong trạng thái xấu hổ, chậm rãi mở miệng. “Tử Tích, tôi...”

“Cậu về trước đi”. Kiều Tử Tích lặp lại.

Hạ Minh Hiên mím môi, nhìn Kiều Tử Tích, sau đó đứng dậy, mở cửa ra ngoài.

Ngày hôm sau, trước khi Hạ Minh Hiên đến thì Kiều Tử Tích đã đem đồ dọn đi rồi. Hai người chạm mặt, không ai mở lời trước, Kiều Tử Tích cúi đầu đi qua hẳn.

Ngô Văn Cường hỏi Hạ Minh Hiên. “Cậu với Tử Tích không phải huynh đệ tình như thủ túc hả? Gần đây làm sao vậy? Cãi nhau?”

Hạ Minh Hiên hơi nghiêng đầu nhìn Kiều Tử Tích ngồi ở bàn bốn tổ hai, nhẹ giọng đáp. “Không có”.

Đồ ăn ở căng tin tốt hơn lúc trước nhiều lắm. Ngày xưa gọi thịt xào rau thì được có vài miếng thịt mỏng dính bé tẹo, bây giờ thì đúng là ra dáng miếng thịt rồi. Giờ ăn trưa, Kiều Tử Tích đều là đi cùng Tô Hàm, ăn xong thì đi dạo quanh trường một vòng, sau đó trở về phòng tự học.

Hạ Minh Hiên ngồi ăn cùng Trương Vĩ Đạt và Ngô Văn Cường, mỗi lần nhìn thấy Kiều Tử Tích thì lời sắp nói ra lại như bị chặn lại ở cổ họng. Tầm mắt Kiều Tử Tích luôn nhìn về hướng khác, chỉ bày ra cho Hạ Minh Hiên xem sườn mặt của mình.

Hạ Minh Hiên vẫn ngày ngày đạp xe đi học, nhưng phía sau đã chẳng còn ai. Kiều Tử Tích không nói chuyện với Hạ Minh Hiên, giống như là cam chịu, sau ngày đó Kiều Tử Tích đều đi xe buýt. Đối với việc này, Hạ Minh Hiên cũng không nói gì thêm.

Buổi hoàng hôn hôm ấy đã trôi qua được mấy ngày, Kiều Tử Tích với Hạ Minh Hiên vẫn chưa nói với nhau một câu nào.

Diệp Tiểu Dao từ phương xa gửi về một bưu thiếp, chữ viết của tiểu nha đầu này cũng không tệ lắm, to to tròn tròn, thỉnh thoảng sau mỗi câu còn chèn thêm một cái mặt cười. Đại khái nội dung là kỳ thi đại học sắp đến rồi, muốn tự tay làm một tấm bưu thiếp cầu thành công. Năm nay Diệp Tiểu Dao không thi đại học, cô đến Canada thì mới chỉ học lớp 11.

Chủ nhiệm lớp nói, hiện tại không phải là thời gian làm đề khó, mà là lúc để nhìn lại kiến thức cơ bản. Có đôi khi quá tập trung giải đề khó mà ngay cả kiến thức đơn giản nhất cũng không nhớ được, như vậy rất không tốt.

Ngày mai chính là ngày thi, mọi người tập trung ở phòng thí nghiệm, chuẩn bị đầy đủ giấy tờ cần thiết, cùng nhau hô khẩu hiệu chí khí một lần nữa rồi mới đến phòng thi. Cuộc sống trung học đến rồi cứ thế mà trôi qua, ngay cả thời gian để bình ổn tâm lý cũng không có.

Ngày hôm sau, phụ huynh đưa con đến cổng trường, tính toán ngồi chờ ở cổng trường đến lúc thi xong, trong lòng nóng như lửa đốt, nói với con mình. “Phải cẩn thận một chút, chặm rãi làm bài, không được làm sai mấy câu đơn giản”.

“Thả lỏng, không cần căng thẳng, căng thẳng quá ngược lại sẽ hỏng việc”.

“Giấy tờ mang đủ chưa, bút có đủ dùng không, mang tẩy chưa?”

Cha mẹ Hạ Minh Hiên đứng ở cổng trường, Kiều nãi nãi cũng theo Kiều Tử Tích đến. Kiều Tử Tích cùng Hạ Minh Hiên ở trước cổng trường cách vài người mà nhìn thấy nhau, Kiều Tử Tích dời mắt đi, nói với Kiều nãi nãi bên cạnh. “Nội, nội về trước đi”.

Kiều nãi nãi cười. “Làm bài cho tốt, đừng quá căng thẳng”.

Kiều Tử Tích gật đầu, sau đó đi vào trường.

Nhất Trung là điểm thi chính thức cho kỳ thi đại học, ngoại trừ học sinh trong trường cũng có cả các học sinh trường khác đến.

Tám rưỡi vào phòng thi, đúng chín giờ sẽ bắt đầu làm bài. Hôm qua chủ nhiệm lớp đã dặn đi dặn lại, trước tám giờ phải tập trung ở phòng tự học, điểm danh lại sĩ số, kiểm tra giấy tờ chứng minh.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cách giờ thi chính thức bốn mươi phút, hô lại câu khẩu hiệu tắt thẳng, chủ nhiệm mới thả cho bọn họ đến phòng thi. Kiều Tử Tích ra khỏi cửa lớp, một đường đi thẳng

xuống dưới lầu. Người đông đúc, Hạ Minh Hiên chen qua, nhìn thấy thân ảnh Kiều Tử Tích, vội vã muốn tiến đến gần y.

“Minh Hiên, còn ba mươi lăm phút nữa mới vào thi, cậu gấp như vậy làm gì, có phải quên mang gì không?” Nữ sinh bên cạnh hỏi.

Hạ Minh Hiên nghiêng đầu nhìn thoáng qua nữ sinh vừa nói chuyện. “Không có”.

“Vậy là tốt rồi”. Nữ sinh ngọt ngào cười. “Cố lên!”

Hạ Minh Hiên qua loa đáp lại một câu, nhìn lại dòng người phía trước đã không còn thấy thân ảnh Kiều Tử Tích đâu, có lẽ đã xuống tầng dưới rồi.

Hạ Minh Hiên bước đi nhanh hơn, cuối cùng cũng thấy bóng dáng người kia. “Tử Tích!” Thật vất vả lấy dũng khí gọi ra cái tên ấy.

Kiều Tử Tích dừng bước, quay đầu. Cách đó không xa là Hạ Minh Hiên một thân áo sơ mi trắng, trên mặt mang theo ý cười yếu ớt. Một cơn gió thổi qua, tóc mái trước trán nam sinh khẽ phất phơ, gương mặt suât khí càng lộ rõ.

“Thi cho tốt”. Đây là Kiều Tử Tích nói, sau khi nói xong liền xoay người rời đi. Năm ngày, đây là lần nói chuyện đầu tiên, thực ngắn gọn. Hạ Minh Hiên gọi tên Kiều Tử Tích, Kiều Tử Tích đáp lại ba chữ, thi cho tốt. Sau đó, mỗi người tự trở về phòng thi của mình.

30. Chương 30

Môn thi đầu tiên là ngữ văn, đề văn năm nay không khó, đã từng thi một lần trước đây, chính là không ai ngờ tới.

Xã hội hiện giờ cạnh tranh quá lớn, mỗi người đều muốn lên cao, có lẽ, có một ngày rồi sẽ trở về vạch xuất phát. Sau này nhìn lại con đường của mình mới phát giác, những gì mình có trước mặt không phải là những thứ mà mình muốn.

Thi ngữ văn xong, chủ nhiệm lớp dặn dò không được đi so đáp án, cũng không cần nhắc tới buổi sáng thi như thế nào, vì như vậy có thể trực tiếp ảnh hưởng đến tâm lý thi những môn khác.

Buổi chiều thi toán, thí sinh phải nói là sút đầu mẻ trán, cắn đến nát đầu bút vẫn không thể giải ra được một bài. Toán học khó hơn bình thường rất nhiều, học sinh giỏi toán nhất lớp cũng phải khóc đến kêu cha gọi mẹ, đối với đề toán năm nay phỉ nhổ trăm ngàn lần.

Ai mà chấp nhận được tân tân khổ khổ suốt ba năm, kết quả đề toán lại khó như vậy, rất nhiều người cả một phần ba đề vẫn còn chưa làm tới. Đọc đề còn chẳng hiểu nổi, cuối cùng không làm được, trong lòng hậm hực, nhịn đến lúc hết giờ thi mới được xả hết nỗi khổ.

Ngày hôm sau, đề thi tổng hợp khoa học tự nhiên cũng khó hơn bình thường, lại khiến cho trường thi một mảnh kêu rên. Chủ nhiệm lớp trấn an nói, không làm được cũng không sao, bởi vì các em không làm được mấy đứa khác cũng không làm không xong, cho nên không cần lo lắng.

Tổng kết mà nói, lần thi đại học này đúng là đủ loại cầu huyệt.

Hai ngày thi nói nhanh thì không nhanh, mà chậm thì cũng không chậm. Đợi đến lúc thi xong tiếng anh thì mọi chuyện cũng sẽ chấm dứt....

Kết thúc buổi thi tiếng anh, bước chân ra cổng trường.

Nơi nơi đều nghe được tiếng kêu như cuồng loạn, rốt cuộc cũng kết thúc rồi! tự do rồi! Sau đó, từ toà nhà thí nghiệm đủ loại sách vở được ném xuống, phủ kín cả mảnh đất trống trước toà nhà.

Nhân viên vệ sinh cầm chổi quét, vừa quét vừa oán giận, sau đó, quét mãi quét mãi mà vẫn không xong. Về sau, dứt khoát chờ cho đám học sinh vứt hết rồi quét tiếp.

Lúc Hạ Minh Hiên trở về phòng thí nghiệm, Kiều Tử Tích đã ôm sách vở đi rồi. Ngô Văn Cường chỉ vào mấy quyển sách trên bàn Hạ Minh Hiên, nói. “Huynh đệ, sách vở của tôi ném hết rồi, chỗ của cậu cho tôi ném nốt đi. Hiện tại tôi mới biết, ném sách vở hoá ra lại đã nghiền như vậy!”

Hạ Minh Hiên cầm lấy một tập đề thi, nhét vào tay Ngô Văn Cường. “Cầm”.

Sau đó, cái gì cũng không thèm lấy lại, hai tay trống trơn cứ như vậy bước ra ngoài.

Cổng trường, ba của Hạ Minh Hiên lái một chiếc Audi tới đón hần. Hạ Minh Hiên vừa lên xe, ba hần đã hỏi thi như thế nào, một đường về tới nhà, Hạ mụ mụ lại hỏi tiếp. Hạ Minh Hiên không nói nhiều, chỉ bảo thi cũng được.

Còn được đến mức độ nào, vợ chồng Hạ gia cũng không hỏi lại, để cho hần đi tắm rửa, ăn cơm rồi ngủ một giấc.

Hạ Minh Hiên ăn cơm tắm rửa xong liền nằm bất động trên giường, nhìn di động ngẩn người. trên màn hình là dãy số của Kiều Tử Tích, rốt cuộc là gọi hay không đây....

Trong đầu lại hiện lên cảnh tượng của một tuần trước, khi đó, gương mặt Kiều Tử Tích ở ngay trước mắt, chớp mũi còn đụng tới nhau. Hạ Minh Hiên không khống chế được mới lại gần một chút, vừa lúc chạm đến môi y, theo bản năng mà hôn xuống cánh môi ấy. Kiều Tử Tích cũng chủ động hôn hần, chỉ là một chút thôi.

Hạ Minh Hiên cảm môi, cảm giác ấy bây giờ hần vẫn còn nhớ rõ.

Màn hình di động vẫn sáng, dãy số của Kiều Tử Tích còn ở đó, Hạ Minh Hiên thở hắt ra một hơi, ổn định cảm xúc rồi ấn nút gọi đi. Màn hình hiển thị đang kết nối....

Hạ Minh Hiên tim đập thình thịch, tay không thể khống chế mà run rẩy, cuối cùng tới thời điểm mấu chốt lại cúp máy, sau đó thở dài nhẹ nhõm một hơi. Không dám gọi, không biết phải nói gì, sợ hãi mình sẽ rối loạn, ở trước mặt người kia chẳng thể nói ra điều gì.

Hạ đại thiếu gia phong lưu thành thói, trước mặt nữ sinh thì thao thao bất tuyệt đến chết đi sống lại, nhận thư tình nghe người ta thổ lộ thường xuyên như cơm bữa, không nghĩ tới cũng có ngày như hôm nay....

Ngày hôm sau, lớp 12 – 18 tổ chức một buổi tụ hội, nói là lần tụ hội đầu tiên sau kỳ thi.

Trước tiên là đi ăn cơm, sau đó đến KTV thác loạn. Kiều Tử Tích không xuất hiện, cả lớp chỉ có hai người không tới. Một nữ sinh nói là vì cha mẹ quản nghiêm, không cho ra ngoài chơi nên không đi được. Còn Kiều Tử Tích không đến, là vì không liên lạc được.

Lúc ăn cơm, Tô Hàm ngồi xuống sau, hỏi Hạ Minh Hiên. “Sao hôm nay Tử Tích không tới?”

Hạ Minh Hiên cầm lon bia trên bàn uống một ngụm. “Tôi cũng không biết”.

“Bình thường không phải cậu với cậu ta rất thân sao, ngay cả cậu mà cũng không biết hả?”

Hạ Minh Hiên trầm mặc. Ba năm, hần và Kiều Tử Tích ở bên nhau ba năm, là bạn học, là bạn bè, là huynh đệ, là.....

Cả lớp hơn bốn mươi người tụ tập trong một phòng hát siêu lớn, nhóm này chơi đánh bài, nhóm kia chơi đồ xúc xắc, còn mấy nữ sinh thì im lặng ngồi nói chuyện với nhau.

Tiểu Cường bị ép lên hát một bài, ngũ âm không trọn vẹn, giai điệu lạc tới tận cao nguyên tây tạng, mọi người không ai dám khen tặng. Hát xong một bài < dài=“” hoa=“” cúc=“”> của Châu Kiệt Luân, Tiểu Cường đỏ mặt nói. “Đã bảo là tôi không hát được rồi”.

Mấy nam sinh ngồi bên dưới nói. “Hát hay như vậy sao lại không đi làm ca sĩ, đáng tiếc nha, lần sau nhớ nắm lấy cơ hội, đừng có lãng phí tài năng”.

Trong phòng cười vang.

Có một nam sinh sau khi uống say liền hướng một nữ sinh thổ lộ, đại khái là thích người ta hai năm rồi nhưng vẫn không dám nói ra. Nữ sinh che miệng, không dám tin đỏ mặt cúi đầu, không biết phải nói gì. Lờ khi say đều là thật lòng, ai cũng bảo vậy, nữ sinh được thổ lộ cảm động chết mất, cái gì cũng quên sạch. Mọi người trong phòng ồ lên, lớp trưởng nói để hai người tìm một nơi khác yên lặng nói chuyện, thế là hai người như đôi vợ chồng mới cưới được cả lớp tiễn ra ngoài.

Trương Vĩ Đạt cùng mấy nam sinh khác đẩy Hạ Minh Hiên vẫn không nói chuyện cả buổi hôm nay lên trên sân, miệng hô. “Hát đi! Hát đi!”

Hạ Minh Hiên hát < nếu=“” như=“”>.

“Anh không dám đi chứng thực hai chữ yêu em

Không phải vì anh gượng ép bản thân, cũng không phải anh coi nó như trò đùa

Mọi người đều nói anh chính là đồ ngốc

Thứ tình cảm này cũng bị cho là bừa bãi

Anh không muốn thừa nhận, rằng mình vẫn còn nghĩ đến chuyện kia

Nếu như mỗi ngày em không thể ngăn mình mà đều nhớ tới anh

Nếu như em có thể vì anh mà thành thực

Nếu như em xem bộ phim mà anh thích, nghe CD mà anh thường nghe

Nếu như em có thể cùng đưa anh đi trên chuyến lữ hành

Nếu như em quyết định đi theo cảm giác, vì tình yêu mà dũng cảm một lần

Nếu như em nói chúng ta sẽ ở bên nhau

Nếu như em bắt đầu tin tưởng vào tình yêu này...”

Buổi tụ hội này đến mười một giờ tối mới kết thúc. Hạ Minh Hiên uống rất nhiều, sau khi tạm biệt những người khác, nhìn dây số quen thuộc trên điện thoại, mượn tác dụng của cồn mà ẩn gọi đi.

Tâm như nổi trống, trong lòng một mực nhắc nhở chính mình, nhất định phải nói chuyện rõ ràng, cho nên không được cúp máy.

Từ điện thoại truyền đến một giọng nữ dễ nghe. “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Hạ Minh Hiên nhìn điện thoại, trong đầu một trận mờ mịt.... Gọi lại lần nữa, vẫn là giọng nữ kia. Sau đó, không có lần thứ ba, Hạ Minh Hiên nhét điện thoại vào túi quần, bắt một chiếc taxi, rời đi.

Hắn không trực tiếp về nhà, mà dừng lại ở gần nhà Kiều Tử Tích.

Trong nhà Kiều Tử Tích tối om, Hạ Minh Hiên lấy điện thoại ra xem, đã gần mười một rưỡi, hẳn là đi ngủ rồi. Ánh sáng di động chiếu tới ổ khoá của cánh cổng sắt, lúc này mới phát hiện cửa được khoá từ bên ngoài, nếu như có người trong nhà thì không có khả năng cửa lại khoá như vậy.

Bình thường, trước cửa nhà Kiều Tử Tích đều có một chiếc đèn bật sáng cả đêm, hôm nay lại không sáng. Nói cách khác, bọn họ không có ở nhà.

Đột nhiên cảm giác đầu rất nặng, Hạ Minh Hiên tựa vào cánh cổng sắt ngồi xuống, cảm di động mở lại những tin nhắn trước kia nhắn cùng Kiều Tử Tích, đều là những cuộc đối thoại bình thường. Người nào đó ngây ngốc nhìn màn hình điện thoại, ngây ngốc cười.

Hạ Minh Hiên nhắn: Ngày mai tôi tới nhà cậu học.

Kiều Tử Tích trả lời: Nga.

Hạ Minh Hiên nhắn: Tôi không có bút. Tử Tích, lần sau cậu mua thì mua luôn cho tôi đi.

Kiều Tử Tích trả lời: Tự đi mà mua.

Hạ Minh Hiên nhăn: Bà nội bị cảm đã khoẻ chưa?

Kiều Tử Tích trả lời: Tốt hơn nhiều rồi.

Hạ Minh Hiên nhăn: Moá, hôm nay trời mưa, một cái xe buýt chạy qua, vừa lúc trên đường có vũng nước lớn, bắn hết lên người tôi.

Kiều Tử Tích trả lời: Do ăn ở cả thôi.

Phần lớn đều là Hạ Minh Hiên nhăn đi Kiều Tử Tích trả lời. Thỉnh thoảng Kiều Tử Tích cũng nhăn đến, Hạ Minh Hiên trả lời.

Kiều Tử Tích nhăn: Mai đừng tới đây, tôi với bà nội đến nhà họ hàng uống rượu mừng.

Hạ Minh Hiên trả lời: Rượu mừng của ai? Cho tôi đi cùng đi.

Sau đó Kiều Tử Tích không nhăn lại.

Xem đi xem lại một hồi, điện thoại đã hết pin. A, thật là....

31. Chương 31

Đêm mùa hè vẫn có cảm giác mát mẻ, không biết từ lúc nào, Hạ Minh Hiên đã ngủ mất.

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy mới phát hiện mình đã ngủ trước cửa nhà Kiều Tử Tích.

Về đến nhà, Hạ mụ mụ vạ phần kích động. Hạ Minh Hiên cả đêm không về, điện thoại không liên lạc được, thân làm mẹ đương nhiên là lo đến cả đêm không ngủ, chỉ sợ Hạ Minh Hiên ở bên ngoài xảy ra chuyện.

Hạ Minh Hiên nói ngủ lại ở nhà bạn học, hôm qua điện thoại hết pin nên không gọi được.

Thay quần áo, sạc điện thoại, Hạ Minh Hiên nằm trên giường, lại gọi đến số Kiều Tử Tích, điện thoại vẫn báo không liên lạc được....

Gọi hơn mười lần, lần nào cũng giống nhau.

Thời điểm quay trở lại nhà Kiều Tử Tích, cửa ngoài vẫn khoá, giống như hôm qua.

A đi sống ngay gần nhà Kiều Tử Tích mới đi chợ về, Hạ Minh Hiên đến hỏi, a đi nói bọn họ ra nước ngoài rồi, hình như là đi Mỹ.

Ra nước ngoài?

“Vậy họ có nói bao giờ sẽ về không ạ?”

“Không thấy nói gì”.

Ngẩng đầu nhìn căn phòng của Kiều Tử Tích, trong lòng ngũ vị tạp trần, cảm giác nói không nên lời.

Sau kỳ thi đại học chính là kỳ nghỉ kéo dài ba tháng, nghỉ hè nghỉ đông của trung học cộng lại cũng chẳng dài được như vậy. Cha mẹ Hạ Minh Hiên cho hẵn ít tiền, nói là để hẵn đi du lịch nghỉ ngơi một chút. Hạ Minh Hiên nhìn chi phiếu trong tay mà sững sờ, kỳ thật một người đi cũng chẳng hay ho gì. Nếu như có Kiều Tử Tích, có lẽ....

Kiều Tử Tích từng nói, rất muốn đến Phượng Hoàng cổ trấn và Cổ Thành Lệ Giang một lần, không phải đi theo tour mà là tự túc. Khi đó Hạ Minh Hiên đã nói, nếu có thời gian thì cùng nhau đi đi.

Đợi đến khi có thời gian, Kiều Tử Tích thân đã ở nước Mỹ. Không biết là du học hay đi nghỉ. Mấy năm gần đây mẹ của Kiều Tử Tích vẫn ở bên Mỹ học lên tiến sĩ, tư tưởng của bậc cha mẹ hẵn là vẫn muốn con cái được nhận nền giáo dục đổi mới của nước ngoài. Sẽ không phải....

Năm giờ chiều ngày 26 tháng 6 là có thể biết kết quả thi vào đại học. Ngày đó, trang web tra cứu điểm của sở giáo dục tỉnh vì có quá nhiều người truy cập mà sập mất. Nhập tài khoản mật mã đăng nhập xong thì đổi lấy chính là một đồng ký tự rối loạn, rất nhiều người phải đăng nhập tận chín chín một trăm lần mới vào được.

Người nào người nấy đều canh giữ trước máy tính, QQ lớp học có bốn mươi tám người thì đã có tới bốn mươi người đang online. Tin tức trên QQ trôi rất nhanh, ai tra được rồi, thành tích của ai bình thường thì tốt lắm, lần này lại thiếu mất vài điểm, chỉ sợ không vào được trường trọng điểm. Tài khoản của Kiều Tử Tích vẫn tối đen, y không lên QQ, weibo cũng rất lâu rồi không đăng gì mới. Hạ Minh Hiên liếc mạng @ y y cũng không đáp lại. (chơi weibo cái @ giống như tag trên facebook).

Trên QQ đột nhiên nhảy ra một tin: “Tử Tích thi thế nào?”

Hạ Minh Hiên vừa thấy tên Kiều Tử Tích thì kinh ngạc, đó là do Diệp Tiểu Dao ở nước ngoài nhắn đến. Sau đó, có người đáp không biết, Kiều Tử Tích vẫn chưa lộ diện.

Diệp Tiểu Dao ở Canada, Kiều Tử Tích ở Mỹ, theo khoảng cách mà nói, hai người họ còn đang ở gần nhau hơn.

Trên QQ lại có người nói. “Cái đề toán lừa người kia, cả tỉnh chỉ có một người làm ra bài cuối cùng. Mẹ nó, tên đó vẫn còn là người hả?”

Sau đó có người đáp. “Đúng là không phải người, cái bài kia không phải cho người làm”.

“Bất quá lần này điểm ngữ văn cũng kéo lên được chút ít, bình thường tôi thi toàn hơn 90, lần này được 119, căn bản không cùng một cấp bậc!”

Hạ Minh Hiên nhìn màn hình, thành tích của hắn vừa mới tra được rồi, tổng điểm 556, cách trường trọng điểm còn khá xa, chủ yếu là vì điểm tiếng anh thấp quá.

Trong lớp có vài người gửi tin nhắn riêng hỏi điểm Hạ Minh Hiên, hắn đem điểm từng môn nói cho bọn họ, sau đó trên tin QQ lại thảo luận đến điểm của Hạ Minh Hiên.

“Oa, Minh Hiên, không tồi, toán được 112 nhe!”

Hạ Minh Hiên không nhắn lại. Nếu người nói là Kiều Tử Tích, hắn nhất định sẽ đáp trả: “Chỉ có 112, so với dự đoán thì thấp hơn”.

Cha mẹ Hạ gia thật cao hứng, nhìn con số 556 trên màn hình mà cười toe toét, Hạ mẹ cứ bắt Hạ Minh Hiên phải kiểm tra đi kiểm tra lại, xem có đúng tài khoản đúng mật mã không, chỉ sợ xem nhầm phải thành tích của người nào đó cùng họ cùng tên.

Hạ Minh Hiên chịu không nổi mẹ mình cứ lải nhải, đi tra lại một lần, vẫn là 556. Lúc này Hạ mẹ mới hoàn toàn yên tâm, miệng một mực khen đứa con thông minh, lần này đề thi khó mà vẫn có thể đạt được thành tích như vậy.

Hạ Minh Hiên không đồng ý, vì vẫn chưa thể vào được trường trọng điểm. Lúc trước từng ở trước mặt Kiều Tử Tích huênh hoang, nói mục tiêu của mình là trường trọng điểm. Nhưng hiện tại chỉ có thể tới hạng hai.

Cha mẹ Hạ gia canh giữ trước máy tính mấy tiếng đồng hồ tra các trường đại học hạng hai, cuối cùng chọn ra được mấy trường. Với thành tích của Hạ Minh Hiên, Thương đại, Kim đại, Y đại đều có thể vào được.

Lương Mỹ Kỳ cũng nhắn tin đến hỏi thành tích của Hạ Minh Hiên. Lương Mỹ Kỳ học ban xã hội, vì điểm toán kém cho nên chỉ có thể vào một trường hạng ba. Lương Mỹ Kỳ nói, vậy là đủ rồi, dù sao hạng ba cũng có cái tốt, học ba năm, ba năm sau là có thể rời xa trường học.

Lương Mỹ Kỳ không thích học tập. Mỗi ngày đọc sách, cô nói chẳng có ý nghĩa, không biết vì sao cứ phải đem mình biến thành một mối nợ sống nửa chết.

Chuyện cô mang thai chỉ có Hạ Minh Hiên và Kiều Tử Tích biết, cha mẹ cô cũng không biết.

Tuổi trẻ ai mà không phạm phải sai lầm, chính bởi vì có sai lầm nên con đường về sau mới có bài học, mới có thể không lặp lại vòng tròn. Rất nhiều người trở nên trưởng thành chín chắn là vì đã giẫm lên vết xe đổ quá nhiều.

Diễn nguyện vọng có thể dùng máy tính hoàn thành ở nhà, nhưng mấy ngày nay các lão sư vẫn ở trường học, có vấn đề gì cần tư vấn cũng có thể quay về trường để hỏi.

Hạ Minh Hiên đến trường, lúc nói chuyện với chủ nhiệm lớp có hỏi ai đăng ký vào trường trọng điểm. Chủ nhiệm nói có 12 người đăng ký, trong đó có một người chính là Kiều Tử Tích.

Hiên tại lớp 11 đã chuyển vào tầng học của khối 12, cũng bắt đầu kỳ học thêm. Một năm trước, Hạ Minh Hiên và Kiều Tử Tích cũng là ở thời điểm này mà chuyển lớp.

Đi trên hành lang vắng lặng, qua mỗi lớp đều nghe được tiếng lão sư đang giảng bài, nói đến nhiệt huyết sôi trào, tình cảm mãnh liệt mê mông! Qua cửa sổ nhìn vào, có những đôi mắt khát khao tri thức, đương nhiên ở phía sau cũng có người ngủ gục trên bàn, quyển sách dựng thẳng trước mặt, nếu lão sư không đi xuống thì cũng không biết đang có người hèn hò với Chu công.

Lớp 12 – 18 vẫn là 12 – 18, chỉ là người ngồi bên trong đã thay đổi bằng những gương mặt mới, lão sư trên bục giảng cũng là người khác. Cảnh còn người mất.

Cưỡi xe đạp trở về, Hạ Minh Hiên lại đi qua nhà Kiều Tử Tích. Cửa vẫn khoá, cùng mấy ngày trước vẫn nguyên bộ dạng này, không có gì thay đổi.

Về đến nhà, cha mẹ Hạ gia đang ngồi trước máy tính, chờ quyết định của Hạ Minh Hiên. Dù sao ba trường đại học kia đều tốt, chủ yếu là xem Hạ Minh Hiên thích cái nào.

Hạ Minh Hiên nói. “Kim đại đi, nghe nói cũng không tồi”. Một câu giống hệt như lúc trước Kiều Tử Tích đã nói.

Mùa hè năm 2011, bài hát < những=“” năm=“” tháng=“” ấy=“” > của Hồ Hạ vang lên khắp phố lớn ngõ nhỏ.

“Nhớ về thời điểm bắt đầu của chúng mình...

Gương mặt non nớt của em trong kí ức

Cuối cùng chúng ta cũng đi đến ngày hôm nay

Bức ảnh cũ giấu trong ngăn bàn

Biết bao hồi ức cứ đan chặt vào nhau

Hôm nay chàng trai đã đến gặp cô gái trong cuộc hẹn cuối cùng.

Nhớ về thời điểm bắt đầu của chúng mình...

Ngốc nghếch đứng trước gương

Vụng về thắt gút chiếc cà vạt đỏ

Chải kiểu tóc giống như người lớn

Khoác lên mình bộ vest lịch lãm

Lát nữa gặp mặt, em nhất định còn đẹp hơn trong tưởng tượng.

Rất muốn được trở lại thời gian của những năm tháng ấy

Trở lại với người ngồi trước người ngồi sau

Cố ý gây chuyện để nhận cái mắng diu dàng của em

Dãy số tổ hợp trên bảng đen

Em có nhớ giải đáp không ?

Ai ngồi cạnh ai, cậu ấy đã nở yêu cô ấy mất rồi.
Cơn mưa đã lỡ của năm tháng ấy
Tình cảm bỏ lỡ của năm tháng ấy
Rất muốn ôm lấy em
Ôm lấy dũng khí đã để trôi xa
Anh đã từng muốn chinh phục cả thế giới
Nhưng đến cuối cùng khi quay đầu nhìn lại
Tất cả thế giới này từng chút từng chút đều là em.
Cơn mưa đã lỡ của năm tháng ấy
Tình cảm bỏ lỡ của năm tháng ấy
Rất muốn nói cho em biết
Nói rằng anh vẫn chưa bao giờ quên
Bầu trời đêm ấy lấp lánh ánh sao
Có lời hẹn ước giữa hai thế giới song song
Nếu có một cơ hội nữa, anh nhất định sẽ ôm em thật chặt
Ôm em thật chặt”.

.....

Những tháng ngày cấp 3 làm cho người ta hoài niệm đến có chút sợ hãi, hoài niệm về những ngày cùng nhau cố gắng, khi đó mỗi lần thi xong là lại đi so với thành tích, có người buồn có người vui. Thân ảnh luôn chăm chỉ trong giờ học, nhưng đến giờ ra chơi vẫn tràn ngập tiếng nói cười đùa giòn. Đột nhiên có một ngày chợt phát hiện, tất cả đều đã trở thành ký ức....

~~ *

~~ *

~~ *

~~“Tuổi thanh xuân giống như một cơn mưa rào. Dù cho bạn từng bị cảm lạnh vì tắm mưa, bạn vẫn muốn được đắm mình trong cơn mưa ấy lần nữa” ;_____;

32. Chương 32

Giấy báo trúng tuyển của Hạ Minh Hiên được gửi đến vào ngày mùng 1 tháng 8, bên trong còn có một tờ giấy hướng dẫn thủ tục nhập học và giới thiệu vắn tắt về trường. Hạ ba ba coi mấy thứ này như bảo vật, đứa con trai duy nhất suốt ngày tranh cãi với mình lại thi đỗ đại học tốt, trong lòng ông cao hứng nói không nên lời. Hạ mẹ mẹ ở trên phố Hải Luân gặp được người quen thì cũng nói vài câu đến việc trong nhà, nói con trai mình đỗ đại học gì, vẽ mặt vẽ vang.

Trường đại học của Hạ Minh Hiên ở trong trung tâm, nhưng còn một khu thì nằm ở nơi có phong cảnh xinh đẹp, không khí tốt nhất – Z thị. Năm nhất Kim đại đều ở khu này, cho nên, học kỳ năm nhất của Hạ Minh Hiên chính là ở Z thị.

Chuyên ngành nổi danh nhất của Kim đại là tài chính, điểm số của sinh viên được nhận vào khoa này có thể sánh ngang với các trường trọng điểm. Mà chuyên ngành quản lý công thương của Hạ Minh Hiên thì yêu cầu thấp hơn nhiều.

Cuối tháng tám, kỳ nghỉ ba tháng đảo mắt đã sắp chấm dứt. Mấy ngày nay Hạ mụ mụ đã bận rộn sửa đồ dùng đi học cho con trai. Con trai lớn bằng này lần đầu tiên trọ ở trường, đồ đạc đều phải chuẩn bị tốt, bằng không lúc đến trường sẽ rất bất tiện.

Hạ Minh Hiên nói. “Không cần nhiều đồ như vậy đâu ạ, lúc thu dọn rất phiền toái”.

Đây là suy nghĩ rất phổ biến của nam sinh, đồ càng ít càng dễ dọn.

Hạ Minh Hiên cười xe đạp đi dạo, tiện thể cũng ghé qua nhà Kiều Tử Tích. Ba tháng này số lần hần đến đây đếm cũng không hết, hàng xóm nhà Kiều Tử Tích cũng quen mặt hần luôn, có đôi khi đi ngang qua cũng chào hỏi một câu.

Hạ Minh Hiên đạp xe đến cổng nhà Kiều Tử Tích, bóp phanh dừng lại, hai chân chống đất ổn định xe. Khoá ngoài cổng sắt đã không thấy đâu, nhớ rõ mấy hôm trước vẫn còn ở đây. Ngang đầu nhìn, cửa sổ phòng Kiều Tử Tích đang mở.

Xe đạp ‘ba’ một tiếng ngã thật mạnh xuống đất. Đẩy ra cánh cổng sắt, Hạ Minh Hiên vội vàng đến trước cửa bấm chuông, liên tục bấm vài lần.

Cửa được mở ra, bên trong là Kiều nãi nãi.

“Ai ư, là Minh Hiên à, đến tìm Tử Tích sao?”

Trong lòng cuồn cuộn, kìm nén tâm tình có chút kích động, Hạ Minh Hiên hỏi. “Bà nội, Tử Tích đâu ạ?”

“Ở trên lầu”.

“Con lên tìm cậu ấy”. Hạ Minh Hiên ném những lời này lại rồi chạy lên lầu, đem cầu thang nhà Kiều Tử Tích ‘bang bang’ chấn động.

Ngay cả cửa cũng không thêm gõ, trực tiếp mở ra, thấy được Kiều Tử Tích đang đứng trước tủ quần áo sắp xếp lại hành lý.

Người đang dọn hành lý quay đầu lại, hơi giật mình sửng sốt một chút, sau đó tiếp tục công việc đang dang dở. “Sao vào mà không gõ cửa?”

Người nào đó đè nén tâm tình đang sôi trào, từng bước một lại gần. “Cũng không có gì không thể nhìn, trực tiếp vào là được”.

Kiều Tử Tích không cùng hần so đo, đem quần áo trong hành lý treo từng cái vào tủ, ngữ khí thường thường. “Kết quả thì thế nào?”

“Thì cũng vậy thôi, so với bình thường không khác lắm”. Dừng một chút, lại hỏi. “Cậu thì sao?”

“Cũng không khác lắm với bình thường”.

Kiều Tử Tích đủ điểm vào trường trọng điểm, từ lâu trước kia Hạ Minh Hiên đã biết, chính là điểm cụ thể thì không rõ. Hạ Minh Hiên vẫn đứng ở nơi đó, không xa không gần, cách Kiều Tử Tích ba bước. “Vậy, cậu chọn trường nào?”

“Kim đại”.

Trái tim nảy mạnh một cái, người nào đó rõ ràng vui đến sắp nhảy dựng lên nhưng vẫn kiềm chế, hỏi tiếp. “Không phải trọng điểm sao, sao lại chọn trường hạng hai?”

Kiều Tử Tích đã thu dọn xong hành lý nói. “Tôi đăng ký khoa tài chính. Khoa tài chính của Kim đại so với nhiều trường trọng điểm khác còn tốt hơn”.

Hạ Minh Hiên mím môi, vui sướng trong lòng khó có thể áp chế. “Tôi cũng chọn Kim đại”.

“Vậy sao, thật trùng hợp”.

Hạ Minh Hiền di chuyển, bước đến bên cạnh Kiều Tử Tích, một tay đập lên vai y. “Huynh đệ, sau này còn nhờ cậu chiếu cố nhiều”.

Kiều Tử Tích liếc mắt nhìn cái tay Hạ Minh Hiền trên vai mình. “Bỏ móng vuốt ra!”

Hạ Minh Hiền nhìn Kiều Tử Tích. “Tử Tích, cậu xấu hổ, tai đỏ hết rồi kìa”.

Kiều Tử Tích tự mình động thủ, đem móng vuốt của người nào đó hất ra, sau đó đem va li dưới chân nhét vào tủ đồ.

Người nào đó đắc ý cười. “Tử Tích, đoạn thời gian trước khi thi đại học cậu vẫn luôn trốn tránh tôi, không phải là vì xấu hổ đấy chứ?”

“Ít tự cho là đúng đi, sao tôi phải xấu hổ?”

Hạ Minh Hiền liếc nhìn bàn học Kiều Tử Tích một cái, ngày đó chính là ở nơi này. Người nào đó đi qua, ngay ở phía sau Kiều Tử Tích dán lại rất gần, nhìn vành tai đã đỏ bừng lên của y. “Bởi vì nụ hôn kia”.

Kiều Tử Tích xoay người, nhìn Hạ Minh Hiền. “Cậu nói là cái này?” Kiễng mũi chân, hạ xuống đôi môi Hạ Minh Hiền một nụ hôn, chân chính hời hợt. Sau đó, tâm như nổi trống lại làm bộ khinh miêu đậm tả. “Cái này thì có gì, ở nước ngoài chào hỏi cũng có thể hôn nhau, dựa vào cái gì mà chỉ vì thế tôi phải xấu hổ trốn tránh cậu?”

Hạ Minh Hiền sững sờ ở nơi đó thật lâu, nhìn Kiều Tử Tích, phát giác mặt mình đang rất nóng. “Chuyện đó, sao cậu không nói tiếng nào đã ra nước ngoài?”

“Mẹ tôi nằm viện, còn phải phẫu thuật, thi xong ba tôi mới nói cho tôi biết. Ngày hôm sau tôi vội vàng đi Mỹ luôn, thời gian đâu mà nói với cậu”.

“Vậy giờ bác gái thế nào?”

“Xuất viện rồi, nghỉ ngơi một thời gian sẽ khỏi hẳn”.

“Thế thì tốt rồi”. Người nào đó mím môi, trên mặt khẽ cười nói.

Có tiếng gõ cửa, Hạ Minh Hiền thay Kiều Tử Tích mở cửa, bên ngoài là Kiều nãi nãi, vẻ mặt đầy ý cười. “Minh Hiền à, lâu rồi không cùng nhau ăn cơm, đã đến đây rồi thì ở lại dùng bữa đã”.

Người nào đó da mặt dày nói. “Vâng ạ!”

Kiều Tử Tích vẫn đang dọn lại đồ đạc, rời đi ba tháng, trong phòng đã bám bụi. Hạ Minh Hiền cũng rất tự giác đi lấy khăn đến giúp đỡ lau chùi.

Một bên vừa dọn dẹp một bên nói. “Tử Tích, năm nhất chúng ta học ở Z thị, không xa lắm, từ đây đến đây chắc mất hai tiếng đi xe”.

“Tôi biết”.

“Đồ đạc cậu chuẩn bị chưa? Mừng 10 tháng 9 sẽ báo danh”. Mừng 10 tháng 9, hôm nay đã là 30 tháng 8, Kiều Tử Tích vừa mới về nước, sao có thể chuẩn bị được?

“Vẫn chưa”. Kiều Tử Tích đáp.

“Vậy ngày mai tôi đi mua với cậu”. Người nào đó nói này nói kia, nói đến thực hăng say, không khác gì đứa nhỏ sắp được đi chơi xuân.

Tháng chín, đại bộ phận các trường đại học đã vào kỳ học. Trên QQ với weibo đủ các loại phát biểu về tâm tình cảm thụ khi lên đại học. Có nữ sinh năng lực thích ứng kém thì đăng weibo nói nhớ nhà, vừa mới lên đại học vài ngày đã nhận ra đủ các loại không thích ứng, vẫn là ở nhà tốt, cấp ba tốt....

Cũng có người bởi vì quân huấn mà oán giận, vị huấn luyện viên nào đó bộ dáng đáng khinh, tính cách cũng biến thái, bắt bọn họ đứng dưới mặt trời suốt hai tiếng, còn không cho lau mồ hôi!

Cũng có người nói học hành ở đại học và trung học rất khác, đại học không có người quản lý nhắc nhở học tập, chủ yếu đều dựa vào tự giác của mình....

Ngày 10 tháng 9, cha mẹ Hạ Minh Hiền cùng lái xe đưa hấn tới trường. Hạ Minh Hiền kêu Kiều Tử Tích đi cùng xe nhà hấn, Kiều Tử Tích nói ba y sẽ đưa đi, cho nên cự tuyệt.

Trước khi đi, Hạ Minh Hiền nhắc đi nhắc lại. “Cậu tới nơi thì nhớ phải gọi cho tôi, tôi đi tìm cậu”.

Tám giờ sáng, Hạ Minh Hiền xuất phát, mười rưỡi thì tới nơi. Ngày đầu tiên vào đại học có rất nhiều chuyện phải làm, trước tiên phải đến nơi đã được ghi rõ nộp giấy báo trúng tuyển và học phí, lấy được biên lai rồi thì mới có thể đến ký túc xá nhận phòng.

Sau khi nhận phòng còn phải đi lấy quân phục cùng quân hài dùng cho quân huấn. Hạ mụ mụ xem thử mấy món quân phục kia, còn có cả tất với thắt lưng.

Hạ mụ mụ rất không hài lòng, quân phục này sao chất lượng lại kém như vậy, vải thô cứng mặc trên người không thoải mái, còn có đôi giày này nữa, đều là hàng có thể mua được ở ven đường. Dù sao còn vài ngày nữa mới đến quân huấn, Hạ mụ mụ nói về nhà sẽ cho người làm quân phục y hết như thế này, chất lượng tốt, mặc vào cho thoải mái.

Hạ ba ba nói, sao có thể nuông chiều như vậy, sinh viên năm nhất có mấy ngàn người đều mặc như vậy, con mình mặc một chút cũng không chết được.

Hạ Minh Hiền đứng một bên nghe bọn họ nói chuyện, ánh mắt thì vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại. Kiều Tử Tích vẫn chưa gọi, không biết y đã tới nơi chưa.

Ký túc xá của Hạ Minh Hiền ở phòng 208. Bởi vì nơi này là khu thắng cảnh nổi tiếng, nên kiến trúc mấy toà nhà đều không được quá ba tầng. Hạ Minh Hiền ở ngoài hành lang nghịch điện thoại, trong phòng hai vị phụ huynh đang bận trải chăn đệm giường chiếu. Xong xuôi thì giúp con mình thiết lập quan hệ, hỏi một nam sinh khác cùng phòng tên gì, tới từ đâu, sau đó chỉ vào cái người cao cao gầy gầy thập phần đẹp trai ở bên ngoài, nói đây là con bác, tên là Hạ Minh Hiền, về sau mấy đứa đều ở cùng nhau thì chiếu cố nhau một chút, có chuyện gì thì cố gắng giúp đỡ....

Hạ mụ mụ đem Hạ Minh Hiền kéo vào, muốn cho hấn đi làm quen với bạn học mới. Hạ Minh Hiền tùy tiện chào hỏi vài câu, sau đấy không nói thêm gì nữa.

33. Chương 33

Hạ ba ba nhìn đồng hồ thấy đã muộn, nói muốn đi tìm chỗ ăn cơm. Một đường lại lái xe ra khỏi khu trường học, tìm thật lâu mới thấy một nhà hàng.

Hạ mụ mụ đưa thực đơn cho con trai, muốn ăn gì thì cứ tha hồ gọi. Lúc ăn cơm, Hạ mụ mụ không ngừng gấp đồ ăn cho con, nói là về sau ở trong trường, thức ăn sẽ không tốt như vậy.

“Nếu cơm trong trường không ăn được thì rủ bạn học cùng ra ngoài ăn, thiếu tiền thì nói với mẹ, mẹ gửi cho”.

Hạ Minh Hiền đối với loại cưng chiều này của mẹ mình tỏ vẻ đã thành quen, hơn nữa chỉ vài phút sau là vút hết mấy lời vừa nghe ra khỏi đầu.

Hạ ba ba nói Hạ mụ mụ quá chiều con, như vậy về sau làm sao mà con tự lập được, khó có thể nên người. Chuyện này Hạ mụ mụ cũng hiểu, chính là con trai duy nhất của mình về sau sẽ không thường ở bên cạnh, trong lòng đương nhiên sẽ cảm thấy uỷ khuất khó chịu.

Ăn cơm xong, chuyện gì nên làm cũng đã làm hết rồi. Hạ mụ mụ khoé mắt có điểm đỏ lên, đưa con bảo bởi nhà mình chưa từng sống xa nhà, tuy rằng biết lên đại học thì phải ở ký túc xá, cũng đã làm tốt chuẩn bị từ trước, nhưng đến giờ phút này vẫn cảm thấy luyến tiếc.

“Minh Hiền, nghỉ quốc khánh nhớ về nhà nhé”. Lúc lên xe, Hạ mụ mụ vẫn không quên mà nhắc lại một câu.

Hạ Minh Hiền gật đầu.

Đã là ba giờ chiều, Kiều Tử Tích vẫn chưa đến. Hai tiếng trước có gọi cho Kiều Tử Tích, y nói ba y có việc đột xuất nên đi trễ, khi đó y vẫn còn ở nhà.

Hạ Minh Hiên lại gọi tiếp. “Tử Tích, đi chưa?”

Đầu kia nói. “Đang trên đường”.

“ Bao lâu nữa mới tới?”

“Chắc một tiếng”.

“Nga, vậy tôi ở cổng trường chờ cậu, giúp cậu chuyển đồ”.

“Đến rồi nói sau”.

Kiều Tử Tích bên kia ngắt máy, Hạ Minh Hiên cúp điện thoại, tính toán đi dạo quanh trường một vòng.

Kiến trúc trường học là dựa vào núi, phía trước có một cái hồ, trong hồ còn có vài toà núi đá, cảnh sắc rất đẹp. Giọng hát của Hứa Tung quanh quẩn trong khu vườn trường không lớn không nhỏ, ca khúc thanh xuân về quãng đời sinh viên sắp sửa bắt đầu.

Ngày đầu tiên nhập học còn có sư huynh sư tỷ mở gian hàng, bán mấy đồ dùng sinh hoạt thường ngày, dùng giọng nói phi thường ngọt ngào phi thường chuẩn phổ thông nơi nơi dụ dỗ tân sinh viên đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm của mình.

Tân sinh viên bị bầu không khí nhiệt tình vây quanh, lại cái gì cũng không hiểu, sư huynh sư tỷ nói cái gì thì làm cái đó, mua mấy đồ mà sư huynh sư tỷ bảo dùng bền lắm về, được mấy ngày thì hỏng.

Tiền của sinh viên năm nhất cứ thế mà bị các sư huynh sư tỷ lừa đi. Bất quá những chuyện này phải học đại học mấy tháng rồi mới hiểu được, nguyên lai sư huynh sư tỷ cũng vì muốn kiếm thêm chút thu nhập thôi.

Về sau mới biết được, sư huynh sư tỷ hiện tại đang bán đồ chất lượng kém ngày trước cũng từng là tân sinh viên bị nói lừa mấy câu liền mua này mua kia. Chờ thêm một hai năm, hiện tại đem tiền bị lừa năm đó tất cả đều buôn bán lấy trở về.

Trên bảng thông tin của trường dán đủ các loại tin tức, hướng dẫn nhập học cho tân sinh viên, tư vấn tâm lý cho sinh viên, định hướng nghề nghiệp cho sinh viên. Ở một trang báo nào đó còn có mục giới thiệu về ban lãnh đạo của trường.

Hạ Minh Hiên chính là ở nơi đó thấy được ba của Kiều Tử Tích, Kiều Lỗi, hiệu trưởng Kim đại, nhân vật nổi danh trong giới tài chính. Ba của Kiều Tử Tích Hạ Minh Hiên mới chỉ gặp qua một lần, ấn tượng cũng không quá sâu, nhưng chỉ cần nhìn ảnh chụp một cái là nhận ra ngay, đã thế còn cùng họ với Kiều Tử Tích, cho nên, chuẩn xác không sai được.

Khoé miệng Hạ Minh Hiên giật giật, tiểu tử này, ba làm hiệu trưởng đại học mà cũng không nói cho huynh đệ biết.

Lúc Kiều Tử Tích đến nơi thì rất không khách khí mà gọi Hạ Minh Hiên tới xách đồ. Hạ Minh Hiên chạy tới, vừa lúc thấy được vị hiệu trưởng Kim đại ân cần vĩ đại của chúng ta.

Kiều Lỗi nói với đứa con. “Đi trước làm chuyện của mình cho tốt, sau đó đến ký túc xá dọn dẹp, ba còn có việc bận, không đi cùng được”.

Kiều Tử Tích gật đầu, cái gì cũng không nói.

Hạ Minh Hiên giúp Kiều Tử Tích xách đồ. “Đi lấy chìa khoá phòng trước, đem đồ vào ký túc đã”.

Kiều Tử Tích đi phía sau hẳn. “Đồ đạc của cậu thu dọn xong chưa?”

“Đã sớm xong rồi, đều là ba mẹ tôi làm”. Người nào đó còn thực kiêu ngạo mà nói.

Kiều Tử Tích nhìn bóng dáng đặc ý của hắn. “Quen cơm dâng tận miệng áo dâng tận tay rồi, để xem về sau không có cha mẹ bên cạnh cậu sẽ sống thế nào”.

“Không phải còn có cậu sao?” Người nào đó rất tự nhiên đem Kiều Tử Tích trở thành bảo mẫu.

Đổi lại là ánh mắt xem thường của Kiều Tử Tích.

Hạ Minh Hiền đi chậm lại, sóng vai cùng Kiều Tử Tích. “Tử Tích, cậu đúng là không biết suy nghĩ”.

“Cái gì?”

“Ba cậu là hiệu trưởng Kim đại cậu cũng không thèm nói với tôi”.

“Ông ấy là hiệu trưởng thì liên quan gì tới cậu?”

“Sao lại không liên quan? Lão ba của huynh đệ tôi là hiệu trưởng, về sau rất nhiều chuyện có thể đi cửa sau một chút”. Ví dụ như điểm chuyên cần, ví dụ như đi thi.

“Tôi thấy cậu nên vứt bỏ cái ý niệm đi cửa sau đi, phi thực tế”.

“Sao lại phi thực tế?”

Kiều Tử Tích liếc hẳn một cái. “Tôi đây làm con mà còn chưa được đi cửa sau, cậu nghĩ ông ấy sẽ cho cậu?”

Hạ Minh Hiền há mồm, cuối cùng cảm thán. “Ba cậu, thật tuyệt tình”.

Ký túc xá của Kiều Tử Tích ở toà nhà số 17, đây là khu ký túc tốt nhất của trường, bên trong đều là người nhà hoặc có chút quan hệ với lão sư.

Hai người một phòng, rộng rãi làm sao. Giường đơn đệm Simmons, thoải mái làm sao, còn có tủ quần áo riêng và máy giặt, tiện lợi làm sao!

Cùng phòng với Kiều Tử Tích là một nam sinh cao cao gầy gầy đeo kính, nhìn qua có vài phần thanh tú. Kiều Tử Tích vừa vào cửa liền chào hỏi với cậu ta, sau đó còn hàn huyên trong chốc lát, hoàn toàn đem Hạ Minh Hiền vứt qua một bên. Nam sinh kia tên là Hứa Kiềm Sở, cũng học khoa tài chính, còn cùng lớp với Kiều Tử Tích.

Hạ Minh Hiền vẻ mặt như ăn phải khổ qua. “Tử Tích, thế mà cậu còn bảo ba cậu không cho cậu đi cửa sau, ký túc xá tốt như vậy đều chiếm cho cậu”.

“Ngoại trừ chuyện này”. Kiều Tử Tích không mặn không nhạt đáp lại.

Ánh mắt Hạ Minh Hiền dừng lại trên người nam sinh thanh tú đang sửa soạn bàn học bên kia, quét tới quét lui vài lần, trong lòng khó chịu nói không nên lời. “Sao cậu không nói trước với tôi, để tôi ở chung với cậu thì tốt rồi”.

Kiều Tử Tích đem quần áo treo vào tủ. “Khi đó tôi còn đang ở Mỹ, là ba tôi tự an bài, tôi cũng đâu có biết”.

Hạ Minh Hiền kiểm một cái khăn tới giúp Kiều Tử Tích lau chùi, dọn dẹp ký túc xá của mình hẳn còn chưa chăm chỉ như vậy đâu. Hứa Kiềm Sở ở một bên vỗ vai Kiều Tử Tích, nói. “Tử Tích, vừa rồi có người tới bán khoá, tôi tự quyết mua cho cậu một cái, miễn cho sau này lại phải chạy đi mua”.

Kiều Tử Tích cười cười. “Cảm ơn, bao nhiêu tiền, tôi trả lại cho cậu”.

Hứa Kiềm Sở nói. “Có mấy đồng thôi, không cần trả”.

Hạ Minh Hiền nhìn qua. “Tử Tích, lát nữa thu dọn xong chúng ta đi ăn tối đi”.

Kiều Tử Tích nhìn Hứa Kiềm Sở. “Nếu không, cậu đi cùng luôn đi”.

“Cũng được”. Hứa Kiềm Sở đáp.

Sau ngày khai giảng sẽ tổ chức một buổi lễ chào đón tân sinh viên, hình thức không khác lắm so với cấp ba.

Ở trên bục, ba ba của Kiều Tử Tích đồng dạng lưu loát phát biểu xong một bài về kiếp sống bốn năm đại học, sinh viên bên dưới nhiệt liệt vỗ tay tán thưởng.

Hạ Minh Hiền cùng Kiều Tử Tích ngồi khác vị trí, khoảng cách hai lớp còn khá xa. Điện thoại của Kiều Tử Tích vang lên, lấy ra xem, người nào đó nhắn tới một tin nhắn, còn kèm thêm biểu tượng miệng chảy nước

miếng mắt hình trái tim. “Trải qua mười lăm phút diễn thuyết ngắn ngủi, tôi đã có được kết luận, ba cậu tuyệt đối là phái thực lực”.

Kiều Tử Tích nhấn lại. “Chứ cậu nghĩ là phái thần tượng à?”

Về chuyện da mặt dày của Hạ Minh Hiên, Kiêu Tử Tích đã sớm biết. Lên đại học, người nào đó tiếp tục mỗi ngày tới đây cạo máy giặt, có khi cũng tắm rửa luôn ở phòng Kiêu Tử Tích, tắm xong thì lại mặt dày dùng máy sấy sấy tóc.

Hứa Kiếm Sở là người nhã nhặn, đối với việc Hạ Minh Hiên sử dụng phí điện nước cùng vật dụng ở nơi này không có giới hạn thì cũng chỉ cười cho qua. Tuy rằng cuối cùng phí điện nước đều là Kiêu Tử Tích và Hứa Kiếm Sở phải trả.

34. Chương 34

Ngày thứ ba sau khi nhập học chính là lễ trung thu. Trường học đề xướng các lớp tổ chức hoạt động văn hoá, cũng là dịp để cho tân sinh viên giao lưu làm quen với nhau.

Bởi vì thời gian gấp gáp nên cũng không thể làm long trọng, nơi này chỉ có sinh viên năm nhất, không có sư huynh sư tỷ, cho nên hết thấy đều chỉ có thể dựa vào chính mình.

Buổi tối, trăng tròn lên cao, tiết trời quang đãng. Hạ Minh Hiên bị bắt nghe xong cuộc điện thoại dài nửa tiếng, đầu dây bên kia, Hạ mục mục nói tới nói lui những câu quan tâm, bên này Hạ Minh Hiên hờ hững gật đầu, có lẽ đáp lại. “Vâng, vâng, con biết rồi”.

Kết thúc trò chuyện, cúp máy, Hạ Minh Hiên nói với Kiêu Tử Tích bên người. “Hôm nay trung thu, cậu không gọi về cho bà nội nói mấy câu à?”

Kiều Tử Tích thản nhiên nói. “Gọi từ chiều rồi”.

“Người già rất sợ cô độc, trước kia còn có cậu, hiện tại lại chỉ có một mình”.

“Ba tôi nói qua một thời gian nữa sẽ đón bà tới G thị ở cùng ông ấy”.

“Như vậy cũng tốt”.

Quân huấn của tân sinh viên bắt đầu từ ngày 15 đến ngày 24, ở giữa lại có thứ bảy chủ nhật, sáng 24 còn là ngày hội thao. Cho nên, thời gian quân huấn chân chính không nhiều không ít dài bảy ngày.

Quân huấn ngày đầu tiên, một buổi sáng đã có mấy chục nữ sinh ngắt xiu, chuyện này khiến cho ban lãnh đạo trường cực lực quan tâm, lên cùng các giáo quan mở một cuộc họp nhỏ, loanh quanh vòng vo nói rất nhiều, đơn giản chính là muốn các giáo quan tận lực nhẹ tay, không cần phải quá nghiêm khắc.

Buổi chiều các giáo quan đến huấn luyện cũng rất khó chịu, vẻ mặt cau có bắt đầu nói. “Sinh viên mấy người sao lại yếu đuối như vậy, đi bộ có mấy giờ mà cũng bao nhiêu người ngắt xiu, nếu vào quân đội thì không phải đều chết vì đi bộ hết à”.

Các giáo quan ngoài miệng thì nghiêm khắc như vậy, nhưng bên trong cũng cố ý vô tình mà nói lỏng yêu cầu, đi bộ một giờ rồi nghỉ hai mươi phút. Bất quá thời gian uống nước trong lúc nghỉ chỉ có hai mươi giây, sinh viên từ chỗ nghỉ chạy đến bình nước dưới tầng cây, qua qua lại lại một vòng đều là vội vội vàng vàng. Huấn luyện viên đứng một bên nhàn nhã đếm ngược thời gian, nhìn sinh viên vì uống nước mà chạy trời chết, trên mặt không giấu nổi ý cười.

Nghỉ ngơi hai mươi phút, huấn luyện viên giữa các lớp cũng tranh thủ trêu chọc nhau. Sinh viên bên dưới ồn ào, nói muốn các giáo quan hát một khúc quân ca. Hai huấn luyện viên đều từ chối, cuối cùng để sinh viên của mình tự hát.

“Do ăn ở”.

Hạ Minh Hiền sửa lại. “Là tố chất và cách dạy của huấn luyện viên có vấn đề”.

Kiều Tử Tích nói. “Có thời gian oán giận thì không bằng nghĩ xem làm sao để qua vòng ba đi”.

Vòng tuyển chọn thứ hai của hội học sinh Hạ Minh Hiền cũng qua. Có thể vào đến vòng thứ ba là tuyệt đối không dễ dàng, qua hai vòng đầu, đến giờ còn lại khoảng bốn năm trăm người cùng tranh giành hai trăm vị trí. Cạnh tranh không phải là nhỏ.

Hạ Minh Hiền cũng đi phỏng vấn vào đoàn nghệ thuật của trường. Mà Kiều Tử Tích thì trực tiếp được nhận vào, bởi vì y chơi violon rất khá, cho nên được nhận vào thẳng đoàn nghệ thuật luôn.

Hạ Minh Hiền đi phỏng vấn vào đoàn nghệ thuật thì lựa chọn biểu diễn hát. Gương mặt dễ nhìn cộng thêm hình tượng trong sạch, vừa mới lên sân khấu đã khiến cho sự tỷ giám khảo ở bên dưới đổ mắt. Kiều Tử Tích ngồi theo dõi bên dưới, ca khúc Hạ Minh Hiền lựa chọn chính là bài hát của Hồ Hạ vừa mới phát hành cách đó không lâu, .

Thanh âm của Hạ Minh Hiền rất có từ tính, từng âm hát ra đều rất chuẩn, biểu cảm trên mặt vừa đủ chừng. Hát xong, tiếng vỗ tay dưới khán đài so với mấy màn diễn trước thì vang dội hơn nhiều.

Hạ Minh Hiền bắn về phía Kiều Tử Tích ngồi phía xa một cái nhìn đặc ý, Kiều Tử Tích xem thường nhìn lại. Kết quả cuối cùng còn chưa có mà đã đặc ý như vậy, một chút khiêm tốn cũng không có.

Cuối cùng, Hạ Minh Hiền vẫn là một đường diệt hết kẻ địch tiến vào đoàn nghệ thuật, hội học sinh cũng có được một chân, nhưng không phải trưởng ban ban quan hệ xã hội, mà chính là vị trí phó ban.

Hạ Minh Hiền oán giận nói. “Mẹ, thế nhưng lại cho nữ sinh làm trưởng ban, đem cái ghế phó ban ném cho tôi”.

“Cậu thoả mãn đi, hội học sinh toàn người tài năng, kiếm được một chân phó ban cũng là may mắn lớn lao rồi”. Đây là suy nghĩ của Kiều Tử Tích, tính tự đại của Hạ Minh Hiền là tật xấu sửa mãi không đổi, lên đại học đường như còn trầm trọng hơn. Hội học sinh tuyển người chính là những ai có thể vui đầu chịu khổ, Hạ Minh Hiền được chọn có lẽ cũng bởi vì gương mặt kia được các sư tỷ ưu ái thôi.

Tiệc chào đón tân sinh viên được hoãn lại tới cuối tuần thứ hai sau quốc khánh. Buổi tiệc có mười tiết mục, trong đó ba tiết mục là của các sư huynh sư tỷ đến diễn, còn lại bảy tiết mục đều do tân sinh viên tự mình chọn lựa, bất luận là ai cũng có thể tham gia, nhưng phải qua được vòng sàng lọc. Chọn ra được bảy tiết mục xuất sắc nhất, đến lúc đó đều sẽ là tâm điểm của buổi tiệc.

Vừa mới vào đoàn nghệ thuật không lâu, Hạ Minh Hiền đã cùng hai thành viên chơi trống và ghi-ta lập thành một nhóm, tính toán diễn một tiết mục. Hạ Minh Hiền hát chính, một người chơi ghi-ta làm nhạc đệm, một người chơi trống.

Hạ Minh Hiền cũng biết chơi ghi-ta, nhưng không thể so với dân chuyên nghiệp. Cho nên, ngay từ đầu Hạ Minh Hiền đã thổi bay ý tưởng tự đàn tự hát, đổi thành hình thức một nhóm nhạc.

Thời gian gấp rút, sau khi nghiên cứu, ba người quyết định chọn bài của Lư Quảng Trọng.

Bảy tiết mục cho đêm chào đón tân sinh viên sẽ được quyết định trước kỳ nghỉ quốc khánh. Mấy ngày nay cơ bản sẽ không thấy thân ảnh Hạ Minh Hiền đâu, có thời gian hẳn liền đi luyện tập. Sau đó kêu Kiều Tử Tích mua cơm, tập luyện xong mồ hôi đầm đìa chạy tới ký túc xá của Kiều Tử Tích ăn cơm.

Ký túc xá chính mình thì lười quay về.

Hạ Minh Hiền vừa lên đại học, chuyện gì cũng phi thường thuận lợi. Không ngoài dự đoán, tiết mục của hắn được chọn để diễn trong tiệc chào đón tân sinh viên. Việc còn lại chỉ có tập luyện thêm, chờ đến ngày diễn thì lên sân.

35. Chương 35

Hạ Minh Hiền vừa mới tập luyện trở về, một bên ngồi ở bàn học của Kiều Tử Tích ăn cơm, một bên hỏi. “Tử Tích, nghỉ quốc khánh cậu có về nhà không?”

“Có về, bất quá là đến chỗ ba tôi”.

Kiều nài nài đã được Kiều ba ba đón đi, nếu Kiều Tử Tích về nhà cũ thì chỉ có một mình.

Hạ Minh Hiền nuốt xuống một ngụm cơm. “Vậy đến lúc đó cùng ra bến xe đi”.

Quốc khánh được nghỉ dài ngày, trong trường ngoại trừ sinh viên ở tỉnh ngoài không về, số còn lại đều lựa chọn trở về nhà.

Trước ngày quốc khánh, Hạ Minh Hiền cùng Kiều Tử Tích ra bến xe, sau đó mỗi người một ngả. Xe của Hạ Minh Hiền tới trước, lúc lên xe, người nào đó còn nhoài ra ngoài cửa sổ hô. “Chú ý an toàn, tới nơi nhớ gọi cho tôi”.

Thật đúng là đem Kiều Tử Tích thành đứa nhỏ ba tuổi.

Nghỉ bảy ngày, Hạ Minh Hiền ở nhà ngây người đến ngày thứ tư rồi trở lại trường. Bởi vì còn không ít ngày nữa là đến tiệc chào đón tân sinh viên, ba người thương lượng một chút, quyết định về trường sớm để tập luyện.

Hạ Minh Hiền tập xong liền gọi cho Kiều Tử Tích. “Tử Tích, cậu không ở đây không có ai giúp tôi mua cơm”.

Ở bên kia, Kiều Tử Tích nhìn đồng hồ. “Còn chưa ăn?”

“Chưa, xa lắm, tôi không muốn đi”.

Kiều Tử Tích bắt đầu dĩ. “Gọi giao hàng đi”.

“Số giao hàng không gọi được, nghe nói mấy cửa hàng ngoài phố còn chưa mở cửa”.

Đầu dây bên kia, Kiều Tử Tích nghiêng răng nghiêng lợi. “Cậu chờ đói chết đi!”

“Vậy cậu nhớ giúp tôi nhật xác”.

Kiều Tử Tích đến ngày nghỉ thứ sáu thì về trường. Người nào đó cầm rế ở ký túc xá của Kiều Tử Tích, không chút khách khí mà lăn lê trên giường y. “Tử Tích, hai ngày rồi tôi chưa ăn cơm”.

Đổi lại là ánh mắt ghét bỏ của Kiều Tử Tích.

Đến xem Hạ Minh Hiền luyện tập có một cô gái bộ dáng rất tốt, là trợ lý của ban quan hệ xã hội, mái tóc xoăn màu cây đay xoắn dài tới eo, gương mặt trái xoan, lúc cười lộ lên nhìn rất giống Dương Mịch.

Hạ Minh Hiền khoác vai Kiều Tử Tích nói. “Cô gái kia tên là Nhạc Vi Lam, ở cái trường này xem như đây là cô gái đoàn chính nhất”.

Kiều Tử Tích liếc hần. “Nhìn bộ dạng như tên trộm này của cậu chỉ biết cậu lại muốn lừa gạt con gái nhà người ta”.

Hạ Minh Hiền trộm cười. “Còn xa lắm, hiện tại mới quen biết được mấy ngày, cũng chẳng biết người ta có phải hoa đã có chủ không”.

Buổi tiệc chào đón tân sinh viên ngày đó, Hạ Minh Hiền ăn mặc cực nổi bật. Quần áo đều là mua bên ngoài, bởi vì Hạ Minh Hiền nói không muốn mặc quần áo đi thuê, cho nên tự bỏ tiền ra mua. Lôi kéo Kiều Tử Tích đi phố cả một buổi chiều mới chọn được bộ thích hợp.

Tiết mục của các sư huynh sư tỷ rất đa dạng, hát hò nhảy múa diễn kịch đều có. Thời điểm nhóm của Hạ Minh Hiền lên sân khấu, mấy nữ sinh ngồi bên cạnh Kiều Tử Tích không ngừng thảo luận, nam sinh mặc áo đen đứng giữa đang cầm mic kia bộ dáng thật cao thật đẹp trai, không biết trong nhà có tiền không.

Hạ Minh Hiên cầm mic, mặt ngoài có vẻ rất bình tĩnh, chỉ có Kiều Tử Tích biết hẳn đang hồi hộp thế nào. Buổi chiều lúc thay quần áo, người nào đó không ngừng lải nhải mình rất lo lắng rất căng thẳng rất hồi hộp.

Nhạc dạo vang lên, Hạ Minh Hiên chậm rãi nhắm mắt, trên tay bắt đầu có động tác. Động tác đùa giỡn này được nữ sinh nói là rất có khí chất, rất có phong cách.

Từ chiếc loa lớn truyền đến thanh âm từ tính của Hạ Minh Hiên:

“Em từng, đã từng ở trước mắt anh, rồi lại biến mất không thấy đâu...”

Đây là lần thứ sáu của hôm nay

Bản nhạc phim này tựa như đôi mắt của em...

Anh yêu em, hãy mau trở về bên cạnh anh.

Có được hay không? Có được hay không? Có được hay không?

Trả lời rằng chúng ta chưa từng xảy ra chuyện gì, có được hay không?

Anh không biết, không biết, thật sự không biết

Không biết những điều tốt đẹp liệu có đang chờ anh ở phía trước...

Có được hay không? Có được hay không? Có được hay không?” (bản dịch có sự giúp đỡ toàn bộ từ bạn Liêu Phong. Cảm ơn bạn rất nhiều!)

Kiều Tử Tích ngồi dưới khán đài, nhìn không chớp mắt người đang biểu diễn trên sân khấu. Bên tai trừ bỏ tiếng ca của Hạ Minh Hiên còn có rất nhiều thanh âm ồn ào của nữ sinh. Kim đại vốn đã nhiều nữ sinh, lúc này cùng nhau hò hét thật sự là giống như cảnh tượng đang đi xem nhạc hội.

Hạ Minh Hiên chính là như thế mà được nữ sinh Kim đại nhớ kỹ. Ở ký túc xá nữ sinh, người nào người nấy đều nhắc đến nam sinh đã hát ca khúc < anh=“” yêu=“” em=“”> kia, hát rất êm tai, bộ dáng tuấn tú, quả thực là cao phú suất trong truyền thuyết.

Tiệc mừng tân sinh viên qua đi, Hạ Minh Hiên rốt cuộc cũng có thời gian. Một khi đã có thời gian thì liền nghĩ đến việc ra ngoài chơi, muốn cùng Kiều Tử Tích đến mấy nơi thắng cảnh của Z thị du lịch một chút. Z thị có rất nhiều thắng cảnh cấp quốc gia, vừa đến cuối tuần Hạ Minh Hiên đã nói. “Tử Tích, đừng có suốt ngày ở trong trường, ra ngoài chơi một chút đi”.

Một đám nữ sinh trong lớp đến rủ đi chơi cùng, Hạ Minh Hiên nhìn Kiều Tử Tích ngồi bên cạnh, nói. “Hôm nay mình đi với người anh em này rồi, để lần sau đi”.

Cùng Hạ Minh Hiên đến khu thắng cảnh, rất nhiều lúc cứ phải dừng lại chờ hẳn. Hạ Minh Hiên thích chụp ảnh, sau khi mua một cái máy ảnh thì bắt đầu tìm tòi học hỏi.

Mượn ở thư viện một đồng sách về kỹ năng chụp ảnh, sau đó đến khu thắng cảnh thì lao vào chụp hoa hoa cỏ cỏ, núi non sông nước, mây trời đủ các thể loại, bộ dáng còn rất chuyên nghiệp.

Kiều Tử Tích không thích chụp ảnh, đi cùng Hạ Minh Hiên lại bị cưỡng ép trở thành người mẫu sẵn có.

Hạ Minh Hiên cầm máy ảnh, nói với Kiều Tử Tích. “Tử Tích, đừng có suốt ngày trưng ra cái mặt như vậy, cười lên một chút, cười lên”.

Kiều Tử Tích nhìn chằm chằm cái máy ảnh trong tay Hạ Minh Hiên, cắn răng hận không thể đập nát nó.

Đại học là nơi đào tạo ra nhân tài, cũng là nơi cho ra những kẻ cặn bã. Ở cấp ba, Hạ Minh Hiên được cho là nửa cặn bã, lên tới đại học lại nơi nơi được mọi người xưng là nhân tài.

Gương mặt đẹp là thứ nhất, dưới sự cạnh tranh khốc liệt của việc tuyển người cho hội học sinh mà trở thành phó ban ban quan hệ xã hội là thứ hai, tại tiệc chào đón tân sinh viên phô diễn tài năng là thứ ba....

So với Hạ Minh Hiên, Kiều Tử Tích ẩn mình hơn rất nhiều. Thân là con trai của hiệu trưởng Kim đại, cho tới bây giờ y vẫn chưa nói qua với ai. Ở trận đấu thư pháp, Kiều Tử Tích đứng thứ nhất, Hạ Minh Hiên

nói phải ra ngoài ăn mừng. Vốn dĩ chỉ có hai người, cuối cùng lại biến thành thêm ba người cùng ký túc xá Hạ Minh Hiên, bên Kiều Tử Tích hai người, tổng cộng là sáu.

Đám bạn cùng phòng với Hạ Minh Hiên rất không khách khí mà đem mấy món ngon nhất đắt nhất của nhà hàng gọi lên, bày đầy một bàn, sáu người ăn dư dả. Lúc Hạ Minh Hiên tính tiền, hoá đơn lên đến 1100 đồng.

Hạ Minh Hiên tiêu tiền không biết nghĩ, sau khi mời cơm còn muốn đi KTV. Kiều Tử Tích nói không đi, cuối cùng mọi người cũng không đi.

Ngồi xe buýt quay về trường học, Hạ Minh Hiên hỏi Kiều Tử Tích vì sao không đi.

Kiều Tử Tích chỉ hận rèn sắt không thành thép, nói. “Tiêu tiền không có giới hạn, cậu nghĩ ba cậu giàu nhất thế giới à?”

Hạ Minh Hiên cười cười. “Giàu nhất thế giới hình như là Warren Buffett, tôi không có phúc làm con ông ta”.

Kiều Tử Tích không nói gì, nói đến nói đi bất quá chỉ là muốn hấn không loạn tiêu tiền.

Hiện tại sinh viên tiêu tiền đều không thèm nghĩ cho cha mẹ, chưa bao giờ biết cha mẹ vất vả thế nào mới nuôi mình ăn học đến tận đại học được. Thu nhập trong nhà Hạ Minh Hiên xem như là cao, nhưng nhìn Hạ Minh Hiên phá của như vậy, sớm muộn cũng mất sạch.

Phong cảnh bên ngoài vụt qua rất nhanh, ánh đèn neon khiến cho thành phố này trở nên rực rỡ màu sắc. Con người nơi đây sống tương đối chậm rãi, không có cảnh vội vàng qua lại trên đường như ở K thị. Ở nơi non xanh nước biếc như thế này, lòng người cũng trở nên yên bình hoà nhã, không so đo lợi hại, không tính toán thiệt hơn, càng nhiều chính là quan tâm đến cảm giác hài lòng của bản thân.

Người nào đó nhỏ giọng nói bên tai Kiều Tử Tích. “Tử Tích, cậu từ lúc nào mà lại học được tiết tiền cho tôi vậy?”

Hai tai Kiều Tử Tích đỏ bừng, ngữ khí lại vẫn cứng rắn như cũ. “Tiền của cậu liên quan gì đến tôi?”

“Đương nhiên là liên quan đến cậu”. Người nào đó như trộm được vàng mà cười nói. “Mới nãy thanh toán liền phát hiện ra thẻ của tôi hết tiền rồi, mẹ tôi phải vài ngày nữa mới gửi tiền đến, mấy ngày sắp tới ăn cơm đều phải dựa vào cậu rồi”.

Kiều Tử Tích lườm hấn một cái. “Hết tiền còn dám đi KTV, không sợ đi vào rồi bị đánh trở ra à?”

Hạ Minh Hiên nhìn mấy nam sinh ngồi ghế cuối đang nghịch điện thoại. “Không phải còn có mấy tên cùng phòng như heo kia sao”.

Còn tưởng Hạ Minh Hiên là chính nhân quân tử gì, hoá ra cũng chỉ là nguy quân tử có chết cũng phải kéo người chết chung.

Vừa mới lên đại học, tân sinh viên vẫn còn quen với cuộc sống học tập bận rộn ở cấp ba, mỗi sáng dậy sớm tự học. Sau đấy thì vội vàng vàng đến phòng học chiếm vị trí, một loạt dãy bàn phía trước đều ngồi đầy người. Lúc vào học còn có sinh viên chủ động trả lời câu hỏi, không khí học tập thập phần sôi nổi. Lão sư thụ sủng nhược kinh, không nghĩ tới còn có sinh viên tích cực như vậy.

Một lão sư đại học từng trải nói, đây chỉ là lúc bắt đầu thôi, đợi qua mấy tháng nữa, mấy vị trí bàn đầu kia căn bản là trống không, phía sau thì đều nằm ngủ hết, vốn là phòng học một trăm người ngồi cũng được, nhưng là lâu dần sẽ có một nửa vị trí là không có ai ngồi.

Phần lớn chuyên ngành học ở Kim đại đều là ngành kinh tế. Năm nhất chủ yếu đều là kiến thức cơ bản, nên rất nhiều ngành có môn học chung. Chuyên ngành quản lý công thương của Hạ Minh Hiên với ngành tài chính của Kiều Tử Tích cũng có chương trình học giống nhau. Ví dụ như vi phân tích phân, ví dụ như kinh tế chính trị.

Môn học giống với Kiều Tử Tích, thế là Hạ Minh Hiên liền ôm sách vở trộm đến lớp Kiều Tử Tích ngồi học, dù sao cũng giống nhau cả. Học xong thì cùng Kiều Tử Tích đi ăn cơm, quá tiện.

Hội học sinh của Kim đại bề bộn nhiều việc, ban quan hệ xã hội trừ bỏ công việc của ban mình, đôi khi cũng phải đi giúp các ban khác một tay. Lúc ăn cơm, Hạ Minh Hiên nhận được điện thoại, là trưởng ban ban quan hệ xã hội nhắn đến.

“Mẹ, ăn một bữa cơm mà cũng bắt đi làm việc!”

“Chấp nhận đi, vào hội học sinh là sẽ vì dân chúng làm trâu làm ngựa”. Kiều Tử Tích ngồi một bên nói.

Hạ Minh Hiên nhét điện thoại vào túi quần, nói. “Hôm qua thư ký của hội gây chuyện, thế mà lại bắt tất cả thành viên phải đi thu dọn cục diện rối rắm, tôi có thể không oan uổng sao”.

“Nơi này đều là sinh viên năm nhất, không có ai quẫn, xảy ra chuyện cũng là điều bình thường”.

“Cùng là năm nhất, tôi còn chưa thấy ban quan hệ xã hội xảy ra chuyện gì đâu!”

Hạ Minh Hiên vội vàng ăn mấy miếng cơm, uống một lon Coke, thu dọn bàn ăn, nói. “Tử Tích, tôi đi trước, bên hội học sinh cứ như muốn truy hồn đoạt mệnh người ta”.

Kiều Tử Tích cười cười. “Đi đi”.

Oán giận thì oán giận, nhưng là vẫn phải đem công việc của mình làm cho tốt.

36. Chương 36

Ngày 11 tháng 11 năm 2011 là lễ thần côn trong truyền thuyết, khó có khi sáu số 1 cùng hội tụ một chỗ. Trên weibo tràn ngập các câu chúc phúc cùng mấy chuyện khôi hài linh tinh.

Tân sinh viên phần lớn đều là người độc thân, không phải độc thân thì cũng là yêu đương từ cấp ba, lên đại học thì trở thành quan hệ yêu xa, coi như là nửa độc thân. Vài nam sinh trong ký túc xá của Hạ Minh Hiên hẹn mấy nữ sinh cùng lớp đi KTV, mấy nữ sinh kia đều là vì có Hạ Minh Hiên đi cho nên mới đi cùng. Duẩn Đông cùng ký túc xá khoác vai Hạ Minh Hiên nói. “Minh Hiên, tôi đã nói với mấy nữ sinh kia cậu nhất định sẽ đi, cậu cũng không thể leo cây, nếu không tôi chắc chắn sẽ bị bọn họ đánh chết”.

Hạ Minh Hiên khinh thường cười. “Tôi còn thật sự muốn xem bộ dạng cậu bị nữ sinh vây đánh đây”.

“Minh Hiên, hai ta cùng trường lại cùng giường, cậu đâu cần phải như vậy”.

Hạ Minh Hiên hất cái móng vuốt của Duẩn Đông trên vai mình ra. “Ai cùng giường với nhà cậu?!”

“Ý tôi là, giường của tôi ngay cạnh giường cậu, miễn cưỡng cũng coi như là cùng giường”.

“Tôi đi, cậu đừng có đến ghê tởm tôi”.

“Có cái gì mà ghê tởm, cậu cũng không phải thường xuyên ở ký túc xá của Kiều Tử Tích cùng cậu ta chung giường sao?”

Người nào đó mặt hơi nóng lên. “Cái đó không giống”.

“Có cái gì không giống?”

“Cậu ấy.... cậu ấy là, cậu ấy là huynh đệ của tôi”.

“Tôi thì không phải huynh đệ của cậu?”

Hạ Minh Hiên vừa định nói tiếp thì di động vang, lấy điện thoại ra, Duẩn Đông ghé cổ nhìn trộm màn hình điện thoại. “Yo, Nhạc Vi Lam, không phải mỹ nữ khoa các cậu sao?”

Chuông di động vẫn chưa dừng, Hạ Minh Hiên liếc Duẩn Đông một cái. “Cút ngay, tôi nghe điện thoại”.

Duẩn Đông cười đen tối. “Chẳng lẽ có cái gì không để cho người khác nghe được?”

Hạ Minh Hiền không quản cậu ta, ẩn nghe máy. Giọng nói nữ sinh ở đầu bên kia rất êm tai, ôn nhu đến chảy ra nước. Cũng không có chuyện gì khác, chính là hẹn Hạ Minh Hiền cùng đi KTV. Hạ Minh Hiền nhìn Duẩn Đông vẫn đang nghe lén bên cạnh, trả lời. “Minh có hẹn với mấy người cùng ký túc xá rồi”.

Bên kia nói. “Vậy sao, thế thì thôi, để lần sau vậy”.

Duẩn Đông chỉ hận rên sắt không thành thép, chờ Hạ Minh Hiền cúp máy thì lập tức nói. “Cơ hội tốt như vậy mà cậu lại lãng phí mất, cậu không phải nam nhân à?”

Hạ Minh Hiền nói. “Sao hả, cậu muốn bị đám nữ sinh kia vậy đánh?”

“Đương nhiên không phải, ý tôi là, cậu có thể gọi người ta cùng đi mà”.

“Người ta là đi cùng bạn ký túc xá”.

“Vậy càng tốt chứ sao, bảo người ta gọi cả bạn ký túc đến, càng đông càng vui”.

“Xem cái bộ dáng đáng khinh này của cậu còn không phải sẽ dọa con gái nhà người ta chạy hết”.

“Tôi làm sao mà đáng khinh?”

Hạ Minh Hiền nhìn Duẩn Đông từ trên xuống dưới, nhếch khoé miệng. “Toàn thân trên dưới chỗ nào cũng đáng khinh”.

Sau đó, Hạ Minh Hiền đến ký túc xá của Kiều Tử Tích.

Vốn là kêu Kiều Tử Tích cùng đi K, kết quả Kiều Tử Tích cũng có tụ hội, là của đoàn nghệ thuật tổ chức, hình như là muốn đi ăn đồ nướng. Hạ Minh Hiền ngồi trước bàn học của Kiều Tử Tích, lấy tay ngược đãi cái chậu hoa nhỏ của Kiều Tử Tích, không cần thận một tí mà làm rụng hết mấy cái lá cây. “Tử Tích, cậu thật sự không đi sao?”

Kiều Tử Tích dùng tay đập móng vuốt của người nào đó. “Không đi”.

“Đồ nướng có cái gì mà ngon, ăn nhiều nóng người, không tốt cho cơ thể”.

“Tôi thích”. Kiều Tử Tích vừa nói vừa đem chậu hoa trước mặt Hạ Minh Hiền dời sang chỗ khác, cứ bị hấn ngược đãi như vậy không chết mới là lạ.

Cuối cùng, Hạ Minh Hiền đi KTV, Kiều Tử Tích đi ăn đồ nướng.

Trong K phòng luôn không thể thiếu ồn ào, cả trai lẫn gái cùng một chỗ nói nói cười cười, sau đó cứ như vậy mà thân quen. Hạ Minh Hiền bị chuốc mấy lon bia, sau lại bị đẩy lên hát. Sau tiệc chào đón tân sinh viên, ai ai cũng biết Hạ Minh Hiền hát rất dễ nghe, mà thực tế thì đúng là như vậy.

Hạ Minh Hiền hát < anh=“” yêu=“” em=“”>, lại hát tiếp < ái=“” hạ=“”>, sau đó là < tâm=“” sự=“” cô=“” đơn=“”>.... Mấy người ngồi ở sofa ồn ào hết một bài lại tiếp một bài, cuối cùng một nữ sinh bị đẩy lên song ca cùng Hạ Minh Hiền.

Tiểu nữ sinh cúi đầu, cắn môi ngại ngùng. Ca khúc song ca là < nóc=“” nhà=“”> của Châu Kiệt Luân. Thanh âm Hạ Minh Hiền vẫn luôn đều đều ôn nhu, tiểu nữ sinh kia vừa mở miệng, thanh âm so với Hạ Minh Hiền còn thô lỗ hơn vài phần, khiến cho người ngồi nghe phải khiếp sợ. Giọng hát này mà đi hát < dốc=“” cao=“” đất=“” vàng=“”> cũng không thành vấn đề.

Liên tục hát năm bài, Hạ Minh Hiền lấy điện thoại ra nhìn, mười giờ.

Đem mic giao cho Duẩn Đông, Hạ Minh Hiền vào toilet, khoá cửa, gọi điện thoại.

Kết nối được rồi, bên đầu dây Kiều Tử Tích có người cười to. “Tử Tích, cậu về chưa?”

“Vẫn chưa, có lẽ phải mười một giờ mới về được”.

“Nga”. Hạ Minh Hiền ngừng lại. “Nếu không chờ tôi qua đó, cùng về với cậu”.

“Không cần, cậu cũng không tiện đường”.

“Có sao đâu, dù gì tôi cũng là người của đoàn nghệ thuật, ra mặt một chút cũng tốt”.

“Tuỳ cậu”.

Lúc Hạ Minh Hiên tới nơi đã là mười rưỡi.

Cái cánh gà trên tay Kiều Tử Tích vừa mới nướng xong đã bị người nào đó cầm đi, ngồi ở bên cạnh, ngay cả nói cũng không thêm nói một câu liền ngồi gặm.

“Uống nhiều lắm sao?” Mùi cồn trên người Hạ Minh Hiên rất đậm, vừa tới gần đã có thể ngửi thấy.

Hạ Minh Hiên gặm cánh gà. “Bị bọn họ chuốc”.

Kiều Tử Tích cầm một cái cánh gà khác qua nướng tiếp. Hạ Minh Hiên ăn xong còn oán giận. “Tử Tích, cho nhiều mật quá, ngọt lắm. Cái này cho ít thôi”.

Kiều Tử Tích lườm hần. “Cũng không phải cho cậu ăn”.

Người nào đó da mặt dày. “Không cho tôi ăn thì ai ăn?”

“Vô nghĩa, đương nhiên là tôi ăn”.

Người nào đó dán lại gần Kiều Tử Tích, vuốt bụng nói. “Năm giờ chiều nay ăn cơm đến bây giờ vẫn chưa có gì bỏ vào bụng, đói chết. Tử Tích, cậu nữ lòng nào nhìn tôi đói đến đau dạ dày?”

“Không phải cậu nói ăn đồ nướng nhiều nóng trong người không tốt cho cơ thể à?”

“Hiện tại đang đói, đói bụng ăn quàng, ai mà quản nó có độc hay bốc hỏa”.

Nữ sinh bên cạnh đem đĩa đồ nướng qua. “Minh Hiên, nếu đói thì ăn chút đồ của mình đi”.

Hạ Minh Hiên cười cười, nhìn thoáng qua Kiều Tử Tích. “Quên đi, Tử Tích cũng sắp nướng xong, mình ăn chỗ này là được rồi”.

Giả bộ!

Mười một giờ, Hạ Minh Hiên cùng Kiều Tử Tích rời đi. Hai thân ảnh cùng sóng vai bước đi, dưới đèn đường, một người cao một người thấp. Hạ Minh Hiên nhìn đồng hồ, vẫn là chiếc đồng hồ mà hai năm trước Kiều Tử Tích tặng hần. “Tử Tích, bây giờ là 11 giờ 11 phút”.

Kiều Tử Tích lên tiếng, sau đó không nói gì nữa.

Đến cổng trường, lại đi thêm một đoạn nữa là sẽ tới ký túc xá của Kiều Tử Tích, Hạ Minh Hiên nói. “Còn sớm, hay là chúng ta đi dạo quanh vườn trường một vòng, dù sao trở về cũng không ngủ được”.

Hơn mười một giờ còn sớm, rốt cuộc là sớm chỗ nào.

Bình thường vườn trường rất yên ắng, bây giờ lại càng im lặng. Hạ Minh Hiên hai tay rút túi quần, bước đi rất chậm, dưới chân còn đá đá mấy chiếc lá rụng. Khuôn viên nơi này nhỏ hơn nhiều so với trụ sở chính, tuy tiện đi bộ hai mươi phút đã đi hết cả vườn trường.

Đèn dưới lầu ký túc xá Kiều Tử Tích không mở, chỉ có một chút ánh đèn hòm ảm từ trên cầu thang rọi tới. Kiều Tử Tích nói. “Gần mười hai giờ rồi, về ngủ đi”.

Hạ Minh Hiên nói. “Mai không phải đi học, tối nay có ngủ hay không cũng chẳng sao”.

Kiều Tử Tích nhìn thoáng qua sườn mặt lơ mơ của Hạ Minh Hiên, bình thường đèn ở hành lang đều mở, không biết vì cái gì hôm nay lại tắt đi.

Hai người ở trong bóng tối không nói gì, cảnh tượng như vậy rất quái dị, Kiều Tử Tích mở lời trước. “Tôi lên đây”. Sau đó xoay người bước đi.

Hạ Minh Hiên nhìn bóng dáng Kiều Tử Tích, kêu một tiếng. “Tử Tích”.

Kiều Tử Tích quay đầu lại, trên tay bị nắm chặt. Kiều Tử Tích dưới chân không tự chủ mà bước lại gần về phía trước, hơi thở của Hạ Minh Hiên ở ngay trước mặt, ánh đèn quá mờ, nhìn không ra biểu tình trên mặt hần. tiếng tim đập so với bất cứ thanh âm nào lúc này còn rõ ràng hơn.

Trên môi ẩm ướt, một nụ hôn như vũ bão kéo đến, không tính là ôn nhu, mà dường như mang theo điểm bá đạo cùng chiếm giữ. Hai thân mình kề sát nhau đều nóng lên, Kiều Tử Tích đem Hạ Minh Hiên đẩy ra.

Cúi đầu, hơi thở gấp gấp, thanh âm rất nhỏ. “Cậu điên rồi?”

Hạ Minh Hiên cũng thở gấp, thanh âm có chút run rẩy. “Tôi.... Cậu, cậu không phải nói, ở nước ngoài hôn nhau cũng xem như là chào hỏi sao”.

Kiều Tử Tích vẫn cúi đầu. “Nơi này là Trung Quốc”.

“Có sao đâu”. Người nào đó nâng tay chạm vào mặt Kiều Tử Tích, lại bị Kiều Tử Tích hất ra. Hai người trầm mặc một chút, Hạ Minh Hiên nói. “Ngày mai không được trốn tránh tôi”.

“Hừ, ai trốn cậu?”

“Cậu nói đó, nếu ngày mai cậu trốn tôi.... Tôi sẽ....” Lời phía sau không biết phải nói thế nào, nếu Kiều Tử Tích trốn tránh hẳn, thì hẳn phải làm sao.

“Được rồi, khuya rồi, cậu về đi”. Kiều Tử Tích nói.

Hạ Minh Hiên mỉm cười. “Ngày mai tôi tìm cậu ăn sáng”.

“Quá bảy rưỡi thì đừng có đến nữa”.

Người nào đó lộ ra nụ cười đắc ý. “Bây giờ tôi tới”.

Hôm nay là ngày độc thân, một đám người độc thân vì để bù lại tâm hồn trống vắng của mình mà ra ngoài chơi, chơi đến điên rồi mới mệt mỏi trở về. Mấy người ở ký túc xá còn chưa thấy đâu, Hạ Minh Hiên cởi giày lên giường, hai tay gác sau đầu, hơi hơi nhắm mắt, hồi tưởng lại hương vị vừa mới hôn Kiều Tử Tích. Thật ngọt ngào, thật mềm mại....

37. Chương 37

Người nào đó thật vất vả mới ngủ được ngày hôm sau lại phải dậy từ sớm, đến ký túc xá Kiều Tử Tích cùng y đi ăn sáng.

Ở vườn trường, có bóng dáng vội vàng cũng có bóng dáng nhàn nhã. Tại cái vòng luẩn quẩn này, con đường của mình toàn bộ đều do mình quyết định, không ai sẽ miễn cưỡng bạn phải làm như thế nào, cũng không có ai đến nói cho bạn biết nên làm như thế nào.

Trên giảng đường, lão sư cầm mic tập trung giảng bài, phía dưới sinh viên vẫn say sưa với giấc nồng.

Trở lại ký túc xá liền bàn luận về cách giảng bài của vị lão sư nào đó, thao thao bất tuyệt thao thao bất tuyệt, mãi cũng không chịu thay đổi, thanh âm như có tác dụng thôi miên, cũng không hiểu làm sao mà lên làm lão sư đại học được.

Đôi đồng tính luyến ái mà Diệp Tiểu Dao thích đã chia tay. Yêu nhau ba năm, một Mạch Lạc Lạc đã từng chỉ mới mười sáu tuổi nay đã thành đại nam hài mười chín tuổi, còn viết một cuốn sách tên là < tình=“” linh=“” ca=“”>.

Diệp Tiểu Dao vẫn thường chú ý hai người này, lúc tán gẫu trên MSN liền gửi đến một cái biểu tình oà khóc nức nở, bên dưới viết một câu, Hạ Hà Mạch Lạc Lạc chia tay rồi, có lẽ sẽ không tái hợp nữa.

Kiều Tử Tích nhìn các loại khóc lóc kể lể của Diệp Tiểu Dao qua màn hình máy tính, không thể nào hạ tay gửi tin nhắn đi.

Diệp Tiểu Dao hỏi. “Tử Tích, cậu có tin giữa đồng tính có chân ái không?”

Kiều Tử Tích đáp. “Xem tình huống”.

“Vậy dưới tình huống nào cậu mới tin tưởng?”

“Xem tình huống”.

Diệp Tiểu Dao bắt lực. “Được rồi”.

Diệp Tiểu Dao xuất ngoại một năm, vì khác biệt múi giờ, Diệp Tiểu Dao thường xuyên tìm đến Kiều Tử Tích lúc khuya khoắt để nói chuyện. Diệp Tiểu Dao nói muốn về nước, muốn ăn đồ ăn Trung Quốc. Diệp Tiểu Dao bây giờ vẫn đang học cấp ba, thi đại học bên đó dễ dàng hơn so với Trung Quốc, nên áp lực cũng không quá lớn.

Diệp Tiểu Dao nói chờ sau khi tốt nghiệp sẽ về nước tìm việc, vẫn là thích Trung Quốc hơn.

Kiều Tử Tích nhìn đồng hồ, hơn hai giờ trưa, bên kia hẳn là đêm khuya rồi.

“Cậu đi nghỉ trước đi, ngày mai không phải còn đi học sao?”

“Không sao, tôi không buồn ngủ, nằm trên giường cũng không ngủ được”.

Diệp Tiểu Dao lại nói sang mấy chuyện khác, Kiều Tử Tích từng câu đáp trả tán gẫu cùng cô. Sau đấy, Diệp Tiểu Dao hỏi. “Tử Tích, điểm thi đại học của cậu cao như vậy, vì sao lại muốn vào trường hạng hai? Có phải là vì....”

“Bởi vì muốn học chuyên ngành tài chính”. Kiều Tử Tích đơn giản trả lời.

“Còn gì nữa?”

“Không có”.

Diệp Tiểu Dao nhấn đến một cái biểu tình cười âm hiểm. “Tôi nghe nói, Hạ Minh Hiên cùng đại học với cậu”.

Ngón tay Kiều Tử Tích đặt trên bàn phím run lên một chút, nhấn về một chữ. “Ừ”.

Diệp Tiểu Dao nói. “Tôi có follow weibo của Hạ Minh Hiên, weibo của hắn có rất nhiều ảnh chụp của cậu, khụ khụ, chụp rất được”.

Kiều Tử Tích một trận run rẩy, Hạ Minh Hiên cái tên ngu ngốc kia không phải lại đăng bậy bạ cái gì rồi chứ.

Diệp Tiểu Dao nói. “Phong cảnh bên chỗ các cậu thật đẹp”.

“Cũng được”.

“Nếu về nước, tôi nhất định phải đi xem”.

“Ừ”.

Diệp Tiểu Dao nhấn tới một cái mặt đang ngáp. “Tôi đi ngủ đây”.

“Ngủ ngon”.

Kiều Tử Tích vừa đánh xong hai chữ, phía sau lưng đã truyền tới một câu. “Hiện tại mới có mấy giờ, sao lại ngủ ngon?”

Đúng là Hạ Minh Hiên.

Kiều Tử Tích đem khung hội thoại tắt đi, rất bình tĩnh nói. “Buổi chiều không phải cậu có tiết à?”

Hạ Minh Hiên không hề khách khí ngồi xuống giường Kiều Tử Tích, cầm cái gối ôm vào người. “Hai tiết tin học thôi, đi hay không cũng như nhau”.

“Nói như cậu thì tiết nào mới đáng học?” Kiều Tử Tích một bên tắt máy tính một bên nói.

Hạ Minh Hiên hai tay chống đầu. “Quản trị học không tồi, lão sư kia thích khoác lác, nghe ông ta chém một tiết cảm giác thời gian trôi nhanh hơn mấy tiết khác”.

Kiều Tử Tích đem máy tính bỏ vào ngăn tủ, liếc mắt nhìn Hạ Minh Hiên đang vô cùng nhàn nhã. “Cậu chờ mà học lại đi”.

Người nào đó tự đại. “Sáu mươi điểm không thành vấn đề. Đến lúc đó đi ôm chân phật một chút tuyệt đối sẽ qua”.

“Sáu mươi điểm cậu đã thoả mãn?”

“Đương nhiên, lần trước cậu không nghe lão sư nói sao, thi đại học được điểm cao thì phí phạm, điểm thấp thì phí công, sáu mươi điểm vạn tuế”. (60 điểm là đủ qua, như bên mình thì 4.0 ?)

Kiều Tử Tích giật lại cái gối trên người Hạ Minh Hiên. “Đứng lên, đừng có làm bẩn giường tôi”.

Hạ Minh Hiên túm lại cái gối trên tay Kiều Tử Tích, âm hiểm cười. “Nếu không cậu cũng lên đây đi?”

Kiều Tử Tích mặt đỏ lên, buông tay.

Người nào đó ôm gối. “Cái gối này cậu mua đâu vậy, thật thoải mái!” Bộ dáng rất thiếu đánh.

Kiều Tử Tích không nhịn được nữa. “Cậu chậm rãi ở đây đi, tôi ra ngoài”.

Hạ Minh Hiên ngồi dậy. “Đi đâu?”

Kiều Tử Tích lấy hộp đàn violon ra. “Không liên quan đến cậu”.

Hạ Minh Hiên vừa nhìn đã biết. “Lại đi dạy người ta?”

Kiều Tử Tích chơi violon rất khá, đoàn nghệ thuật có mấy nữ sinh đang học violon liền ồn ào đòi y dạy, y đáp ứng rồi, hứa hẹn khi nào có thời gian sẽ đến dạy.

Hạ Minh Hiên từ trên giường đứng lên, đi theo Kiều Tử Tích ra ngoài.

“Không phải nghĩa vụ của cậu, cậu chăm chỉ như vậy làm gì. Nếu không, bảo bọn họ trả học phí cho cậu đi”.

Kiều Tử Tích xem thường trừng mắt.

Các phòng học sau khi hết giờ đã bắt đầu xuất hiện ‘học tập đẳng’. Kỳ thi còn chưa tới một tháng nữa, dù nước đến chân mới nhảy thì cơ bản cũng nên bắt đầu rồi. Ký túc xá rất ồn, một người mà nói chuyện thì y như rằng cả lũ sẽ cùng nói, hiệu suất học tập rất thấp. Cho nên, bình thường sau khi hết giờ, ở các lớp lại xuất hiện tình trạng chiếm chỗ. Đi ngoài hành lang, nhìn qua cửa sổ có thể thấy rất nhiều sinh viên chăm chỉ hiểu học vùi đầu khổ cực đọc sách.

Qua một trận mưa, thời tiết liền trở nên rất lạnh. Thời tiết phương nam thường xuyên thay đổi khó lường. Hôm nay chịu ảnh hưởng của không khí lạnh phương bắc, ngày mai lại chịu ảnh hưởng của khí nóng trên biển. Vì thế trong một tuần, trang phục từ áo phông biến thành áo phông thêm áo len thêm áo khoác dày, sau đó qua vài ngày lại biến thành áo phông chỉ thêm một tấm áo khoác mỏng.

Học kỳ một năm nhất đã đến giai đoạn kết thúc, nam nữ ở gần nhau nên có lửa thì cũng cọ sát ra lửa rồi. Trên sân trường thỉnh thoảng sẽ gặp được một người dùng nền xếp thành hình trái tim, sau đó bên cạnh cũng dùng nền xếp thành mấy chữ, chắc là tên của nữ sinh nào đó.

Một đám người vây quanh xem, là nam sinh thổ lộ với nữ sinh, trong tay cầm một bó hoa hồng đỏ, quỳ một chân giữa hình trái tim, lớn tiếng nói ra tâm ý, thật là chân thành làm sao. Nữ sinh thụ sủng nhược kinh, đỏ mặt lấy tay che miệng, kích động đến quên hết cả tên họ mình.

Tình huống này không chỉ có ở Kim đại, đại học cao đẳng khắp nơi trên cả nước đều tồn tại phương thức thổ lộ chân thành mà lãng mạn này. Bất quá đúng là lãng phí, mấy trăm ngọn nến cứ như vậy bị đốt sạch.

Gần đây trên weibo có chuyển tiếp (= share trên FB) một sự kiện cũng là dùng nền để thổ lộ tình yêu. Sở dĩ nhiều người truyền đi là vì cái tên được viết bằng nền là tên nam sinh, như vậy người được thổ lộ cũng đã có thể đoán trước là một nam sinh, cái này không hiếm lạ. Lại ở chỗ là người thổ lộ cũng là nam sinh. Sau đó, tin tức này được ngàn vạn người truyền đi, có người chửi rửa, cũng có người chúc phúc.

Xã hội này có người ủng hộ đồng tính luyến ái cũng có phản đối. Trước năm 2006, đa số thái độ đối với đồng tính luyến ái đều là không đồng ý, ở trong quan niệm truyền thống của bọn họ, cưới vợ sinh con mới là nhân sinh đại sự, nếu cùng một người đồng giới trải qua cả đời thì chính là đại nghịch bất đạo. Năm 2007 – 2008 bắt đầu xuất hiện những suy nghĩ trái chiều, có người ủng hộ có người chán ghét. Sau năm 2009 thì tư tưởng đã mở rộng hơn rất nhiều, thích đam mê đã không chỉ giới hạn trong nữ sinh, có nam sinh cũng sẽ xem một ít tiểu thuyết đam mê này nọ.

Ở một số nơi trên thế giới đã cho phép đồng tính luyến ái kết hôn, đăng ký kết hôn rồi sẽ chính thức trở thành phu phu hợp pháp. Nhưng là ở Trung Quốc, rốt cuộc có cho phép đồng tính luyến ái kết hôn hay không vẫn còn rất nhiều tranh cãi, trong thời gian ngắn hẳn là vẫn chưa thể thay đổi được.

Rồi sau đó lại dẫn tới một vấn đề, rất nhiều người đồng tính không có đối tượng cố định, cùng rất nhiều người đồng giới khác tồn tại quan hệ thể xác. Đây không phải nói rõ ràng giữa người đồng tính không có chân ái? Chẳng phải đều là vì thỏa mãn nhu cầu bản thân mà ở với nhau sao?

Diệp Tiểu Dao nói, cô tin tưởng giữa đồng tính có chân ái, chính là rất ít.

Hạ Minh Hiên chuyển tiếp bài viết về sự kiện nam sinh thổ lộ với nam sinh kia, còn @ Kiều Tử Tích cùng mấy người trong ký túc xá của hắn. Lý do chuyển tiếp là, hỏi thế gian tình là chi?

Kiều Tử Tích nhìn weibo Hạ Minh Hiên, bên dưới có người bình luận: dạy người ta nam nữ ăn tất.

Diệp Tiểu Dao cũng bình luận, cô nói: Cảm thấy rồi sẽ yêu.

Hạ Minh Hiên nước đến chân mới nhảy, cuối tháng 12 thi, hiện tại đã quá đầu tháng, thời gian còn hơn mười ngày đem sáu môn chính nên nhớ phải nhớ, nên thuộc phải thuộc.

Hạ Minh Hiên ôm mấy quyển sách chạy tới phòng học, ngồi bên cạnh chính là Kiều Tử Tích. Bởi vì mấy hôm trước người nào đó da mặt dày nói. “Tử Tích, trước kia đều là cậu giám sát tôi học, bây giờ không có cậu giám sát, tôi không học nổi”.

Kiều Tử Tích trừng mắt nhìn một cái. “Cậu chờ mà rớt môn đi”.

Người nào đó trộm cười. “Tôi mà rớt, cuối cùng giúp tôi học bổ túc còn không phải là cậu”.

Kiều Tử Tích khinh thường nói. “Tôi để ý cậu mới là lạ”.

Người nào đó xem nhẹ câu nói kia, dán lại gần. “Tôi đã quyết định phải chăm chỉ nỗ lực, đến phòng học ôn tập, hay là cậu đi cùng tôi đi?”

Kiều Tử Tích khẩu thị tâm phi cứ như vậy mà gạt đầu đồng ý.

38. Chương 38

Kiến thức ở đại học có rất nhiều điều đều là phải tự mình nghiệm ra. Hạ Minh Hiên cùng Kiều Tử Tích ngồi ở hàng ghế cuối cùng ở giảng đường, giữa hai người cách một vị trí. Hạ Minh Hiên cầm một quyển sách lật giở, kiến thức trọng điểm của tư tưởng và kinh tế chính trị đều đã được Kiều Tử Tích đánh dấu lại.

Người nào đó vừa nhìn thấy kinh tế chính trị đã gục luôn xuống bàn, tay Kiều Tử Tích không được coi là ấm, dán ở sau cổ Hạ Minh Hiên, Hạ Minh Hiên liền tỉnh. Hắn ngồi dậy, đang định mở miệng thì Kiều Tử Tích lại ra dấu không được nói chuyện, trong phòng còn có người khác, hắn mà lớn tiếng nói chuyện một chút, mọi người đều nghe được.

Hạ Minh Hiên cầm tay Kiều Tử Tích, nhỏ giọng hỏi. “Sao tay lạnh thế?”

Kiều Tử Tích nhìn thoáng qua bàn tay đang bị hắn nắm lấy, lại nhìn hàng người ngồi ngay trước mặt. Nhỏ giọng nói. “Buông tay”.

Hạ Minh Hiên ngồi lại gần, đem hai tay Kiều Tử Tích đều ủ trong tay mình. “Tôi giúp cậu sưởi ấm”.

Kiều Tử Tích rút tay mình ra, tên này cũng không thèm để ý đây là đang ở đâu! Chỗ đông người mà làm ra động tác này rất dễ bị hiểu lầm. Hạ Minh Hiên nói. “Mua cái túi sưởi ấm tay đi, tay cứ lạnh suốt như vậy không tốt đâu”.

Ngày hôm sau, trên tay Kiều Tử Tích thật sự xuất hiện một cái túi sưởi ấm, là Hạ Minh Hiên mua. Túi sưởi ấm là kiểu nấp điện, tròn tròn màu xanh lam, hình Doaremon.

Kiều Tử Tích nhìn túi sưởi ấm trên tay thì không khỏi muốn cười, con Doaremon cười đến ngây ngốc, thoát nhìn lại có điểm giống như Hạ Minh Hiên phiên bản chibi.

Hứa Kiếm Sở hỏi. “Tử Tích, túi sưởi ấm tay của cậu mua ở đâu vậy?”

Kiều Tử Tích không thể nói rõ, dừng một chút liền đáp. “Hình như trong siêu thị trường học có”.

“Buổi sáng tôi xem rồi, không có loại đáng yêu như vậy”. Hứa Kiếm Sở rút cuộc nghĩ tới. “Tử Tích, cái này là nữ sinh tặng cậu có đúng không, mấy đồ đáng yêu như vậy đều là thứ nữ sinh thích”.

Kiều Tử Tích cười cười. “Vậy sao”.

Cuộc thi càng ngày càng gần, tin tức bên lề cũng thi nhau điên cuồng kéo đến. Một tin tức chỉ cần được chuyển đi trăm lần, cả trường đều đã biết hết. Tin này thì nói giải thích khái niệm kinh tế chính trị, tin kia thì bảo phân tích một đề quản trị học....

Hạ Minh Hiên nhân duyên chỗ nào cũng có, hội học sinh hẳn coi như đã quen thuộc, dò hỏi ít thông tin tuyệt đối không thành vấn đề. Nhưng là, tin có chính xác hay không thì khó nói. Hạ Minh Hiên thu thập một đồng lớn tin tức về đề thi, Kiều Tử Tích nhìn di động Hạ Minh Hiên có tới hơn mười tin nhắn về đề thi, nói. “Đừng quá tin, độ tin cậy cũng không cao”.

Hạ Minh Hiên nói. “Quản nó là thật hay giả, đem chỗ này học thuộc hết cũng chẳng có hại”.

Càng gần ngày thi, công việc trong hội học sinh cũng ít dần, tiết mục trong trường cũng không nhiều, đa số các xã đoàn đều đã tạm dừng hoạt động.

Lễ giáng sinh, năm mới, cuộc thi đều sát nhau. Dựa theo những năm trước kia nhất định trường học sẽ có tổ chức các hoạt động, nhưng năm nay lại bị kỳ thi gây cản trở. Lễ mừng năm mới năm nay có điểm sớm hơn, 23 tháng 1 đã là mừng 1 tết, trường học cho nghỉ sớm, cho nên kỳ thi cũng bị đẩy lên sớm.

Đêm giáng sinh tặng quả táo, ngụ ý là bình an. Hôm ấy di động của Hạ Minh Hiên réo năm lần, cả năm lần đều là kêu hẳn xuống dưới lầu ký túc xá nhận táo. Có nữ sinh cùng lớp tặng, có thành viên của ban quan hệ xã hội tặng, trong đó có cả Nhạc Vi Lam.

Trên bàn học của Hạ Minh Hiên bày năm quả táo, những người khác cùng ký túc xá thì nhiều nhất được hai quả, Duẩn Đông ngay cả một quả cũng chưa có. Duẩn Đông nhìn chằm chằm năm quả táo trên bàn Hạ Minh Hiên, nói. “Minh Hiên, một mình cậu ăn hết được không? Hay là tôi giúp cậu giải quyết một quả?”

Hạ Minh Hiên đem năm quả táo cất vào ngăn kéo. “Cậu muốn ăn cũng phải đợi đến ngày mai, hôm nay không được”.

“Vì sao?”

Hạ Minh Hiên cười cười. “Chính là cảm thấy đêm giáng sinh mà tặng táo cho cậu thì có chút kỳ quặc”.

“Me, thế cũng nói được!”

Hạ Minh Hiên chạy tới cửa hàng hoa qua ở dãy phố sau trường mua một quả táo được đóng gói tử tế.

Hạ Minh Hiên mang theo quả táo đến ký túc xá của Kiều Tử Tích, trên bàn Kiều Tử Tích đã bày sẵn hai quả.

Hạ Minh Hiên kéo cái ghế của Hứa Kiếm Sở ngồi xuống cạnh Kiều Tử Tích, nhìn thoáng qua hai quả táo trên bàn. “Tử Tích, ai tặng vậy?”

Kiều Tử Tích nhìn tài liệu trên máy tính, thản nhiên đáp một câu. “Bạn học”.

“Nam hay nữ?”

“Liên quan gì đến cậu?” Sáng sớm đã nghe tin phó ban ban quan hệ xã hội ngọc thụ lâm phong nhận được năm quả táo từ nữ sinh, chuyện của mình còn chưa quản tốt, còn chạy đến hỏi người khác.

Hạ Minh Hiền thuận tay ném hai quả táo lên tầng trên cùng của giá sách, sau đó mới đem cái hộp vẫn giấu ở sau lưng ra, đặt trước bàn Kiều Tử Tích. “Tặng cậu, quà giáng sinh”.

Kiều Tử Tích đem tầm mắt chuyển qua quả táo Hạ Minh Hiền tặng. “Này cũng là của người khác?”

Hạ Minh Hiền vuốt mũi. “Tôi nào có buồn xin như vậy, đây là tôi tự ra ngoài mua đó”.

Kiều Tử Tích mím môi, nhận lấy quả táo, cất vào ngăn bàn, tiếp tục nhìn máy tính. “Mấy ngày nữa là thi rồi, kiến thức trọng điểm tôi đánh dấu cho cậu xem hết chưa?”

“Tương đối rồi”.

“Sau khi xem xong, trước ngày thi nhìn lại một lượt nữa là được”.

Hạ Minh Hiền gật đầu. “Tử Tích, ngày cuối năm mấy người trong ký túc xá của tôi muốn đi quảng trường đêm ngược, cậu đi cùng luôn đi”.

Tay Kiều Tử Tích lướt trên bàn phím dừng lại một chút. “Xem thế nào đã”.

Ngày 28 bắt đầu thi, môn đầu tiên là vi phân và tích phân, ngày 29 thi tiếng anh. Còn bốn môn nữa chờ sau tết dương lịch sẽ thi tiếp, tổng cộng sáu môn cứ thế mà xong.

Tối 31, xung quanh quảng trường toàn người là người, ồn ào náo nhiệt. Chen chúc trong đám người, nửa bước cũng khó đi, Kiều Tử Tích có điểm hối hận vì đã theo Hạ Minh Hiền đến đây. Vừa rồi rõ ràng là còn đi cùng mấy người ở ký túc xá Hạ Minh Hiền, bởi vì đông người lộn xộn, cho nên hiện tại chỉ còn lại hai người Hạ Minh Hiền và Kiều Tử Tích.

Sở dĩ Hạ Minh Hiền và Kiều Tử Tích không bị tách ra, là vì Hạ Minh Hiền vẫn luôn nắm tay Kiều Tử Tích. Ngay lúc đầu Hạ Minh Hiền đã nói. “Tay cậu sao lúc nào cũng lạnh như vậy”. Sau đó liền không chút khách khí mà nắm lấy tay người ta.

Kiều Tử Tích ngọ nguậy vài cái. “Nhiều người, nhìn thấy không tốt”.

Hạ Minh Hiền nói. “Chính vì nhiều người nên mới không ai để ý”. Sau đó còn bày ra ý cười xấu. “Đừng có buông tay, nếu không đi lạc mất thì khó tìm lắm đấy”.

Cạnh quảng trường có một hồ nước, bên trong có đài phun nước, có gắn đèn trang trí thay đổi đủ sắc màu. Khi thì cột nước phun lên tận trời, khi thì như mưa rơi xuống nhẹ nhàng, khi thì lại phun thành đường cong hình dạng một đoá hoa.

Không thể không nói thời tiết hôm nay có chút lạnh, ở chỗ đông người thì không sao, vừa đến chỗ ít người xung quanh lại toàn cây cỏ, nhiệt độ đúng là giảm đi rất nhiều.

Hạ Minh Hiền nói hiện tại cách 12 giờ còn hai tiếng nữa, chen chúc trong đám người cũng không ổn lắm, cho nên trước tiên cứ ra ngoài hít thở không khí, đi vài vòng rồi quay về màn hình lớn chờ đếm ngược.

Tìm một bãi cỏ sạch ngồi xuống, Hạ Minh Hiền nghiêng đầu hỏi. “Tử Tích, lạnh không?”

“Vẫn tốt”.

Tốt cái gì mà tốt, vừa rồi Hạ Minh Hiền vẫn luôn nắm tay y, rõ ràng còn cảm thấy y rùng mình một trận. Hạ Minh Hiền mặc đồ không nhiều hơn so với Kiều Tử Tích, nếu cởi áo cho y, y nhất định không cần. Hạ Minh Hiền đem khăn quàng cổ của mình tháo xuống, quàng lên cổ Kiều Tử Tích, quấn ba vòng.

Kiều Tử Tích hơi cúi đầu, cái gì cũng chưa nói.

Hạ Minh Hiền đứng lên, phỉ phỉ bụi cỏ sau quần, đứng từ trên cao nhìn xuống Kiều Tử Tích, nói. “Cậu ở đây chờ, tôi đi mua trà sữa”.

Hạ Minh Hiền chỉ đi năm phút đồng hồ, lúc quay về cầm theo hai ly trà sữa, miệng thở phì phò, gặp không khí lạnh liền đọng lại thành sương khói trắng.

Ngồi xuống, Hạ Minh Hiền đem ly trà sữa trong tay đưa cho Kiều Tử Tích. “Nóng đấy, cầm ủ tay”.

Kiều Tử Tích hai tay cầm ly trà sữa, nhìn màn hình lớn không ngừng chớp động ở quảng trường phía trước. Hạ Minh Hiền ở bên cạnh vẫn thờ phỉ phò, Kiều Tử Tích hỏi. “Đi xa lắm à?”

Hạ Minh Hiền hút một ngụm trà sữa nóng, sau đó thoả mãn thở ra, nói. “Không xa lắm, vừa đi vừa về gần bốn vòng”. Tương đương với một đường chạy 1500 mét.

Hạ Minh Hiền dán lại gần. “Tử Tích, cho tôi thử vị socola của cậu”.

Không đợi Kiều Tử Tích trả lời, người nào đó đã ngậm ống hút hút một ngụm lớn, nuốt xuống, sau đó nói. “Vẫn là của cậu ngon hơn”.

Kiều Tử Tích ngậm lấy ống hút người nào đó đã dùng qua, uống một ngụm. “Thế sao không mua socola cho mình?”

Hạ Minh Hiền than vãn. “Tôi rõ ràng đã nói với người bán hàng là hai ly vị socola, thế mà cuối cùng lại thành một ly socola một ly hương lúa mạch. Tôi thèm vào, nếu không phải vì kịp thời gian, tôi chắc chắn phải bảo người ta đổi”.

Hạ Minh Hiền đem ly trà sữa của mình đến gần miệng Kiều Tử Tích. “Cậu cũng uống thử vị này đi”.

Kiều Tử Tích hơi cúi đầu, uống một ngụm. Người nào đó hỏi. “Ngon không?”

“Cũng được”.

“Cho tôi uống của cậu ngụm nữa”. Người nào đó cười hề hề cầm lấy ly trà sữa của Kiều Tử Tích, lại uống một ngụm to.

Hai ly trà sữa, cậu uống của tôi tôi uống của cậu, cứ như vậy mà uống xong.

Người đến quảng trường càng ngày càng đông, có người còn cầm theo bảng đèn phát sáng cỡ lớn, nhìn qua cứ như một buổi diễn âm nhạc.

Hạ Minh Hiền ngồi trên cỏ, hai tay chống phía sau, đầu hơi ngẩng nhìn không trung. Hôm nay không có mây đen, có thể nhìn thấy cả một bầu trời đầy sao. “Tử Tích, nghĩ tết cậu về bên kia?”

Kiều Tử Tích cũng ngẩng đầu nhìn trời. “Về K thị, đến lúc đó bà nội cũng về”.

Hạ Minh Hiền ngồi thẳng dậy, vẻ mặt đầy ý cười. “Vậy thì tôi đây lại sắp được ăn đồ bà nội làm rồi?”

Kiều Tử Tích liếc hần hống một cái, không thèm nói gì.

39. Chương 39

Hạ Minh Hiền nhìn đồng hồ. “Còn có nửa tiếng nữa, chúng ta cũng nên vào chen chúc thôi”.

Kiều Tử Tích kéo lại tay Hạ Minh Hiền đã đứng lên. “Đừng đi, đông người lắm”.

Hạ Minh Hiền nhìn Kiều Tử Tích, xoay ngược tay cầm lại tay y, sau đó ngồi xuống. “Sao thế? Không thoải mái?”

Kiều Tử Tích nhìn đám người lúc nhúc như đoàn kiến bên kia. “Đông người thế kia, có chen cũng không chen vào được, không bằng ở chỗ này đếm ngược cũng được”.

Hạ Minh Hiền nhún vai. “Tôi thì thế nào cũng được, cậu thích ở đây thì cứ ở đây đi. Mười hai giờ có pháo hoa, nói không chừng ngồi chỗ này lại có được tầm nhìn tốt nhất”.

Còn một phút nữa, màn hình lớn phía xa đã xuất hiện đồng hồ đếm ngược khổng lồ. Trên quảng trường ít nhất cũng phải có mấy vạn người, đều lớn tiếng hô theo từng nhịp chuyển động của đồng hồ. Bắt đầu từ 59 đếm ngược lại 1, cuối cùng cùng nhau hét lên: Chúc mừng năm mới!

Pháo hoa ngay lúc này được bắn lên, từ trên không trung ánh lên từng đốm lửa rực rỡ. Pháo hoa không ngừng bay lên bầu trời, nổ tung rồi dần dần lụi tàn.

Ánh lửa của pháo hoa tắt hẳn, trên mặt Hạ Minh Hiền cùng Kiều Tử Tích cũng hiện lên nhan sắc bất đồng. Hạ Minh Hiền vỗ ngực Kiều Tử Tích nói. “Tử Tích, nếu 2012 không phải là tận thế, sang năm chúng ta lại cùng nhau đếm ngược”.

Qua thời khắc đếm ngược, pháo hoa cũng xem xong, hiện tại lại gặp phải một vấn đề lớn là làm sao quay về trường học. Người đông, xe buýt không còn, xe taxi không đủ để chở khách.

Người mà đông quá thì tình hình giao thông cũng không ổn. Một tiếng va chạm lớn, có tai nạn xảy ra, nhất thời lại một đám người lao vào vây xem, qua không bao lâu cảnh sát giao thông liền tới.

Hạ Minh Hiền cùng Kiều Tử Tích vẫn ngồi tại chỗ, tính toán đợi dẹp xong hiện trường tai nạn rồi mới đi.

Điện thoại của Hạ Minh Hiền vang, là Duẩn Đông gọi tới, nhóm bọn họ đã cướp được taxi, đang trên đường quay về trường, gọi điện hỏi xem Hạ Minh Hiền thế nào. Hạ Minh Hiền nói tối nay sẽ về, sau đó cúp máy.

Hạ Minh Hiền nhìn đường cái phía xa vẫn còn đang tắc nghẽn, nghiêng đầu nhìn Kiều Tử Tích, nhích nhích vai lại gần. “Cậu nếu mệt thì tựa lên vai tôi ngủ một chút, lát nữa tôi gọi cậu”.

Kiều Tử Tích nhếch miệng, khẽ huých cánh tay vào ngực hắn. “Cậu xem lại mình đi, nhìn qua so với tôi còn buồn ngủ hơn”.

Hạ Minh Hiền ngoẹo đầu gác trên vai Kiều Tử Tích. “Vậy tôi tựa vai cậu ngủ một lát”.

Kiều Tử Tích bất động, tùy ý để Hạ Minh Hiền ôm thắt lưng, đầu tựa lên vai mình. “Tử Tích, lạnh không?”
“Không lạnh”.

Ngày đó, giao thông tắc nghẽn đến hai giờ sáng mới thông được. Hạ Minh Hiền cùng Kiều Tử Tích ba giờ sáng mới về đến trường, sau khi trở về liền ngủ luôn.

Qua tết dương lịch lại quay trở về với trường học, gió thổi so với ngày hôm qua còn mạnh hơn, lạnh đến thấu xương, sau đấy lại mưa một trận, thời tiết đã lạnh lại càng thêm lạnh.

Hoa tử kinh rơi xuống, đọng đầy trên nền xi măng ướt át như một tấm thảm màu hồng tím.

Mấy bạn học nhà ở xa đã bắt đầu bàn bạc mua xe cùng chuyển về về nhà, dưới tàng cây tử kinh vừa bị cơn mưa làm cho rụng hết hoa, tốp năm tốp ba cùng nhau đứng chuyện trò.

Nhạc Vi Lam nói. “Trường ban, nghe nói K thị có rất nhiều chỗ chơi, mình đang định qua lễ mừng năm mới sẽ tới chỗ các cậu chơi”.

Hạ Minh Hiền cười nói. “K thị xinh đẹp phồn hoa, đi rồi sẽ tuyệt đối không khiến cậu hối hận!”

“Chính là chỉ có một người, ở chỗ lạ mình sợ lạc đường”.

Chính là khi đó, Hạ Minh Hiền đã nói, nếu Nhạc Vi Lam tới thì có thể trực tiếp đi tìm hắn.

Thi xong, nghỉ tết. Về đến nhà, Hạ Minh Hiền lại chạy tới nhà Kiều Tử Tích. Có khi mang theo đĩa game mới cùng Kiều Tử Tích ngồi ôm máy tính, sau đó chìm đắm trong thế giới trò chơi. Có khi thì cưỡi xe đạp, phía sau là Kiều Tử Tích, một đường cưỡi tới ruộng hoa cải dầu ở ngoại ô. Hoa cải dầu lay động trong gió xuân nhẹ nhẹ, thỉnh thoảng vài cánh hoa bị thổi bay, bay đến bên bờ ruộng, đập vào mặt Kiều Tử Tích.

Kiều Tử Tích cũng bị Hạ Minh Hiền dụ dỗ tới nhà, Hạ mụ mụ giữ y lại ăn cơm. Bởi vì Hạ Minh Hiền và Kiều Tử Tích là bạn trung học, giờ lại là bạn đại học, Hạ Minh Hiền đến nhà Kiều Tử Tích ăn châu ăn chực, Hạ mụ mụ đều biết, ở trong lòng Hạ mụ mụ, Kiều Tử Tích chính là quý nhân của con trai nhà mình, cho nên Hạ mụ mụ vẫn luôn coi Kiều Tử Tích như người trong nhà, đối đãi rất nhiệt tình.

Qua năm mới, Nhạc Vi Lam thật sự kéo theo hành lý tới K thị, gọi điện thoại cho Hạ Minh Hiền, Hạ Minh Hiền tới bên xe đón cô, giúp cô tìm khách sạn.

Nhạc Vi Lam ở trên mạng tìm được mấy khu phong cảnh của K thị, tính toán đi hết một lượt, hành trình đi đều đã chuẩn bị tốt, ít nhất cũng phải ở lại bảy ngày.

Hạ Minh Hiền gọi điện cho Kiều Tử Tích, nhưng Kiều Tử Tích nói không đi, cuối cùng chỉ còn lại hai người Hạ Minh Hiền cùng Nhạc Vi Lam.

Hạ Minh Hiền đưa Nhạc Vi Lam tới các khu danh lam thắng cảnh, chính mình thì cầm máy ảnh, thỉnh thoảng quay quay chụp chụp mấy cái. Nhạc Vi Lam rất có tố chất người mẫu, bày ra đủ loại tư thế, đáng yêu có, quyến rũ có, trưởng thành có.

Hạ Minh Hiền đưa Nhạc Vi Lam tới phố ăn vặt, chạy ba con phố mua trà thảo mộc Hoàng Chấn Long cho Nhạc Vi Lam giải nhiệt, Hạ Minh Hiền dưới trời mưa giúp Nhạc Vi Lam che ô, cho nên dưới con mắt của người khác, bọn họ chính là một đôi tình nhân yêu nhau thắm thiết.

Không biết từ khi nào, Nhạc Vi Lam luôn luôn kêu Hạ Minh Hiền là ‘trưởng ban’ giờ đã chuyển thành Minh Hiền, Minh Hiền.

Hạ Minh Hiền về tới nhà, gọi điện thoại cho Kiều Tử Tích, nói. “Tử Tích, ngày mai cậu đi cùng đi, hai người ít quá, đông người mới vui”.

Đầu dây bên kia nói. “Không đi, hai người chơi vui vẻ”.

“Cậu ở nhà đăng nào cũng buồn, không bằng ra ngoài hít thở không khí mới mẻ, đối với thân thể cũng tốt mà”.

“Yên tâm, không khí ở trong vườn nhà tôi rất tốt”. Hạ Minh Hiền đã bỏ qua một chuyện, đây là khu vườn trong nhà Kiều Tử Tích đầy hoa thơm cỏ lạ, so với thế giới đầy bụi đất bên ngoài thì đúng là tốt hơn nhiều lắm.

Hạ Minh Hiền nói. “Qua vài ngày nữa tôi tới tìm cậu”.

“Ừ”.

Cúp máy, Kiều Tử Tích ngẩng người nhìn di động, không khỏi cười khổ. Hạ Minh Hiền tên kia không có khả năng không biết, một nữ sinh làm đến mức này, có là đồ ngốc thì cũng biết người ta có ý tứ gì, Hạ Minh Hiền hẳn lại còn giả vờ. Nếu Kiều Tử Tích thật sự đi, Nhạc Vi Lam không phải sẽ hận chết y, cái chuyện làm bóng đèn này, Kiều Tử Tích không bao giờ thích nổi.

Hạ mục mục thấy máy ảnh của Hạ Minh Hiền có ảnh chụp nữ sinh, liền truy hỏi con trai xem đó là ai, bộ dáng nhìn rất được.

Hạ Minh Hiền giải thích đó là bạn cùng khoa, coi như là bạn học, người ta tới đây du lịch, hẳn làm hướng dẫn viên.

Hạ mục mục nói mời người ta đến nhà ăn cơm, Hạ Minh Hiền không lay chuyển được, đành phải đưa Nhạc Vi Lam về nhà. Hạ mục mục rất thích cô gái thanh tú này, cố ý vô tình mà đem cô trở thành bạn gái của con trai mình. Còn hỏi rất nhiều chuyện trong nhà cô, cha mẹ Nhạc Vi Lam một người là bác sĩ một người là giáo viên cấp hai, trong nhà cũng chỉ có một đứa con là cô....

Lúc Hạ Minh Hiền đưa Nhạc Vi Lam về khách sạn có nói. “Mẹ mình gặp ai cũng hỏi chuyện này nọ, cậu đừng để trong lòng”.

Nhạc Vi Lam cúi đầu, nhìn bóng dáng trên mặt đất. “Mình cảm thấy bác gái rất tốt”.

Tết nguyên tiêu, Nhạc Vi Lam nói phải về nhà. Hạ Minh Hiền giúp cô xách đồ đến bến xe, Nhạc Vi Lam mua rất nhiều đặc sản, cho nên lúc này đồ đặc rất nhiều.

Nhạc Vi Lam nói lần này đi chơi rất vui, có thể sau này sẽ quay lại.

Nhạc Vi Lam còn nói, Minh Hiền, nghe nói gần trường chúng ta có một vườn đào, không biết qua khai giảng còn có thể đến xem không. Nếu lúc đó vẫn còn, vậy thì cùng đi đi.

Hạ Minh Hiền gật đầu đáp ứng.

Qua nguyên tiêu, cha mẹ Hạ Minh Hiền muốn đi du lịch, Hạ Minh Hiền nói mấy ngày vừa rồi chơi đến mệt cho nên không đi, sau đó liền tự nhiên mà đến nhà Kiều Tử Tích làm khách.

Ba Kiều Tử Tích thân là hiệu trưởng Kim đại đã về G thị, cho nên Hạ Minh Hiên có thể nghênh ngang ở trong nhà Kiều Tử Tích chạy tới chạy lui. Kiều nãi nãi làm đồ ăn vẫn ngon như vậy, trên bàn cơm, Hạ Minh Hiên vẫn tán gẫu cùng Kiều nãi nãi không hết chuyện.

Nhạc Vi Lam về nhà không được mấy ngày liền hướng Hạ Minh Hiên thổ lộ, không trực tiếp, mà chỉ nói. “Minh Hiên, mình cảm thấy cậu rất tốt”.

Hạ Minh Hiên nói. “Thật không, mình cũng cảm thấy bản thân mình rất tốt”.

“Minh Hiên, cậu thấy mình thế nào?”

“Tốt lắm, rất ưu tú”.

Sau đó, Nhạc Vi Lam nói, chúng ta bây giờ cũng không kết giao với ai, nếu có thể.... Kế tiếp không nói thêm gì nữa, mọi người trong lòng tự hiểu.

Lúc ngủ, Kiều Tử Tích nghiêng người, đưa lưng về phía Hạ Minh Hiên. Hạ Minh Hiên sát lại gần, ở phía sau hỏi. “Cậu nói xem tôi có nên đáp ứng không?”

Kiều Tử Tích trầm mặc thật lâu rồi mới nói. “Chuyện của cậu, tự cậu quyết định”.

Hạ Minh Hiên lại hỏi. “Cậu cảm thấy cô ấy được chứ?”

“Rất tốt”. Kiều Tử Tích nói. “Bộ dáng xinh đẹp, tích cách cũng tốt, nữ sinh như vậy hẳn là được rất nhiều nam sinh theo đuổi. Cô ấy thổ lộ với cậu trước là cậu được lời rồi”.

Hạ Minh Hiên he he cười. “Nói như cậu thì, tôi mà không đáp ứng thì chẳng phải quá có lỗi với chính mình rồi?”

Kiều Tử Tích không nói gì.

=====

“Tử Tích, nếu 2012 không phải là tận thế, sang năm chúng ta lại cùng nhau đếm ngược” => Đây là một trong những câu mà mình thích và nhớ nhất, cũng chả hiểu vì sao :v

40. Chương 40

(Ngày nữ sinh: 7 tháng 3 hàng năm là ngày lễ dành cho nữ sinh đại học, cao đẳng của Trung Quốc).

Qua không bao lâu, Hạ Minh Hiên đột nhiên hỏi. “Tử Tích, tôi nghe nói đoàn violon có nữ sinh có ý với cậu, bộ dáng cũng không tồi”.

Kiều Tử Tích vẫn không nói lời nào.

“Nghe nói giảng sinh vừa rồi còn tặng cậu khăn quàng cổ tự đan”. Hạ Minh Hiên thật cẩn thận nói xong, kỳ thật là muốn hỏi một vấn đề. “Cô ta có thổ lộ với cậu không?”

Hạ Minh Hiên tuyệt đối là thích xen vào việc của người khác, ngay cả việc có nữ sinh tặng khăn quàng cổ cho Kiều Tử Tích mà hẳn cũng rõ mồn một.

Kiều Tử Tích đáp. “Không có”.

“Vậy nếu cô ta thổ lộ với cậu, cậu có đồng ý không?”

“Xem tình huống”.

Hạ Minh Hiên không hỏi gì nữa.

Kỳ nghỉ kéo dài gần hai tháng đã trôi qua hơn phân nửa.

Lễ tình nhân, Hạ Minh Hiên kêu Kiều Tử Tích cùng đi leo núi, là núi J cao nhất K thị. Trên núi nở rất nhiều hoa đỗ quyên, Hạ Minh Hiên như trước cầm máy ảnh chụp đến chụp đi, Kiều Tử Tích thì chết cũng không chịu đứng giữa rừng hoa để cho Hạ Minh Hiên chụp.

Cũng là lễ tình nhân hôm ấy, Hạ Minh Hiên đáp ứng thử kết giao với Nhạc Vi Lam, nếu cảm thấy có thể thì sẽ xác lập quan hệ chính thức.

Hết kỳ nghỉ, Hạ Minh Hiên và Kiều Tử Tích cùng nhau quay về trường. Trên xe, điện thoại của Hạ Minh Hiên không ngừng reo, là Nhạc Vi Lam gọi đến.

Từ trong điện thoại truyền ra thanh âm dễ nghe. “Minh Hiên, mình còn nửa tiếng nữa sẽ tới, cậu sắp đến chưa?”

Hạ Minh Hiên nhìn đồng hồ. “Chắc khoảng hai mươi phút nữa”.

“Vậy cậu nhớ ở bến xe chờ mình, chúng ta cùng nhau về trường”.

“Ừ”.

Hạ Minh Hiên cúp máy, qua không bao lâu, tiếng chuông dành riêng cho Nhạc Vi Lam lại vang lên. Kiều Tử Tích vẫn quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, cái gì cũng chưa nói. Hạ Minh Hiên lấy điện thoại ra, bắt máy. “Minh Hiên, cậu tới chưa?”

“Vẫn chưa, sắp rồi”.

“Vậy, cậu nhớ chờ mình”.

“Mình biết rồi”.

Hạ Minh Hiên cất di động, nhìn nhìn Kiều Tử Tích bên cạnh, nâng tay vỗ vai y. “Tử Tích, cậu có chỗ nào không thoải mái à?”

“Không có”. Tầm mắt Kiều Tử Tích vẫn dõi theo phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Hạ Minh Hiên cắn môi. “Đợi lát nữa, chúng ta cùng Nhạc Vi Lam quay về trường đi”.

Kiều Tử Tích nói. “Không cần, tôi tự đi xe buýt”.

Xe vào bến, Kiều Tử Tích mang theo đồ đạc đến trạm xe buýt đón xe, Hạ Minh Hiên một bên tiếp điện thoại của Nhạc Vi Lam, một bên nhìn thân ảnh Kiều Tử Tích đi ngày càng xa.

Kiều Tử Tích lên xe buýt, chọn ghế gần cửa sổ ngồi xuống. Phía đường đối diện, Hạ Minh Hiên một tay kéo va li, lưng đeo ba lô còn đang đứng chờ Nhạc Vi Lam.

“Tử Tích, bên cạnh cậu không có ai chứ?”

Kiều Tử Tích quay đầu lại, thấy được một cô gái. “Không có, cậu ngồi đi”.

Cô gái này chính là nữ sinh mà Hạ Minh Hiên từng nói có ý với Kiều Tử Tích, cùng ở trong đoàn violon với y. Cô gái bộ dáng tương đối xinh đẹp, vẻ mặt thẹn thùng, sau khi ngồi xuống thì mặt cũng đỏ hết cả lên. Kiều Tử Tích vẫn nhìn ngoài cửa sổ, cô gái bên cạnh mở miệng hỏi. “Tử Tích, nghỉ tết cậu có đi đâu chơi không?”

Kiều Tử Tích lắc đầu. “Trên cơ bản đều ở nhà”.

Cô gái nói. “Mình cũng vậy”.

Dọc đường đi, cô gái cũng nói nhiều hơn, có lẽ là đã thích ứng với Kiều Tử Tích. Cô gái hỏi Kiều Tử Tích rất nhiều vấn đề, chính là cách bảo dưỡng đàn violon cùng mấy nơi chơi vui ở K thị. Cô gái nói mình cũng đã từng đến K thị, ở lại đó chơi vài ngày, cảm thấy K thị rất tốt.

Gần về đến trường, điện thoại của Kiều Tử Tích reo, là Hạ Minh Hiên gọi.

“Tử Tích, tới chưa?”

Kiều tử tích nhìn công trường phía trước. “Tới rồi”.

Điện thoại đầu kia nói. “Bọn tôi vừa mới lên xe, chắc mười phút nữa là tới”.

“Ừ”.

“Tử Tích, đợi lát nữa cùng đi ăn tối đi, tôi đến ký túc xá tìm cậu”.

Xe buýt ngừng lại, Kiều Tử Tích không trả lời đề nghị của Hạ Minh Hiên. “Tôi phải xuống xe”.

Sau đó cúp máy, xách đồ xuống xe. Cô gái bên cạnh mang theo rất nhiều đồ, đều là đồ ăn đặc sản mang về cho bạn cùng ký túc. Kiều Tử Tích giúp cô gái xách đồ đến dưới lầu ký túc xá, cô gái lấy ra một túi đồ ăn đã được đóng gói cẩn thận đưa cho y.

Kiều Tử Tích nói. “Không cần đâu, cứ để cho bạn ký túc của cậu đi”.

Cô gái đỏ mặt nói. “Kỳ thật, cái này là mình mang cho cậu”.

Kiều Tử Tích nhận lấy, cô gái mang theo một đồng đồ chạy lên cầu thang.

Bữa cơm tối hôm ấy, Kiều Tử Tích đi ăn cùng Hạ Minh Hiên, còn có thêm một Nhạc Vi Lam.

Ngày hôm sau không cần đi học, Hạ Minh Hiên gọi điện rủ Kiều Tử Tích cùng đi xem hoa đào, Kiều Tử Tích cự tuyệt. Không cần nghĩ cũng biết, bên cạnh Hạ Minh Hiên nhất định còn có Nhạc Vi Lam, đi cùng thì thế nào, nhiều nhất chính là làm bóng đèn.

Kiều Tử Tích cũng đi ngắm hoa đào, nhưng không phải đi cùng Hạ Minh Hiên, mà là cùng Hứa Kiềm Sở. Ở vườn hoa gặp được Hạ Minh Hiên, hắn đang cầm máy ảnh giúp Nhạc Vi Lam chụp ảnh.

Hạ Minh Hiên nhìn Kiều Tử Tích. “Không phải nói là không đến sao”.

“Tôi chưa nói là không đến, chỉ nói không đến cùng cậu”.

Đổi lấy là ánh mắt ai oán của Hạ Minh Hiên.

Hứa Kiềm Sở đem máy ảnh của mình cho Hạ Minh Hiên. “Minh Hiên, tôi với Tử Tích muốn chụp chung một kiểu bạn ký túc xá, cậu chụp hộ đi”.

Hạ Minh Hiên cầm lấy máy ảnh, nhìn hai người dưới tàng cây anh đào, móng vuốt của Hứa Kiềm Sở còn khoác lên vai Kiều Tử Tích, trên mặt còn cười đến chói mắt như vậy.

Hạ Minh Hiên ấn chụp cho bọn họ một cái, Nhạc Vi Lam đứng bên cạnh nhìn nhìn, nói. “Minh Hiên, cái này chụp hỏng rồi, Kiềm Sở được có một nửa người”.

Hạ Minh Hiên ở trong lòng xoắn xuýt một trận, chụp lại cái khác. Nhạc Vi Lam nói với Kiều Tử Tích. “Được rồi, chụp rất đẹp!”

Nhạc Vi Lam kéo tay Hạ Minh Hiên, nói muốn cùng chụp ảnh với hắn, nhờ Hứa Kiềm Sở chụp hộ.

Hạ Minh Hiên nói. “Tử Tích, cậu cũng tới đây đi, ba chúng ta chụp chung”.

Nhạc Vi Lam nhìn Hạ Minh Hiên, sau đó nhìn Kiều Tử Tích, không nói gì. Kiều Tử Tích nhất thời xấu hổ, Hứa Kiềm Sở cầm máy ảnh nói. “Minh Hiên, cậu với bạn gái chụp chung trước đã, đợi lát nữa rồi chụp với Tử Tích”.

Chụp ảnh xong, Kiều Tử Tích cùng Hứa Kiềm Sở muốn đi. Hạ Minh Hiên nói, nếu đã gặp thì không bằng đi cùng nhau luôn.

Kiều Tử Tích cố ý vô tình đảo mắt qua nữ sinh bên cạnh Hạ Minh Hiên. “Thôi đi, bọn tôi cũng không muốn làm bóng đèn”.

Hứa Kiềm Sở cũng cười cười, nói. “Đúng vậy, hai người cứ tiếp tục, bọn tôi đi trước”.

Nhạc Vi Lam cắn môi, trên mặt hơi phỉếm hồng. Hạ Minh Hiên đứng tại chỗ, nhìn Kiều Tử Tích cùng Hứa Kiềm Sở sóng vai đi về hướng khác.

Nhạc Vi Lam ở bên cạnh hỏi. “Minh Hiên, sao vậy?”

Hạ Minh Hiên lấy lại tinh thần, lắc lắc đầu. “Không có gì”.

Nhập học học kỳ hai, Hạ Minh Hiên có hai môn giống với Kiều Tử Tích, là < tư=“” tướng=“” mao=“” trạch=“” đông=“” và=“” nhữg=“” lý=“” luận=“” khoa=“” học=“” của=“” chủ=“” nghĩa=“” xã=“” hội=“” trung=“” quốc=“”> và < vi=“” phân=“” tích=“” phân=“”>. Một quyển sách vi phân tích phân học tới hai kỳ, cho nên chương trình học là nối tiếp của kỳ trước.

Lão sư dạy < tư=“” tướng=“” mao=“” trạch=“” đông=“”> của lớp Hạ Minh Hiên rõ ràng tốt hơn so với lớp Kiều Tử Tích, Hạ Minh Hiên vài lần kêu Kiều Tử Tích đến lớp hẳn nghe giảng, Kiều Tử Tích không chịu.

Kiều Tử Tích ăn cơm là đi cùng Hứa Kiếm Sở, ra ngoài chơi cũng là cùng Hứa Kiếm Sở, Kiều Tử Tích cùng Hứa Kiếm Sở học cùng lớp, cho nên các hoạt động của lớp cũng là cùng nhau tham gia.

Hạ Minh Hiên ăn cơm là đi cùng Nhạc Vi Lam, ra ngoài chơi cũng là cùng Nhạc Vi Lam, khi có hoạt động lớp, Nhạc Vi Lam chạy tới lớp của Hạ Minh Hiên, hai người ngồi ở hàng ghế sau cùng.

Hạ Minh Hiên mỗi ngày đều gọi điện cho Kiều Tử Tích, Tử Tích, đi ăn cơm đi, tôi đến chỗ cậu. Kiều Tử Tích nói, tôi ăn với Kiếm Sở rồi. Hạ Minh Hiên gọi điện nói với Kiều Tử Tích, Tử Tích, chủ nhật này ra ngoài đi chơi. Kiều Tử Tích nói, chủ nhật tôi không rảnh, đoàn violon có hoạt động....

Vào học không lâu là đến ngày lễ nữ sinh, mừng 7 tháng 3. Nam sinh các lớp từ sáng sớm đã giúp nữ sinh lớp mình mua bữa sáng, còn mua cả hoa tươi.

Hạ Minh Hiên mua một bó hoa hồng tặng cho Nhạc Vi Lam, Nhạc Vi Lam đặt ở vị trí dễ thấy nhất trong ký túc xá, nữ sinh cùng ký túc đều hỏi là ai tặng. Nhạc Vi Lam nói, là trưởng ban ban bọn họ. Toàn bộ nữ sinh chấn động, chính là phó ban ban quan hệ xã hội, là nam sinh tuần tú đã hát < anh=“” yêu=“” em=“”> vào đêm tiệc chào đón tân sinh viên.

Sau đó, tất cả mọi người đều biết phó ban ban quan hệ xã hội cùng với hoa khôi khoa tài chính – kinh tế truyền thông Nhạc Vi Lam đang hẹn hò. Kỳ thật, Nhạc Vi Lam cùng Hạ Minh Hiên ra ra vào vào đều có nhau, mọi người đã sớm nghĩ bọn họ là một cặp, nhưng Hạ Minh Hiên cùng Nhạc Vi Lam học cùng ngành, cùng một chỗ thảo luận chuyện học tập cũng là điều bình thường.

Trải qua sự kiện hoa hồng lễ nữ sinh vừa rồi, mọi người đã không còn nghi ngờ, rất chắc chắn rằng hai người chính là quan hệ người yêu.

Hạ Minh Hiên nói với Kiều Tử Tích. “Tôi với cô ấy chỉ là thử xem thể nào thôi, chờ thử xong, cảm thấy thích hợp thì nói sau”.

Kiều Tử Tích không trả lời hẳn. Hạ Minh Hiên lại nói. “Tử Tích, lâu rồi chúng ta không cùng nhau ăn cơm”.

Bất quá mới chỉ một tuần mà thôi.

Lúc ăn cơm, Hứa Kiếm Sở cũng tới.

Ba người bọn họ cùng một chỗ, Kiều Tử Tích trái một câu Kiếm Sở, phải một câu Kiếm Sở.

Hạ Minh Hiên nắm chặt tay, ánh mắt nhìn Hứa Kiếm Sở như nhìn một cây củ cải (tác giả: củ cải là món Hạ Minh Hiên ghét nhất).

Ngày đó, mới sáng sớm mà Hạ Minh Hiên đã đến ký túc xá Kiều Tử Tích, còn mang theo cả bữa sáng. Xuyên qua cửa sổ, thấy được trên giường Kiều Tử Tích nằm hai người, trên giường Hứa Kiếm Sở thì trống trơn sạch bách, cái gì cũng không có.

Hứa Kiếm Sở đứng lên mở cửa, dụi mắt hỏi. “Minh Hiên, hôm nay tới sớm vậy?”

Hạ Minh Hiên xúc động muốn bóp chết cậu ta, đi vào, Kiều Tử Tích đang ở trên giường mặc quần áo. Hứa Kiếm Sở lại leo lên giường Kiều Tử Tích, quần chắn, nói. “Vẫn còn sớm, tôi ngủ thêm lúc nữa”.

41. Chương 41

Hạ Minh Hiền mang theo bữa sáng đứng ở đó, trong lòng một trận quần đau nhức nhối, hấn nhìn Kiều Tử Tích mặc quần áo, leo qua người Hứa Kiếm Sở đang ngủ, sau đó xuống giường, ra ban công rửa mặt.

Chờ xong xuôi, Hạ Minh Hiền kéo tay Kiều Tử Tích ra ngoài, đến sân thể dục, Kiều Tử Tích tránh khỏi tay Hạ Minh Hiền.

“Cậu làm gì?”

Hạ Minh Hiền mang theo lửa giận nói. “Cậu với Hứa Kiếm Sở ngủ cùng nhau?”

“Ừ”.

Hạ Minh Hiền nhìn vẻ mặt gió yên biển lặng của Kiều Tử Tích. “Cậu...” Muốn nói rồi lại thôi.

Qua một lát, Kiều Tử Tích nói. “Cậu lôi tôi ra đây để đứng ngốc cùng cậu à?”

Hạ Minh Hiền bình ổn cảm xúc, đem túi đựng bữa sáng giơ ra trước mặt Kiều Tử Tích. “Mua đồ ăn sáng cho cậu”.

“Cho bạn gái cậu ấy, tôi tự đi ăn”.

Kiều Tử Tích xoay người định đi, Hạ Minh Hiền nắm tay y kéo lại. “Đây là cho cậu, cô ấy ăn rồi”.

Kiều Tử Tích nhìn cái túi to trên tay Hạ Minh Hiền, hỏi. “Là cái gì?”

Hạ Minh Hiền nâng cái túi cao lên một chút. “Miến, có cho thêm thịt nạc với trứng nữa. Bây giờ vẫn còn nóng, cậu ăn luôn đi, để lâu sẽ nguội mất”.

Kiều Tử Tích nhận cái túi trong tay hấn. “Ở đây không ăn được, về ký túc xá”.

Hạ Minh Hiền cũng đi theo Kiều Tử Tích về ký túc, ánh mắt như lưỡi dao nhìn chằm chằm Hứa Kiếm Sở đang ngủ ngon lành. Kiều Tử Tích ngồi trên ghế ăn bữa sáng, Hạ Minh Hiền an vị ở mép giường, vỗ vỗ mặt Hứa Kiếm Sở.

Hứa Kiếm Sở còn buồn ngủ, nhìn Hạ Minh Hiền. “Làm gì?”

Hạ Minh Hiền nghiêng răng nghiêng lợi. “Chính mình có giường không ngủ chạy đến giường Tử Tích làm gì?”

“Tôi thích”. Hứa Kiếm Sở lại rúc vào trong chăn, nói tiếp. “Tôi ngủ tiếp, đừng có phiền tôi”.

Hạ Minh Hiền nắm tay, hấn không thể đập cho tên kia một phát.

Hạ Minh Hiền thấy Kiều Tử Tích đã ăn xong, nói. “Tối nay tôi ngủ ở chỗ cậu”.

Kiều Tử Tích nhìn hấn một cái. “Chính mình có giường không ngủ chạy đến đây làm gì?” Một câu giống y như lời vừa rồi Hạ Minh Hiền nói với Hứa Kiếm Sở.

Hạ Minh Hiền nói. “Ga trải giường của tôi giặt rồi, hôm nay không khô được”.

Kiều Tử Tích nhìn mặt trời bên ngoài. “Yên tâm, hôm nay tuyệt đối sẽ khô”.

Hạ Minh Hiền liếc cái người vẫn nằm trên giường Kiều Tử Tích, nói. “Quần nó có khô hay không, dù sao hôm nay tôi sẽ ngủ ở đây”.

Kiều Tử Tích nói. “Tuỳ cậu, cậu tới thì tôi với Kiếm Sở ngủ chung giường”.

“Vì sao?”

“Chẳng vì sao cả”.

Hạ Minh Hiền trong lòng rất khó chịu, phi thường khó chịu!

Buổi tối, Hạ Minh Hiền ở lại, ngồi tựa vào đầu giường Kiều Tử Tích, ôm một quyển tạp chí đọc. Nhạc Vi Lam có gọi tới hai lần, một lần là muốn cùng hấn đi tản bộ, một lần là rủ hấn đi ăn khuya, cả hai lần Hạ Minh Hiền đều bảo có việc bận, từ chối.

Hứa Kiếm Sở nhìn đồng hồ trên tường, hảo tâm nhắc nhở. “Minh Hiên, muộn rồi đấy”.

Hạ Minh Hiên liếc Hứa Kiếm Sở một cái. “Mới mười một giờ, không muộn”.

Kiều Tử Tích ngồi ở bàn học dùng máy tính viết một phần luận văn, viết xong liền tắt máy, nhìn Hạ Minh Hiên đang tựa đầu vào đầu giường. “Về đi, tôi muốn ngủ”.

Hạ Minh Hiên giống như đứa trẻ, hai mắt lờ mờ nhìn Kiều Tử Tích. “Tử Tích, bằng không thì, cậu miễn cưỡng thu lưu tôi...”

Kiều Tử Tích lờ đi ánh mắt đáng thương của hắn, nói với Hứa Kiếm Sở. “Kiếm Sở, không bằng hôm nay tôi với cậu...”

Hạ Minh Hiên bật người xuống giường. “Chờ đã, tôi về ngủ, cậu ngủ giường của mình đi”.

Hạ Minh Hiên đi giày xong, chỉ ra cửa. “Tôi về”.

Kiều Tử Tích không nói lời nào, Hứa Kiếm Sở phát phát tay. “Không tiễn”.

Mấy ngày nay, ánh mắt Hạ Minh Hiên nhìn Hứa Kiếm Sở chưa có lúc nào thân thiện, lần này trước khi đi còn quay đầu nhìn thoáng qua Hứa Kiếm Sở như nhìn cây củ cải.

Hạ Minh Hiên đi rồi, Kiều Tử Tích rửa mặt xong trở về, xốc chăn leo lên giường, cầm lấy cuốn tạp chí Hạ Minh Hiên vừa mới xem, người nào đó vẽ hình chibi, hai tiểu hài tử béo ú nắm tay nhau.

Kiều Tử Tích nhếch miệng, chân mày cũng hiện ý cười. Hứa Kiếm Sở ở bên cạnh nói. “Tử Tích, cậu cười thật khủng bố”.

Kiều Tử Tích nhìn thoáng qua Hứa Kiếm Sở, đem tạp chí cất đi. “Giường của cậu khô chưa?”

Hứa Kiếm Sở sờ một chút, vẫn còn hơi ẩm ẩm. Ngày hôm qua làm đổ cốc nước lên giường, cho nên mới phải nằm chung với Kiều Tử Tích. Hứa Kiếm Sở cười cười. “Khô hay ướt thì cũng phải ngủ, bằng không ngày mai người nào đó tới đây, thấy tôi ngủ trên giường cậu lại đem tôi lột sạch da thì xong”.

Kiều Tử Tích khẽ cười, nhún vai. “Cậu ta chính là người như vậy, bá đạo tự kỷ, lúc nào cũng cho là mình đúng”.

Hứa Kiếm Sở trở mình, nghiêng người nhìn Kiều Tử Tích. “Cậu rất hiểu cậu ta nhỉ”.

Kiều Tử Tích buồn ngủ, đắp lại chăn. “Cũng bình thường”.

Kỳ thật Hứa Kiếm Sở đã sớm nhìn ra, nhất cử nhất động Hạ Minh Hiên đối với Kiều Tử Tích không giống như giữa huynh đệ nên có. Thời điểm Hứa Kiếm Sở cùng Kiều Tử Tích nhắc tới Hạ Minh Hiên, Kiều Tử Tích gió yên biển lặng, không có chút mất tự nhiên nào.

Hứa Kiếm Sở là dị tính luyến, cậu ta nói cậu ta không bài xích đồng tính.

Hứa Kiếm Sở nói. “Tôi đây làm tình địch đúng là quá oan uổng”.

Hạ Minh Hiên tham gia một cuộc thi giọng ca tiếng hát của trường, một đường thuận lợi tiến vào vòng chung kết. Trước ngày thi chung kết, Hạ Minh Hiên lại kéo Kiều Tử Tích vào nội thành mua quần áo biểu diễn.

Hạ Minh Hiên đưa Kiều Tử Tích đi uống café Starbucks, trong quán mở nhạc nhẹ, tầm mắt Kiều Tử Tích dừng bên ngoài cửa sổ, nhìn dòng xe lui tới trên đường.

Hạ Minh Hiên cùng Kiều Tử Tích đi xe buýt. Trên xe, Hạ Minh Hiên cầm vòng vịn, một tay thì giữ vai Kiều Tử Tích. Xe buýt phanh một cái, Kiều Tử Tích liền đụng phải ngực Hạ Minh Hiên.

Trở về trường, Hạ Minh Hiên lại bị gọi đi luyện tập.

Sân khấu của cuộc thi được dựng ở sân lớn của trường, MC mặc một bộ quần áo đồ trắng đơn giản, dùng thanh âm tuổi trẻ tràn trề sức sống tuyên bố chính thức mở màn đêm chung kết cuộc thi.

Kiều Tử Tích ở bên trong đám đông, Hứa Kiếm Sở cũng ở đó.

Hạ Minh Hiền là người thứ năm lên sân khấu, vừa xuất hiện đã nhận được một tràng thét chói tai của nữ sinh.

Hắn hát < không=“” muốn=“” để=“” em=“” một=“” mình=“”> của Mayday, phía sau còn có mấy người phụ họa.

Hạ Minh Hiền một thân tây trang hươu nhàn, bề ngoài hấp dẫn tất cả ánh mắt của nữ sinh. Hắn mở miệng, chậm rãi hát:

“Em nói xem! Biết rõ em không còn ở đây vậy mà anh lại cứ hỏi

Không khí lại chẳng thể cất tiếng trả lời thay em

Thói quen giống như vết thương bướng bỉnh mãi không liền sẹo

Mà mỗi khi nhớ đến, linh hồn lại như bị xé toạc ra từng mảnh

Những album ảnh, anh đều giúp em rửa thêm 1 cuốn

Áo len, anh cũng chuẩn bị dày hơn 1 chút cho em

Thế nhưng.... trong những lúc em cô đơn cần lắm hơi ấm và sự an ủi

Anh biết làm sao để dành cho em đây?

Anh không muốn để em một mình

Một mình cô đơn chìm nổi trong biển người

Anh không muốn mình em cô độc trải qua những giây phút mưa gió

Anh không muốn để em một mình

Chịu đựng sự tàn khốc của Thế Giới này

Anh càng không muốn nước mắt đau thương đeo bám em suốt cuộc đời

Sau khi em ra đi, tàn tích của tình yêu giống như một thành trì trống rỗng

Bỏ lại những chiếc tách, đôi găng tay và tiếng cười của em

Sau cùng em chỉ mang theo sự yếu đuối đơn thuần của mình

Và một người.... mà anh không thể nào từ bỏ được

Có lẽ trong tương lai rồi em sẽ tìm được một người hiểu em, yêu em, tốt với em hơn

Hành trình sau này.... nhất định em sẽ thật hạnh phúc”. (Dịch: Mộ Lam)

.....

Hạ Minh Hiền hát thật sự nhập tâm, lúc tầm mắt quét tới người Kiều Tử Tích, Hứa Kiếm Sở giật giạt cánh tay Kiều Tử Tích, Kiều Tử Tích cúi đầu.

Một ca khúc còn chưa hát xong đã có nữ sinh lên tặng hoa, là một bó hoa do người trong đoàn nghệ thuật cùng nhau tặng. Nữ sinh trong lớp Hạ Minh Hiền cũng chung nhau tặng, còn có mấy tên cùng ký túc xá cũng lên tặng hoa theo phong trào.

Hát xong, trên tay Hạ Minh Hiền có ba bó hoa, người cuối cùng bước lên là Nhạc Vi Lam. Nhạc Vi Lam tặng một con gấu nhỏ, MC liền giúp Hạ Minh Hiền cầm ba bó hoa kia đi.

Hạ Minh Hiền nhận lấy con gấu, trước mặt bao nhiêu người, Nhạc Vi Lam kiễng chân, ôm chặt lấy Hạ Minh Hiền.

Phía dưới ồn ào kêu lên.

Kiều Tử Tích và Hứa Kiếm Sở đã không còn thấy bóng dáng đâu.

Hạ Minh Hiền giành được quán quân, đây là chuyện đã đoán được từ trước.

Hạ Minh Hiền bị một đám người trong đoàn nghệ thuật lôi đi chúc mừng, đến một quán ăn nhỏ ăn cơm uống rượu. Hạ Minh Hiền gọi điện cho Kiều Tử Tích. “Tử Tích, cậu đến đây đi”.

Kiều Tử Tích nói. “Không đi”.

Một góc quán tràn ngập tiếng cười nói, một bàn bảy tám người nói chuyện to hơn cả tiếng TV trong quán. Bà chủ quán chịu không nổi ồn ào như vậy, tắt TV, vào gian trong, để lại một đám người trẻ tuổi với nhau.

Hạ Minh Hiền bị chuốc rất nhiều rượu, rất nhiều rất nhiều, hết rượu đến bia, một ly rồi lại một ly.

Hạ Minh Hiền uống đến đầu óc choáng váng, lúc tan cuộc, hắn nói hắn có thể tự đi, lung lay lảo đảo bảo những người khác đi trước. Một đám người kia cũng là uống say không biết trời đất, đều là túm năm tụ ba kẻ vai sát cánh trở về.

Hạ Minh Hiền lấy di động gọi cho Kiều Tử Tích, Kiều Tử Tích thật sự đi đón hắn. Hạ Minh Hiền ngây ngốc cười, giang hai tay chờ Kiều Tử Tích đến dìu hắn.

Kiều Tử Tích đem một cánh tay Hạ Minh Hiền khoác lên vai mình, đỡ hắn bước đi. Hạ Minh Hiền nói. “Tử Tích, hôm nay tôi giành được quán quân, cậu còn chưa chúc mừng tôi”.

Nói người này tự kỷ đúng là không phải tự kỷ bình thường.

“Sao lại uống nhiều như vậy”.

Hạ Minh Hiền không đáp, mở miệng hỏi. “Tử Tích, sao gần đây cậu lại không để ý tới tôi?”

Kiều Tử Tích nói. “Không có”.

Hạ Minh Hiền liền ôm lấy Kiều Tử Tích, cầm đặt trên vai y, nói. “Tử Tích, cậu đừng không để ý tới tôi”.

42. Chương 42

“Tử Tích, tôi thích cậu, tôi thích cậu, tôi thích cậu....”

“Minh Hiền, hôm nay tôi cùng cậu chỉ là một giấc mộng, ngày mai tỉnh lại, thì quên đi”.

Chương 42 – Hôn.

Kiều Tử Tích sững sốt, hai tay để trước ngực Hạ Minh Hiền, đem hắn đẩy hắn ra. “Tôi không có không để ý tới cậu”.

Hạ Minh Hiền bước lên từng bước, cả người bổ nhào về phía Kiều Tử Tích. Kiều Tử Tích không kịp lui về, bị hắn đụng phải như vậy, cả người ngã xuống, may mắn dưới lưng là thảm cỏ dày. Sau đó, Kiều Tử Tích cứ như vậy bị Hạ Minh Hiền đặt dưới thân.

Hạ Minh Hiền mang theo hơi thở vương mùi rượu mà dán môi lên môi Kiều Tử Tích. Không phải cái hôn thoáng qua, mà là nụ hôn mang theo sự xâm chiếm, vụng về cạy mở khoang miệng Kiều Tử Tích, đầu lưỡi đảo qua răng y, quần lấy lưỡi y.

Triền miên hôn xong, Hạ Minh Hiền nhìn Kiều Tử Tích dưới thân, hơi thở hỗn hển. Cách đó không xa, ánh đèn đường mờ nhạt hắt đến, chỉ có thể mơ hồ thấy được đôi mắt ướt nước của Kiều Tử Tích, cùng với cánh môi đã bị hôn đến đỏ hồng.

“Về sau, về sau, loại chuyện này vẫn là làm với bạn gái đi”. Kiều Tử Tích nghiêng đầu nói.

“Tử Tích, tôi thích cậu”.

“Cậu uống say rồi”.

Hạ Minh Hiền phủ người xuống ôm lấy Kiều Tử Tích. “Tôi biết, tôi biết hiện giờ mình không tỉnh táo, cậu để tôi say một lát, chỉ một lát thôi”.

Hạ Minh Hiền ở bên tai Kiều Tử Tích tiếp tục thấp giọng nói. “Tử Tích, tôi thích cậu, tôi thích cậu, tôi thích cậu....”

Kiều Tử Tích gắt gao nhắm hai mắt, đợi người kia đã nói không biết bao nhiêu lần câu ‘tôi thích cậu’, y chống vai hấn dậy, kéo ra một chút khoảng cách, nhìn gương mặt hấn đã đỏ bừng. “Minh Hiền, hôm nay tôi cùng cậu chỉ là một giấc mộng, ngày mai tỉnh lại, thì quên đi”.

Hạ Minh Hiền còn chưa nói gì, đôi môi Kiều Tử Tích đã áp tới. Không có sự chiếm đoạt bá đạo như Hạ Minh Hiền, chỉ có ôn nhu mềm mại. Hạ Minh Hiền ở trên, Kiều Tử Tích ở dưới, hai đôi môi chạm nhau, một lần hôn này rất dài, rất dài.

Kiều Tử Tích đem Hạ Minh Hiền đuổi về ký túc xá, lúc trở về Hứa Kiếm Sở còn chưa ngủ.

Hứa Kiếm Sở quan sát Kiều Tử Tích có vài phần hỗn độn. “Có chuyện gì không?”

Kiều Tử Tích mở tủ lấy quần áo đi thay. “Cậu ta uống rượu”.

“Rượu vào nói lời thật lòng rồi?” Hứa Kiếm Sở hỏi.

Kiều Tử Tích dừng động tác trong tay, vừa rồi Hạ Minh Hiền ôm y nói, Tử Tích, tôi thích cậu, tôi thích cậu....

“Tỉnh rượu rồi sẽ quên”.

Kiều Tử Tích cầm quần áo vào nhà tắm thay, sau đó trở về giường, trợn tròn mắt đến tận hừng đông.

Giữa trưa ngày hôm sau, Hạ Minh Hiền gọi điện tới, ngữ khí bình thản. “Tử Tích, đi ăn cơm đi”.

Kiều Tử Tích nói. “Tôi với Kiếm Sở ăn rồi”.

“À, vậy để lần sau”.

Tâm tình hai bên đều ổn định, ngữ khí nói chuyện cũng giống như bình thường, tựa như chuyện ngày hôm qua chỉ là một giấc mộng, tỉnh lại rồi cho dù có nhớ rõ thì cũng sẽ không biểu lộ ra ngoài. Từ đầu đến cuối đều chỉ là mộng....

Hạ Minh Hiền vẫn cùng Nhạc Vi Lam một chỗ. Nhạc Vi Lam thích < thám=“” tử=“” lòng=“” danh=“” conan=“”>, sưu tầm rất nhiều mô hình. Giữa tháng tư, tập phim < conan=“” -=“” tiền=“” đạo=“” thứ=“” 11=“”> được chiếu tại rạp, Nhạc Vi Lam nói muốn đi xem. Hạ Minh Hiền chạy tới rạp mua suất chiếu vào thứ bảy.

Hạ Minh Hiền như trước gọi điện thoại. “Tử Tích, đi xem phim không?”

Kiều Tử Tích nhếch môi. “Hạ Minh Hiền, không kéo tôi đi làm bóng đèn cậu sẽ chết à?”

Hạ Minh Hiền trầm mặc một lát, mở miệng. “Tôi mua bốn vé, suất chiếu khác nhau, chủ nhật này tôi với cậu cùng đi, chỉ có hai chúng ta thôi”.

“Quên đi, rạp chiếu phim cậu vẫn nên đi với bạn gái thì hơn”.

Hạ Minh Hiền nói. “Tôi đã nói với cậu rồi, cô ấy còn chưa phải là bạn gái của tôi, chúng tôi mới là thử xem sao, nếu thích hợp thì mới chính thức bên nhau”.

Kiều Tử Tích bên này nói. “Điện thoại hết pin rồi”.

Sau đó, Hạ Minh Hiền còn muốn nói gì nữa, cũng chỉ nghe được từng tiếng tút, tút.

Hứa Kiếm Sở nhìn Kiều Tử Tích rầu rĩ không vui, nói. “Vì sao nhìn hai cậu như thế này tôi cứ thấy sốt ruột nhỉ?”

Kiều Tử Tích liếc mắt nhìn Hứa Kiếm Sở một cái, cầm sách lên xem.

Hứa Kiếm Sở hỏi. “Tử Tích, nếu cậu ta không uống say mà thổ lộ với cậu, cậu sẽ chấp nhận sao?”

Kiều Tử Tích ngăn người nhìn quyển sách, đáp lại một câu. “Không biết”.

Hứa Kiềm Sở rút quyển sách trong tay y ra. “Có người nào đọc sách như cậu không, cầm ngược mà còn đọc đến mê mẩn như vậy”.

Hứa Kiềm Sở đem quyển sách khế lại thả vào giá sách, một tay chống ở lưng ghế Kiều Tử Tích. “Hai người các cậu một người hữu tình một người có ý, nhưng bởi vì một nguyên nhân rất phức tạp nào đấy mà tôi không hiểu cho nên không thể ở bên nhau, vậy cậu đã từng nghĩ tới, nguyên nhân rất phức tạp mà tôi không thể hiểu nổi là cái gì chưa?”

Là bởi vì ánh mắt người đời? Hay là bởi vì không dám thừa nhận mình thích một người cùng giới? Hay là bởi vì sợ hãi cha mẹ biết được thì sẽ không đồng ý?

“Tôi cũng không biết”. Kiều Tử Tích đáp.

Hà Minh Hiên cùng Nhạc Vĩ Lam đi xem phim, bên trong rạp chủ yếu là người trẻ tuổi. Conan đã kéo dài mười mấy năm, fans ở các nơi cũng không ít, phim vừa công chiếu cho nên rất khó kiếm được vé. Ngày đó, Hà Minh Hiên phải xếp hàng hai tiếng mới mua được hai vé.

Nhạc Vi Lam mua bồng vào trong rạp ăn, trên màn hình hình ảnh không ngừng thay đổi. Hạ Minh Hiên ngồi ở đó theo dõi từng hình ảnh, tâm trí lại không biết đang đặt ở nơi nào. Hạ Minh Hiên cũng từng yêu thích Conan, bất quá đó là khi còn học tiểu học với cấp hai, lớn thêm chút nữa thì chỉ biết đến truyện tranh võ thuật, cho nên bây giờ nhìn lại Conan cũng không có cảm giác mấy.

Một bộ phim xem xong, Ha Minh Hiền cùng Nhạc Vi Lam sánh vai ra khỏi rạp.

Nhạc Vi Lam nói. “Minh Hiền, phim xem xong rồi, vở kịch của chúng ta cũng nên kết thúc thôi”.

Hà Minh Hiền kinh ngạc nhìn cô. “Cái gì?”

Nhạc Vi Lam cắn môi cười cười. “Kỳ thật cùng cậu một chỗ hơn một tháng nay, mình đã biết được rất nhiều chuyện mà trước kia mình không biết”.

Nhạc Vi Lam dừng một chút, sau đó nói. “Ví dụ như, điện thoại của cậu cả ngày chỉ mở ra vì Kiều Tử Tích. Sau khi tan học, mọi thời gian của cậu, cậu chỉ muốn trải qua cùng Kiều Tử Tích. Trong lòng cậu cũng chỉ nghĩ đến Kiều Tử Tích”.

Ha Minh Hiền mở to hai mắt nhìn cô, không biết phải giải thích thế nào.

“Câu thích câu ấy”. Nhạc Vi Lam nói.

Ha Minh Hiền cúi đầu nhìn giày. “Thật xin lỗi”.

Nhạc Vi Lam vẫn cười, cười đến có chút không chân thật, nhưng lại là một cô gái kiên cường. “Kỳ thật không có gì phải xin lỗi cả. Là mình nói chúng ta có thể thử xem, cậu không có lý do để cự tuyệt nên mới đồng ý, mình biết”.

Nhạc Vi Lam nói. “Tử Tích cậu ấy rất tốt, tuy rằng hai người đều là nam sinh, nhưng mình cảm thấy, thế giới này đang thiếu là tình yêu chân thành chứ không phải tình yêu nam nữ, cho nên, là tình yêu đồng giới cũng không sao, chỉ cần thật lòng là được rồi”.

Hà Minh Hiền mở miêng. “Mình là thật tâm, thích câu ấy”.

Nhạc Vi Lam cười cười. “Nhìn ra được, cũng nhìn ra cậu ấy thật sự thích cậu. Kỳ thật có lẽ chính cậu cũng không biết, giữa hai người cách một tấm màn, một tấm màn rất mỏng, nhưng chưa từng có ai trong hai cậu đi phá vỡ nó, cho nên cậu và cậu ấy mới bị ngăn cách”.

Hà Minh Hiền ngẩng đầu nhìn Nhạc Vi Lam. “Cảm ơn”.

Nhạc Vi Lam vẫn duy trì ý cười, trước kia khi quyết định nói ra những lời này thì nhất định phải luôn cười, con gái mà cứ u buồn cũng không tốt. “Đừng cho là mình chỉ thích Conan, thật ra mình cũng thích < mới= ”” tình= ”” đầu= ”” đẹp= ”” nhất= ”” thể= ”” gian= ””>*, là một bộ manga không tồi, nam sinh có thể không quá thích, nhưng mà mình vẫn đề cử cậu xem qua”. (*Sekai Ichi Hatsukoi: bộ manga BL của Nhật Bản, hay :v)

Ha Minh Hiên nói. “Ừ, được”.

Nhạc Vi Lam nhìn di động. “Đợi lát nữa mình sẽ tự về, cậu đi trước đi”.

“Mình về cùng cậu”.

“Không cần đâu, mình muốn đi gặp bạn, cô ấy ở ngay gần đây”.

Hạ Minh Hiên gật đầu. “Ừ”.

Nhạc Vi Lam như nhớ tới điều gì. “Đúng rồi, gần đây rất nhiều người cho rằng chúng ta đang hẹn hò, nếu đột nhiên mình với cậu không ở cùng nhau nữa, bọn họ lại nghĩ mình bị đá thì làm sao bây giờ?”

Hạ Minh Hiên nói. “Mình sẽ nói là mình bị đá”.

Nhạc Vi Lam bật cười. “Cậu đúng là hào phóng, được rồi, dù sao về sau trừ bỏ Kiều Tử Tích, cậu hẳn là sẽ không còn người khác, lời đồn đối với cậu mà nói chắc cũng không có vấn đề gì, vậy thì hy sinh một chút đi”.

“Ừ”.

Hôm nay Hạ Minh Hiên nói rất ít, đều là Nhạc Vi Lam nói hẳn đáp lời. Nhạc Vi Lam lại nhìn di động. “Thật sự phải đi rồi, nếu không bạn mình chờ lâu lại cầu nhau”.

“Đi đi, chú ý an toàn”.

Nhạc Vi Lam rời đi, cách một quãng đường xa mới che miệng, nước mắt chảy xuống. Kỳ thật nữ sinh ở trước mặt nam sinh mình thích đều muốn tỏ ra kiên cường, nhưng chung quy vẫn là con gái, khóc lóc vẫn là chuyện không tránh được.

Hạ Minh Hiên lấy điện thoại ra, gọi cho Kiều Tử Tích. “Tử Tích, cậu đang ở đâu?”

“Bên ngoài”.

“Một mình cậu?”

“Với Kiếm Sở”.

“Cụ thể ở đâu, tôi qua đó”.

Kiều Tử Tích chần chờ một lát. “Sao vậy?”

“Nói cho tôi biết cậu đang ở đâu là được”.

Kiều Tử Tích nói, ở đường Mai Viên. Khoảng cách từ chỗ Hạ Minh Hiên đến đó không xa, Hạ Minh Hiên nói một câu: ở đó chờ tôi. Sau đó cúp điện thoại, chạy đi.

~Hãy nói là không chỉ mình tui cảm thấy chương này buồn đi :(Ôi tim ngọc :(

43. Chương 43

Hạ Minh Hiên chạy một đường không ngừng nghỉ, khoé môi hơi nhếch lên. Hôm nay thời tiết không tốt lắm, vài giọt mưa rơi vào trán hắn, mát mát lạnh lạnh.

Kiều Tử Tích đứng ngay dưới một bảng chỉ đường, bên cạnh là Hứa Kiếm Sở. Chờ Hạ Minh Hiên chạy tới, Hứa Kiếm Sở nói. “Tôi còn có việc, đi trước đây”.

Kiều Tử Tích nhìn Hạ Minh Hiên vừa chạy tới như bị ma đuổi, hỏi. “Sao thế?”

Kiều Tử Tích vừa nói xong một câu, Hạ Minh Hiên liền giang tay, đem Kiều Tử Tích ôm vào trong lòng. Con mưa nhỏ lúc này giờ càng lúc càng lớn, ào ào trút xuống con đường bụi bặm, người trên đường đều mở ô, có người cố ý dừng cước bộ mà nhìn lại đây.

Hạ Minh Hiên thở hổn hển bên tai Kiều Tử Tích. “Theo tôi đi”.

“Cậu rốt cuộc làm sao vậy?” Kiều Tử Tích đẩy Hạ Minh Hiên ra, hỏi.

Hạ Minh Hiên cầm lấy cổ tay Kiều Tử Tích. “Tôi nói, cậu theo tôi đi”.

Kiều Tử Tích nhìn Hạ Minh Hiên bị mưa xối ướt nhẹp. “Dựa vào cái gì mà tôi phải đi theo cậu?”

Hạ Minh Hiên bị mưa làm cho ướt hết cả đầu tóc, hai mắt lại nhìn thẳng Kiều Tử Tích. “Chỉ bằng cái này”.

Giây tiếp theo, Hạ Minh Hiên hai tay ôm mặt Kiều Tử Tích, môi lập tức hạ xuống. Hai tay Kiều Tử Tích giữ lấy tay Hạ Minh Hiên, lúc đầu là giây giữa thoát ra, về sau lại bị nụ hôn làm cho choáng váng đầu óc, không còn khí lực.

Mưa rơi trên đường, người xung quanh vây xem một vòng, những chiếc ô màu sắc rực rỡ, một mảnh nghị luận, có người kinh ngạc, có người chúc phúc, có cả người thốn thức....

Hạ Minh Hiên buông tha cho đôi môi Kiều Tử Tích, một lần nữa kéo tay y. “Theo tôi đi...”

Kiều Tử Tích cúi đầu, Hạ Minh Hiên dắt tay Kiều Tử Tích ra khỏi đám đông. Mọi người tự động tránh qua một bên, cho hai nam thanh niên cùng nhau nắm tay rời đi.

Trời dần tối đen, đèn đường cũng đã lên. Hạ Minh Hiên nắm tay Kiều Tử Tích đi trước mặt bao người, mưa rơi trên mặt hắn, cũng rơi xuống bàn tay đang nắm chặt của hai người.

Hạ Minh Hiên kéo Kiều Tử Tích vào một cửa hàng quần áo, tùy tiện chọn hai bộ, thanh toán rồi đi ra. Sau đó vào một nhà nghỉ, đăng ký, thanh toán rồi lên nhận phòng.

Hạ Minh Hiên vẫn nắm tay Kiều Tử Tích không buông, Kiều Tử Tích không giạt ra, cũng không mở miệng nói chuyện.

Mở cửa, Hạ Minh Hiên kéo Kiều Tử Tích vào, sau đó khép cửa, xoay người một cái, nắm tay cũng buông lỏng ra. Hai tay Hạ Minh Hiên vòng quanh thắt lưng Kiều Tử Tích, đem y gắt gao ôm vào trước ngực. Thân mình hai người đều ướt nước, nhiệt độ cơ thể cách một tầng quần áo mỏng truyền cho nhau.

Hạ Minh Hiên thở hổn hển, tim đập lớn kinh người, ngay cả Kiều Tử Tích cũng cảm nhận được.

“Tử Tích, tôi thích cậu”. Hắn nói. “Tử Tích, tôi thích cậu. Tử Tích, tôi thích cậu. Tử Tích, tôi thích cậu”.

Kiều Tử Tích nâng tay vòng sau lưng hắn, giữ chặt lấy áo hắn.

“Tử Tích, lần này tôi không uống rượu”. Hạ Minh Hiên buông người trước ngực ra, nâng tay giữ lấy cằm y, hôn xuống. Nụ hôn ôn nhu triền miên, đảo qua miệng, sau đó hướng về phía cổ. Hạ Minh Hiên một bên hôn y, một bên giúp y cởi cúc áo. Kiều Tử Tích bị hân hôn đến mềm nhũn cả người, hai chân khuỵu xuống lại được Hạ Minh Hiên ôm lấy.

Kiều Tử Tích hơi thở gấp. “Vừa mới dính mưa, đi tắm trước đã”.

Hạ Minh Hiên đồng ý, ngồi chờ Kiều Tử Tích đi tắm trước.

Kiều Tử Tích tắm xong, mặc vào bộ quần áo Hạ Minh Hiên mới mua, là đồ thể thao, cả bộ màu xám. Kiều Tử Tích một bên lau tóc một bên nhìn thoáng qua Hạ Minh Hiên đã cởi hết áo, chỉ còn lại cái quần.

Hạ Minh Hiên đi tới. “Tôi rất nhanh sẽ ra”.

Kiều Tử Tích trên mặt một mảnh đỏ ửng, nóng đến dọa người, lau khô tóc liền xốc chăn lên, đem chính mình bao kín. Trong phòng tắm tiếng nước chảy ào ào, trái tim y cũng đập bùm bùm. Kiều Tử Tích đem mình bọc kín từ đầu đến chân, ngay cả đầu cũng rúc vào trong chăn.

Đệm Simmons hơi lún xuống, Kiều Tử Tích cảm giác trên người mình có sức nặng, hơi vén chăn lộ đầu ra, liền thấy ngay cái mặt Hạ Minh Hiên. Sau đó, gương mặt kia ngày càng đến gần, hôn xuống môi y.

Hạ Minh Hiên cũng chui vào trong chăn, tên ngu ngốc kia, cái gì cũng không mặc, trần như nhộng! Kiều Tử Tích bị hân ôm vào trong ngực, cả người cứng ngắt.

Người nào đó ở bên tai nói. “Tử Tích, có một chuyện tôi đã muốn làm từ lâu rồi”.

Kiều Tử Tích không nói lời nào, Hạ Minh Hiên luồn một tay vào bên trong quần áo y sờ soạng, ghé vào bên tai y hỏi. “Cậu có biết là chuyện gì không?”

Kiều Tử Tích bị hấn sờ mó thì cũng có chút phản ứng, nhịn xuống hô hấp dồn dập, mắng một câu. “Hạ lưu”.

Người nào đó gian tà cười. “Cậu nói đúng rồi, tôi chính là muốn làm chút chuyện hạ lưu với cậu đấy”.

Quần áo trên người Kiêu Tử Tích được Hạ Minh Hiên nhanh nhẹn lột sạch, động tác lưu loát quen thuộc như đã tập luyện trong đầu mấy trăm lần. Hai thân thể trần trụi dán sát lấy nhau, Hạ Minh Hiên hôn cổ Kiêu Tử Tích, bàn tay chạy dọc theo cơ thể y, ái muội vuốt ve.

Hạ Minh Hiên ghim Kiêu Tử Tích trong vòng tay mình, hôn y xong, ghé vào tai y nói. “Tử Tích, qua hôm nay, tôi sẽ không còn là xử nam nữa, cậu phải chịu trách nhiệm với tôi”.

Kiều Tử Tích cắn một cái thật mạnh lên vai hấn. Hạ Minh Hiên hấn mà vẫn là xử nam. “Ai tin!”

Hạ Minh Hiên cắn vành tai Kiêu Tử Tích, tà mị nói. “Tôi nói thật, nụ hôn đầu cùng với lần đầu tiên của tôi đều là cho cậu”.

Người dưới thân hô hấp ngày càng nặng nề, bàn tay Hạ Minh Hiên vẫn không ngừng chuyển động, Kiêu Tử Tích chìm trong hỗn loạn, thân dưới nóng như lửa đốt. Đôi môi đỏ mọng trơn bóng, má ửng hồng, hai mắt ướt át ngập nước, hiện tại Kiêu Tử Tích muốn có bao nhiêu mê người liền có bấy nhiêu mê người.

Hạ Minh Hiên thở gấp, nói ở bên tai Kiêu Tử Tích. “Tử Tích, tôi nghĩ sau này tôi đã không thể rời khỏi cậu được nữa rồi”.

“Tử Tích, tôi muốn cùng cậu trải qua cả đời”.

Hai tay ôm lấy thắt lưng Hạ Minh Hiên, thời điểm Hạ Minh Hiên đi vào, Kiêu Tử Tích cắn răng cố nén cơn đau, gắng gượng tiếp nhận động tác của hấn. Hạ Minh Hiên một tay chống giường, một tay vuốt ve sau lưng Kiêu Tử Tích, giảm bớt đau đớn cho y. Kiêu Tử Tích nâng tay lau đi mồ hôi trên trán Hạ Minh Hiên, hai người đều là thở hổn hển.

“Tử Tích, đau không?” Người nào đó hỏi.

Kiều Tử Tích thấp giọng nói. “Nếu không cậu thử mà xem?”

Hạ Minh Hiên nói. “Chúng ta đổi vị trí”.

Kiều Tử Tích hữu khí vô lực nhìn Hạ Minh Hiên, sau đó nói. “Quên đi, cậu nhanh lên”.

Hạ Minh Hiên tà mị cười, cúi đầu nói bên tai y. “Tôi mà nhanh cậu lại chịu không nổi”.

Sau ấy, Hạ Minh Hiên lại đem Kiêu Tử Tích ôm vào trong ngực. “Tử Tích, cậu véo tôi một cái, để tôi biết đây không phải là mơ”.

Kiều Tử Tích không chút khách khí cắn vai hấn một cái. “Có cảm giác không?”

Hạ Minh Hiên cười cười. “Có”.

Hạ Minh Hiên ôm sát Kiêu Tử Tích. “Hôm vừa rồi tôi uống rượu, tôi mơ mình thổ lộ với cậu, cậu còn hôn tôi nữa”.

Kiều Tử Tích cấu một cái trên lưng Hạ Minh Hiên. “Đấy là thật!”

Hạ Minh Hiên ăn đau, xoa xoa chỗ vừa bị cấu, mở to hai mắt. “Là thật, sao cậu không nói với tôi, làm tôi cứ tưởng mình say rượu ngủ mơ”.

Hoá ra, một hồi say rượu thổ lộ kia lại thật sự bị cho là một cảnh trong mơ.

“Tử Tích”.

“Ừ”.

“Tử Tích”.

“Ừ, làm sao?”

“Tôi nếu đã là người của cậu rồi, cậu nhớ rõ nhất định phải lấy tôi về nhà đó”.

Kiều Tử Tích cắn môi muốn cười. “Ai muốn lấy cậu?”

“Vậy tôi lấy cậu”.

Kiều Tử Tích không nói lời nào, sau một lúc lâu mới mở miệng. “Hạ Minh Hiên, ở Trung Quốc luật hôn nhân chỉ giới hạn trong nam nữ thôi”.

Hạ Minh Hiên nói. “Chúng ta đây làm người đi đầu”.

Kỳ thật, Trung Quốc cũng có đồng tính luyến ái kết hôn, chỉ là không được công nhận là vợ chồng hợp pháp thôi. Trên TV đã từng đưa tin về một đám cưới đồng tính ở Thâm Quyển, người tới tham dự ít ỏi chẳng có mấy người, hỉ tiệc chuẩn bị hơn mười bàn cũng trống trơn, ngay cả người thân cận nhất cũng không xuất hiện. Đối mặt với cảnh tượng như vậy, hai nhân vật chính vẫn cười đến thập phần hạnh phúc.

Kiều Tử Tích nói, Hạ Minh Hiên, nếu có một ngày cậu phát hiện mình vẫn thích nữ sinh, vậy hãy nói cho tôi biết, tôi sẽ rời đi.

Hạ Minh Hiên ôm lấy Kiều Tử Tích. “Sao lại nói mấy lời này, tôi là loại người bội tình bạc nghĩa như vậy sao?”

“Cậu chưa từng một lòng một dạ”.

“Lúc trước không một lòng một dạ là vì trong lòng tôi, người tôi thích là cậu”.

Kiều Tử Tích nhắm mắt, chậm rãi nói. “Hạ Minh Hiên, chuyện sau này, ai trong chúng ta cũng không thể biết trước, có lẽ người rời đi trước sẽ là tôi”.

“Tử Tích, tôi biết tôi không thể đem lại cho cậu cảm giác an toàn, nhưng là tôi hy vọng cậu sẽ hiểu, người mà Hạ Minh Hiên tôi chấp nhận, cả đời này chỉ có một mình cậu. Tôi cũng không phải vừa sinh ra đã thích nam, tôi chỉ là thích Kiều Tử Tích, người khác thấy thế nào tôi không cần, chỉ cần cậu còn nguyện ý ở bên tôi ngày nào, tôi tuyệt đối sẽ không là người buông tay trước”.

Kiều Tử Tích không nói gì.

Đêm khuya, hai người im lặng ôm nhau, có lẽ là quá mệt mỏi, sau đấy cả hai đều ngủ mất.

Hôm sau tỉnh lại, Hạ Minh Hiên hỏi. “Còn đau không?”

Kiều Tử Tích mặt ửng đỏ. “Có một chút”.

Đối với việc này, Hạ Minh Hiên là kẻ đầu sỏ gây nên cũng rất áy náy. “Đợi lát nữa tôi ôm cậu về”.

“Không cần!”

“Vậy cậu có thể đi được không?”

“Ừ”.

Mặc quần áo xong, Hạ Minh Hiên nắm tay Kiều Tử Tích ra khỏi phòng.

Lúc mở cửa, Kiều Tử Tích buông tay Hạ Minh Hiên. Hạ Minh Hiên nhìn y, hỏi. “Sao vậy?”

Kiều Tử Tích nói. “Đừng quá gây chú ý thế, trên đời này không phải ai cũng thấy thuận mắt khi hai nam nhân cầm tay nhau đâu”.

Hạ Minh Hiên nói. “Bọn họ nhìn không vừa mắt thì kệ bọn họ, tôi không cần”.

“Cứ buông tay đi, bị người ta nhìn chung quy cũng không tốt”. Ngày hôm qua Hạ Minh Hiên nắm tay Kiều Tử Tích đi trên đường, người quay đầu lại nhìn dường như là một trăm phần trăm, thế giới này, vẫn là không thể tiếp nhận.

=====

; _____;

44. Chương 44

Hạ Minh Hiền buông tay ra, nhìn Kiều Tử Tích, một quyền đánh vào trên tường. “Mẹ nó, hai nữ nhân nắm tay thì không sao, hai nam nhân thì lại bị nhìn như quái vật! Đây là cái thể đạo gì, thật mẹ nó không công bằng!”

Kiều Tử Tích nói. “Đi thôi, không nắm tay cũng đâu có sao”.

Rời khỏi khách sạn, Hạ Minh Hiền chạy tới KFC mua hai phần bữa sáng, còn thuận tiện tới hiệu thuốc mua ít thuốc mỡ.

Kiều Tử Tích đứng chờ ở bến xe buýt, Hạ Minh Hiền đến nơi, xe buýt đã gần đi, Kiều Tử Tích kéo tay Hạ Minh Hiền qua. “Nhanh lên, xe sắp chạy rồi”.

Lên xe, Kiều Tử Tích buông tay Hạ Minh Hiền ra, tìm chỗ trống ở sau xe ngồi xuống. Hạ Minh Hiền đem bữa sáng vừa mua lấy ra, hương vị ngào ngạt tràn ngập cả khoang xe.

Kiều Tử Tích nói không ăn.

Hạ Minh Hiền đem một miếng gà rán đến bên miệng Kiều Tử Tích. “Cậu ăn chút đi, hôm qua cơm tối còn chưa ăn mà”.

Đúng vậy, chạng vạng ngày hôm qua Kiều Tử Tích đã bị Hạ Minh Hiền nắm tay kéo đi, sau đó, vẫn chưa ăn gì.

Kiều Tử Tích nhìn Hạ Minh Hiền, Hạ Minh Hiền lập tức lấy từ trong túi ra rất nhiều đồ ăn khác, hamburger, cánh gà, gà viên, khoai tây chiên, cuối cùng còn lấy ra một cái bánh đậu đỏ, đưa đến trước mặt Kiều Tử Tích. “Cậu ăn cái này đi”.

Kiều Tử Tích nhận lấy, Hạ Minh Hiền lại đưa tiếp một ly sữa đậu nành đến.

Hôm nay là cuối tuần, không cần đi học.

Trở lại trường, Hạ Minh Hiền trước tiên đưa Kiều Tử Tích về ký túc xá, mở cửa, Hứa Kiềm Sở vẫn còn đang ngủ.

Kiều Tử Tích ra hiệu cho Hạ Minh Hiền không được lên tiếng, cước bộ Hạ Minh Hiền cũng nhẹ đi vài phần.

Hứa Kiềm Sở chui trong ổ chăn truyền ra một câu. “Tôi dậy rồi, chính là không rời giường thôi”.

Hạ Minh Hiền cùng Kiều Tử Tích nhìn nhau cười.

Hứa Kiềm Sở nói. “Các cậu có thể không để ý tới tôi, tôi đã phi thường khắc sâu nhận thức, về sau ở ký túc này tôi chính là một cái bóng đèn vạn năm”.

Hạ Minh Hiền cười cười, nói. “Bóng đèn vạn năm, tôi có bữa sáng đây, cậu có ăn không?”

Hạ Minh Hiền mua nhiều lắm, Kiều Tử Tích chỉ ăn một ít, hẳn cũng không ăn bao nhiêu, cho nên còn thừa lại rất nhiều.

Hứa Kiềm Sở lập tức ngồi dậy, nhìn nhìn Hạ Minh Hiền. “Bữa sáng đâu?”

Hạ Minh Hiền để một túi KFC to trên bàn của Hứa Kiềm Sở. “Đặt trên bàn cậu, mau dậy ăn đi”.

Sau đó, Hạ Minh Hiền đem hộp thuốc mỡ đưa cho Kiều Tử Tích. “Cái này cậu dùng, bôi nhiều chút”.

Kiều Tử Tích mặt ửng đỏ.

Hứa Kiếm Sở bắn đến một ánh mắt thập phần ai oán. “Minh Hiên, tuy rằng tôi không bài xích, nhưng cậu có thể đứng ở trước mặt tôi mà làm những chuyện không nên làm được không?”

Hạ Minh Hiên trừng mắt nhìn Hứa Kiếm Sở. “Con mắt nào của cậu thấy tôi đang làm chuyện không nên làm?”

Hứa Kiếm Sở một bên mặc quần áo một bên liếc liếc cái thứ trong tay Hạ Minh Hiên. “Đừng tưởng là tôi không biết đồ trong tay cậu dùng để làm gì”.

Kiều Tử Tích trên mặt càng đỏ, nhận lấy thuốc trong tay Hạ Minh Hiên, nhét vào ngăn kéo, nhìn Hạ Minh Hiên nói. “Vừa rồi không phải hội học sinh gọi cậu sao, cậu đi trước đi”.

“Ừ, tối nay tôi tới, chúng ta đi ăn cơm”.

“Được rồi, mau đi đi”.

Hạ Minh Hiên đi rồi, Kiều Tử Tích lục tủ quần áo tìm đồ đi thay. Trên người vẫn đang mặc bộ quần áo hôm qua mặc mưa đã được hong khô, quần áo Hạ Minh Hiên mua mặc tạm không mang về.

Hứa Kiếm Sở đi dép lê, lết tới trước bàn, mở túi đồ ăn sáng ra nhìn nhìn. “Nhiều như vậy, Tử Tích, sao cậu không ăn đi”.

Kiều Tử Tích cầm quần áo vào phòng tắm, thay xong đi ra, Hứa Kiếm Sở đang rửa mặt nhìn thấy Kiều Tử Tích, ánh mắt thập phần quái dị.

Kiều Tử Tích mở nắp máy giặt, đem quần áo bẩn tống vào, sau đó lại nhìn Hứa Kiếm Sở. “Gì hả?”

Hứa Kiếm Sở phụt cười, cầm khăn xoa xoa mặt mấy cái, nói. “Tử Tích, cậu vẫn chưa soi gương đúng không?”

Vừa lúc ban công có cái gương toàn thân, Kiều Tử Tích lại gần nhìn nhìn, trong lòng lộ bộ mấy cái, trên cổ có mấy dấu hôn, hồng hồng, còn rất rõ ràng. Vừa rồi mặc áo sơ mi nên không nhìn thấy, hiện tại đổi thành áo thun cho nên lộ hết ra bên ngoài.

Kiều Tử Tích xấu hổ, Hứa Kiếm Sở thấy nhưng không thể trách. “Hôm qua cậu ta kéo cậu đi, tôi chỉ biết tới qua cậu sẽ không về. Bất quá mọi chuyện đã giải quyết rồi, tôi cũng mừng thay cậu”.

Kiều Tử Tích nói. “Cảm ơn”.

Kiều Tử Tích lại tìm áo đi thay, lúc đi ra, Hứa Kiếm Sở đang lang thôn hổ yết ăn bữa sáng.

Hứa Kiếm Sở miệng phồng to, nhìn Kiều Tử Tích nói. “Cậu nói với Hạ Minh Hiên một câu, đừng có làm trò quá lớn trước mặt tôi, tim gan tôi chịu không nổi”.

Kiều Tử Tích gõ đầu Hứa Kiếm Sở một cái. “Bạn học, ăn bữa sáng của cậu đi”.

Hứa Kiếm Sở xoa xoa đầu nói. “Tử Tích, tôi nói thật đấy”.

Kiều Tử Tích lấy một quyển sách từ trên giá xuống. “Cậu ấy biết đúng mực”.

Hứa Kiếm Sở gặm một cái cánh gà, sau đó lại nói. “Tử Tích, bài luận văn tài chính mấy hôm nữa phải nộp, tôi còn chưa viết, cho tôi mượn bài cậu xem chút”.

“Trong máy tính, đợi lát nữa cậu đem USB qua đây mà cop”.

Hứa Kiếm Sở nuốt xuống một miếng thịt gà, nói. “Tử Tích, cậu tốt như vậy, khiến cho tôi rất muốn thử cùng cậu làm đồng tính luyện ái”.

Kiều Tử Tích cầm sách đập đầu cậu ta một cái. “Ăn bữa sáng của cậu đi”.

Hứa Kiếm Sở cười cười, lại tiếp tục nói giỡn. “Tử Tích, nếu tên Hạ Minh Hiên kia đối với cậu không tốt, cậu cứ tìm đến tôi. Tuy tôi không phải đồng tính luyện ái, nhưng tôi nguyện ý vì cậu mà trở thành đồng tính”.

Sau đó, cửa mở, Hạ Minh Hiên đứng đó, ánh mắt hung ác như đóng đinh ghim trên người Hứa Kiếm Sở. Hứa Kiếm Sở hoảng sợ, vội vàng lùi lại mấy bước, há miệng cười cười. “Ha ha”.

Kiều Tử Tích nhìn Hạ Minh Hiên. “Sao nhanh vậy?”

“Qua thảo luận chút việc thôi, không phải chuyện lớn gì”. Sau đó ánh mắt lại quét tới trên người Hứa Kiếm Sở đang vui đầu ăn sáng.

“Tử Tích, nơi này không an toàn, tôi thấy cậu vẫn là nên xin đổi ký túc đi”.

Kiều Tử Tích nói. “Vừa rồi Kiếm Sở chỉ nói đùa thôi”.

Hứa Kiếm Sở cũng quay đầu lại nói. “Đúng đúng đúng, tôi nói giỡn thôi. Cậu cũng biết mà, tôi là thẳng nam”.

Hạ Minh Hiên không thèm để ý tới Hứa Kiếm Sở, thanh âm ôn nhu nói với Kiều Tử Tích. “Buổi sáng cậu ăn ít như vậy, đợi lát nữa chúng ta đi ăn trưa sớm một chút”.

“Ừ”.

Tháng năm hàng năm, Kiều Tử Tích vẫn nhớ rõ là sinh nhật Hạ Minh Hiên. Năm trước vì Hạ Minh Hiên mua một chiếc thắt lưng Play Boy, Hạ Minh Hiên vẫn đang dùng. Năm kia mua đồng hồ cho hắn, hắn cũng đang dùng.

Kiều Tử Tích mua mấy đồ đó cũng không phải là rẻ, nhưng lại cố tình nói trước mặt Hạ Minh Hiên rằng đó chỉ là món đồ năm sáu trăm đồng mua ngoài hàng vỉa hè. Rõ ràng thắt lưng Play Boy đã chuẩn bị từ lâu, cuối cùng lại biến thành tùy ý mà ném cho hắn.

Năm nay, Hạ Minh Hiên cũng không nhắc tới sinh nhật mình. Gần đây hội học sinh bề bộn nhiều việc, ngay cả giờ ăn cũng phải tới chạy lui làm việc.

Mùng một tháng năm được nghỉ ba ngày, có sinh viên lựa chọn về nhà, nhưng người ở lại trường thì vẫn chiếm phần lớn. Kiều Tử Tích cùng Hạ Minh Hiên đều không trở về.

Hạ Minh Hiên rốt cuộc cũng xong việc với hội học sinh, ngày mùng một tháng năm, mới sáng sớm mà hắn đã chạy tới ký túc xá của Kiều Tử Tích.

“Tử Tích, hôm nay ra ngoài chơi đi”.

Kiều Tử Tích cầm hộp đàn violon đang chuẩn bị ra ngoài. “Hôm nay nhiều việc, để lúc khác đi”.

Ý cười trên mặt Hạ Minh Hiên biến mất, nhìn hộp đàn trên tay Kiều Tử Tích. “Cậu lại đi dạy à?”

“Ừ”.

Hạ Minh Hiên đứng ở cửa, không biết phải làm gì. Hôm nay là sinh nhật hắn, vốn dĩ định cùng Kiều Tử Tích ra ngoài ngắm cảnh, sau đó tìm một nhà hàng lãng mạn ăn cơm, ăn cơm xong thì đi xem phim, xem xong phim thì đến bờ sông đi dạo ngắm cảnh đêm. Tối qua hắn đã lên hết kế hoạch, càng nghĩ càng phấn khích, còn mất ngủ luôn. Đến hôm nay thì, thất vọng rồi.

“Tử Tích, vậy buổi tối thì sao, tối chúng ta ra ngoài ăn cơm”. Hạ Minh Hiên nói.

Kiều Tử Tích nói, sắp tới có tiệc tối cho ngày thanh niên, đoàn nghệ thuật đều bề bộn nhiều việc, đặc biệt là đoàn violon phải lên biểu diễn, cho nên hôm nay y có rất nhiều việc, không có thời gian ra ngoài.

Mấy hôm trước Hạ Minh Hiên bận bịu cũng là vì chuẩn bị cho các hoạt động của ngày thanh niên, cho nên hắn có thể hiểu vì sao Kiều Tử Tích bận rộn như vậy.

Hạ Minh Hiên miễn cưỡng cười cười. “Vây, quên đi, cậu bận thì mau đi đi”.

Kiều Tử Tích mang theo đàn violon đến phòng nghệ thuật.

Hạ Minh Hiên trở về ký túc, mở máy tính, chuẩn bị đón sinh nhật với < thế=“” giới=“” ma=“” thú=“”>.

Duẩn Đông nói. “Minh Hiên, sáng sớm cậu đã ăn mặc chỉnh tề ra ngoài, tôi còn tưởng cậu có hẹn với người đẹp nào, sao đã về rồi?”

“Tôi ăn mặc chỉnh tề ra ngoài ăn sáng không được hả?”

“Được được được, có gì mà không được”.

Hạ Minh Hiền nhìn máy tính, nhất thời cảm thấy mất mát, trò chơi này từ bao giờ đã mất đi lực hấp dẫn rồi.

Vẫn là Kiều Tử Tích có lực hấp dẫn lớn hơn.

Hạ Minh Hiền ôm máy tính, uể oải đánh mấy con tiểu quái thú. Ký túc xá đã có hai người về nhà, một người có hẹn ra ngoài, chỉ còn Duẩn Đông với hắn ở lại. Duẩn Đông cũng ôm máy tính, bắt quá là đang nói chuyện phiếm, hiện tại nói chuyện trên QQ đã không còn quá phổ biến, thế mà không biết cậu ta đang cùng nữ sinh nào tán gẫu thực sự hằng say.

Duẩn Đông nói qua. “Tôi xem ảnh rồi, rất được, da trắng như trứng gà bóc, mắt to”.

Hạ Minh Hiền trêu chọc nói. “Đông Đông, đừng để bị lừa, hiện tại kỹ thuật photoshop cũng có thể biến Phượng Tỷ thành Lâm Thanh Hà đấy”.

Duẩn Đông không thèm nghe. “Có sao đâu, dù gì cũng là tán gẫu trên mạng, giải sầu tịch mịch, chẳng tổn thất gì”.

~~* Phượng Tỷ:

* Lâm Thanh Hà:

45. Chương 45

Hai nam sinh ở ký túc xá, ngay cả thời gian ăn trưa trôi qua cũng không biết. Điện thoại của Hạ Minh Hiền vang, nhìn trên màn hình chớp động mấy chữ ‘bà xã đại nhân’, Hạ Minh Hiền rất nhanh đã nghe máy. Từ ống nghe truyền đến thanh âm dễ nghe. “Ăn cơm chưa?”

Hạ Minh Hiền nhìn thoáng qua đồng hồ bên góc máy tính. “Vẫn chưa, còn cậu?”

“Tôi đang định đi, cậu có muốn qua đây không?”

“Ừ, cậu ở đâu, tôi lập tức qua”.

“Cạnh căng tin”.

Hạ Minh Hiền cúp điện thoại, tắt máy tính rồi nhanh chóng chạy đi.

Bên cạnh gốc cây tử kinh, nam sinh mặc sơ mi trắng quần âu đen đang đứng đó. Hạ Minh Hiền chạy đến trước mặt y, y hỏi. “Tầng một hay tầng hai?”

Đồ ăn ở tầng 1 mặn hơn, ở tầng hai nhạt hơn.

“Tầng hai đi”.

Lúc ăn cơm, Kiều Tử Tích ngắm nghía cảnh đẹp phía xa xa, sau đó mới quay đầu lại. “Buổi sáng trôi qua thế nào?”

Hạ Minh Hiền gấp một miếng súp lơ lên rồi lại thả xuống. “Ồ ký túc xá”.

“Chơi game?” Vẫn là Kiều Tử Tích hiểu rõ Hạ Minh Hiền nhất, đoán phát là trúng.

Hạ Minh Hiền nhìn Kiều Tử Tích, tỏ vẻ đáng thương. “Không chơi game cũng không có việc gì khác để làm”.

“Chỗ sách mượn lần trước xem xong rồi?” Mấy hôm trước Hạ Minh Hiền đi theo Kiều Tử Tích đến thư viện, kêu Kiều Tử Tích giới thiệu mấy quyển sách cho hắn xem. Kiều Tử Tích nói ra mấy cái tên, Hạ Minh Hiền liền đi mượn về đọc.

Hạ Minh Hiền uống một ngụm nước trái cây, cười tủm tỉm nói. “Xem qua một chút”.

Kiều Tử Tích nhìn hẩn, không nói gì.

Ăn xong, Kiều Tử Tích lại tiếp tục đi bận rộn. Hạ Minh Hiền đi dạo một vòng quanh trường, vẫn không có việc gì làm. Mấy ngày hôm trước vì chuyện của hội học sinh mà bận đến không có thời gian ăn cơm, hôm nay thì nhàn rồi không có việc gì làm.

Trở về ký túc xá, vừa ngủ được một giấc thì mấy nam sinh lớp khác gọi tới đi chơi bóng rổ. Hạ Minh Hiền thay đồ thể thao, chạy đến sân thể dục, rốt cuộc cũng tìm được việc để làm.

Trên đường đến sân thể dục, Hạ Minh Hiền gặp phải Nhạc Vi Lam. Từ lần nói chuyện cuối cùng ở rạp chiếu phim, hai người vẫn chưa gặp lại nhau.

Nhạc Vi Lam nhìn đồ thể thao của Hạ Minh Hiền, hỏi. “Cậu đi chơi bóng à?”

“Ừ”.

Nhạc Vi Lam cười cười. “Đúng rồi, hôm nay là sinh nhật cậu đúng không?”

Hạ Minh Hiền có chút kinh ngạc, hoá ra Nhạc Vi Lam vẫn nhớ rõ. “Ừ”.

“Vây chúc cậu sinh nhật vui vẻ”.

“Cảm ơn”. Hạ Minh Hiền vẫn cảm thấy hổ thẹn với Nhạc Vi Lam. Lần trước đáp ứng thử kết giao với cô, bất quá là vì muốn xem phản ứng của Kiều Tử Tích. Kiều Tử Tích nói Nhạc Vi Lam rất tốt, Nhạc Vi Lam chủ động kết giao với hẩn là hẩn quá được lời, Hạ Minh Hiền bỗng nhiên cảm thấy mất mát, sau đó thì đáp ứng. Sau này nghĩ lại vẫn cảm thấy mình có phần bỉ ổi.

Nhạc Vi Lam chỉ nói chúc mừng sinh nhật, sau đó hai người gật đầu rồi tự rời đi.

Trên sân bóng, thân ảnh nổi bật của Hạ Minh Hiền đương nhiên là hấp dẫn không ít ánh mắt của nữ sinh. Ở trong cảm nhận của nữ sinh năm nhất, Hạ Minh Hiền chính là bạch mã vương tử. Ngay cả Hạ Minh Hiền cũng không biết, hẩn chính là nam thần trong lòng các nữ sinh ở phân khu đại học này.

Ra một thân mồ hôi, quần áo ẩm ướt lại được gió thổi khô, Hạ Minh Hiền cùng mấy nam sinh khác ngồi ở trên sân, tay chống đất, ngửa đầu nhìn bầu trời chiều rắng đỏ.

Trở về ký túc xá, Hạ Minh Hiền tìm khăn mặt lau mồ hôi, cầm điện thoại xem Kiều Tử Tích có gọi tới hay không, không thấy có cuộc gọi nhớ, lại mở tin nhắn và hộp thư thoại kiểm tra, cũng không có gì.

Hạ Minh Hiền cắn răng ngồi trên ghế, trong lòng cực kỳ khó chịu. Kiều Tử Tích rõ ràng là, là, là, là bà xã của hẩn, sao sinh nhật hẩn y lại đi ở cùng người khác?! Còn có buổi tối, Hạ Minh Hiền đắn đo mãi, nghĩ thế nào cũng muốn nói với Kiều Tử Tích một câu: “Mấy chuyện khác có thể gác lại không, hôm nay là sinh nhật của ông xã cậu, cậu có thể ở bên tôi được không?”

Hạ Minh Hiền quyết tâm nhấn nút gọi đi, ở trong lòng lặp đi lặp lại mấy lời muốn nói. Kiều Tử Tích nghe máy, dừng khí của Hạ Minh Hiền cũng tiêu tan, kịch bản chuẩn bị trước chẳng thấy nói ra mà là hỏi. “Tử Tích, ăn cơm chưa?”

“Đang ăn”.

Hạ Minh Hiền cảm thấy như vừa bị dội một gáo nước lạnh.

Đầu bên kia nói. “Vừa rồi đến ký túc xá của cậu, Duẩn Đông nói cậu đi chơi bóng rồi, cho nên tôi không gọi cậu nữa”.

“Tử Tích, tôi...” Hạ Minh Hiền muốn nói lại thôi, tôi tôi cái gì, mãi cũng không nói nên lời.

Kiều Tử Tích hỏi. “Sao vậy?”

Hạ Minh Hiền mấp máy môi. “Tử Tích, tôi.... Người tôi đầy mồ hôi, đi tắm đã”.

“Ừ”.

Kiều Tử Tích cúp máy, Hạ Minh Hiền nhìn màn hình điện thoại hiển thị cuộc gọi kết thúc, chỉ hận không thể tự giết mình. Có mỗi một câu mà cũng không nói ra được, hiện tại Kiều Tử Tích là, là, là, là bà xã của hắn cơ mà! (Tuy rằng cách xưng hô bà xã này chỉ có Hạ Minh Hiền yên lặng suy nghĩ trong lòng thôi. Nếu ở trước mặt Kiều Tử Tích gọi y là bà xã, lớp da này của Hạ Minh Hiền phỏng chừng bị lột sạch luôn).

Hạ Minh Hiền tắm rửa xong đi ra, thấy trên bàn có một chiếc cặp ***g. Hạ Minh Hiền nhìn Duẩn Đông. “Cái cặp ***g này của cậu hả?”

Duẩn Đông nhìn máy tính. “Không phải, của cậu đó, vừa rồi Tử Tích mang tới”.

Sau đó Duẩn Đông lại cảm thấy kỳ lạ. “Ày? Không phải cậu nhờ Tử Tích mua hộ hả?”

Hạ Minh Hiền cầm khăn lau tóc, ngồi trên ghế nhìn cái cặp ***g, lại liếc liếc Duẩn Đông, khoé môi hơi nhếch lên.

Duẩn Đông nhìn ý cười trên mặt hắn, tốt bụng hỏi thăm. “Minh Hiền, cậu vẫn khoẻ đấy chứ?”

Hạ Minh Hiền trừng cậu ta một cái. “Yên tâm, đây rất tốt”.

Một cặp ***g cơm Hạ Minh Hiền liền cho là bữa tiệc sinh nhật, còn chạy xuống dưới lầu mua một lon Coke cho phù hợp không khí, nói đến nói đi bất quá là vì an ủi chính mình. Hôm nay bà xã đại nhân bề bộn nhiều việc, đành phải uỷ khuất chính mình tự mừng sinh nhật vậy.

Chậm rì rì ăn cơm xong, trời cũng đã tối. Tiểu tử Duẩn Đông kia đúng là không có nghĩa khí, vừa rồi tắm rửa thay đồ xong thì ra ngoài, nói là có tụ hội đồng hương.

Hạ Minh Hiền một thân một mình ở trong phòng, mở máy tính xem phim, tốc độ mạng hôm nay đúng là muốn giết người, cả một bộ phim xem một phút thì dừng mất hai phút.

Pin máy tính đã báo đỏ, Hạ Minh Hiền thoát mạng, tắt máy. Màn hình máy tính của hắn là ảnh chụp của hắn và Kiều Tử Tích, bởi vì tấm ảnh này mà Hạ Minh Hiền bị đám bạn cùng ký túc xá nhìn như nhìn quái vật suốt hai ngày.

Có một câu nói là, nam sinh đang yêu chỉ số thông minh đều bằng 0!

Di động kêu, không phải tiếng chuông dành riêng cho Kiều Tử Tích. Hạ Minh Hiền cầm điện thoại lên xem, là đội trưởng đoàn nghệ thuật gọi đến.

“Minh Hiền, giờ cậu tới đây một lát được không, về tiệc tối ngày thanh niên có chút việc cần cậu hỗ trợ”.

Hạ Minh Hiền đáp ứng, cúp điện thoại, đem dép lê đổi thành giày, rồi đến địa điểm mà đội trưởng đã nói.

Chỗ đội trưởng hẹn gặp là phòng 305 toà nhà 14, nhưng trong phòng tối om, Hạ Minh Hiền cảm thấy kỳ quái, không phải đến nhầm chỗ rồi chứ?

Ôm theo tâm tình hoài nghi, Hạ Minh Hiền đến gần phòng 305. Mới vừa tới cửa, một tiếng nổ vang lên, sau đó có dây dợ gì đó rơi xuống đầu, chạm đến cổ, cảm giác mát mát. Phòng học tối đen bỗng xuất hiện ánh sáng của nến, tiếng đàn violon vang lên, là giai điệu của bài Chúc mừng sinh nhật. Nhìn kỹ lại thì, mấy ngọn nến được cắm trên một chiếc bánh ngọt, bánh để ở trên bục giảng, xung quanh đứng vài người, ai nấy đều cười toe toét, vừa vỗ tay vừa hát theo bài Chúc mừng sinh nhật. Bên cạnh có ba người đang chơi violon, mà người đứng ở giữa kia chính là bà xã đại nhân mà Hạ Minh Hiền đang ngày đêm mong nhớ.

Hạ Minh Hiền choáng váng, ánh mắt dừng lại trên người Kiều Tử Tích, bài hát Chúc mừng sinh nhật đã hát xong, tiếng đàn violon lại đổi sang một ca khúc khác, pháo sáng được đốt lên, hoa giấy không ngừng phun tới người Hạ Minh Hiền, mọi người cùng nhau nói. “Chúc mừng sinh nhật!”

Đội trưởng đoàn nghệ thuật kéo Hạ Minh Hiền lên bục giảng, một cô gái nói. “Minh Hiền, đến ước nguyện rồi thôi nên đi!”

Hạ Minh Hiền cười cười, nhắm mắt ước nguyện, mở mắt ra đem toàn bộ nến thổi sạch. Có người bật đèn lớn, cả phòng học rộng lớn nháy mắt đã sáng rõ.

Có người lại gần bắt quái. “Nói nói, ước cái gì hả?”

Hạ Minh Hiên vô thức nhìn Kiều Tử Tích vẫn đang kéo đàn ở một bên, nói. “Nếu nói cho nhà cậu thì mất linh chứ còn gì nữa”.

Một nữ sinh đem dao cắt bánh ngọt tới. “Đến đến đến, cắt bánh ngọt!”

Hạ Minh Hiên nhận lấy dao, ở giữa chiếc bánh cắt xuống một đường. Đội trưởng nói với ba người đang chơi đàn. “Mau, lại đây ăn bánh ngọt!”

Kiều Tử Tích cùng hai người khác đi tới, Kiều Tử Tích đứng ngay bên cạnh Hạ Minh Hiên, mọi người bận rộn chia bánh. Hạ Minh Hiên không an phận khẽ động vào tay Kiều Tử Tích, ngón tay hơi xẹt qua lòng bàn tay của y. Động tác mờ ám này ai cũng không chú ý, Kiều Tử Tích rất tự nhiên giơ tay lên, nhận lấy bánh.

Lần kinh hỉ này là ý tưởng của đoàn nghệ thuật, bởi vì sinh nhật Hạ Minh Hiên vừa lúc được nghỉ, có nhiều thời gian để chuẩn bị, cho nên thành viên trong đoàn liền quyết định tổ chức một bữa tiệc ăn mừng. Kiều Tử Tích đã biết từ trước, bởi vì là kinh hỉ, cho nên y vẫn không nói lời nào.

Trừ bỏ bánh ngọt, còn có rất nhiều đồ ăn vặt, nước ngọt, bia. Phòng học hai mươi mấy người mà còn náo nhiệt hơn cả trăm người. Sinh nhật của thành viên đoàn nghệ thuật nên không khí buổi tiệc cũng mang theo hơi thở nghệ thuật, mở màn là Kiều Tử Tích đàn violon, kế tiếp còn có đàn ghi ta, hát, thổi sáo.

Vừa ăn uống vừa xem biểu diễn, nối tiếp là chơi trò chơi – nói thật hay mạo hiểm. Bởi vì vấn đề không gian, không thể ngồi thành vòng tròn lớn, cho nên chỉ có thể đổi thành bốc thăm. Phương thức bốc thăm là sẽ có một chiếc hộp ghi tên mọi người, đội trưởng sẽ rút ra một cái tên, sau đó sẽ từ một chiếc hộp khác rút ra tờ giấy đã được chuẩn bị sẵn, trên mỗi tờ giấy sẽ ghi điều mạo hiểm phải làm hoặc là vấn đề phải nói thật. Không thể bốc lại, cho nên cơ hội của mỗi người chỉ có một lần.

Tên của Hạ Minh Hiên cùng Kiều Tử Tích đều bị bốc phải. Câu hỏi của Hạ Minh Hiên là: Người mà bạn thích nhất là ai?

46. Chương 46

Hứa Kiếm Sở đi đến cửa phòng tắm, nhìn Kiều Tử Tích ở bên trong, nói. “Tử Tích, bây giờ có hộp lớp, cậu đi không?”

Kiều Tử Tích cầm quần áo treo lên móc, nhìn thoáng qua Hứa Kiếm Sở. “Có việc quan trọng gì không?”

“Cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là đến bầu cử sinh viên ưu tú để chọn vào đảng thôi, cả lớp đều phải bỏ phiếu”. Hứa Kiếm Sở nói xong lại thấy kỳ quái, hỏi tiếp. “Cậu không nhận được thông báo của bí thư à?”

Kiều Tử Tích treo xong quần áo, đi ra. “Tôi còn chưa ăn cơm, có thể sẽ không kịp”.

Hứa Kiếm Sở liếc mắt nhìn Hạ Minh Hiên đang ngồi bên kia, nói. “Nghe nói không đi sẽ bị trừ điểm hạnh kiểm đó”.

Kiều Tử Tích đi qua nâng Hạ Minh Hiên vào phòng tắm. Hạ Minh Hiên nói. “Tử Tích, bây giờ mới có sáu giờ, chắc là kịp đấy”.

“Đội lát nữa xem mấy giờ người ta đưa cơm đến, nếu kịp ăn xong thì đi”.

Kiều Tử Tích đỡ Hạ Minh Hiên vào phòng tắm xong còn dặn theo. “Lau qua người là được rồi, đừng để nước vào miệng vết thương”.

Hạ Minh Hiên đáp lại một câu rồi đóng cửa.

Kiều Tử Tích cầm điện thoại trên mặt bàn lên nhìn, có hai tin nhắn của bí thư lớp gửi tới, nội dung đều giống nhau, chính là nói cuộc họp bỏ phiếu lần này phi thường quan trọng.

Hứa Kiếm Sở ôm tay nhìn Kiều Tử Tích. “Cái đó... Cậu cũng thấy đấy, sẽ có người của đoàn trường tới điểm danh, nếu không đi sẽ bị trừ điểm hạnh kiểm”.

Kiều Tử Tích buông điện thoại, nói. “Cậu cũng không thể bắt tôi bỏ đói bụng mà đi dự họp được”.

Hứa Kiềm Sở che miệng khụ khụ hai cái. “Cũng không phải, chính là muốn nói, cậu.... cậu đừng quá nuông chiều cậu ta”. Ý tứ rất rõ ràng, bình thường Kiều Tử Tích không phải người sẽ dùng lý do chưa ăn cơm nên không thể đi họp lớp. Hôm nay cho dù y ăn cơm rồi thì cũng sẽ kiếm cớ không đi, bởi vì trong lòng y không muốn đi.

“Tôi không nuông chiều cậu ta”. Kiều Tử Tích khinh miêu đạm tả một câu.

Hứa Kiềm Sở nhún vai. “Cậu nói không thì là không”. Sau đó ngồi xuống ghế của mình đọc sách.

Sáu rưỡi cơm mới đưa tới, bình thường phải một tiếng mới tới, hôm nay chỉ mất có nửa giờ, đã nhanh hơn rất nhiều.

Hạ Minh Hiên ngồi ở bàn học của Kiều Tử Tích, trước mặt là bốn cái hộp lớn, hai hộp cơm, hai hộp thức ăn. Hạ Minh Hiên ngồi ghế, Kiều Tử Tích không còn chỗ, ăn cơm cũng không thể ngồi trên giường hay đứng ăn được.

Hạ Minh Hiên quay đầu nhìn Hứa Kiềm Sở đang ngồi đọc sách. “Kiềm Sở, cậu lên giường đọc sách đi, cho mượn cái ghế qua đây”.

Hứa Kiềm Sở liếc Hạ Minh Hiên một cái, sau đó đứng dậy, còn thuận tay đem ghế dịch đến bên cạnh Hạ Minh Hiên. Hạ Minh Hiên cười tủm tỉm nói. “Đa tạ”.

Kiều Tử Tích nhìn Hứa Kiềm Sở nói. “Cậu cứ ngồi đi, tôi không sao”.

Hứa Kiềm Sở nhìn nhìn đồng hồ. “Đừng để ý đến tôi, cậu mau ăn đi, bảy giờ còn tới kịp”.

Kiều Tử Tích ăn cơm xong liền cùng Hứa Kiềm Sở chạy đến lớp học, bỏ lại Hạ Minh Hiên một mình ở ký túc xá.

Cả lớp có ba mươi mấy sinh viên viết đơn xin gia nhập Đảng thay nhau lên diễn thuyết, có người nói nhiều, có người nói ít, nhưng là người nào cũng lên nói, cho nên mất rất nhiều thời gian.

Thời cấp ba, ai cũng thi nhau xin vào Đoàn, vào được rồi thì mới biết nhiệm vụ duy nhất chính là đóng tiền. Hiện tại tới đại học, mọi người lại muốn được vào Đảng, nguyên nhân chính là bởi vì nghe nói rất nhiều cơ quan doanh nghiệp nhà nước ưu tiên đảng viên.

Gương mặt trên bục giảng thay đổi rồi lại thay đổi, có người nói đến nhiệt huyết sôi trào, có người thì dè dặt cẩn thận, cũng có người nói câu nào thì câu đấy đều là loạn thất bát tao....

Kiều Tử Tích cùng Hứa Kiềm Sở ngồi ở hàng cuối cùng. Hứa Kiềm Sở cũng xin vào Đảng cho nên cũng sẽ lên diễn thuyết, Kiều Tử Tích thì không. Hứa Kiềm Sở hỏi y vì sao không vào Đảng, y chỉ nói không muốn miễn cưỡng chính mình.

Kiều Tử Tích vẫn luôn cúi đầu, trong ngăn bàn là di động đang phát sáng.

Người nào đó gửi tin nhắn đến, kèm theo các loại biểu tình thê lương, tỏ vẻ chính mình một mình trông phòng rất bi thương. Kiều Tử Tích hồi âm: chắc còn một tiếng nữa.

Hạ Minh Hiên nhún vai: một tiếng nữa á, bây giờ đã chín giờ rồi! Người lớp cậu toàn siêu nhân à!

Sinh viên trong lớp Kiều Tử Tích đều là những người có điểm thi đầu vào hạng cao, vô luận là thành tích hay ý thức kỷ luật đều vô cùng tốt.

Mười một giờ Kiều Tử Tích mới về đến ký túc xá, trước khi đi họp lớp Kiều Tử Tích đã đem máy tính của mình cho Hạ Minh Hiên chơi. Lúc trở về, hắn đang ngồi nghe nhạc.

Kiều Tử Tích cầm quần áo vào phòng tắm, còn lại Hạ Minh Hiên cùng Hứa Kiềm Sở mắt to trừng mắt nhỏ. Hạ Minh Hiên hỏi. “Sao hả? Được bao nhiêu phiếu?”

Hứa Kiềm Sở cời giấy leo lên giường. “Nhiều ít không thành vấn đề, quan trọng là có thể vào được lớp cảm tình Đảng”.

Hạ Minh Hiên nhếch miệng cười cười. “Chúc mừng chúc mừng!”

Hứa Kiếm Sở tựa vào đầu giường, một bên mở sách ra đọc, nhìn thoáng qua cái chân bị thương của Hạ Minh Hiên, nói. “Xem tình hình của cậu thế này, đêm nay chắc là được ở lại rồi, cùng vui cùng vui”.

Từ lần trước Hạ Minh Hiên cùng Kiều Tử Tích ở khách sạn, sau đêm hôm đó, hai người chưa từng ngủ chung giường lần nào. Lần này chân hắn bị thương thành như vậy, mà giường của hắn ở ký túc xá còn ở tầng trên, cho nên nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đợi lát nữa Kiều Tử Tích chắc chắn sẽ nói. “Đêm nay cậu ngủ lại đây đi”.

Hạ Minh Hiên ở trong lòng cười thầm, quả thật là hoạ phúc khó lường.

Kiều Tử Tích từ phòng tắm đi ra, mặc áo sơ mi màu xám cổ rộng cùng quần thể thao đồng màu. Phía dưới cổ có thể thấy rõ ràng hình dáng xương quai xanh cùng làn da trắng nõn trơn mềm, người nào đó vừa nhìn qua đã muốn nổi lên tà tâm.

Kiều Tử Tích nói với Hạ Minh Hiên. “Đêm nay cậu ngủ ở đây đi, tôi qua chỗ cậu”.

Hạ Minh Hiên trên mặt cứng đờ, Hứa Kiếm Sở ở bên kia nói. “Mình có giường không ngủ, đến ký túc xá người khác làm gì?”

Hạ Minh Hiên biết vì sao Kiều Tử Tích lại làm như vậy. trong phòng còn có Hứa Kiếm Sở, tuy rằng hai bọn họ ngủ chung cũng sẽ không làm ra chuyện gì, nhưng dù sao quan hệ của hai người cũng là người yêu. Hạ Minh Hiên lấy điện thoại ra. “Tôi gọi cho Duẩn Đông, bảo cậu ta mở cửa cho cậu”.

Kiều Tử Tích nói. “Ừ, cũng tốt”.

Hứa Kiếm Sở xuống giường, giữ lấy cánh tay Kiều Tử Tích. “Tử Tích, cậu đừng đi, nằm chung với Hạ Minh Hiên là được rồi, đến ký túc xá khác lại không quen, hơn nữa, cậu không biết là người ta sẽ bàn tán à?”

Hạ Minh Hiên dừng động tác trên tay, chờ quyết định của Kiều Tử Tích.

Hứa Kiếm Sở áp a áp úng một hồi rồi mới nói. “Cậu đừng quá để ý đến tôi, kỳ thật tôi không cảm thấy có gì xấu hổ hay sao hết, hai người các cậu như vậy, tôi cũng sớm quen rồi”.

Hứa Kiếm Sở trừng mắt nhìn Hạ Minh Hiên. “Còn sững sờ ở đó làm gì, qua đây giữ bà xã cậu ở lại đi”.

Kiều Tử Tích nhất thời hỗn loạn đầu óc, trong ngực có một loại cảm giác không thể nói thành lời.

Hạ Minh Hiên từ trên ghế đứng lên. “Tử Tích, đừng đi”.

Kiều Tử Tích nhìn ánh mắt khẩn cầu giống như đứa trẻ của hắn, gật gật đầu.

Hứa Kiếm Sở cười cười. “Tử Tích, nếu cậu không muốn ngủ cùng Hạ Minh Hiên thì cứ lên chung giường với tôi là được”.

Hạ Minh Hiên lập tức phóng qua ánh mắt sắc như dao. “Cậu thử xem?”

Hứa Kiếm Sở ha ha cười, xoay người trở về giường. “Tôi mệt rồi, các cậu cũng đi ngủ đi”.

Kiều Tử Tích cùng Hạ Minh Hiên nhìn nhau cười. Sau đó, Kiều Tử Tích tìm băng gạc băng lại đầu gối cho Hạ Minh Hiên, đỡ cho bị chấn động đến miệng vết thương.

Trước kia Hạ Minh Hiên luôn nằm ở bên ngoài, hôm nay lại ngủ ở bên trong. Tắt đèn, ký túc xá chỉ còn lại ánh đèn từ ngoài hành lang rọi vào. Hạ Minh Hiên ngủ thực ngoan, tay cũng an phận không đi sờ loạn. hai người đều nằm nghiêng mặt đối mặt, Hạ Minh Hiên nhích lại gần, khẽ hôn lên môi Kiều Tử Tích một cái, khẽ thấp thanh âm nói. “Ngủ ngon”.

Vết thương trên chân Hạ Minh Hiên một tuần sau mới khỏi.

Gần đến cuối học kỳ, hiện tại nơi nơi đều nói đến chuyện học kỳ sau sẽ được chuyển về cơ sở chính của trường, nghe nói sau khi thi xong sẽ bắt đầu thu dọn hành lý chuyển đi. Đến cơ sở chính, bạn ký túc xá có thể tự do lựa chọn.

Ba của Hứa Kiếm Sở là thư ký hành chính ở cơ sở chính, có thể sắp xếp cho hai người ở ký túc xá tốt nhất.

Ba của Kiều Tử Tích là hiệu trưởng, kỳ thật cũng có thể ở cùng ký túc với Hứa Kiếm Sở. Nhưng như vậy thì lại cách Hạ Minh Hiên rất xa. Bởi vì ký túc xá mà Hạ Minh Hiên sẽ ở là khu nhà mà trường học thuê bên ngoài. Mấy năm nay trường học không ngừng tăng số lượng sinh viên, số lượng phòng ở ký túc xá không đủ, cho nên đa số sinh viên năm hai chuyển đến cơ sở chính đều là ở khu nhà thuê bên ngoài.

Hạ Minh Hiên cùng Kiều Tử Tích lên thương lượng. “Nghe nói khu nhà bên kia cũng là hai người một phòng, hay là cậu qua đây ở với tôi đi”.

Kiều Tử Tích chần chừ. “Ừ”.

Người nào đó vui vẻ lấy điện thoại ra gọi. “Tôi đăng ký với phụ đạo viên, để ông ấy giữ lại cho mình một gian”.

Tháng sáu, nhiều mưa, nhiều gió, nóng bức.

Dựa theo lệ thường, tầm này hàng năm ở các lớp học sẽ lại có sinh viên đến tranh chỗ để tự học. Giữa tháng này còn có cuộc thi tứ cấp, cho nên người nào thuộc đẳng ôm chân phạt thì lại càng bận rộn.

Hạ Minh Hiên cầm quyển < luật=“” kinh=“” tế=“” > hơn bảy trăm trang đưa cho Kiều Tử Tích xem. “Lão sư luật kinh tế nói trong này toàn kiến thức trọng điểm! Phạm vi thi cũng nằm trong quyển này! Mẹ!”

Kiều Tử Tích cầm quyển sách kia lên xem, bên trong không có một dấu mực, nhìn Hạ Minh Hiên, nói. “Chưa từng đọc? Không ghi bài? Đi học cũng không nghe giảng?”

Hạ Minh Hiên cười cười. “Cũng gần như thế”.

Kiều Tử Tích đem sách trả lại cho Hạ Minh Hiên. “Cái này phải dựa vào chính mình nhớ, tôi không giúp cậu được”.

“Tôi biết, tôi là muốn hỏi, khi nào thì chúng ta đến phòng tự học?”

Ký túc xá thoải mái dễ chịu Kiều Tử Tích không ở, lại cứ phải cùng Hạ Minh Hiên đến phòng tự học.

Kiều Tử Tích nói. “Hôm nay bắt đầu”.

Người nào đó hí p mắt cười. “Tuân lệnh!”

47. Chương 47

Học kỳ này chương trình học của Hạ Minh Hiên nhiều hơn so với kỳ trước, tư tưởng Mao trạch Đông, luật kinh tế, kế toán cơ bản, kiến thức phải nhớ rất nhiều. Còn có vi phân tích phân, đại số tuyến tính, kinh tế vi mô, bài tập phải làm cũng không ít. May là tiếng anh với tin học còn nhẹ nhàng một chút.

Kiều Tử Tích nói. “Không nhất định phải có tôi thì cậu mới đi, cảm thấy quan trọng thì tự mình cậu đi cũng được”.

Người nào đó lại như đứa trẻ ủ rũ than thở, không có cậu tôi không có động lực mà nhúc nhích.

Đổi lại là ánh mắt vừa bất đắc dĩ vừa xem thường của Kiều Tử Tích.

Ở lớp học, Hạ Minh Hiên một bên đọc sách một bên ghi lại kiến thức trọng điểm. Kiều Tử Tích có khi làm đề tiếng anh cấp bốn, có khi đeo tai nghe để rèn kỹ năng nghe. Tiếng anh của Kiều Tử Tích vẫn luôn rất tốt, qua cấp bốn tuyệt đối không thành vấn đề. Nhưng nghe nói thi cấp bốn phải đạt đến một mức điểm nhất định thì mới được thi tiếp cấp sáu và thi nói, cho nên vẫn không thể chủ quan.

Cuối tuần, Hạ Minh Hiên đi cắt tóc. Mấy sợi tóc phất phơ trước trán được tỉa thành mái chéo, còn nhuộm màu sợi dây. Làn da vốn đã trắng nõn nay phối hợp với màu tóc này lại càng thêm trắng. Mấy lọn tóc rủ trước trán trước kia có vài phần trẻ con, bây giờ sửa một cái, lại nhuộm thêm màu, nhìn qua có phần ổn trọng của thanh niên vừa qua tuổi hai mươi, cũng càng thêm suất khí.

Ngày đó Hứa Kiếm Sở không ở ký túc xá, Hạ Minh Hiên kéo ghế của cậu ta lại ngồi sòng vai với Kiều Tử Tích. Kiều Tử Tích đang ôm máy tính gõ luận văn, người nào đó ở bên cạnh làm ồn. “Tử Tích, cậu xem cậu xem, kiểu tóc này có hợp với tôi không?”

Kiều Tử Tích mới đầu thấy hấn cắt tóc cũng sững sốt một chút, gương mặt vốn đã không ngại đủ đẹp, bây giờ còn.... Càng đẹp!

Người nào đó dán lại gần, hôn xuống sườn mặt Kiều Tử Tích một cái. Kiều Tử Tích nghiêng đầu nhìn hấn, gương mặt quá mức xinh đẹp của người nào đó ở ngay trước mắt, trái tim Kiều Tử Tích đập trập một nhịp, nhất thời không biết nói gì.

Hạ Minh Hiên hỏi. “Ông xã cậu đẹp trai không nào?”

Tự kỷ muốn chết!

Kiều Tử Tích nhú mày. “Biến mình thành như vậy là muốn đi dụ dỗ gái vị thành niên à?”

Hạ Minh Hiên đề thấp thanh âm, nói ở bên tai Kiều Tử Tích. “Là tới dụ dỗ cậu đó”.

Người nào đó lấy tay hất tóc một cái. “Có bị tôi mê hoặc không?”

Kiều Tử Tích tùy ý nói. “Có”.

“Thật sao?”

Kiều Tử Tích mím môi cười. “Sắp bị mùi thuốc nhuộm tóc của cậu làm cho hôn mê luôn rồi”.

Hạ Minh Hiên cứng mặt, hoá ra y nói mê hoặc là cái này. Qua thật lâu, Hạ Minh Hiên mới hỏi. “Tử Tích, có phải cậu không thích kiểu tóc này của tôi không?”

Kiều Tử Tích tiếp tục gõ máy tính. “Cậu thích là được rồi, tôi nói cũng vô dụng”.

Kiều Tử Tích không hy vọng Hạ Minh Hiên quá dễ nhìn như vậy, vốn bởi vì gương mặt này của hấn mà đi trên đường đã có không biết bao nhiêu nữ sinh quay đầu lại nhìn, sau đó thì bàn tán.

Kỳ thật, Kiều Tử Tích cùng Hạ Minh Hiên đều rất ưa nhìn. Kiều Tử Tích thanh tú, Hạ Minh Hiên đẹp trai, đi cùng nhau lại càng hấp dẫn nhiều ánh mắt, nữ sinh không ngừng bàn tán về Hạ Minh Hiên, sau đó cũng bàn luận sang cả Kiều Tử Tích.

Nghỉ hè hàng năm, các trường đại học đều có sinh viên tình nguyện đến các vùng nông thôn, vùng sâu vùng xa để hỗ trợ giáo dục, kiểm tra.

Kiều Tử Tích xin đến nông thôn dạy học, Hạ Minh Hiên cũng xin đi theo.

Kiều Tử Tích nhìn hấn nói. “Cậu đừng có hối hận đấy”.

“Có gì mà phải hối hận, không phải chỉ là đi dạy học thôi sao, tôi còn dạy hơi bị giỏi đấy”.

Hạ Minh Hiên chưa từng đến nông thôn, lớn bằng từng này ngay cả con trâu cũng chưa bao giờ thấy qua, nếu đến vùng nông thôn xa xôi thì không biết hấn sẽ sống thế nào....

Hạ Minh Hiên lên mạng tìm hiểu rất nhiều tư liệu, rất kiên nhẫn viết một lá đơn xin xuống nông thôn dạy học, viết xong liền đưa cho Kiều Tử Tích xem. Kiều Tử Tích đọc qua, sửa lại vài câu cho thích hợp rồi đem nộp cho phụ đạo viên.

Gần đến kỳ thi, các hoạt động xã đoàn cũng ít dần, khắp nơi đều là sinh viên vội vội vàng vàng ôn thi. Buổi tối hoặc ngày cuối tuần, Hạ Minh Hiên đều theo Kiều Tử Tích đến phòng tự học, hoặc là đến thư viện đọc sách, biểu hiện rất chăm chỉ học hành.

Tin tức về đề thi lại được dịp điên cuồng truyền đi. Rút kinh nghiệm từ năm trước, mọi người rút cuộc cũng biết, tin từ hội học sinh truyền ra mới là chuẩn nhất. Kỳ thi nghe tiếng anh với tin học kỳ trước tin tức truyền ra trúng tới tám mươi phần trăm.

Hạ Minh Hiền cũng ôm điện thoại hỏi xem có tin gì về luật kinh tế không, tin nhắn trả lời đều nói không có. Kiều Tử Tích ngồi bên cạnh nhìn Hạ Minh Hiền đang vui đầu gửi tin nhắn. “Lần này luật kinh tế là đề thi chung, không có khả năng sẽ lộ tin ra ngoài, cho dù có cũng là giả”.

Hạ Minh Hiền nhìn Kiều Tử Tích, cất điện thoại vào túi, ngoan ngoãn cầm quyển luật kinh tế dày như cục gạch mở ra đọc. “Tôi đây sẽ học bằng cách nhớ, nhớ được bao nhiêu thì được”.

Kiều Tử Tích cười cười. “Đọc được mấy trang rồi?”

Hạ Minh Hiền thành thật nói. “Hơn mười trang”.

Kiều Tử Tích không biết phải nói gì hơn, nhìn hẩn. “Cách kỳ thi còn có năm ngày, cậu lo mà đọc đi”.

Kiều Tử Tích ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng vẫn âm thầm đem nội dung trọng điểm đánh dấu vào trong sách Hạ Minh Hiền, còn đem vở vi phân tích phân của hẩn ra ghi từng bước giải đề rõ ràng, đến lúc đó Hạ Minh Hiền chỉ cần xem là được.

Về mấy môn khác, Kiều Tử Tích không học cùng ngành cho nên không thể giúp.

Mỗi tối học đến mười một giờ, Hạ Minh Hiền đưa Kiều Tử Tích về ký túc xá. Tới dưới lầu, Hạ Minh Hiền kéo Kiều Tử Tích đến góc tối dưới cầu thang. Thân mình dán thân mình, Kiều Tử Tích tựa lưng vào tường, người nào đó liếm vành tai người trong ngực, nói. “Tử Tích, mấy ngày nay người ta cố gắng học hành như vậy, cậu cũng nên thưởng một chút chứ”.

Kiều Tử Tích hung hăng nói. “Cậu cho là cậu cố gắng học thì tốt cho tôi à?”

Người nào đó da mặt dày nói. “Tôi cố gắng học chính vì là không muốn cậu lo lắng”.

Kiều Tử Tích véo lưng hẩn một cái. “Đừng có ảo tưởng, cậu học hay không chẳng liên quan gì đến tôi hết”.

Người nào đó ăn đau nhưng vẫn dán bên tai Kiều Tử Tích nói. “Nếu tôi thi trượt sẽ phải thi lại, thi lại không qua sẽ phải học lại, học lại vẫn không qua thì không thể tốt nghiệp, không tốt nghiệp được thì không có bằng tốt nghiệp, không có bằng tốt nghiệp không thể xin được việc, không có việc thì cậu sẽ phải nuôi tôi, cậu nói xem không phải cậu nên lo lắng à”.

Kiều Tử Tích nói. “Ai muốn nuôi cậu”.

“Cậu”. Người nào đó dán chóp mũi mình lên mũi Kiều Tử Tích, hô hấp dồn dập, trong giọng nói có vài phần làm nũng. “Tử Tích, cứ phải cấm dục nữa tôi sẽ phát điên mất”.

Kiều Tử Tích mặt đỏ lên, sau đó phải nhận lấy nụ hôn như vũ bão kéo đến của người nào đó. Hai tay Kiều Tử Tích đặt trên lưng Hạ Minh Hiền, nụ hôn sâu kéo dài thật dài, môi lưỡi giao triền, nồng tình mật ý.

Ban đêm mùa hè có phần yên lặng, có phần thanh lương...

Kỳ thi kéo dài mười ngày. Mười ngày sau, sinh viên rốt cuộc được giải thoát từ cuộc sống như ma quỷ dưới địa ngục, mấy đọc sách cũng trở thành người bình thường.

Thi xong, sinh viên sẽ đem giường đệm cùng đồ dùng sinh hoạt của mình thu dọn hết, đóng gói vào trong va li. Sau đó còn phải dán kín, đính kèm thêm phiếu chuyển đồ của nhà trường, trên phiếu ghi tên, số điện thoại, số phòng ký túc xá ở cơ sở chính.

Đóng gói hành lý và dán nhãn xong thì chuyển đến sảnh chính, đến lúc đó sẽ có xe tới vận chuyển.

Hạ Minh Hiền ở ký túc xá Kiều Tử Tích thu dọn đồ đạc, ngàn lần căn dặn Kiều Tử Tích phải ghi rõ địa chỉ ký túc xá là phòng 906 nhà C. Đó là phòng ký túc mà Hạ Minh Hiền cùng Kiều Tử Tích sẽ ở trong một năm tới, ở khu nhà thuê bên ngoài một năm là có thể chuyển vào ký túc trong trường, mỗi năm đều như vậy.

Kiều Tử Tích nhìn Hạ Minh Hiền đang giúp mình dán va li. “Đồ đạc của cậu thu dọn xong chưa?”

Hạ Minh Hiền đang cầm kéo cắt băng dính, tay ngừng lại, nhìn Kiều Tử Tích. “Vẫn chưa, đợi lát nữa đem đồ của cậu chuyển đến sảnh chính rồi về thu dọn cũng không muộn”.

Hứa Kiếm Sở ở một bên nhìn Hạ Minh Hiên, cười cười nói. “Nếu cậu đã rảnh như vậy, lát nữa cũng giúp tôi chuyển ít đồ đi”.

Hạ Minh Hiên nhìn cậu ta một cái. “Chuyện của mình thì tự mình làm đi”.

Kiều Tử Tích đem nhãn dán đưa cho Hạ Minh Hiên dán vào va li. “Cậu về dọn đồ đi, đợi lát nữa chuyển qua sảnh chính cùng đồ của tôi, đặt cùng một chỗ”.

Hạ Minh Hiên nói. “Vậy mấy đồ nặng cậu đừng chuyển, đợi tôi qua giúp cậu”.

Hứa Kiếm Sở rất cuộc không nhìn nổi. “Minh Hiên, cậu nghĩ Tử Tích không phải nam à, có cái va li cũng không đem đi được”.

Hạ Minh Hiên liếc Hứa Kiếm Sở một cái. “Tôi đau lòng Tử Tích nhà tôi đây không được à?”

Hứa Kiếm Sở kéo kéo da mặt, cậu vừa rồi đúng là không nên nói trước mặt Hạ Minh Hiên. “Được, có gì mà không được!”

48. Chương 48

Kiều Tử Tích không nói gì, một bên phụ giúp Hạ Minh Hiên một bên nói. “Mau về dọn đồ đi”.

Hạ Minh Hiên đồng ý, còn không quên dặn lại. “Cậu nhớ rõ, có đồ gì nặng thì đợi tôi tới rồi dọn, đừng tự mình chuyển đi”.

Hạ Minh Hiên đi rồi, Hứa Kiếm Sở cười cười, hỏi Kiều Tử Tích. “Cậu ta không phải đem cậu trở thành con gái đây chứ?”

Kiều Tử Tích đang cầm cái mắc áo, tiện tay gõ một cái lên đầu Hứa Kiếm Sở. “Dọn đồ của cậu đi”.

“Tử Tích, tôi nói thật đấy, cậu xem cậu ta như vậy, cứ như nghĩ cậu rất yếu đuối ấy”. Sau đó Hứa Kiếm Sở còn học theo ngữ khí Hạ Minh Hiên, nói. “Còn nói cái gì mà, Tử Tích, có đồ gì nặng thì đợi tôi tới dọn, đừng tự mình chuyển đi!”

Kiều Tử Tích bị Hứa Kiếm Sở đùa cho bật cười, Hứa Kiếm Sở nói. “Cậu nói xem, có người nào đối xử với bạn trai như cậu ta không”.

“Cậu có thể không để ý, cái này cũng coi như là một hình thức tự kỷ của cậu ta”.

Từ trung học, Hạ Minh Hiên đã cảm thấy mình mạnh mẽ hơn Kiều Tử Tích. Ở trong cảm nhận của hắn, Kiều Tử Tích hào hoa phong nhã yếu đuối, cho nên mỗi lần chuyển phòng học Hạ Minh Hiên đều giúp Kiều Tử Tích bê sách. Giống như lời Kiều Tử Tích nói, đây cũng là một hình thức tự kỷ của hắn, tự cho mình là thần hộ vệ của Kiều Tử Tích.

Hoạt động tình nguyện ở nông thôn bắt đầu luôn từ ngày hôm sau. Kiều Tử Tích cùng Hạ Minh Hiên phải ngủ lại một đêm ở nhà nghỉ mà trường học thuê. Thu dọn đồ xong, hai người liền ra ngoài mua đồ dùng cần thiết cho chuyến đi ngày mai.

Kiều Tử Tích mua đèn pin, thuốc xịt muỗi cùng ít đồ cần thiết khác, bởi vì lần này đi năm ngày, cả năm ngày đều phải cắm trại ngoài trời.

Hạ Minh Hiên mua giày leo núi, còn có cả túi du lịch, chuyến đi lần này hắn chỉ cho là đi du lịch.

Lần này xuống nông thôn có tất cả ba nhóm, mỗi nhóm mười người. Hạ Minh Hiên cùng Kiều Tử Tích ở nhóm hai, nhóm hai có bốn nam sáu nữ. Trong mười người thì có Kiều Tử Tích và hai người nữa thuộc hệ tài chính, quản lý công thương chỉ có một mình Hạ Minh Hiên, còn lại đều là sinh viên khoa khác.

Sáng hôm sau xuất, ba nhóm mặc đồng phục tình nguyện màu sắc khác nhau đứng trước cổng trường, sau đó lên xe xuất phát. Lần này Hạ Minh Hiền cùng Kiều Tử Tích đến một vùng nông thôn xa xôi thuộc Z thị, nghe nói đi xe mất hai tiếng.

Xuống xe rồi vẫn chưa tới, bởi vì là thôn núi xa xôi, không có phương tiện giao thông, sau khi xuống xe ở đường cái còn phải đi bộ đường núi hơn một tiếng nữa.

Mặt trời tháng bảy nóng như đổ lửa, một đường lên núi mà cảm giác như da thịt sắp bị thiêu cháy, cây cỏ bên sườn núi vì ánh mặt trời chiếu đốt mà tản ra mùi hương thảo mộc.

Mười thanh niên mặc đồng phục tình nguyện màu đỏ cùng đi trên đường núi, từ xa xa có thể đặc biệt nhìn thấy.

Hạ Minh Hiền nói. “May mà trước khi đi tôi có mua giày leo núi”.

Kiều Tử Tích nhìn cái ba lô to trên lưng hắn, đồ đạc đựng trại đều ở trong đó, còn có một ít đồ dùng học tập quyen tặng cho trẻ em nghèo cũng được hắn xách trên tay. Mà Kiều Tử Tích chỉ có hai cái balo nhỏ, là đồ dùng sinh hoạt cùng quần áo của y và Hạ Minh Hiền.

Kiều Tử Tích vươn tay nói. “Đưa túi trên tay cậu đây, tôi cầm cho”.

Hạ Minh Hiền nâng tay lau mồ hôi. “Được rồi, tôi xách được”.

Tới nơi rồi, quả thực là một sơn thôn nghèo khó, ruộng vườn rất nhiều, xa xa còn nghe thấy tiếng chó sủa. Nhà ở thì lầy bùn đất trát vào, cũng có nơi là nhà gỗ.

Nhóm trưởng của nhóm hai là hội phó hội học sinh, hoạt động của nhóm đều do cậu ta quyết định. từ lúc đầu bọn họ đã nói rõ mục đích khi đến đây, thôn trưởng khách khí bảo họ đến nhà thôn dân, miễn cưỡng ở tạm vài ngày. Nhưng bởi vì đã chuẩn bị xong đồ đựng trại, cho nên bọn họ từ chối.

Nơi hạ trại là một mảnh đất bằng phẳng, cách khu nhà tiểu học không xa lắm. Người trong thôn đưa tới một ít đồ ăn, rau củ thịt trái cây, nhóm trưởng đưa tiền bọn họ cũng không nhận.

Ở nông thôn, người dân rất niềm nở, cũng đối với khách rất tốt, trong nhà có gì dùng được đều mang đến. Dù sao người ta làm sinh viên cũng không dễ dàng, từ thành thị xa xôi chạy tới đây dạy học cho con cái bọn họ, còn tặng đồ dùng các thứ, nói thế nào thì cũng nên đối tốt với người ta.

Dựng xong trại, Hạ Minh Hiền cùng Kiều Tử Tích phụ trách đi nhặt củi, đơi lát nữa nhóm củi nấu cơm. Nghe thôn dân nói muốn kiếm củi phải vào trong rừng, Hạ Minh Hiền cùng Kiều Tử Tích liền đến một khu rừng nhỏ ở gần đó. Thôn dân nói cánh rừng đó có nhiều cây sủ dầu, trên mặt đất có cành khô rơi xuống, lấy chỗ đó về là nhóm lửa được.

Hạ Minh Hiền nắm tay Kiều Tử Tích. “Nơi này núi hoang rừng sâu, nhớ lạc mất thì khôn”.

Kiều Tử Tích liếc hắn một cái. “Buông ra, thế này làm sao kiếm củi được”.

Hạ Minh Hiền buông tay ra, nhìn bốn phía toàn là cỏ dại. “Chúng ta sẽ không bị lừa chứ, chỗ này làm sao có củi lửa được”.

Kiều Tử Tích đối với việc Hạ Minh Hiền hoàn toàn không có tí kiến thức nào về cuộc sống nông thôn thì tỏ vẻ xấu hổ. “Phải chú ý nhìn trên mặt đất, bình thường sẽ có cành cây khô, như thế này là được”.

“Tử Tích, cậu ở nông thôn rồi à?”

“Không có”. Nhưng Kiều Tử Tích hiểu được cái loại thương thức căn bản này!

Kiều Tử Tích nhặt củi, Hạ Minh Hiền ôm một đồng ở phía sau, nhặt xong trở về mới phát hiện đã có người đưa tới một bó củi lớn. Kìa mới gọi là củi lửa, cái đồng trên tay Hạ Minh Hiền cùng Kiều Tử Tích đều là cành khô gãy mà thôi.

Nhóm trưởng cười nói. “Nhặt cái này cũng được, đơi lát nữa dùng nhóm lửa”.

Thật ra, nhóm trưởng nhóm hai không phải vì là hội phó hội học sinh nên được làm nhóm trưởng, mà bởi vì cậu ta đến từ nông thôn, đối với cuộc sống nông thôn thì hiểu biết hơn nhiều so với mấy đứa trẻ sinh ra từ thành thị.

Sáu nữ sinh cùng nhóm rất chịu khó, rửa thức ăn rửa nồi thái rau nấu cơm đều làm hết. Nam sinh chỉ phụ trách nhóm củi và gánh nước.

Giải quyết xong bữa tối, nhóm trưởng nói mang mấy nam sinh đến suối tắm rửa, còn nhóm nữ sinh thì đến mấy hộ dân gần đấy xin tắm nhờ. Hoàng hôn, chân trời một mảnh đỏ rực, trên con đường nhỏ có người nông dân lưng đeo cuốc vừa từ ruộng trở về, có hai tiểu hài tử chân trần tay cầm nhánh cây chạy nhảy so kiếm, khói nhẹ từ nhà dân tỏa ra mang theo mùi thơm ngào ngạt của đồ ăn.

Nhóm trưởng mang theo mấy nam sinh đến một con suối gần đó, nước suối trong vắt chảy chậm chậm, bên dưới phủ kín đá cuội, giẫm lên còn có thể mát xa chân. Bốn nam sinh cởi đồ, chỉ mặc một chiếc quần đùi rồi nhảy xuống suối. Đã quen tắm nước ấm, giờ tắm nước lạnh thế này thật đúng là không quen tí nào.

Tắm rửa xong, mười thanh niên nam nữ ngồi quanh đồng lửa, nhất trí đề cử Hạ Minh Hiên lên hát. Hạ Minh Hiên không từ chối, lên hát liền mấy bài, sau đó thì cùng nhau kể chuyện ma, kể chuyện cười.

Mười một giờ, mọi người đều tự trở về lều. Hai người một lều, Hạ Minh Hiên đương nhiên là ở cùng Kiều Tử Tích.

Hạ Minh Hiên mở đèn pin, nhìn chân Hạ Minh Hiên đã nổi lên bọt nước, cả ngày nay hần chưa nói gì cả. Kiều Tử Tích nói. “Bình thường chơi bóng rổ mấy tiếng liền cũng không vấn đề gì, sao hôm nay đi núi có một lát đã sưng chân lên rồi?”

Hạ Minh Hiên ha ha cười. “Tôi cũng không biết”.

“Có đau không?”

“Không có cảm giác gì”. Hạ Minh Hiên nhìn Kiều Tử Tích, gọi một tiếng. “Tử Tích”.

“Chuyện gì?” Kiều Tử Tích ngẩng đầu, thấy được gương mặt trắng nõn non nớt như tiểu hài tử của người nào đó. Nhìn nhau vài giây, Hạ Minh Hiên lại gần, Kiều Tử Tích ý thức được hần muốn làm gì, hai tay đẩy hần ra.

Hạ Minh Hiên bị y đột nhiên đẩy ra thì bị dọa sợ, nhìn y không biết nói gì.

Kiều Tử Tích đem đèn pin tắt đi, thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lúc này đèn pin còn đang mở, trạng thái của bọn họ chẳng khác gì phim điện ảnh được chiếu rõ ràng trên mặt lều trại, nếu bị người khác nhìn thấy thì lớn chuyện.

Không gian bên trong tối đen, một chút ánh sáng cũng không có. Hạ Minh Hiên cười phụt ra một tiếng, sau đó nhỏ giọng nói. “Tử Tích, vừa rồi cậu dọa chết tôi”.

Kiều Tử Tích chỉ hận rèn sắt không thành thép. “Ai bảo cậu không nhìn tình huống”.

Hạ Minh Hiên từ trong bóng đêm tìm được Kiều Tử Tích, sau đó dán lại gần, trán chạm trán, tà mị cười. “Vậy bây giờ đã được chưa?”

Kiều Tử Tích không nói gì.

Người nào đó đẩy y xuống mặt đất, cởi ra từng kiện quần áo trên người y, sau đó cũng cởi đồ của mình. Đêm thôn quê rất tối, chỉ cần tắt đèn pin là cái gì cũng không thấy, chỉ có lúc da thịt hai người kề cận mới biết được đối phương đang ở chỗ nào.

Hạ Minh Hiên hôn Kiều Tử Tích, từng nụ hôn tình tế rải rác từ môi xuống đến bụng, còn muốn xuống dưới nữa thì bị Kiều Tử Tích giữ lại. Hai tay Kiều Tử Tích đặt trên vai Hạ Minh Hiên, hơi thở gấp gấp, nhỏ giọng nói. “Được rồi”.

Hạ Minh Hiên nghe lời y không tiếp tục hôn xuống, lại hôn lên đến môi y, một tay vuốt ve nơi thắt lưng y. Hai thân thể nóng như lửa tiếp xúc với nhau, làm tốt tiền diễn, Hạ Minh Hiên khẽ bên tai Kiều Tử Tích nói. “Cậu chịu đựng một chút”.

Kiều Tử Tích biết tiếp theo hần muốn làm gì. “Ừ”.

Hạ Minh Hiên vừa đi vào, Kiều Tử Tích cắn chặt khớp hàm, tuy rằng so với lần đầu tiên thì tốt hơn, nhưng là vẫn có chút đau. Trên người Kiều Tử Tích ra một tầng mồ hôi, Hạ Minh Hiên nâng tay lau giúp y. (H viết thành như vậy, không cần đánh ta).

Ban đêm ở nông thôn thật yên tĩnh, không có sự ồn ào của thành thị. Kiều Tử Tích bị người nào đó gây sức ép thật lâu, toàn thân vô lực, xụi lơ nằm trong lòng Hạ Minh Hiên.

Cơn buồn ngủ vừa kéo tới, Hạ Minh Hiên lại đột nhiên nhích tới nhích lui. Kiều Tử Tích nâng mí mắt, hỏi. “Sao vậy?”

Hạ Minh Hiên xoa nắn thắt lưng Kiều Tử Tích. “Không có gì, cậu ngủ đi”.

Vốn dĩ hôm nay đã vất vả cả ngày, buổi tối còn bị Hạ Minh Hiên lấn qua lấn lại, không mệt mới là lạ. Nhưng là Kiều Tử Tích vừa nhắm mắt, lại nghe tiếng Hạ Minh Hiên sột soạt gãi ngứa. Kiều Tử Tích tuy đang buồn ngủ cũng vươn tay xoa xoa giúp hần. “Nếu có muỗi thì trong balo ngăn to có thuốc xịt muỗi với thuốc bôi ngứa, cậu bôi một chút sẽ đỡ”.

49. Chương 49

Hạ Minh Hiên nghe theo lời Kiều Tử Tích, sờ soạng đứng lên tìm thuốc xịt mũi cùng với thuốc bôi ngứa, xoa lên lưng với bụng một chút. Sau đó động tác nhẹ nhàng chậm chạp trở lại nằm xuống bên cạnh Kiều Tử Tích. Rõ ràng là đã xịt thuốc rồi mà trên người vẫn như có con gì cắn, cảm giác ngứa vô cùng. Bàn tay thử vỗ vào chỗ bị cắn một cái lại không bắt được cái gì, quả thật là kỳ quái.

Hạ Minh Hiên lấn qua lộn lại, trên người ra mấy tầng mồ hôi, rõ ràng là buồn ngủ lắm rồi mà vì trên người ngứa muốn chết nên không ngủ nổi. Hạ Minh Hiên không dám làm ra động tác quá lớn, sợ đánh thức Kiều Tử Tích.

Trên lưng có thêm một bàn tay duỗi đến gãi, là tay của Kiều Tử Tích, y mơ màng hỏi. “Bôi thuốc chưa?”

Hạ Minh Hiên thấp giọng nói. “Ừ, bôi rồi”.

Kiều Tử Tích ngồi dậy, bật đèn pin lên. Hạ Minh Hiên nhìn y, hỏi. “Tử Tích, sao vậy?”

Kiều Tử Tích lấy lọ thuốc bôi ngứa từ trong balo ra, nhìn Hạ Minh Hiên nói. “Vén áo lên, tôi bôi giúp cậu”.

Hạ Minh Hiên nghe lời đem áo vén lên đến ngực, Kiều Tử Tích cả kinh, trên bụng và lưng Hạ Minh Hiên có rất nhiều nốt đỏ giống như muỗi cắn. Hạ Minh Hiên cũng bị hoảng sợ. “Sao, sao lại thế này? Bị đốt nhiều vậy!”

Kiều Tử Tích xoa thuốc lên da hần. “Cậu bị dị ứng thời tiết rồi”.

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Kiều Tử Tích đem áo hần thả xuống. “Qua vài ngày nữa là khỏi thôi, chờ trời sáng tôi đi xem xem có xin được ít mật ong cho cậu uống không”.

Hạ Minh Hiên bắt đầu gãi lưng. “Mẹ nó, lúc này còn dị ứng thời tiết!”

Kiều Tử Tích giữ lấy bàn tay đang gãi ngứa của hần. “Đừng có gãi mạnh thế, trầy da mất”.

“Nhưng mà, rất ngứa”. Hạ Minh Hiên lúc này như một đứa trẻ, bật người cầm gương lên soi. “May mà trên mặt không bị làm sao, nếu không Tử Tích sẽ không cần mình nữa”.

Kiều Tử Tích nén cười, lấy ra cái gương trên tay hần. “Lúc này kể chuyện ma không phải đã nói rồi sao, ban đêm không được soi gương”.

Hạ Minh Hiên nhìn Kiều Tử Tích, hai mắt thế nhưng lại ngập nước. “Nếu ngày mai trên mặt tôi cũng bị mẩn đỏ, cậu liệu có không cần tôi nữa không?”

Kiều Tử Tích nhìn gương mặt như tiểu hài tử của hắn, rốt cuộc bật cười. “Cái mặt này của cậu mà bị phá hỏng, tôi sẽ rất cao hứng”.

Người nào đó truy hỏi. “Có ý gì?”

Kiều Tử Tích tắt đèn pin, nằm xuống. “Ý trên mặt chữ”.

Tay Kiều Tử Tích đặt trên lưng Hạ Minh Hiên, giúp hắn nhẹ nhàng xoa gãi. “Ngủ đi”.

“Không ngủ được”.

“Vậy nhắm mắt lại nghỉ ngơi”.

“Ừ”.

Trong thôn vẫn yên tĩnh như cũ, thỉnh thoảng mới có tiếng chó sủa. Năm giờ, trời sáng dần, gà trống từ các hộ gia đình bắt đầu gáy vang.

Sáu giờ, Kiều Tử Tích tỉnh dậy. Hạ Minh Hiên không biết mấy giờ mới ngủ, hiện tại tiếng gà gáy lớn như vậy cũng không làm hắn tỉnh.

Kiều Tử Tích nhẹ nhàng vén áo hắn lên, nhìn mấy nốt mẩn đỏ trên người hắn, chỉ có nửa người trên có, những chỗ khác đều không bị. Có vài chỗ bị hắn gãi đến đỏ rục cả một tầng da. Nhìn gương mặt đang ngủ say của Hạ Minh Hiên, làn da trắng nõn, mặt mày xinh đẹp, đôi môi hồng nhuận, Kiều Tử Tích hai tay chống đất, hạ xuống môi Hạ Minh Hiên một nụ hôn.

Sau đó Kiều Tử Tích cầm quần áo của hai người đến bờ sông giặt.

Cùng chỗ Kiều Tử Tích giặt quần áo còn có một cô gái, hai người cùng nhau trò chuyện.

Cô gái kia tên là Lâm Gia Anh, học lớp mười một. Bọn họ được nghỉ hè một tuần, hôm qua vừa mới trở về nhà, một tuần sau sẽ quay lại trường.

Cô gái hỏi Kiều Tử Tích học đại học gì ở tỉnh G, còn nói học tài chính rất dễ xin việc. Cô gái nói hai năm nay thành tích của cô vẫn đều đều, lên lớp 12 nếu cố gắng một chút còn có thể vào được trường trọng điểm.

Kiều Tử Tích nói với cô mấy vấn đề về việc ghi danh dự thi đại học, Lâm Gia Anh cảm ơn rất nhiều, còn mời Kiều Tử Tích về nhà chơi.

Kiều Tử Tích nói không cần, chỉ hỏi trong nhà cô có mật ong không. Lâm Gia Anh nói có, bảo Kiều Tử Tích theo mình về nhà lấy, còn hỏi y cần mật ong để làm gì. Kiều Tử Tích nói có một người bạn bị dị ứng thời tiết.

Lâm Gia Anh nói, dị ứng thời tiết mà còn bị nổi mụn, uống mật ong cũng không tiêu nhanh được. Cô nói trước đây bọn họ bị nổi mẩn đỏ đều đun nước thuốc lên tắm, rất nhanh sau đó sẽ khỏi.

Nhà của Lâm Gia Anh cách nhánh sông này không xa, đi vài phút là tới. Lâm Gia Anh vào phòng, rót nửa chai mật ong cho Kiều Tử Tích, còn nói không đủ thì có thể đến lấy tiếp.

Kiều Tử Tích cảm ơn rồi rời đi.

Kiều Tử Tích một tay cầm chai mật ong một tay ôm quần áo đã giặt trở về nơi dựng trại, mấy nữ sinh cùng nhóm nói Hạ Minh Hiên vừa đi tìm y, còn chạy đến bờ sông tìm rồi.

Kiều Tử Tích nhìn con đường hướng ra sông, nếu tìm không thấy, Hạ Minh Hiên tự sẽ trở về. Kiều Tử Tích đem quần áo đi phơi, sau đó đun một ít nước nóng, đợi lát nữa Hạ Minh Hiên về có thể pha một ly nước mật ong cho hắn uống.

Lúc Hạ Minh Hiên trở về, Kiều Tử Tích đã pha xong nước mật ong.

“Tử Tích, không phải cậu ra bờ sông giặt quần áo à? Sao vừa rồi tôi không tìm được cậu”.

“Tôi đi đường khác về”. Kiều Tử Tích cầm ly nước mật ong đưa cho hắn. “Uống đi”.

Hạ Minh Hiền nhận lấy, nhìn nhìn. “Cái gì đây?”

“Mật ong”. Kiều Tử Tích nhìn hẩn. “Uống vào có thể giảm dị ứng cho cậu”.

Hạ Minh Hiền vừa nghe có thể giảm dị ứng liền ngửa đầu uống hết. Hẩn không thích đồ ngọt, mật ong này tuy đã được pha thêm với nước nhưng vẫn rất ngọt, hẩn uống một ly mà nhần mặt nhíu mày như phải uống thuốc đắng.

Chín giờ, nhóm tình nguyện tập trung tại trường tiểu học gần đó, ngày đầu tiên là phát đồ dùng học tập. Chỗ đồ này đều là trường học có được từ quyên góp tài chính hoặc hiện vật.

Phát đồ dùng xong, mấy bạn nhỏ liền vây quanh nhóm tình nguyện, để bọn họ dạy đọc chữ, dạy cầm bút, dạy làm toán.

Hạ Minh Hiền được rất nhiều trẻ nhỏ vây quanh. Bởi vì bộ dáng Hạ Minh Hiền tốt lắm, mấy đứa nhỏ nơi đây cảm thấy hẩn giống như mình tinh ở trong TV vậy, đều xúm xít bám lấy hẩn.

Bên chỗ Kiều Tử Tích cũng có rất nhiều người.

Kiều Tử Tích dạy mấy đứa nhỏ lớp hai làm phép tính nhân. Hạ Minh Hiền ở bên kia đột nhiên gọi với sang một câu. “Tử Tích, chữ ‘cò’ (– yù) trong ‘trai cò đánh nhau’ viết như thế nào?”

Kiều Tử Tích không nói gì, viết xuống chữ ‘yù’ ở một góc tờ giấy, rồi kéo một tiểu nam hài lại nói. “Giúp anh đưa cho ca ca bên kia”.

Tiểu nam hài tung tăng tung tẩy chạy đi, sau đó không lâu lại mang về một tờ giấy. Kiều Tử Tích mở ra xem, chỉ thấy bên trong vẽ một cái mặt cười le lưỡi tinh nghịch. Kiều Tử Tích cười cười, đem tờ giấy kia nhét vào trong túi, tiếp tục dạy toán cho đám trẻ.

Bốn giờ chiều, Kiều Tử Tích rời đi trước. Bởi vì Lâm Gia Anh nói lá thuốc kia có thể hái được ở trên núi, Kiều Tử Tích không muốn phiền Lâm Gia Anh đi hái thuốc giúp mình, vì thế liền hẹn Lâm Gia Anh buổi chiều đi dẫn đường, đến nơi có thể hái lá thuốc trị mẩn đỏ.

Lâm Gia Anh lưng đeo gùi, cầm lưới hái đứng trên cây cầu gỗ cạnh sông chờ Kiều Tử Tích.

Kiều Tử Tích theo Lâm Gia Anh đi qua một ngọn núi rồi đến một sơn cốc, bên dưới sơn cốc có một khe suối nhỏ, bởi vì địa hình nên dòng nước chảy rất nhanh, từ xa cũng có thể nghe được tiếng nước chảy ầm ầm.

Lâm Gia Anh chỉ vào một chỗ đối diện con suối nói. “Bên kia có rất nhiều lá thuốc”.

Kiều Tử Tích cởi giày, xắn quần đi qua suối, rốt cuộc cũng tìm được lá thuốc mình cần. Kiều Tử Tích hái một ít lá, nghiền nát rồi ném thử, có vị chua chua đắng đắng, cũng có mùi giống như thuốc Đông y.

“Chắc chắn là loại lá này sao?” Kiều Tử Tích nghiêng đầu hỏi Lâm Gia Anh.

“Không sai được, trước kia người nào bị mẩn đỏ đều thường xuyên đến hái lá này”.

Kiều Tử Tích cầm lưới hái tới cắt lá thuốc, Lâm Gia Anh đem gùi tới đón. Lâm Gia Anh nhìn bộ dáng Kiều Tử Tích cầm lưới hái, cười nói. “Tử Tích ca ca, vừa nhìn đã biết anh không thông thạo việc nhà nông rồi”.

Kiều Tử Tích cười cười, không nói gì.

Trong bụi cỏ dại đột nhiên xuất hiện một con thằn lằn, Kiều Tử Tích giật mình đứng dậy, hơi lùi lại phía sau. Con thằn lằn kia kêu vài tiếng rồi bò đi mất.

“Yên tâm, loại thằn lằn này không cắn người đâu”.

Kiều Tử Tích nhìn Lâm Gia Anh vẫn rất bình tĩnh ở bên cạnh. Lâm Gia Anh là con gái mà chẳng sợ mấy thứ này, nếu là Diệp Tiểu Dao, khẳng định là sẽ gào đến nát họng luôn.

Lâm Gia Anh nói trẻ con miền núi từ nhỏ đã thường xuyên tiếp xúc với mấy thứ này, có khi còn bắt về chơi, cho nên không có gì phải sợ.

Chiếc gùi của Lâm Gia Anh đã đầy lá thuốc, Kiều Tử Tích nói. “Để tôi đeo cho”.

Lâm Gia Anh lắc lắc đầu, cười nói. “Không cần, vừa nhìn đã biết từ nhỏ anh chưa bao giờ đến mấy vùng núi như thế này, loại gùi này anh mà đeo sẽ cảm thấy không thoải mái. Cứ để em đeo là được rồi, cũng không nặng lắm”.

Kiều Tử Tích chỉ biết nói cảm ơn.

Lâm Gia Anh nói. “Nếu thật sự muốn cảm ơn, vậy dạy em học đi. Toán học của em siêu nát bét, lần nào cũng bị môn này kéo giảm thành tích”.

Kiều Tử Tích gật đầu đáp ứng.

Buổi tối, Kiều Tử Tích mang theo Hạ Minh Hiên đến nhà Lâm Gia Anh. Cha mẹ Lâm Gia Anh ở bên ngoài làm công, thỉnh thoảng mới trở về. Mẹ Lâm Gia Anh là một phụ nữ nông thôn bình thường, dưới cô còn có một em trai học lớp năm, lần này đối tượng dạy học của nhóm tình nguyện cũng có cậu nhóc ấy.

50. Chương 50

Lâm mục mục nghe nói có người của nhóm tình nguyện bị dị ứng thời tiết, trên người mẩn đỏ, liền nói đợi lát nữa đến Lâm gia tắm nước nóng, bà sẽ đem lá thuốc đun tốt.

Bếp lửa của nhà Lâm Gia Anh đặt ngay ở phòng khách, mấy miếng gỗ dựng thành một hình vuông, ở giữa kê một cái giá bằng sắt, ở luôn chỗ này đun nước nấu cơm. Trong phòng tràn ngập mùi hương của thảo mộc, Lâm mục mục một bên bắc bếp đun thuốc, một bên nhóm củi nướng mấy củ khoai lang.

Kiều Tử Tích ngồi ở bàn dạy Lâm Gia Anh giải mấy đề toán, hướng dẫn cho cô mấy kỹ năng làm bài. Lâm Gia Anh nghe rất chăm chú, nhìn hàng chữ lần lượt xuất hiện dưới ngòi bút của Kiều Tử Tích, thỉnh thoảng gật đầu nói có thể hiểu được.

Hạ Minh Hiên ngồi ở một bên dạy em trai Lâm Gia Anh đọc tiếng anh, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Kiều Tử Tích ở bên kia, thấy Kiều Tử Tích thật sự nghiêm túc dạy học cho người khác, trong lòng không có tư vị.

Lâm Gia Minh chỉ vào một từ đơn, hỏi. “Minh Hiên ca ca, từ này đọc như thế nào?”

Hạ Minh Hiên nhìn qua, là từ ‘khủng long’ trong tiếng anh. “Đọc là ***”.

Kiều Tử Tích ở bên kia ngẩng đầu lên nhìn sang. “Hạ Minh Hiên, phát âm sai rồi”.

Hạ Minh Hiên nhìn vào mắt y, hỏi lại. “Vậy đọc như thế nào?”

Kiều Tử Tích dạy lại mấy lần, Lâm Gia Minh cũng học phát âm theo, sau đó Kiều Tử Tích tiếp tục dạy toán cho Lâm Gia Anh. Hạ Minh Hiên liếc mắt nhìn mấy cái, trong lòng lại càng không có tư vị. Cái cô Lâm Gia Anh kia ngồi ngay bên cạnh Kiều Tử Tích, chỉ cần gần chút nữa là hai cơ thể sẽ chạm nhau.

Lâm mục mục đem khoai lang đã được nướng chín lấy ra, kêu mấy đứa nhỏ lại ăn ngay cho nóng.

Khoai lang được nướng vàng tắn ra từng trận mùi thơm nức, bóc ra một lớp vỏ, hương thơm ngọt lại càng thêm rõ ràng. Kiều Tử Tích đem một nửa củ khoai lang của mình cho Hạ Minh Hiên, Hạ Minh Hiên là tên thích sạch sẽ, nhìn thấy khoai lang dính đầy bụi tro thì sẽ không ăn.

Nhưng là Kiều Tử Tích cho hắn một nửa hắn liền ăn, ăn xong còn nói. “Ăn ngon lắm”.

Lâm mục mục đem nồi lá thuốc bắc xuống, đổ cả nồi vào trong thùng nước. Một thùng nước lập tức mang theo màu nâu giống như nước trà, còn bốc lên hơi nóng hằm hập.

Chỗ tắm là từ mấy tấm gỗ lớn dựng thành, bên trong có đặt một chiếc chậu gỗ. Hạ Minh Hiên hỏi. “Tắm kiểu gì ạ?”

Lâm mục mục đem nước thuốc đổ vào trong bồn. “Cứ vào trong chậu ngâm mình là được”.

Đối với việc này, Hạ Minh Hiên thập phần xấu hổ. Cái chậu gỗ này không giống bồn tắm, cũng chẳng giống đục dũng, hần lớn như vậy làm sao mà vào?

Kiều Tử Tích đem quần áo đưa cho Hạ Minh Hiên. “Mau vào đi, không nước nguội hết”.

Hạ Minh Hiên kéo tay Kiều Tử Tích. “Cậu ở ngoài chờ đi, cái phòng này không có khoá cửa, nhỡ đột nhiên có người xông vào thì làm sao”.

Kiều Tử Tích thở dài một hơi. “Cậu yên tâm, không có ai vào đâu”.

Hạ Minh Hiên dù có nhăn nhó do dự thì vẫn phải vào, không tình nguyện thì vẫn phải vào, còn không quên quay lại nói với Kiều Tử Tích. “Cậu phải ở ngoài chờ tôi đấy”.

Kiều Tử Tích bắt đắc dĩ nhìn hần. “Được rồi”.

Qua không bao lâu, người nào đó ở bên trong hét ra. “Tử Tích, nóng quá, mang hộ tôi ít nước lạnh đến với”.

Kiều Tử Tích nói. “Cậu chờ một chút”.

Kiều Tử Tích mượn Lâm Gia Anh một cái chậu rồi múc nước lạnh đem đến. “Nước đây, cậu mở cửa”.

Hạ Minh Hiên hỏi. “Bên ngoài ngoài trừ cậu không còn ai khác đấy chứ?”

“Không có”.

Sau đó, người nào đó rất hào phóng mà đem cửa mở ra. Kiều Tử Tích hận không thể đem hai mắt mình móc xuống. Cái tên kia thể nhưng lại chẳng thém kiêng nể gì cứ thế lộ liễu xuất hiện ở cửa, thân mình cao to, làn da trắng nõn, hai chân thon dài, nửa người trên loang lổ nốt đỏ, còn có, còn có....

Kiều Tử Tích nhìn đi chỗ khác, có loại người như hần sao?!

Hạ Minh Hiên hề hề cười. “Tử Tích, cả người tôi cậu đều nhìn hết cả rồi, còn xấu hổ cái gì chứ”.

Kiều Tử Tích đem chậu nước lạnh vào cho hần rồi đóng cửa lại, tâm như nổi trống, ở bên ngoài nói vào. “Nước lạnh, đừng đổ thêm nhiều quá”.

“Tôi biết rồi”.

Hạ Minh Hiên tắm xong liền trở về nơi hạ trại, mấy thành viên còn lại trong nhóm đang ngồi chơi quanh đống lửa. Hạ Minh Hiên cùng Kiều Tử Tích cũng ngồi xuống, chơi đến mười một giờ, mọi người đều tự tan.

Trên người Hạ Minh Hiên còn mang theo mùi hương của thảo mộc, hần ôm lấy Kiều Tử Tích từ phía sau, khê hôn gáy y. “Tử Tích, được không?”

Kiều Tử Tích đáp. “Không được”.

Người nào đó liền vươn một tay vào trong quần áo Kiều Tử Tích sờ soạng. Kiều Tử Tích bắt lấy cái tay không an phận kia, người nào đó thuận thể đan tay vào tay y, mười ngón đan nhau đặt bên sườn Kiều Tử Tích.

Người nào đó rút cuộc vẫn nhịn không được mà nói. “Tử Tích, cậu đừng có đối với ai cũng tốt như vậy”.

“Cậu cảm thấy tôi nên đối với cậu bớt tốt đi?”

“Không phải”. Hạ Minh Hiên nhích cầm lại gần trên vai Kiều Tử Tích. “Tôi là nói, cậu đừng có đối với người ngoài tốt như vậy, tôi sẽ ghen”.

Kiều Tử Tích mím môi, khoé môi mang theo ý cười. “Cậu ghen đâu có liên quan gì đến tôi”.

“Đương nhiên là có liên quan, cậu là bạn trai của tôi, tôi ghen sao lại không liên quan đến cậu?”

“Là tự cậu lòng dạ hẹp hòi”.

“Nhìn người mình thích đối tốt với người khác, đương nhiên lòng dạ không thể rộng rãi được”.

Kiều Tử Tích không nói gì. Hạ Minh Hiên cầm tay Kiều Tử Tích đặt lên lưng mình. “Tử Tích, vẫn còn ngứa”.

Kiều Tử Tích trở mình, cùng hấn mặt đối mặt, giúp hấn nhẹ nhàng gỡ lưng. Người nào đó được một tắc lại muốn tiến một tắc, dán lại gần hôn lên môi Kiều Tử Tích. Không phải nụ hôn nồng nhiệt vồn vã, mà là nhẹ nhàng ôn nhu.

Hạ Minh Hiên rời ra, nói. “Nếu cậu còn tiếp tục dạy học thì ngồi cách xa cô ta một chút, ngồi gần như vậy lòng tôi rất khó chịu”.

Động tác trên tay Kiều Tử Tích vẫn tiếp tục, giúp hấn gỡ ngứa. “Còn ngứa không?”

“Ừ, tốt hơn nhiều rồi”.

“Vậy ngủ đi”.

Ban ngày, Kiều Tử Tích vẫn đến trường tiểu học dạy học, thỉnh thoảng cùng với nhóm tình nguyện và học sinh nơi đó chơi đùa. Hạ Minh Hiên cầm máy ảnh chụp, chụp nhiều nhất là hình của Kiều Tử Tích.

Số ảnh chụp được đều đăng lên trang web của trường, coi như là triển lãm thành quả đi tình nguyện lần này của nhóm hai.

Buổi tối, Kiều Tử Tích vẫn đến nhà Lâm Gia Anh dạy học, chính là ngồi cách xa hơn bình thường, có khi Hạ Minh Hiên cũng sẽ tới, ngồi bên cạnh nhìn Kiều Tử Tích giảng bài.

Mẩn đỏ trên người Hạ Minh Hiên đến ngày thứ ba thì khỏi, Kiều Tử Tích vẫn mỗi ngày pha nước mật ong cho hấn uống. Hạ Minh Hiên cứ phải nhăn mày nhăn mặt uống hết.

Hoạt động tình nguyện sau năm ngày thì kết thúc, lúc rời đi là vào buổi sáng. Trong thôn có mấy người tới tiễn, đám học sinh tiểu học cũng đi theo, khung cảnh đúng là rất long trọng.

Trên lưng Hạ Minh Hiên vẫn là cái balo to nặng kia, nhưng trên tay không còn túi đồ dùng học tập, cho nên vẫn tương đối thoải mái. Kiều Tử Tích vẫn chỉ đeo một cái balo quần áo nhỏ nhỏ.

Nhóm tình nguyện về trường thu dọn đồ đạc, tụ cùng một chỗ ăn cơm trưa rồi tự mình mang theo hành lý trở về nhà.

Hạ Minh Hiên cùng Kiều Tử Tích ngồi cùng một chuyến xe, mỗi lần đi cùng nhau đều là Kiều Tử Tích ngồi ghế cạnh cửa sổ. Kiều Tử Tích nhìn phong cảnh vụt qua bên ngoài cửa sổ, lại nhìn Hạ Minh Hiên bên cạnh đang vui đùa chơi game trên điện thoại. “Về nhà nhớ viết báo cáo”.

Hạ Minh Hiên ngẩng đầu lên, nhìn Kiều Tử Tích. “Viết như thế nào?”

Kiều Tử Tích liếc liếc cái điện thoại của Hạ Minh Hiên, nói. “Trong điện thoại có một ứng dụng gọi là ‘Baidu’, cậu biết dùng mà”.

Người nào đó phũ tay lên tay Kiều Tử Tích, còn cố ý vuốt tay y, gian tà cười nói. “Hỏi baidu không bằng hỏi Tử Tích”.

Kiều Tử Tích muốn rút tay ra, người nào đó lại tăng thêm lực. Kiều Tử Tích nhìn bốn phía, trên xe còn có người khác. “Buông ra!”

“Không ai thấy đâu”.

Kiều Tử Tích nhìn màn hình di động của hạ minh hiên, thấy được một chữ GAME OVER thật to. “Trò chơi của cậu over rồi”.

Hạ Minh Hiên liếc nhìn một cái, không có ý tiếc hận nào. “Chơi cái này có gì mà vui?”

Đổi lại là ánh mắt khinh bỉ của Kiều Tử Tích.

Gần đến lúc xuống xe, người nào đó mới buông tay ra. Nhà của Hạ Minh Hiên xuống xe đi bộ vài bước là đến, Kiều Tử Tích còn phải đi thêm một trạm xe nữa.

Trong balo Kiều Tử Tích có quần áo của Hạ Minh Hiên, lúc xuống xe, người nào đó quay đầu lại nói. “Ngày mai tôi tới nhà cậu lấy đồ”.

Sau đó còn thuận tiện cộ côm.

Mỗi lần Kiều Tử Tích được nghỉ, Kiều nãi nãi đều sẽ trở về. Lão nhân gia thích căn nhà này, dù sao cũng đã ở đây nhiều năm. Ở nhà trọ của Kiều ba ba rất không quen, ở tận trên tầng mười lăm, mỗi lần lên xuống đều phải ra vào thang máy rất bất tiện, còn không có sân vườn nữa. Cho nên Kiều nãi nãi đều chờ Kiều Tử Tích được nghỉ trở về là cũng theo về luôn.

Ngày hôm sau, Hạ Minh Hiên tới chơi, nằm trên giường Kiều Tử Tích nói. “Tử Tích, chuyện của chúng ta nói cho bà nội biết đi, nội hẳn là sẽ hiểu được”.

Kiều Tử Tích đang gõ máy tính liền dừng lại, nhất thời trầm mặc.

Hạ Minh Hiên từ trên giường đứng lên, đi đến phía sau Kiều Tử Tích, hai tay ôm lấy cổ y. “Tử Tích, sao vậy?”

Kiều Tử Tích nâng tay gỡ tay Hạ Minh Hiên ra. “Hạ Minh Hiên, bà nội tôi rất tốt, tư tưởng cởi mở, nhưng như vậy cũng không thể chứng minh rằng bà có thể chấp nhận đứa cháu trai duy nhất của mình là đồng tính”.

Hạ Minh Hiên sững sốt, sau đó ngồi lên ghế cùng Kiều Tử Tích. “Tôi biết rồi, mọi chuyện sẽ nghe theo cậu, cậu muốn khi nào chúng ta công khai thì lúc đó sẽ công khai”.

Nếu cả đời cũng không công khai thì sao?

51. Chương 51

Nghỉ hè 2012, Olympic London cũng chính thức bắt đầu. Có thể tổ chức Olympic là vinh dự của một quốc gia, cũng là niềm kiêu hãnh của cả một dân tộc.

Hạ Minh Hiên ôm máy tính, một bên xem trực tiếp thi đấu, một bên nói chuyện QQ với Kiều Tử Tích. Bởi vì chênh lệch múi giờ, cho nên rất nhiều trận đấu đều phải xem vào buổi tối.

Hạ Minh Hiên thức đêm xem Olympic, Kiều Tử Tích cũng phải thức xem cùng. Hạ Minh Hiên ngồi trước máy tính cười nắc nẻ, chat voice vẫn mở, Kiều Tử Tích ở bên kia nghe được chính là một tràng tiếng cười.

“Tôi tắt mic đây”.

“Tử Tích, đừng, từ từ! Tôi cười xong rồi”.

“Tôi buồn ngủ”. Kiều Tử Tích nói.

Hạ Minh Hiên nhìn bảng giờ thi đấu của các môn dự thi, nói. “Lát nữa hai giờ có nhảy cầu nữ, là môn thể mạnh của Trung Quốc, cậu không xem à?”

“Mai có phát lại không phải sao”.

“Phát lại làm sao xem hay như trực tiếp được”. Người nào đó cầu xin. “Tử Tích, cậu đừng ngủ sớm như vậy, xem cùng với tôi đi mà”.

Kiều Tử Tích nhìn đồng hồ dưới góc máy tính. “Bạn học, hiện tại là 1 giờ 37 phút rạng sáng theo giờ Bắc Kinh, không còn sớm nữa”.

“Tử Tích...” Người nào đó ủ rũ nài nỉ.

Kiều Tử Tích vịn cổ một cái, lấy tay nhu nhu mi tâm. “Tôi đi pha café”.

“Đi đi đi đi, tôi đợi cậu. Hai giờ sẽ bắt đầu”. Người nào đó mang theo ngữ khí tiểu hài tử nói. Cũng không biết hẳn lấy tinh lực ở đâu ra, ban ngày cười xe đạp đưa Kiều Tử Tích đi chơi khắp nơi, buổi tối vẫn còn thức để xem Olympic được.

Hôm ấy, Hạ Minh Hiên đạp xe chở Kiều Tử Tích đến một làng du lịch ở K thị, đây là nơi rất thích hợp để hưởng tuần trăng mật. Nơi đây trồng rất nhiều hoa hồng, hồng nhung, hồng vàng, hồng xanh, phần hồng đều có.

Khách sạn ở làng du lịch này được thiết kế theo kiến trúc châu Âu, có thể vào đây ở cũng phải mất ít nhất vài nghìn đồng.

Kiều Tử Tích nhìn Hạ Minh Hiên. “Sao lại đưa tôi tới đây?”

Hạ Minh Hiên cười cười. “Hôm nay là sinh nhật cậu, muốn cho cậu kinh hỉ”. trước kia đều là Kiều Tử Tích mừng sinh nhật hẳn, bởi vì sinh nhật Kiều Tử Tích vào mùa hè, lại tính theo lịch âm, Hạ Minh Hiên chỉ cần không chút để ý là sẽ trôi qua mất. Năm nay đã đặt trước lịch trong điện thoại rồi, rốt cuộc cũng có thể nhớ được.

Kiều Tử Tích nhìn vườn hoa hồng bên ngoài cửa sổ phòng khách sạn. “Tôi không nhớ có nói với cậu là tôi thích hoa hồng”. Kiều Tử Tích không thích nơi này, y không phải nữ sinh, không thích hoa hồng hay mấy thứ lãng mạn gì đó. Y cũng không thích Hạ Minh Hiên vì y mà tiêu tiền lung tung của gia đình. Thu nhập của gia đình hẳn rất cao, đó là sự thật, nhưng chung quy vẫn là tiền của cha mẹ hẳn.

Hạ Minh Hiên nói. “K thị có rất nhiều nơi chúng ta đều đã đi qua hết rồi, cho nên muốn đưa cậu tới đây xem, không thích hoa hồng cũng không sao, còn có nhiều cái khác để xem mà”.

Hạ Minh Hiên còn nói. “Hôm nay là sinh nhật cậu, không được không hài lòng với an bài của tôi”.

Kiều Tử Tích nhìn hẳn một cái. “An bài cái gì?”

Người nào đó ghé vào bên tai y nói. “Đợi lát nữa cậu sẽ biết”.

Hạ Minh Hiên dắt tay Kiều Tử Tích ra khỏi khách sạn. “Nghe nói ở đây có biển hoa hồng, chúng ta đi xem”.

Nơi này quả thật là chỗ nào cũng có hoa hồng. Giữa biển hoa có thể nhìn thấy một cặp vợ chồng đang chụp ảnh cưới, hoặc là một đôi tình nhân đang cùng sóng vai ngồi, chỉ không có hai nam sinh giống như Hạ Minh Hiên cùng Kiều Tử Tích.

Đi dạo quanh biển hoa một vòng, Kiều Tử Tích nói. “Quay lại thôi”.

Hiện tại là hoàng hôn, sau khi trở về vừa lúc có thể đến nhà hàng bên cạnh khách sạn ăn bữa tối. Nhà hàng bên cạnh chuyên phục vụ cơm tây, kiến trúc bên trong cũng mang phong cách châu Âu.

Hạ Minh Hiên cùng Kiều Tử Tích chọn một bàn gần cửa sổ ngồi xuống.

Kiều Tử Tích xem thực đơn, nói. “Hạ Minh Hiên, nói trước cho cậu biết, hôm nay tôi không mang tiền, lát nữa cậu không đủ tiền trả mà bị đá ra ngoài thì cũng đừng mong tôi cứu cậu”.

Hạ Minh Hiên cũng xem thực đơn, cười nói. “Yên tâm, nhà hàng này ba mẹ tôi cũng có một nửa cổ phần, cho dù không có tiền cũng không bị đuổi đi đâu”.

Kiều Tử Tích nhìn hẳn, không nói gì. Hạ Minh Hiên vẫn nghĩ cha mẹ có tiền thì mình không cần lo lắng, đối với tương lai sau này hẳn chưa từng có tính toán gì cả. Về điểm này, Kiều Tử Tích so với hẳn thì sót ruột hơn, cho nên Kiều Tử Tích không thích nhất chính là Hạ Minh Hiên tiêu tiền của cha mẹ nhưng lại cứ tưởng rằng mình giỏi giang lắm.

Ăn cơm xong, hai người chậm rãi trở về khách sạn, đây đều là kế hoạch của Hạ Minh Hiên đã lên từ trước.

Về đến khách sạn, nhân viên phục vụ gõ cửa, Hạ Minh Hiên liền tắt đèn đi. Một chiếc xe đẩy có đặt bánh ngọt được đưa vào, bên trên chiếc bánh có hai mươi cái nến, đại biểu cho số tuổi của Kiều Tử Tích.

Hạ Minh Hiên vừa vỗ tay vừa hát Chúc mừng sinh nhật, Kiều Tử Tích nhìn hẳn hát, hát xong liền cúi người thổi tắt nến.

Mấy tình tiết này đều là thứ cũ rích được dùng trong các kịch bản phim thần tượng, Hạ Minh Hiên thế mà lại áp dụng hết lên người Kiều Tử Tích.

Hạ Minh Hiên lấy từ trong túi quần ra một chiếc hộp nhung màu đỏ, mở nắp ra, bên trong có hai chiếc nhẫn lấp lạng nằm đó, dưới ngọn đèn ánh lên một màu sáng trắng.

“Tử Tích, sinh nhật vui vẻ”.

Hạ Minh Hiên nắm lấy tay Kiều Tử Tích, giúp y đeo nhẫn vào, Kiều Tử Tích lại rút tay trở về.

“Sao vậy?”

“Chiếc nhẫn này mua bằng tiền của cha mẹ cậu, tôi sẽ không nhận. Nếu cậu thật sự có thành ý, vậy chờ mình kiếm được tiền rồi mua cái khác cho tôi”.

Hạ Minh Hiên ngẩn người, cúi đầu nhìn hai chiếc nhẫn sáng loáng trên tay, rồi lại ngẩng đầu nhìn Kiều Tử Tích. Dem nắp hộp đóng lại, cất vào túi quần, Hạ Minh Hiên trầm mặc một chút, nhìn sườn mặt Kiều Tử Tích nói. “Tôi vốn dĩ muốn cho cậu được vui vẻ trong ngày hôm nay, cho cậu kinh hỉ, nhưng cả ngày hôm nay, tôi vẫn chưa thấy cậu cười được lần nào. Tử Tích, kỳ thật cậu không thích tôi làm những việc này, nhưng vẫn nhẫn nhịn đến tận bây giờ”.

“Không phải không thích, mà là...” Kiều Tử Tích đối diện với ánh mắt của Hạ Minh Hiên, khẽ cắn môi. “Hạ Minh Hiên, kỳ thật so với những việc cậu đang làm hiện tại, tôi càng hy vọng cậu có thể dùng năng lực của mình làm cho tôi chút gì đó, nếu như cậu dùng tiền mà mình kiếm được mời tôi một bát mì thịt bò ven đường, tôi đều sẽ vui vẻ hơn bây giờ”.

Hạ Minh Hiên mím môi cúi đầu, bánh ngọt và rượu vang bên cạnh vẫn chưa được động đến. trầm mặc thật lâu, Hạ Minh Hiên tiến lên một bước, đem Kiều Tử Tích ôm vào lòng, nhỏ giọng nói. “Xin lỗi”.

“Cậu không phải xin lỗi tôi”. Kiều Tử Tích nhích lại gần, hai người ôm nhau. Trầm mặc thật lâu, Kiều Tử Tích lại mở miệng. “Hôm nay cậu còn ăn bài cái gì, thừa dịp còn thời gian thì lấy ra nốt đi”.

“Hết rồi”.

Kiều Tử Tích nhếch miệng. “Hoa hồng, khách sạn, cơm tây, bánh ngọt, nhẫn, sau đây không còn gì?”

“Ừ, không có”.

Một tay Kiều Tử Tích cởi bỏ nút áo sơ mi trắng của Hạ Minh Hiên. “Chẳng lẽ bước cuối cùng không phải là đem tôi lừa lên giường?”

Hạ Minh Hiên hơi sững sốt, tùy ý để Kiều Tử Tích cởi áo cho mình. Phía sau chính là chiếc giường đôi, Kiều Tử Tích đem Hạ Minh Hiên đẩy ngã xuống giường, sau đó hôn môi hắn, bàn tay chạy dọc trên người hắn. Hạ Minh Hiên không hề động tay, Kiều Tử Tích tiếp tục hôn xuống cổ hắn.

Hạ Minh Hiên mở miệng. “Tử Tích”.

Kiều Tử Tích dừng lại động tác. “Sao nào, chẳng lẽ tôi đoán sai rồi, kỳ thật cậu căn bản không nghĩ tới bước này?”

Hạ Minh Hiên xoa đầu Kiều Tử Tích. “Tôi...”

“Nếu muốn hành động thì nhanh lên, đừng có để tôi ngốc ở chỗ này”.

Dừng một chút, Hạ Minh Hiên xoay người đem Kiều Tử Tích đặt dưới thân, bốn mắt nhìn nhau, sau đó hôn lên cổ y. Một tay Hạ Minh Hiên chống giường, một tay dần dần cởi bỏ quần áo của Kiều Tử Tích.

Hồi lâu sau. (=))

Hạ Minh Hiên ôm Kiều Tử Tích vào trong lòng, thấp giọng nói. “Thực xin lỗi”.

“Xin lỗi cái gì?”

“Tôi làm sai rồi”.

“Sai chuyện gì?”

“Tôi không nên dùng tiền của cha mẹ tiêu xài linh tinh, lại càng không nên dùng trên người cậu”.

Kiều Tử Tích nhẹ nhàng cười. “Tôi còn tưởng Hạ đại thiếu gia không có hiểu biết chứ”.

Hạ Minh Hiên vươn tay vuốt ve mặt Kiều Tử Tích. “Tử Tích, về sau tôi nhất định sẽ cố gắng, dựa vào năng lực của mình cho cậu một cuộc sống còn tốt hơn bây giờ”.

“Vì sao tôi không thể tự mình cho mình cuộc sống tốt nhất?”

Người nào đó cọ cọ mặt Kiều Tử Tích. “Người ta muốn nuôi cậu mà”.

“Ai muốn cậu nuôi!” Kiều Tử Tích đẩy cái đầu đang cọ mình ra. “Đừng cọ”.

Người nào đó càng hăng hái. “Cứ cọ!”

52. Chương 52

Chớp mắt một cái, hai tháng nghỉ hè đã trôi qua hơn phân nửa, chỉ còn nửa tháng nữa là quay về trường.

Diệp Tiểu Dao lên MSN nói ngày kia sẽ về nước, ở lại trong nước chơi một tuần rồi sẽ đi. Hôm trước Kiều Tử Tích đã đặt khách sạn cho cô, tiểu nha đầu kia nói nhà cũ có gia đình của dì ở, cô với người nhà họ không hợp, cho nên nhờ Kiều Tử Tích tìm một khách sạn gần nhà y.

Diệp Tiểu Dao nói. “Tử Tích, hôm qua là sinh nhật cậu nhỉ”.

Kiều Tử Tích gõ một chữ. “Ừ”.

“Có hơi muộn, chúc mừng sinh nhật”.

“Cảm ơn”.

Diệp Tiểu Dao nhấn tới một cái biểu tình cười gian. “Cái đó, Hạ Minh Hiên có làm chuyện gì không?”

Kiều Tử Tích ngẩn người, hôm qua người nào đó làm rất nhiều nhưng không có chuyện nào là Kiều Tử Tích thích, tuy vậy, y vẫn rất cảm động.

Có tiếng gõ cửa, thanh âm của Kiều nãi nãi vang lên bên ngoài. “Tử Tích, có người tìm con”.

Kiều Tử Tích nói vọng ra một câu. “Con ra ngay”.

Rồi gõ bán phím gửi đi. “Tôi có việc, ra ngoài một chút”.

Kiều Tử Tích ra khỏi phòng, đến phòng khách liền thấy được một quý phụ nhân, chính là mẹ của Hạ Minh Hiên. Kiều nãi nãi rất nhiệt tình đem chút điểm tâm ra mời, còn pha thêm trà nóng.

Kiều Tử Tích nhìn Ngô Diệu Nghiên, gọi một tiếng. “A di”.

Ngô Diệu Nghiên cười cười. “Tử Tích, nếu không có việc gì thì chúng ta ra ngoài một chút đi, a di có một số chuyện muốn nói với cháu”.

Kiều Tử Tích gật đầu, theo bà ra ngoài.

Gần nhà Kiều Tử Tích có một sân tập thể dục, ở đó có đủ loại dụng cụ để tập luyện, còn có một bãi cỏ cho mọi người nghỉ ngơi.

Hạ mục mục đi phía trước, tới gần bãi cỏ thì dừng lại, quay đầu nhìn Kiều Tử Tích, sau một lúc lâu mới mở miệng. “Tử Tích, a di biết cháu là đứa nhỏ tốt, quan hệ với Minh Hiên trước giờ cũng rất tốt, thằng nhóc kia theo cháu cũng được cháu dạy bảo nhiều, nó vào được đại học cũng là nhờ không ít công sức của cháu. Những chuyện này a di vẫn thực cảm kích, trong lòng luôn nhớ kỹ. Chính là...”

Kiều Tử Tích đại khái đã biết tiếp theo bà muốn nói gì. “A di, có việc gì a di cứ nói thẳng đi ạ”.

Ngô Diệu Nghiên tạm dừng một chút, ngày hôm qua trùng hợp làm sao bà cũng đến vườn hoa hồng, sau đó liền thấy hai người bọn họ, quan sát thật lâu, càng nhìn lại càng thấy không thích hợp. “A di cứ nói thẳng vậy, cháu và Minh Hiên kết giao, bác đã biết”.

Kiều Tử Tích không phủ nhận. “Vâng”.

“A di không phải người lạc hậu, cũng biết đến mấy chuyện này. Đối với xã hội ngoài kia, a di không phản đối cũng không đồng ý, dù sao đều là chuyện của người khác. Nhưng nếu chuyện này phát sinh trên người con trai mình, bác sẽ không thể mặc kệ. Thích thì thích, hai nam nhân cũng không thể ở bên nhau cả đời, đúng không?” Hạ mục mục cau mày. “Nhà chúng ta chỉ có một đứa con là Minh Hiên, nhà cháu cũng chỉ có một đứa con là cháu, nếu, nếu...”

Ngô Diệu Nghiên không nói hết, thở dài một hơi, nhìn nhìn Kiều Tử Tích. “A di cũng không phải muốn nói lời khó nghe, bác biết cháu là đứa nhỏ thông minh hiểu biết, những lời bác nói cháu đều có thể hiểu được”.

Kiều Tử Tích gật đầu. “Vâng, cháu hiểu”.

“Hai đứa đều còn trẻ, có khi dễ dàng xúc động, a di là người đứng xem nếu không khuyên nhủ thì chỉ sợ hai đứa đi đường vòng, về sau hối hận cũng không kịp. Hai đứa đều đang học đại học, qua vài năm nữa là nói đến chuyện lấy vợ sinh con, cũng nên hiểu được đạo lý này. Nếu hai đứa nhất định ở bên nhau thì sẽ là sai lầm cả đời, thừa dịp bây giờ còn có thể quay đầu, đừng lún quá sâu”. Ngô Diệu Nghiên siết chặt chiếc túi trong tay, kỳ thật nói những lời này bà cũng không đành lòng, nhưng nghĩ đến việc con trai mình cùng một người đồng tình ở bên nhau, cho dù làm người xấu bà cũng phải làm.

“Cháu nếu đã không thể cùng Minh Hiên một chỗ, vậy thì sớm tách ra đi, đối với nó tốt mà đối với cháu cũng tốt”. Bà tiếp tục nói. “Minh Hiên là đứa rất ương bướng, bác nói nó nhất định sẽ không nghe, cháu cùng nó nói chuyện ổn thỏa đi”.

Kiều Tử Tích nghe xong rồi ngẩn ngơ, Ngô Diệu Nghiên nói xe của mình vẫn đỗ ở ven đường, phải mau chóng quay lại, sau đó xoay người vội vàng rời đi.

Kiều Tử Tích trở về nhà, Kiều nãi nãi đã đứng chờ trước cửa.

Kiều Tử Tích nhìn thoáng qua Kiều nãi nãi, không nói gì. Ngược lại là Kiều nãi nãi mở miệng trấn an. “Đừng đau lòng quá, qua một thời gian rồi sẽ ổn cả thôi”.

Kiều Tử Tích nhìn Kiều nãi nãi. “Nội, nội biết sao?”

Kiều nãi nãi cũng không giấu. “Ừ, con với đứa nhỏ Minh Hiên kia, bà già như nội đây cũng nhìn ra được chút ít. Hôm nay mẹ của Minh Hiên lại tới đây, nội cũng đoán được bà ấy nói gì”.

Kiều Tử Tích ngồi vào sofa, sững sờ nhìn điểm tâm trên bàn trà chưa được động đến.

Kiều nãi nãi ngồi bên cạnh. “Minh Hiên với con đều là đứa trẻ tốt, nội đều thích cả hai. Nếu hai đứa thật sự muốn ở bên nhau, nội cũng không phản đối. Nhưng cha mẹ thẳng bệ đã không đồng ý thì cũng không có biện pháp. Con đó, trưởng thành rồi, chuyện của mình cũng không cần đến chúng ta quan tâm, tìm thời gian cùng Minh Hiên bàn bạc một chút, xem nên giải quyết như thế nào. Việc này đừng có ồn ào cứng rắn, phải bình tĩnh nhẹ nhàng nói chuyện, biết chưa?”

Kiều Tử Tích gật đầu. “Vâng, con biết”.

Kiều Tử Tích về phòng, nằm trên giường, hai tay gối đầu nhìn trần nhà. Có lẽ đã đến lúc phải nói lời chia tay.

Chuông điện thoại vang. “Mùa hạ đầu tiên khi yêu em, anh cất cao tiếng hát tặng em cả thế giới. Anh muốn đưa em cùng đi mạo hiểm, cùng em nếm trải những kinh nghiệm cuộc sống. Tình yêu của anh không dễ dàng thay đổi như em vẫn nghĩ. Chỉ là tất cả anh đều để sâu trong tim mình”.

Kiều Tử Tích cầm di động lên xem, thấy được cái tên Hạ Minh Hiên, ấn nghe máy, đầu dây truyền đến thanh âm. “Tử Tích, đang làm gì đó?”

“Không làm gì”. Kiều Tử Tích thấp giọng nói.

“Sao vậy? Nghe giọng mệt mỏi như sắp chết ấy”.

“Ừ, mệt chết đi”.

“Vậy hôm nay cậu nghỉ ngơi đi, ngày mai tôi qua nhà đón cậu, chúng ta đi chơi”.

“Không đi”.

“Vì sao?”

“Không muốn đi”.

Hạ Minh Hiền trầm mặc nửa ngày, nghe giọng Kiều Tử Tích cứ cảm thấy không thích hợp, nhưng lại không thể nói ra là không thích hợp chỗ nào. “Vậy khi nào cậu muốn đi thì chúng ta đi”.

“Không còn việc gì tôi cúp máy”.

“Ừ, cậu nghỉ ngơi đi”.

Kiều Tử Tích tắt máy, nhìn màn hình điện thoại mà hai mắt cay xè. Trước tiên cho hẳn quen dần đi, chờ vài ngày nữa rồi nói chia tay, đến lúc đấy sẽ không quá đột ngột.

Hai người yêu nhau cho đến cuối cùng không nhất định sẽ ở bên nhau, bởi đó không chỉ là chuyện của hai người, mà là chuyện của cả gia đình. Người còn sống không có khả năng chỉ sống vì mình, còn phải nghĩ đến cảm thụ của người nhà và mọi người xung quanh.

Hạ Minh Hiền nhẩn tin, Kiều Tử Tích không trả lời tin nào. Nhìn từng tin nhắn hiển thị trên mình, nhìn đến trong lòng đau xót.

Bộ phim điện ảnh thái lan < the=“” love=“” of=“” siam=“”> được trình chiếu. Hai thiếu niên thanh mai trúc mã, ở tuổi xuân trong sáng tươi đẹp nhất, dưới ánh mắt thế tục mà yêu nhau.

Tình yêu của bọn họ thuần khiết không chút tỳ vết. Yêu đến khắc sâu vào tâm khảm, cả đời sẽ nhớ rõ.

Nhưng cuối cùng cả hai cũng không thể bên nhau, lúc chia tay, một người nói. “Tớ không thể ở bên cậu, không có nghĩa là tớ không yêu cậu”.

Tôi thích cậu, nhưng chúng ta không thể ở bên nhau.

Hạ Minh Hiền gọi điện nói muốn tới nhà Kiều Tử Tích, mang tới mấy đĩa trò chơi mới.

Kiều Tử Tích nói. “Hôm nay tôi bận nhiều việc”.

Hạ Minh Hiền ừ một tiếng, nói tiếp. “Cậu bận gì, tôi qua giúp cậu”.

“Không cần, cậu không giúp được”.

Ngữ khí lạnh lùng, nói ra lời trái lương tâm, người nói còn cảm thấy khó chịu hơn người nghe.

Hạ Minh Hiền nói. “Tử Tích...”

“Không còn việc gì tôi cúp máy”.

Tắt máy, Hạ Minh Hiền còn chưa kịp nói tạm biệt. Nhìn điện thoại bị cắt đứt đột ngột, Hạ Minh Hiền dùng sức nắm chặt điện thoại.

Có những thứ đang chậm rãi thay đổi, mà sự thay đổi này làm cho hẳn bất an.

Hạ mụ mụ ở ngoài gõ cửa nói. “Minh Hiền, ra ăn cơm”.

Hạ Minh Hiền nhìn thoáng qua cánh cửa, không nói gì, ngã xuống giường, ngăn người nhìn màn hình di động. Ngón tay vừa chạm đến, màn hình liền sáng. Hình nền là ảnh chụp của Kiều Tử Tích, là lần xuống tình nguyện ở nông thôn vừa rồi. Trên màn hình di động, Kiều Tử Tích trông thật nhã nhặn, thật thanh tú, trên mặt còn mang theo ý cười, cho người ta cảm giác thân thiết ôn nhu vô cùng.

Tiếng đập cửa lại vang lên. “Minh Hiền, còn ngủ sao? Ra ăn cơm”.

Hạ Minh Hiền đáp lại. “Con ra đây”.

Diệp Tiểu Dao nói bốn giờ chiều giờ Bắc Kinh sẽ đến sân bay K thị, Kiều Tử Tích nói sẽ ra sân bay đón cô. Sau khi về nước, Diệp Tiểu Dao giống như dùng phải thuốc kích thích, ngay cả lúc nói chuyện cũng nói lớn hơn ngày trước. Tiểu nha đầu này xuất ngoại hai năm đã thay đổi không ít, mái tóc dài uốn xoăn nhuộm màu café, váy ngắn kẻ caro màu đỏ, bộ dáng đầy đặn sức sống. Kiều Tử Tích giúp cô xách mấy túi đồ, Diệp Tiểu Dao chỉ kéo theo một cái vali.

Hôm nay Kiều Tử Tích cười không nhiều lắm, đón được Diệp Tiểu Dao liền bắt taxi về khách sạn.

Dọc đường đi, Diệp Tiểu Dao nói rất nhiều. “Tử Tích, cậu nghe quốc ngữ của tôi có trở nên kỳ lạ không?” “Bình thường”.

“Bình thường?” Diệp Tiểu Dao mân mê miệng. “Tôi cảm thấy tôi sắp quên rồi. Hai năm nay ở Canada ngày nào cũng phải học tiếng anh, về nhà mẹ tôi còn theo chủ nghĩa bá quyền, yêu cầu nhất định phải nói với tiếng anh!”

“Cậu có biết mẹ tôi nói thế nào không?” Diệp Tiểu Dao một câu một chữ tỏ vẻ mình đối với tiếng anh thống hận đến cực điểm. “Mẹ tôi nói phải học tốt tiếng anh, không được ở bên ngoài mất mặt, ở nhà nói sai chỉ là chuyện nhà mình, nhưng ra ngoài nói sai thì chính là chuyện của cả quốc gia. Cho nên ở nhà phải nói tiếng anh, có gì sai còn sửa lại cho nhau”.

Kiều Tử Tích cười cười. “Như vậy không phải tốt sao?”

Diệp Tiểu Dao thở dài. “Đúng vậy, nhưng nhà chúng tôi khó lắm một tháng mới được vài câu tiếng trung!”

Diệp Tiểu Dao vẫn thích văn hoá Trung Quốc, có lẽ từ khi bắt đầu biết mình sắp phải xuất ngoại đã cảm thấy như mình sắp bị mất đi thứ gì đó trân quý nhất.

53. Chương 53

Hôm nay trước khi ra ngoài, Kiều nài nài biết Kiều Tử Tích đi đón Diệp Tiểu Dao về nước, chính là nữ hài tử thật lâu trước kia đã đến nhà chơi, cho nên Kiều nài nài bảo Kiều Tử Tích mời Diệp Tiểu Dao đến nhà ăn cơm.

Vì thế, Kiều Tử Tích đưa Diệp Tiểu Dao về khách sạn cất hành lý rồi quay về nhà. Khách sạn chỉ cách nhà Kiều Tử Tích năm phút đi bộ.

Diệp Tiểu Dao nhỏ giọng hỏi. “Tử Tích, chỗ đồ tôi nhờ cậu giữ vẫn còn chứ?”

Kiều Tử Tích biết Diệp Tiểu Dao đang nói đến đồng tiểu thuyết ngôn tình và đam mỹ. “Yên tâm, vẫn còn”.

Gần về đến nhà, Kiều Tử Tích cùng Diệp Tiểu Dao đều dừng bước. Phía trước cửa có một nam sinh đang đứng nhìn lại đây, nhìn Kiều Tử Tích rồi chuyển tầm mắt sang Diệp Tiểu Dao đang đứng bên cạnh. Hạ Minh Hiền đi về phía trước vài bước, mở miệng. “Hoá ra cậu về nước rồi nha”.

Diệp Tiểu Dao nhìn Kiều Tử Tích rồi lại nhìn Hạ Minh Hiền, ngẩng đầu ưỡn ngực nói một câu. “Sao hả, không hoan nghênh?”

Hạ Minh Hiền nói. “Hoan nghênh, sao lại không hoan nghênh cho được”.

Hạ Minh Hiền đem tầm mắt chuyển qua người Kiều Tử Tích, trong mắt âm đạm. “Cậu nói bận rộn nhiều việc là vì chuyện này?”

Diệp Tiểu Dao biết Hạ Minh Hiền nói như vậy là có ý gì, nếu là trước kia cô nhất định sẽ phản bác một câu. “Thế nào, cậu khó chịu?” Nhưng hiện tại, quan hệ giữa Kiều Tử Tích và Hạ Minh Hiền đã khác, Diệp Tiểu Dao cũng rất có ý thức tự giác mình trở thành bóng đèn.

Kiều Tử Tích nói với Diệp Tiểu Dao. “Cậu vào nhà trước đi, lát tôi vào sau”.

Sau đó quay sang nói với Hạ Minh Hiên. “Cậu đi theo tôi, tôi có chuyện muốn nói”.

Kiều Tử Tích đi trước dẫn đường, Hạ Minh Hiên theo sau.

Hạ Minh Hiên bước nhanh lên trước, cùng Kiều Tử Tích sóng vai. “Tử Tích, hai ngày nay cậu không để ý gì đến tôi”.

Kiều Tử Tích dừng bước, hơi cúi đầu, gian nan mở miệng. “Hạ Minh Hiên, chúng ta dừng lại ở đây đi”.

Hạ Minh Hiên sững sốt, hai ngày nay hắn vẫn có dự cảm không tốt, cảm thấy sẽ có chuyện không hay xảy ra. Vừa nghe Kiều Tử Tích nói những lời này, cảm giác sợ hãi kia lại đột nhiên xuất hiện. “Tử Tích, cậu nói cái gì, tôi nghe không hiểu, cái gì mà dừng ở đây....”

Kiều Tử Tích cố lấy dũng khí, ngẩng đầu nhìn Hạ Minh Hiên. “Ý tôi là, quan hệ giữa tôi và cậu, kết thúc ở đây”.

Hạ Minh Hiên không dám tin nhìn y, trong lòng càng sợ hãi, sợ hãi mất đi.

Kiều Tử Tích tiếp tục nói. “Chúng ta không thể ở bên nhau, cho nên về sau, cậu đi đường dương quan của cậu, tôi đi cầu độc mộc của tôi, hai chúng ta không còn liên quan”.

Hạ Minh Hiên tiến lên, động tác rất nhanh đem Kiều Tử Tích gắt gao ôm vào trước ngực, chỉ hận không thể đem y hoà chung vào cơ thể mình. “Tử Tích, có phải tôi làm sai chuyện gì rồi không?”

“Nếu tôi làm sai, tôi giải thích với cậu. Thực xin lỗi, tôi sẽ sửa”.

Kiều Tử Tích không giãy dụa, bình tĩnh nói. “Cậu không làm sai gì cả, là chúng ta thực sự không thể ở bên nhau”.

“Vì sao, tôi thích cậu, cậu cũng thích tôi, vì sao lại không thể ở bên nhau?”

“Hai người đồng tính không có khả năng cả đời bên nhau, cậu hiểu không?” Kiều Tử Tích nói tiếp. “Thích thì thích, cũng không nhất định đã thích thì phải ở bên nhau. Cậu có một gia đình phải chăm lo, tôi cũng có người nhà của tôi. Chúng ta không thể vì tâm tư của mình mà không để ý đến cảm thụ của bọn họ”.

“Chỉ cần có thể ở bên cậu, tôi không cần, không phải ngay từ đầu đã quyết định vứt bỏ thế tục sao”.

Kiều Tử Tích chống tay trước ngực Hạ Minh Hiên, giãn ra một ít khoảng cách. “Nhưng là, tôi để ý”.

Kiều Tử Tích nói. “Tôi không thể tiếp nhận ánh mắt khác thường từ người khác, không muốn khiến người nhà mình thương tâm, lại càng không muốn cả đời còn lại ở bên một nam nhân”.

“Tử Tích....”

“Hạ Minh Hiên, buông tay đi, đối với cả tôi và cậu đều là chuyện tốt”.

“Không có khả năng, tôi đã nói rồi, cả đời này tôi chỉ chấp nhận một mình cậu, chẳng lẽ cậu đã quên?”

Kiều Tử Tích nhìn gương mặt mất bình tĩnh của hắn. “Hạ Minh Hiên, cậu vẫn luôn rất có phong độ, lần này cũng dứt khoát một chút đi, tôi không muốn cùng cậu dây dưa”.

Hạ Minh Hiên nắm lấy tay Kiều Tử Tích, lại bị y hất ra. Khoé mắt Hạ Minh Hiên ướt nước. “Rốt cuộc tôi phải làm thế nào cậu mới có thể rút lại những lời vừa rồi?”

“Rút không được nữa rồi”. Kiều Tử Tích kiên định nói. “Tôi là nói nghiêm túc, về sau, ngay cả huynh đệ cũng không làm được”.

Hai tay Hạ Minh Hiên giữ lấy vai Kiều Tử Tích. “Tử Tích, tôi cầu xin cậu, đừng nói những lời này”.

Kiều Tử Tích nghiêng người tránh khỏi tay Hạ Minh Hiên, từng bước lui về phía sau. “Hạ Minh Hiên, tôi cũng cầu xin cậu, xin cậu buông tay”.

“Tôi sẽ không buông tay! Tử Tích, đối với cậu tôi đã không còn khả năng buông tay!”

“Tôi cũng không còn khả năng tiếp tục ở bên cậu”.

Kiều Tử Tích xoay người, đưa lưng về phía Hạ Minh Hiên. “Trở về ngủ một giấc, ngày mai tỉnh lại quên hết đi, nếu có thể cũng đem tôi quên đi, coi như chưa bao giờ gặp nhau”.

Mặt trời chiều ngả về phía tây, mang theo vài phần sắc thái ly biệt, đem bóng hai thiếu niên kéo dài thật dài.

Kiều Tử Tích cất bước rời đi, bóng dáng dứt khoát không lưu tình. Trong một chốc nam sinh vừa xoay người kia, hai mắt cũng ẩm ướt, chất lỏng ẩm áp ngập trong khoé mắt.

Hạ Minh Hiên còn đứng tại chỗ, trong đầu một mảnh hỗn loạn, trái tim như bị hàng ngàn mũi kim đâm vào, đau đớn nhức nhối không thở nổi.

Tôi thích cậu, nhưng tôi không thể ở bên cậu.

Đây là kết cục của hai nam sinh trong bộ phim điện ảnh kia.

Diệp Tiểu Dao ở ngay phía trước, những lời vừa rồi cô cũng nghe được chút ít. “Tử Tích, nếu cậu muốn khóc tôi có thể cho cậu mượn vai”.

Kiều Tử Tích nhìn thoáng qua Diệp Tiểu Dao. “Về thôi, bà nội hẳn là nấu xong cơm rồi”.

“Những lời vừa rồi của cậu thật trái lương tâm, ngay cả tôi nghe xong cũng cảm thấy quá giả dối”.

Kiều Tử Tích nhìn vòng lửa đỏ phương tây sắp lặn xuống. “Vậy sao? Giả thế nào?”

“Chính là vừa nghe đã biết là người khác ép cậu nói”. Diệp Tiểu Dao quay đầu, thoáng nhìn bóng người phía xa vẫn còn đứng tại chỗ, lại nhìn Kiêu Tử Tích. “Tử Tích, tình trạng cậu thế này ngày mai vẫn có thể theo tôi đi chơi sao?”

“Có thể”.

Về đến nhà, Kiêu nãi nãi nhìn Kiêu Tử Tích hốc mắt đỏ hoe không nói lời nào. Vừa rồi Hạ Minh Hiên tới tìm y, có những lời sớm muộn gì cũng phải nói ra, cho dù kết quả sau đây là thương tích đầy mình.

Kiều Tử Tích nói. “Con hơi mệt, con đi nghỉ một lát”.

Kiều nãi nãi gật đầu, vỗ vỗ cánh tay Kiêu Tử Tích. “Được rồi, nếu mệt thì đi nghỉ ngơi đi, lát nữa nội để thức ăn lại cho”.

Kiều Tử Tích lên lầu, bóng dáng tràn ngập thương cảm nói không nên lời.

Kiều nãi nãi nói với Diệp Tiểu Dao. “Đến đến, ngồi xuống đi, đợi lát nữa là ăn cơm được rồi”.

Diệp Tiểu Dao mím môi, gật đầu. “Vâng”.

Mặt trời xuống núi, không gian cũng hoàn toàn tối đen.

Trong phòng tối om, phía sau cánh cửa một thiếu niên im lìm ngồi đó, đầu chôn trong hai đầu gối. Diệp Tiểu Dao đứng ngay bên ngoài cửa, vừa rồi đã nâng tay định gõ cửa rất nhiều lần, cuối cùng vẫn không làm được.

Có lẽ Kiêu Tử Tích cần im lặng, lúc này quấy rầy sẽ không tốt.

Diệp Tiểu Dao nhẹ chân rời đi, xuống dưới lầu, Kiêu nãi nãi ngồi ở sofa cũng không nói một lời. Lão nhân gia hơn sáu mươi tuổi hàng ngày vẫn luôn tươi cười, hôm nay lại chỉ có gương mặt không biểu cảm.

Diệp Tiểu Dao ngồi xuống cạnh Kiêu nãi nãi. “Nội ơi, người đừng lo lắng, từ trước đến giờ Tử Tích vẫn rất mạnh mẽ, qua vài ngày rồi sẽ tốt thôi”.

Kiều nãi nãi nói. “Đứa nhỏ này tuy rằng luôn mạnh mẽ, nhưng đó chỉ là vẻ bên ngoài, nội tâm của nó không mạnh mẽ chút nào, là bà nội nó nội đương nhiên là hiểu rõ. Nó chính là không muốn làm cho người bên cạnh lo lắng thôi”.

Không phải đối với tất cả mọi chuyện Kiêu Tử Tích đều có thể nhanh chóng tiếp nhận, cũng không phải khi suy sụp mà vẫn có thể tươi cười trước mặt người khác. từ rất lâu trước kia đã thích Hạ Minh Hiên, Hạ

Minh Hiền có bạn gái, y cũng sẽ khổ sở, nhưng là chưa bao giờ thể hiện ra. Vài ngày không thấy thân ảnh quen thuộc kia, khi gặp lại sẽ mặc danh kỳ diệu mà vui vẻ, nhưng là y cũng chưa bao giờ thể hiện ra ngoài.

Đồng hồ trên tường đã chỉ chín giờ, Diệp Tiểu Dao nhìn trên lầu không có động tĩnh gì, lại nhìn Kiều nãi nãi vẫn chỉ ngồi ở sofa, nói. “Nội ơi, không còn sớm nữa, con phải về khách sạn rồi”.

“Giờ là buổi tối, con gái đi một mình nội không an tâm, nếu không con ở lại đây một đêm đi, không ngại thì ngủ cùng với nội”.

Diệp Tiểu Dao nói. “Con không mang quần áo, vẫn là về khách sạn tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi ạ”.

“Khách sạn cách đây có xa không?”

“Không xa, đi năm phút là tới nơi rồi ạ”.

Trên lầu có tiếng mở cửa, Kiều nãi nãi cùng Diệp Tiểu Dao ngẩng đầu nhìn, Kiều Tử Tích đi xuống, ngoài mặt vẫn là không có biểu tình gì.

Kiều nãi nãi đứng lên. “Tử Tích, có đói không? Đồ ăn nội vẫn để lại, hâm nóng một chút là ăn được”.

Kiều Tử Tích nói. “Con chưa đói, lát nữa con sẽ ăn sau”.

Sau đó lại nhìn Diệp Tiểu Dao. “Không còn sớm nữa, tôi đưa cậu về khách sạn trước”.

Diệp Tiểu Dao nói. “Nếu không cậu cứ ăn cơm trước đi”.

“Không cần, bây giờ tôi chưa muốn ăn”.

Kiều nãi nãi nói. “Vậy con đưa tiểu Diêu về trước, lát nữa về rồi ăn sau, nội hâm nóng cho”.

Diệp Tiểu Dao nhìn Kiều Tử Tích, không biết nói gì. Kiều Tử Tích đi trước một bước. “Đi thôi”.

Diệp Tiểu Dao đi theo, quay đầu nói với Kiều nãi nãi. “Con đi đây”.

Trăng cuối tháng tám chỉ còn lại một mảnh lưỡi liềm, bầu trời đầy sao, thỉnh thoảng có một cơn gió khẽ thổi qua.

“Ngày mai tôi có hẹn mấy bạn học nữ sinh trước kia, muốn trở về trường cũ xem, không cần cậu bồi nữa”. Hai tay Diệp Tiểu Dao chắp sau lưng, nhìn bóng dáng trên mặt đất nói.

“Ừ”.

Kiều Tử Tích đáp rất nhỏ, một chiếc xe đen bóng có rèm che phóng qua, tiếng động cơ vù vù nuốt trọn thanh âm của y.

54. Chương 54

Diệp Tiểu Dao đá đám lá cây ven đường, lá cây khô vàng ma xát với mặt đường, vang lên xột xoạt. Ánh đèn đường mờ nhạt, thân ảnh một cao một thấp lại thấp phần chói mắt.

“Là người nhà cậu ta nói gì với cậu đúng không”. Diệp Tiểu Dao tiếp tục đá lá cây. “Loại tình tiết này trên phim nhiều lắm, cho nên rất dễ liên hệ tới hiện thực”.

Kiều Tử Tích không nói lời nào.

“Mẹ của Hạ Minh Hiền tôi đã gặp qua, không khác biệt lắm với Mẫu Dạ Xoa đã bỗng nguyên ương”.

“Là tự tôi muốn tách ra mà thôi”. Kiều Tử Tích nhẹ nhàng nói.

Diệp Tiểu Dao nhìn sườn mặt Kiều Tử Tích. “Kiều Tử Tích mà tôi biết tuyệt đối không phải người bạc tình bạc nghĩa như vậy”.

Diệp Tiểu Dao ngẩng đầu nhìn trời, bất đắc dĩ cười cười. “Kỳ thật so với tôi, Hạ Minh Hiên hẳn là càng hiểu cậu hơn mới đúng. Nhưng là cậu ta nhất thời bị đả kích, cho nên mới không nghĩ đến những chuyện khác”.

“Tách ra, đối với tôi hay cậu ta đều là chuyện tốt”.

Diệp Tiểu Dao cắn môi. Phía trước không xa chính là khách sạn mà cô ở, Diệp Tiểu Dao đi lên, sau đó xoay người đối mặt với Kiều Tử Tích. “Tôi tới rồi, cậu về đi”.

Kiều Tử Tích dừng bước, nhìn cô lui dần về phía sau. “Ừ”.

Diệp Tiểu Dao đứng ở nơi đó, đề cao thanh âm, nói. “Tử Tích, ích kỷ một lần cũng không sao, quá bận tâm đến cảm thụ của người khác chỉ làm tổn thương chính mình thôi”.

Kiều Tử Tích nhìn Diệp Tiểu Dao vào khách sạn, sau đó mới xoay người rời đi.

Hạ Minh Hiên sau khi về nhà liền nhốt mình trong phòng, cũng ngồi dựa vào cửa, cũng chôn đầu giữa hai đầu gối, cũng không nói lời nào.

Khác biệt chính là, bên ngoài, cha mẹ Hạ gia gõ cửa liên tục, người bên trong vẫn không có động tĩnh gì. Bây giờ đã là rạng sáng, Hạ Minh Hiên vẫn chưa ăn cơm, chưa uống nước, cửa vẫn khoá.

Ngô Diệu Nghiên ở bên ngoài lo âu bất an. “Minh Hiên, không vui thì nói với mẹ, đừng nhốt mình trong phòng!”

“Cho con yên tĩnh một lát”. Hạ Minh Hiên lần đầu tiên mở miệng đáp lại, thanh âm trầm thấp.

Ngô Diệu Nghiên đứng ngoài cửa hốc mắt đều đỏ, bà chỉ có một đứa con bảo bối là hần, từ nhỏ đã nuông chiều chưa đánh mắng bao giờ, hiện tại nhìn hần như vậy, trong lòng cũng khó chịu.

Hạ Kim Quyền kéo Ngô Diệu Nghiên xuống dưới lầu, ngồi vào sofa, rót nước cho bà.

Ngô Diệu Nghiên ánh mắt hồng hồng nhìn chồng. “Em cũng là muốn tốt cho nó, không ngờ đứa nhỏ này lại để ý như vậy”.

“Qua một thời gian rồi sẽ ổn, sau này nó cũng sẽ hiểu là em muốn tốt cho nó”.

“Ừ”.

Hạ Kim Quyền đỡ vai Ngô Diệu Nghiên. “Đi ngủ đi, không còn sớm nữa”.

Ngô Diệu Nghiên hít mũi, nhìn lên trên lầu. “Minh Hiên còn đang thế này, làm sao em ngủ được. Chờ con ra ăn cơm rồi em mới ngủ”.

Hạ Kim Quyền thở dài. “Bộ dạng này của nó còn không biết khi nào mới chịu ra. Em đừng đợi nữa, có lẽ chúng ta không ở bên ngoài thì nó sẽ ra”.

“Thật sao?”

“Ừ, em cứ chờ ở đây, ngược lại nó càng không dám ra. Con mình ưa sĩ diện em còn không biết sao”.

Ngô Diệu Nghiên nghĩ nghĩ, gật đầu. “Vậy chúng ta về phòng trước, xem nó có ra ngoài không”.

Ngày thứ ba, Diệp Tiểu Dao một lưng đeo hai túi lôi Kiều Tử Tích đi khắp các phố lớn ngõ nhỏ ở K thị.

Diệp Tiểu Dao nói, xuất ngoại hai năm, K thị thay đổi quá lớn.

Diệp Tiểu Dao chỉ vào một trung tâm trò chơi, nói. “Tôi nhớ trước kia ở đây là siêu thị, sao bây giờ lại thành thế này rồi?”

Lại chỉ vào một toà nhà cao tầng nói. “Lúc tôi đi toà nhà này mới đang đặt móng, bây giờ đã đưa vào sử dụng rồi”.

Diệp Tiểu Dao chỉ một con đường, nói. “Nơi này cũng thông xe rồi, còn có cầu vượt nữa”.

“Tử Tích, chúng ta lên cầu vượt đi!” Diệp Tiểu Dao kéo Kiều Tử Tích đi lên cầu vượt.

Trên lan can cầu vượt có trồng hoa hướng dương, những ngày có nắng, hoa nở rất đẹp. Còn có cả hoa hồng trắng, hồng vàng tụ cùng một chỗ, tuy rằng nhỏ bé, nhưng đúng là màu sắc rất đẹp mắt.

Diệp Tiểu Dao đứng trên cầu, nhìn dòng xe qua lại bên dưới, sau đó hai tay chống lan can, ngẩng đầu nhìn trời xanh, ở chốn thành thị này rất ít khi được thấy một bầu trời xanh ngắt như vậy, hôm nay xem như là may mắn.

Tầm mắt Kiều Tử Tích vẫn hướng về xa xa, không biết là đang nhìn đi đâu, có vài phần trống rỗng.

“Tử Tích, kỳ thật cậu không cần cố tỏ ra vui vẻ. Tôi khác với cậu, tôi chỉ ở trong nước bảy ngày, bảy ngày này tôi có thể gió mặc gió, mưa mặc mưa mà thật sự vui vẻ, mà cậu thì không cần cùng cười với tôi”.

Kiều Tử Tích nghiêng đầu nhìn Diệp Tiểu Dao. “Vậy hiện tại cậu vui vẻ sao?”

Diệp Tiểu Dao cười cười. “Nhìn thấy nhiều thứ thay đổi như vậy, thực ra tôi cũng không vui lắm. Nhưng có những thứ vẫn y như xưa, trong lòng cảm thấy rất ấm áp, rất quen thuộc”.

Diệp Tiểu Dao chỉ vào một cửa hàng đồ lưu niệm bên cạnh chân cầu. “Trước kia tôi thường xuyên đến chỗ này mua đồ, cơ bản mỗi lần đi dạo phố đều sẽ đến đây, cho dù không mua thì cũng đến ngắm rất lâu. A, cảm giác đều đã là chuyện thật lâu trước kia. Hiện tại già rồi, nhớ lại luôn cảm thấy xa không thể quay về”.

Kiều Tử Tích nói. “Cậu mới mười chín tuổi, còn chưa tròn hai mươi, cách ngưỡng già vẫn còn xa lắm”.

“Không xa, con gái qua hai mươi cũng coi như thanh xuân chấm dứt”.

Xuống cầu, Diệp Tiểu Dao đến phố ăn vặt. Mua túi lớn túi nhỏ khoai tây chiên cùng với mút hoa quả, trên tay còn cầm một que kem.

Ra khỏi khu buôn bán sẽ đến một con đê dài ven sông, đi dạo trên bờ đê có gió thổi tới, rất thoải mái.

Diệp Tiểu Dao ăn xong kem lại bóc một cái kẹo mút ngậm trong miệng. túi đồ ăn vặt ở trên tay Kiều Tử Tích.

Diệp Tiểu Dao liếm cây kẹo mút vị xoài, suy nghĩ một lát rồi nhìn Kiều Tử Tích bên cạnh. “Tử Tích, hai ngày nay Hạ Minh Hiên có đến đây đưa gì với cậu không?”

Kiều Tử Tích nhẹ nhàng nói. “Không có”.

Diệp Tiểu Dao vẽ mặt khinh thường. “Hừ, tôi còn tưởng cậu ta si tình thế nào, hoá ra nói mấy câu là có thể đem đuổi đi rồi”.

Kiều Tử Tích không nói lời nào. Trong lòng y vẫn hy vọng, sau khi chia tay Hạ Minh Hiên có thể sống vui vẻ. Cho dù sau này gặp lại, bên cạnh hắn có một nữ sinh, y cũng sẽ vui mừng thay hắn.

Tôi thích cậu, nhưng tôi không thể ở bên cậu. Có một câu nói, em thích anh, cho nên em hy vọng anh có thể hạnh phúc, cho dù hạnh phúc ấy không có em.

Sau hôm chia tay, Hạ Minh Hiên vừa ra khỏi phòng đã thấy gương mặt với hai mắt đỏ hồng của Ngô Diệu Nghiên. Hắn không nói gì, trực tiếp vào toilet, xả nước rửa mặt.

Ngô Diệu Nghiên kêu Hạ Minh Hiên đến ăn bữa sáng, Hạ Minh Hiên cũng nghe lời ngồi xuống ăn.

Vợ chồng Hạ gia nhìn hắn không có việc gì mới rời nhà đi làm. Gần đây công việc làm ăn thuận lợi, hai vợ chồng thật sự rất bận.

Nghĩ là Hạ Minh Hiên không có việc gì, nhìn vẻ ngoài của hắn cũng không có gì thất thường. Chính là không nghĩ tới, ngày thứ ba Hạ Minh Hiên lại nhốt mình trong phòng, rượu trong nhà cũng không thấy đâu. Hạ ba ba gõ cửa thật lâu, trong phòng không có tiếng trả lời.

Ngô Diệu Nghiên gấp đến độ giậm chân, rượu trong nhà không thấy, toàn bộ mười chai đều đã được Hạ Minh Hiên đem đi. Hiện tại gõ cửa bên trong lại không có chút phản ứng, có khi nào....

Cuối cùng Hạ Kim Quyền quyết định phá cửa, chỉ còn cách này! Gọi điện thoại kêu người đến phá khoá, cửa vừa mở, mùi rượu nồng nặc từ trong phòng liền tản ra. Ngô Diệu Nghiên là người đầu tiên vào phòng, nhìn thấy Hạ Minh Hiên say ngã dưới đất, bên cạnh là bình to bình nhỏ.

Ngô Diệu Nghiên quỳ trên mặt đất, dùng tay vỗ má đứa con nhưng không nhận được phản ứng, nước mắt đột nhiên rơi xuống.

Hạ Kim Quyền gọi xe cấp cứu, lập tức đưa người đến bệnh viện.

Bác sĩ nói là ngộ độc rượu, đây không phải vấn đề nhỏ, rất nhiều trường hợp đã phải mất mạng. May là Hạ Minh Hiền được đưa đến cấp cứu kịp thời, không nguy hiểm đến tính mạng nhưng phải ở lại bệnh viện theo dõi.

Ngô Diệu Nghiên ngồi bên giường bệnh lau nước mắt, trong lòng tràn đầy hối hận, tất cả chuyện này đều tránh không khỏi có liên quan đến bà. Nếu bà không đi tìm Kiều Tử Tích, Kiều Tử Tích sẽ không rời xa con mình, hiện tại cũng sẽ không xảy ra chuyện này.

Hạ Minh Hiền trước khi hôn mê vẫn nắm chặt điện thoại trong tay. Lúc đưa tới bệnh viện, Ngô Diệu Nghiên đem điện thoại trong tay hẳn rút ra.

Màn hình điện thoại của Hạ Minh Hiền là ảnh chụp của Kiều Tử Tích, màn hình khoá là ảnh chụp chung của hai người. Một nam sinh nếu đem ảnh của nam sinh khác đặt ở nơi thường xuyên thấy nhất, vậy có phải hay không hẳn đã yêu thật sự đậm sâu?

Ngô Diệu Nghiên tìm trong danh bạ tên của Kiều Tử Tích, ánh mắt rớt cuộc dừng lại ở mấy chữ ‘bà xã đại nhân’. Nhìn đứa con sắt mặt tái nhợt tiểu tụy nằm trên giường, cuối cùng vẫn quyết định ấn gọi đi.

55. Chương 55

(Bài hát tác giả đề cử: Ánh lửa + Đồng thoại thương tâm – By Hồ Hạ – Link)

Kiều Tử Tích vốn không muốn tiếp điện thoại, nhưng cuối cùng vẫn bắt máy. Sau khi nghe Ngô Diệu Nghiên nói qua tình huống, Kiều Tử Tích lập tức chạy đến bệnh viện. Lúc ấy Diệp Tiểu Dao cũng ở bên cạnh, cho nên liền đi theo.

Hạ Minh Hiền nằm trên giường bệnh, cằm đã lún phún râu, đôi mắt xinh đẹp nhắm nghiền, bông mắt thâm quầng, vừa nhìn đã biết mấy ngày nay hẳn không nghỉ ngơi tốt. Mái tóc cũng trở nên hỗn độn, bình thường hẳn là người rất để ý đến bề ngoài, hiện tại lại thành bộ dáng sa sút như vậy.

Bất quá mới chỉ có ba ngày, ba ngày đã đem nam sinh suất khí trước kia tra tấn thành bộ dạng này.

Nhìn Hạ Minh Hiền nằm trên giường, Diệp Tiểu Dao nhỏ giọng nói. “Còn tưởng cậu ta đã buông tay, không nghĩ tới... lại thành tình trạng như thế này”.

Hai chân Kiều Tử Tích như đeo ngàn cân nặng, sững sờ đứng ở cạnh giường, làm thế nào cũng không di chuyển được.

“Cậu ấy làm sao vậy?” Kiều Tử Tích thấp giọng mở miệng hỏi.

Ngô Diệu Nghiên ở một bên vừa lau nước mắt vừa nói. “Hôm qua nó thừa dịp chúng ta không để ý, liền đem hết rượu trong nhà lên phòng riêng, uống rất nhiều. Sáng nay lúc phá cửa vào nó đã say đến hôn mê rồi, bác sĩ nói là ngộ độc rượu”.

Kiều Tử Tích không nghe vào lời nào, hai mắt vẫn đăm đăm nhìn người đang nằm.

Diệp Tiểu Dao hỏi. “Vậy Hạ Minh Hiền.... Bác sĩ nói thế nào ạ?”

Hạ Kim Quyền trả lời. “Không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng phải ở lại bệnh viện quan sát, cũng chưa biết khi nào mới tỉnh lại”.

Diệp Tiểu Dao nhìn Kiều Tử Tích, nâng tay đẩy cánh tay y. “Qua xem cậu ta đi, đừng có đứng ngốc ở đây”.

Kiều Tử Tích nhú mi, trong lòng đột nhiên hỗn loạn.

Ngô Diệu Nghiên đứng lên, Hạ Kim Quyền đến đỡ bà, bà nói. “Chúng ta ra ngoài một chút, Tử Tích, cháu giúp bác trông Minh Hiên một lát”.

Cha mẹ Hạ gia đi ra, nhân tiện còn đóng cửa lại.

Kiều Tử Tích vẫn bất động, Diệp Tiểu Dao nói. “Tôi cũng ra ngoài đây”.

Sau khi Diệp Tiểu Dao ra ngoài, Kiêu Tử Tích mới có động tác, y đi đến bên giường, nhìn gương mặt có vài phần tiêu tụy của Hạ Minh Hiên, lấy tay xoa nhẹ bên sườn mặt hắn. Vẫn là gương mặt rất đẹp kia, ngũ quan tinh xảo, làn da trắng mịn, nhưng hiện tại lại mang theo vẻ tang thương không nói nên lời.

Bất quá mới ba ngày, chỉ ba ngày không gặp.

Kiều Tử Tích ngồi xuống ghế dựa, cầm lấy tay hắn, đặt trong lòng bàn tay mình nhẹ nhàng vuốt ve, khẽ giọng nói. “Không phải cậu vẫn luôn rất có phong độ sao? Sao lần này lại như vậy? Hạ Minh Hiên, thể này không giống cậu”.

Trước kia, Hạ Minh Hiên trước kia chưa bao giờ như vậy. trước khi khi hắn cùng nữ sinh chia tay, ngày hôm sau vẫn cười hì hì như chưa có chuyện gì xảy ra. Mà hiện giờ Hạ Minh Hiên nằm trên giường bệnh, sao có thể....

Diệp Tiểu Dao đứng trên hành lang, dựa lưng vào tường, trên tay vẫn cầm túi đồ ăn vặt, nhìn y tá bác sĩ bận rộn qua lại. Chưa đến mười phút sau, Kiêu Tử Tích đã đi ra.

Diệp Tiểu Dao nhìn y hỏi. “Sao không ở lại thêm chút nữa?”

Kiều Tử Tích nói. “Đi thôi”.

Cha mẹ Hạ gia ngồi ở công viên trước cửa bệnh viện chờ, nhìn thấy Kiêu Tử Tích đi ra, liền lại gần hỏi. “Tử Tích, Minh Hiên tỉnh chưa?”

“Vẫn chưa ạ”. Nhưng vừa rồi lúc Kiêu Tử Tích nói chuyện, mí mắt hắn khẽ động, có lẽ không bao lâu nữa sẽ tỉnh lại.

Hạ mục mục gian nan mở miệng. “Nếu không, cháu ở lại đây đi. Chờ nó tỉnh, nhìn thấy cháu có lẽ nó sẽ tốt hơn một chút”.

Kiều Tử Tích lắc đầu. “Không cần, cậu ấy tỉnh lại hết thấy rồi sẽ tốt, cháu còn có việc, cháu phải đi trước”.

Trong mắt Hạ mục mục giăng kín tơ máu, hai mắt đã khóc đến đỏ hồng. “Tử Tích, a di biết, là a di có lỗi với cháu....”

Kiều Tử Tích cúi đầu. “Bác không có lỗi gì cả”.

Y có thể hiểu, là một người mẹ, ai có thể chấp nhận con mình ở bên một người đồng tính? Ngô Diệu Nghiên bất quá chỉ làm tròn bổn phận của một người mẹ, cho tới bây giờ Kiêu Tử Tích chưa từng trách bà.

Kiều Tử Tích rời đi, Diệp Tiểu Dao cũng theo sau.

Rời khỏi bệnh viện, qua một đường cái, Kiêu Tử Tích cùng Diệp Tiểu Dao đứng chờ xe buýt. Xe cộ qua lại tấp nập trên đường phát ra tiếng động cơ vù vù, Diệp Tiểu Dao nhìn Kiêu Tử Tích đứng bên cạnh, vài lần muốn mở miệng nói chuyện lại thôi.

Xe buýt đến, Kiêu Tử Tích lên trước, trả cả tiền vé cho Diệp Tiểu Dao rồi đi đến cuối xe, ngồi xuống một ghế cạnh cửa sổ, Diệp Tiểu Dao đi theo, ngồi xuống bên cạnh y.

Diệp Tiểu Dao đặt túi đồ ăn vặt lên chân, mở miệng nói. “Tử Tích, bộ dáng kia của Hạ Minh Hiên, cậu không ở bên cậu ta, nếu cậu ta tỉnh lại thì làm sao?”

“Sẽ tốt thôi”. Hắn đã trải qua ba ngày tra tấn, nếu đột nhiên cho hắn hy vọng rồi lại làm hắn thất vọng, như vậy còn là đả kích lớn hơn, còn không bằng cứ tiếp tục duy trì khoảng cách. Hắn sa sút, hắn mất mát, nhưng qua một thời gian rồi sẽ ổn cả. Rất nhiều chuyện, chỉ cần thời gian trôi qua rồi sẽ biến mất.

Diệp Tiểu Dao nghiêng đầu nhìn y. “Vậy còn cậu? Hiện tại cậu tốt sao?”

Kiều Tử Tích không nói lời nào, nhìn phong cảnh vụt qua ngoài cửa sổ.

Diệp Tiểu Dao bóc một cái kẹo que, nhét vào trong miệng. “Tử Tích, cậu không vui thì cứ nói ra, tôi sẽ không để ý chuyện cậu tố khổ với tôi đâu. Cho dù cậu khóc trên vai tôi, tôi tuyệt đối cũng sẽ không cười cậu”.

Kiều Tử Tích nhếch khoé môi cười cười. “Yên tâm, tôi sẽ không khóc”.

Diệp Tiểu Dao liếm kẹo que, lần này là vị ô mai. “Đừng cho là tôi không nhìn ra, lúc này cậu nhìn Hạ Minh Hiên, mắt cậu đều ướt hết cả”.

Diệp Tiểu Dao nhìn Kiều Tử Tích. “Kỳ thật cậu cũng chẳng tốt hơn cậu ta là bao, chẳng qua là cậu không nói ra thôi”.

Thật đúng là không thể lừa tiểu nha đầu này cái gì được.

Xe buýt đi một chút lại dừng tới trạm, đến một trạm dừng trước cổng trường học, một đám học sinh tiểu học đeo khăn quàng đỏ lên xe.

“Tử Tích, mừng mấy cậu về trường?” Diệp Tiểu Dao hỏi.

“Mừng 10”.

Diệp Tiểu Dao nhìn di động, hôm nay mới mừng 2. “Tôi còn muốn đến trường các cậu xem thử, sau đó trực tiếp đáp máy bay từ G thị về. Nhưng mừng 5 tôi phải về rồi, mà mừng 10 các cậu mới về trường”.

Kiều Tử Tích nghĩ nghĩ. “Nếu cậu muốn đi, tôi có thể về trường trước”.

Hai mắt Diệp Tiểu Dao sáng lên. “Thật sao?”

“Ừ”.

Mặt trời chiều ngả về tây, ánh nắng vàng xuyên qua khung cửa sổ, rơi trên nền đá cẩm thạch, trên giường nệm trắng toát. Hạ Minh Hiên mở mắt tỉnh lại, không phát ra âm thanh gì.

Ngô Diệu Nghiên ngồi bên cạnh rót cuộc cũng cười được một cái, Hạ Kim Quyền vừa mới từ bên ngoài trở về cũng không còn nhúu chặt mày.

Ngô Diệu Nghiên vuốt tóc mái Hạ Minh Hiên, ân cần hỏi. “Minh Hiên, có đói không, có muốn ăn gì không?”

“Không đói”.

Ngô Diệu Nghiên nhúu mày, từ đêm qua Hạ Minh Hiên vẫn chưa ăn gì, sao có thể không đói. Hạ Kim Quyền vừa mua ít đồ trở về, có nước uống cùng thức ăn.

Mở bàn gấp đặt lên giường, Hạ Kim Quyền đem bát cháo vừa mua để lên bàn. “Mặc kệ có đói hay không, lâu như vậy chưa có gì vào bụng cũng không được, mau ăn hết chỗ cháo này đi”.

Hạ Minh Hiên nghiêng đầu. “Ăn không vào”.

Ngô Diệu Nghiên khuyên nhủ. “Minh Hiên, nhiều ít cũng cố ăn một chút”.

“Con ăn không vào”.

“Ngoan, nào, ăn một chút thôi”. Ngô Diệu Nghiên vẫn tận tình khuyên bảo.

Hạ Minh Hiên mất kiên nhẫn. “Con nói rồi, con ăn không vào!”

Hạ Kim Quyền đen mặt, mấy ngày nay Hạ Minh Hiên gây đủ chuyện, làm cha, ông thật sự không nhìn được. Muốn phát hỏa nhưng lại bận tâm đến tình trạng của hắn, lần này thì nhịn không được, dù thế nào cũng phải giáo huấn thẳng con này một trận.

Hạ Kim Quyền giơ tay đánh một cái thật vang vào mặt Hạ Minh Hiên. Ngô Diệu Nghiên lập tức đau lòng, đem ông đẩy ra. “Con vừa mới tỉnh lại, sao anh còn đánh nó! Anh điên rồi à!”

Hạ Minh Hiên nằm trên giường, không có động tĩnh gì. Hạ Kim Quyền chỉ vào Hạ Minh Hiên, nói. “Anh là muốn đánh tỉnh nó! Thân là nam tử hán đại trượng phu, gặp chút chuyện đã suy sụp thành bộ dạng này, về sau sao mà làm nên chuyện lớn được?!”

Ngô Diệu Nghiên xoa xoa chỗ mặt Hạ Minh Hiên vừa bị đánh. “Minh Hiên, đau không con?”

“Nó thành bộ dạng này chính là vì em chiều hư nó!”

Ngô Diệu Nghiên phản bác. “Em chỉ có một đứa con, em chiều nó thì làm sao?!”

Hạ Kim Quyền thở hắt ra một hơi, đến chỗ ghế sofa ngồi xuống, châm một điếu thuốc hút.

Ngô Diệu Nghiên ngồi xuống cạnh giường, nhìn sườn mặt Hạ Minh Hiên. “Minh Hiên, con đừng làm chúng ta lo lắng, mấy ngày nay con vẫn nhốt mình trong phòng, cả mẹ với cha con đều không chịu nổi. Hôm nay cũng lo lắng thấp thỏm cả ngày, ba ba mẹ mẹ chỉ có một đứa con là con, con đừng tự gây sức ép với mình như vậy, đau lòng nhất còn không phải là ba ba mẹ mẹ”.

“Con quên Tử Tích đi, điều kiện của con tốt như vậy, sau này còn nhiều nữ hài tử xinh đẹp thiện lương cho con chọn, con cần gì vì một nam sinh mà chặt đứt đường lui của mình, đúng không?”

Hạ Minh Hiên quay đầu nhìn mẹ. “Trên đời này, không ai có thể so với Tử Tích”.

Chóp mũi Ngô Diệu Nghiên đau xót, đứa nhỏ này. “Tử Tích chung quy vẫn chỉ là nam sinh, cũng không thể ở bên con cả đời được”.

“Chỉ cần cậu ấy nguyện ý, con sẽ ở bên cậu ấy cả đời”.

Hạ mẹ mẹ nghẹn lời, không biết phải nói gì. Bà chưa bao giờ biết con trai mình lại có một mặt si tình như vậy, lại còn vì một nam sinh.

Hạ Minh Hiên nhìn trần nhà, hai mắt nhắm lại, ngữ khí vừa bất đắc dĩ lại bất lực. “Đáng tiếc, cậu ấy không cần con”.

Ngô Diệu Nghiên trong lòng cả kinh. Chính bà thật sự cũng rất mâu thuẫn, không thể chấp nhận con trai mình ở bên một người đồng tính, lại không biết làm thế nào để hắn có thể thoải mái sống tốt quên đi chuyện trước kia?

Đây là vấn đề mà các bậc cha mẹ thường xuyên gặp phải, vừa mong con mình có thể phát triển sinh sống tốt, vừa mong con có thể được hạnh phúc vui vẻ. Mà hai nguyện vọng này lại chẳng phải lúc nào cũng song song đi cùng nhau.

56. Chương 56

Sáng sớm ngày mùng 4, Kiều Tử Tích cùng Diệp Tiểu Dao đã an vị ngồi xe đến G thị. Kiều Tử Tích đầu tiên là về nhà trọ, thu dọn đồ đạc chuyển đi. Phòng ký túc xá của Hứa Kiếm Sở là phòng hai người, bởi vì lúc trước chưa tìm được người ở chung nên cậu ta vẫn ở một mình.

Hứa Kiếm Sở cũng nói qua, nếu cảm thấy ở nhà trọ không tốt thì có thể chuyển tới ở cùng cậu ta, lúc trước cũng đã đưa một chiếc chìa khoá cho Kiều Tử Tích. Hiện tại Hứa Kiếm Sở còn chưa về trường, Kiều Tử Tích liền lấy chìa khoá đó dọn đồ đến ký túc xá.

Diệp Tiểu Dao cũng giúp quét tước dọn dẹp, cuối cùng đến giữa trưa cũng xong xuôi.

Lúc Hứa Kiếm Sở nhận được điện thoại của Kiều Tử Tích thì hỏi rất nhiều.

“Cậu dọn đến ở chỗ tôi, Hạ Minh Hiên sẽ không phản đối chứ?”

“Sẽ không”.

“Vì sao? Lúc trước cậu ta còn mừng rỡ vì được trải qua cuộc sống thế giới hai người, cậu đột nhiên chuyển tới chỗ tôi, cậu ta lại có thể đồng ý sao?”

Kiều Tử Tích trầm giọng nói. “Tôi với cậu ấy chia tay”.

“Vì sao?”

“Không vì sao cả”.

“Có phải cái tên Hạ Minh Hiên kia bắt nạt cậu?”

“Không phải”.

“Tử Tích, cậu ổn không?”

“Ừ, rất tốt”.

“Vây, vài ngày nữa tôi về trường, nếu đồ đạc của tôi quá chiếm chỗ, cậu cứ vứt sang một bên”.

“Ừ”. Kiều Tử Tích mím môi. “Không còn việc gì nữa thì tôi cúp máy”.

“Ừ, gặp lại sau”.

Kiều Tử Tích cúp điện thoại, nhìn thời gian trên màn hình, lại nhìn Diệp Tiểu Dao đang đứng ngoài ban công ngắm cảnh, nói. “Đi ăn thôi”.

Diệp Tiểu Dao quay đầu lại. “Ăn gì?”

“Theo ý cậu”.

Diệp Tiểu Dao cúi đầu nghĩ nghĩ. “Nếu đi ăn cơm, tôi muốn thử thức ăn của đại học trong nước”.

Ở căng tin ăn cơm xong, Kiều Tử Tích cùng Diệp Tiểu Dao đi dạo một vòng quanh trường. Cơ sở chính của trường so với phân khu trước kia thì rộng hơn nhiều lắm, đi xung quanh trường một vòng mà cũng mất hết hai tiếng đồng hồ.

“Tử Tích”. Phía trước có hai nữ sinh đi đến, trong đó có một nữ sinh kêu lên.

Kiều Tử Tích nhận ra nữ sinh mặc chiếc váy màu café, là bạn học cùng lớp. Kiều Tử Tích khẽ mỉm cười gật đầu, xem như là chào hỏi.

Nữ sinh mặc váy màu café đi tới, nhìn lướt qua Diệp Tiểu Dao. “Tử Tích, đây là bạn gái cậu à?”

Kiều Tử Tích nhìn Diệp Tiểu Dao, Diệp Tiểu Dao tự mình giải thích. “Đằng ấy hiểu lắm rồi, mình với Tử Tích chỉ là bạn thôi”.

Nữ sinh cười cười. “Vây sao?”

“Đúng rồi Tử Tích, bài luận văn được giao trước khi nghỉ hè cậu đã viết xong chưa?”

Kiều Tử Tích gật đầu. “Ừ, xong rồi”.

“Mình còn chưa viết, cũng không biết viết thế nào”. Nữ sinh nhìn Kiều Tử Tích. “Hay là cậu cho mình mượn tham khảo một chút được không?”

“Ừ, được”.

Nói xong vài câu, Diệp Tiểu Dao nói còn có việc liền cùng Kiều Tử Tích rời đi. Diệp Tiểu Dao nhìn nữ sinh đã cách xa hai người, nói.

“Tử Tích, cô gái vừa rồi có ý với cậu”.

Kiều Tử Tích không có biểu tình gì. “Không phải đâu”.

Hai tay Diệp Tiểu Dao vắt chéo sau lưng. “Khụ khụ, là chính cậu không phát hiện ra thôi. Chuyện này quá rõ ràng, trong lòng cậu trước giờ lúc nào cũng chỉ có Hạ Minh Hiên, cho nên mới không chú ý tới nữ sinh bên cạnh có ý với mình. Kỳ thật, điều kiện của cậu tốt như vậy, rất nhiều nữ sinh muốn cướp cậu về tay”.

Kiều Tử Tích: “.....”

Diệp Tiểu Dao nói tiếp. “Tử Tích, thật ra cậu cũng không phải chỉ thích nam sinh đúng không?”

Kiều Tử Tích nghiêng đầu nhìn thoáng qua Diệp Tiểu Dao. “Không biết, có lẽ vậy”.

Bởi vì từ nhỏ đến giờ chỉ thích một người là Hạ Minh Hiên, bắt đầu từ bao giờ, có lẽ là từ năm lớp 10 rồi.

Diệp Tiểu Dao nhìn trời. “Căn cứ theo một nghiên cứu, trên thế giới có rất nhiều người là song tính luyến, vừa có thể thích nữ sinh lại cũng có thể thích nam sinh, bất quá là phải xem người đầu tiên thích là nam sinh hay nữ sinh thôi”.

Diệp Tiểu Dao tiếp tục. “Tử Tích, cậu đã xem qua một bộ phim tên là < the= ” love= “ ” of= “ ” siam= “ ” > chưa?”

“Chưa xem, bắt quá đã nghe tên”.

“Bộ phim này nói về đề tài tình yêu cùng giới, cặp diễn viên chính trong đó rất giống với các cậu”. Diệp Tiểu Dao ngồi xuống một cái ghế đá, Kiều Tử Tích cũng ngồi xuống bên cạnh.

Diệp Tiểu Dao hỏi. “Cậu có biết kết cục của hai nam sinh đó là gì không?”

Kiều Tử Tích thuận miệng hỏi theo. “Là gì?”

“Kết cục là bọn họ không được ở bên nhau, bởi vì cha mẹ của một người không đồng ý”. Diệp Tiểu Dao nói. “Tuy rằng đây chỉ là phim, nhưng cũng là khắc hoạ một mảng chân thực của cuộc sống, rất nhiều cặp đôi đồng tính không thể ở bên nhau, đều là vì người nhà không đồng ý”.

“Trên đời này, không có mấy cha mẹ có thể chấp nhận con mình cùng một người đồng tính ở bên nhau cả đời”.

Diệp Tiểu Dao nói. “Nhưng tôi cảm thấy, một nam một nữ ở bên nhau, điểm khác biệt duy nhất là có thể nói dối tông đường. Tôi thực sự không hiểu, hiện tại đã là thời đại gì rồi, tại sao vẫn còn những tư tưởng phong kiến như vậy. Ở nước ngoài, rất nhiều cặp vợ chồng đều không cần có con!”

Nhưng đây là ở trong nước, Trung Quốc ngày xưa còn có cách nói, không có con chính là một tội bất hiếu. Một lão sư đại học từng ở trên lớp ngang nhiên thảo luận về vấn đề đồng tính luyến ái, đem đồng tính nói đến thật dơ bẩn thật xấu xa, nói xã hội này không nên có đồng tính luyến ái, bằng không cả dân tộc sẽ suy bại. Vậy chẳng lẽ không có đồng tính, thì dân tộc sẽ không suy bại?

Chuyến bay của Diệp Tiểu Dao là sáng ngày hôm sau, Kiều Tử Tích đưa cô về khách sạn, sau đó quay trở lại ký túc xá.

Sáng sớm hôm sau, Kiều Tử Tích mua bữa sáng đứng trước cửa khách sạn chờ Diệp Tiểu Dao. Diệp Tiểu Dao kéo vali xuống lầu, đến quầy lễ tân làm thủ tục trả phòng, thanh toán tiền rồi rời đi. Kiều Tử Tích tiếp lấy hành lý trên tay Diệp Tiểu Dao, đưa bữa sáng cho cô, nói. “Tìm một chỗ ăn sáng đã rồi đi”.

Diệp Tiểu Dao cười nói. “Tử Tích thật tốt”.

Diệp Tiểu Dao một bên uống sữa đậu nành, một bên ăn bánh quẩy, đôi khi còn nhìn chằm chằm Kiều Tử Tích.

“Sao vậy?” Kiều Tử Tích hỏi.

Diệp Tiểu Dao nuốt xuống một miếng bánh, nói. “Lần tới gặp mặt không biết là khi nào, cho nên phải tranh thủ nhìn nhiều một chút”.

Diệp Tiểu Dao lại cắn một miếng bánh to, trong miệng đầy ứ. “Lại nói, nhìn cái gì đẹp mắt thì mắt cũng sẽ đẹp hơn”.

Kiều Tử Tích: “.....”

Ăn xong bữa sáng, Kiều Tử Tích bắt taxi, đến thẳng sân bay.

Sân bay BY là sân bay lớn nhất G thị, lưu lượng khách tự nhiên cũng nhiều hơn.

Kiều Tử Tích cùng Diệp Tiểu Dao xuống taxi, một đường chen qua biển người, đến đại sảnh.

Diệp Tiểu Dao vẫn nhìn phía sau, không biết là đang nhìn cái gì. Đến cửa đăng ký, Diệp Tiểu Dao ngừng bước xoay người, nói với Kiều Tử Tích. “Đến đây thôi”.

Kiều Tử Tích đem đồ giao cho cô. “Thuận buồm xuôi gió, tới nơi rồi nhớ gửi mail cho tôi”.

Diệp Tiểu Dao nhìn lướt qua sau vai Kiều Tử Tích, mím môi. “Biết rồi”.

Diệp Tiểu Dao đem túi xách đặt trên vali, nói với Kiều Tử Tích. “Thừa dịp người kia còn chưa tới, tôi ôm cậu một cái được không?”

Kiều Tử Tích hơi sững sốt, sau đó gật đầu. Mới nãy Diệp Tiểu Dao nói thừa dịp người kia chưa tới, người kia là ai vậy?

Diệp Tiểu Dao kiễng mũi chân, vòng tay quanh cổ Kiều Tử Tích ôm lấy y. Kiều Tử Tích cũng nâng tay, khẽ vỗ trên lưng cô.

Diệp Tiểu Dao nhỏ giọng nói bên tai Kiều Tử Tích. “Tử Tích, kỳ thật cái kết của bộ phim kia tôi vẫn không thích, vì sao hai người thích nhau lại không thể ở bên nhau, cậu nói xem có phải không?”

Kiều Tử Tích ngẩn người, Diệp Tiểu Dao đã buông tay ra. Xoay người cầm lấy túi xách và vali, sau đó quay đầu lại. “Tôi đi đây, tạm biệt”.

Kiều Tử Tích gật đầu.

Thân ảnh Diệp Tiểu Dao vừa biến mất trong biển người, phía sau bỗng có người hô một tiếng. “Tử Tích”.

Kiều Tử Tích quay đầu lại, thấy cách đó không xa một nam sinh mặc quần áo đen sơ mi trắng, gương mặt vẫn dễ nhìn như trước, so với mấy hôm trước nằm trên giường bệnh thì có vẻ tốt hơn nhiều.

Kiều Tử Tích nghiêng đầu, đi về một hướng khác. Hạ Minh Hiền đuổi theo, giữ lấy tay y. “Đi theo tôi”.

Kiều Tử Tích tránh khỏi tay hắn. “Buông ra!”

“Không buông”.

“Cậu...” Kiều Tử Tích không khoẻ như Hạ Minh Hiền, hơn nữa ở sân bay đông người, Kiều Tử Tích cũng không thể làm gì, chỉ có thể tùy ý để Hạ Minh Hiền kéo mình đi.

Là Diệp Tiểu Dao, sáng sớm cô đã nhắn tin cho Hạ Minh Hiền, cho nên Hạ Minh Hiền vừa nhận được tin đã gấp rút chạy tới đây.

Hạ Minh Hiền kéo Kiều Tử Tích rời khỏi sân bay, đến một khách sạn gần đó, nhanh chóng đăng ký lấy chìa khoá rồi kéo Kiều Tử Tích về phòng.

Vừa vào đến phòng, Kiều Tử Tích đã tránh khỏi tay hắn. Hạ Minh Hiền đem Kiều Tử Tích đẩy vào tường, đem cả người y vây trong ngực mình.

Kiều Tử Tích không vội không nóng, nói một câu. “Buông ra”.

“Không phải đã lên giường vài lần rồi sao, ôm một chút thì có làm sao”. Hạ Minh Hiền ngữ khí như muốn khiêu khích.

Hai tay Kiều Tử Tích để trước ngực muốn đẩy Hạ Minh Hiền ra, nhưng Hạ Minh Hiền quá khoẻ, làm thế nào cũng không đẩy hắn ra được. “Cậu là lưu manh à?”

Hạ Minh Hiền ôm eo Kiều Tử Tích, đem y càng kéo sát vào mình, cầm tựa trên vai y, nói. “Tôi đã nghĩ rồi lại nghĩ, cũng chỉ có dùng phương thức lưu manh này mới có thể đem cậu trở về”.

“Tôi với cậu là không thể”.

Hạ Minh Hiền đem mặt dán bên tai Kiều Tử Tích. “Có thể hay không không phải cậu nói, mà là tôi nói. Tôi nói đời này cậu là của tôi, thì cậu phải là của tôi, cậu có chạy cũng không thoát được đâu”.

Kiều Tử Tích nghiêng răng nghiêng lợi. “Hạ Minh Hiền, cậu càng ngày càng không thể nói lý!”

Hạ Minh Hiền nói. “Tử Tích, đây là vì cậu bức tôi”.

“Buông”. Kiều Tử Tích giãy giụa, Hạ Minh Hiền dùng sức hơn y nhiều, dù y có cố gắng thế nào cũng không thể đẩy hấn ra.

57. Chương 57

Hạ Minh Hiền bế Kiều Tử Tích lên, ném xuống giường. Kiều Tử Tích vừa mới chống tay nhồm dẫy đã bị cả thân mình Hạ Minh Hiền đè tới, không nói gì mà trực tiếp hôn xuống môi y. Nụ hôn nóng như lửa mang theo vài phần xâm chiếm thô bạo, lại càng giống như là muốn cắn nuốt lấy đối phương. “Ừm, ừm.... Buông, buông ra....”

Kiều Tử Tích bị hấn hôn đến sinh đau, hai tay bị hấn giữ trên đỉnh đầu, cả người cũng bị hấn đè nặng không thể động dẫy. Hạ Minh Hiền một đường thô bạo hôn xuống dưới, mỗi chỗ đi qua đều bị hấn lưu lại một dấu răng. Bên môi Kiều Tử Tích dính một tia máu tươi, là bị Hạ Minh Hiền cắn, mà y chỉ có thể cắn răng chịu đau, cắn bản không rảnh để mà rên rĩ.

Một tay Hạ Minh Hiền giữ hai tay Kiều Tử Tích ngược trên đỉnh đầu, tay kia thì cởi bỏ nút áo của y, động tác thô bạo, nghe được cả tiếng vải bị xé rách. Người dưới thân vẫn không ngừng giãy giụa. “Buông!”

Kiều Tử Tích một bên cực lực đấu tranh, một bên hung hăng trợn mắt trừng hấn. “Cậu trừ bỏ có thể mang tôi lên giường, còn có thể làm được cái gì nữa?!”

“Đúng, tôi chính là muốn mang cậu lên giường đấy!” Hạ Minh Hiền gần như đã điên cuồng không để ý đến phản kháng của Kiều Tử Tích, động tác trên tay vẫn tiếp tục xé rách quần áo y. Làn da vốn dĩ trắng nõn của Kiều Tử Tích vì bị cắn mà để lại vô số vết thương. Hiện tại Hạ Minh Hiền như một con cạp đang phát điên.

Một tay bị ép trên đỉnh đầu rốt cuộc thoát ra được, Kiều Tử Tích tát thật mạnh một cái vào mặt Hạ Minh Hiền vừa ngẩng lên. Trên mặt một trận nóng rát, mà bàn tay đánh hấn cũng ỉn ỉn đau.

Hạ Minh Hiền kinh ngạc nhìn người dưới thân, Kiều Tử Tích trợn mắt nhìn hấn, ngực phập phồng kịch liệt. “Ai cho phép cậu thô bạo với tôi?!”

Trước kia, Hạ Minh Hiền chưa từng làm Kiều Tử Tích bị thương. Lúc ở trên giường, động tác của Hạ Minh Hiền thập phần ôn nhu, chỉ sợ làm Kiều Tử Tích đau. Hôm nay lại cố ý khiến y bị thương nặng như vậy.

Sửng sốt hồi lâu, hai cánh tay Hạ Minh Hiền chống bên giường dần hạ xuống, đem toàn bộ trọng lượng cơ thể đổ lên người Kiều Tử Tích. Hai tay ôm lấy lưng y, ghé vào bên tai y, nói. “Cậu có biết, nếu cậu không cần tôi, tôi sẽ chết mất”.

Kiều Tử Tích không nói lời nào.

Hạ Minh Hiền hạ giọng, nói năng lộn xộn bên tai Kiều Tử Tích. “Nụ hôn đầu của tôi cho cậu, lần đầu của tôi cho cậu, sự chân thành của tôi cũng dành cho cậu. Cuối cùng cậu lại nói cậu không cần tôi, cậu có biết nếu như vậy tôi thật sự sẽ chết”.

“Hạ Minh Hiền, hiện tại cậu giống hệt một tên lưu manh”.

“Là bị cậu bức”.

Hạ Minh Hiền ôm chặt lấy Kiều Tử Tích. Người dưới thân lại chịu một trận đau đớn, những chỗ vừa rồi bị hấn cắn vẫn còn đau, hiện tại còn bị hấn dùng lực ôm, đau đớn trên người càng tăng thêm.

“Tử Tích, cậu không được không cần tôi, vô luận là lý do gì cũng không được”. Hạ Minh Hiền rối loạn, dùng một chút lại nói tiếp. “Tôi không biết mẹ tôi đã nói những gì với cậu, nhưng tôi là tôi, bà ấy là bà ấy. Bà ấy nuôi tôi hai mươi năm, cùng lắm thì tương lai tôi vẫn còn bà ấy, nhưng không có cậu, tôi không có cách

nào chấp nhận được. Cho nên, cậu đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi tôi, nếu cậu rời đi, dù phải đến chân trời góc biển tôi cũng sẽ đem cậu trở về, trừ phi tôi chết”.

Kiều Tử Tích khép hờ mắt, không nhanh không chậm nói. “Hạ Minh Hiên, tên hỗn đản này!”

“Ừ, tôi chính là hỗn đản, gặp phải loại hỗn đản như tôi xem như cả đời này cậu xui xẻo”. Hạ Minh Hiên nói. “Tử Tích, chính cậu chọn đi. Hoặc là tự ở lại bên cạnh tôi, hoặc là bị tôi trở lại bên người, tôi nói được là làm được”.

“Cậu càng ngày càng biến thái!”

Người nào đó nhếch miệng. “Ngoại trừ biến thái còn có gì nữa?”

“Vô sỉ!”

“Sao nữa?”

“Hạ lưu!”

“Đúng, tôi thừa nhận. Từ sau khi bị cậu vứt bỏ, tôi liền trở nên lưu manh, hỗn đản, biến thái, vô sỉ, hạ lưu. Cho nên, để tôi không trở thành tên lưu manh, hỗn đản, biến thái gây nguy hại cho xã hội, cậu phải thu nhận tôi”.

“Tử Tích, không có cậu tôi không biết phải sống thế nào, nếu cậu bỏ mặc tôi, lúc nào tôi cũng có thể chết”. Hạ Minh Hiên nói là sự thật, ngày đó khi hắn uống mấy chai rượu kia, hắn cũng đã đem tính mạng mình bỏ ra sau đầu.

Trước kia, Hạ Minh Hiên chưa bao giờ là người chuyên tình. Bởi vì cả đời này, tình yêu của hắn chỉ dành cho một người duy nhất. Vì y mà điên cuồng, vì y mà vứt bỏ tất cả.

Ngữ khí hai người ngày càng ôn hoà, tâm tình kích động cũng dịu xuống. trong không khí không có tiếng nói, chỉ có tiếng tim đập trong ***g ngực vọng lại.

“Hạ Minh Hiên, cậu tuổi chớ đấy à?”

“Cậu biết mà, tôi với cậu giống nhau, tuổi khi”.

Kiều Tử Tích đẩy Hạ Minh Hiên ra. “Lăn xuống đi”.

“Nếu cậu không đáp ứng ở bên tôi, tôi sẽ không xuống”. Người nào đó áp chế.

“Vừa rồi bị chó cắn, hiện tại toàn thân còn đang đau, cậu cảm thấy tôi có thể nói được mấy lời đó sao?”

Hạ Minh Hiên chống giường, rời khỏi người Kiêu Tử Tích, nhìn đến cánh môi còn dính vết máu của y, rồi lại nhìn thấy từng dấu răng vết đỏ trên cơ thể y. Áo bị xé rách, chỉ còn lại một cánh tay áo là nguyên vẹn.

Hạ Minh Hiên kinh hãi, xoay người ngồi bên cạnh Kiêu Tử Tích, nhìn những dấu đỏ trên làn da trắng nõn của y, thấp giọng nói. “Xin lỗi...”

Kiều Tử Tích ngồi dậy, liếc nhìn bộ dáng ngốc lảng của hắn, nâng tay xoa xoa mấy chỗ bị cắn, sau đó đem ống tay áo duy nhất vẫn còn nguyên vẹn cởi xuống, vân đạm phong khinh nói. “Tôi ghét nhất là bạo lực. Nếu còn có lần sau thì vĩnh viễn cũng không cần xuất hiện trước mặt tôi nữa”.

Ngụ ý chính là đồng ý hoà hảo.

Hạ Minh Hiên nhất thời kích động. “Tôi, tôi lập tức đi mua thuốc!”

Kiều Tử Tích gọi lại Hạ Minh Hiên đã ra gần đến cửa. “Từ từ!”

Hạ Minh Hiên dừng bước. “Sao vậy?”

“Áo bị cậu xé rách, không cần đèn?”

Hạ Minh Hiên gật đầu. “Đèn, đèn, đèn, nhất định đèn!”

Hạ Minh Hiên đi rồi, Kiêu Tử Tích cúi đầu nhìn mấy dấu răng trên người, sớm muộn gì cũng phải đem mấy cái răng nanh kia nhổ sạch!

Di động chợt đổ chuông, Kiều Tử Tích lấy điện thoại từ túi quần ra xem, là một dãy số xa lạ. Nghe máy rồi mới biết hoá ra là mẹ của Hạ Minh Hiên, nữ nhân ở đầu dãy bên kia đang khóc sụt sùi.

Đại khái chính là nói cho Kiều Tử Tích một ít tình huống. Sáng sớm nay Hạ Minh Hiên đã cùng bà ầm ĩ một trận, cực kỳ giận dữ rồi còn lớn tiếng với bà, hỏi bà có phải đã bắt Kiều Tử Tích rời khỏi hẻm. Hạ mẹ mụ gật đầu, giải thích rằng đó là vì muốn tốt cho hẻm. Nào ngờ Hạ Minh Hiên chẳng những không cảm kích, mà lại đập vỡ một bình hoa trong nhà, còn nói về sau chuyện của hẻm không cần Hạ mẹ mụ đến quản! Cho dù phải đoạn tuyệt quan hệ mẹ con hẻm cũng muốn ở bên Kiều Tử Tích.

Hạ mẹ mụ nức nở nói. “Tử Tích, lần này có phải a di thật sự làm sai rồi không?”

Kiều Tử Tích cắn môi, thật lâu sau mới mở miệng. “A di, a di đã làm đúng”. Trên đời này không có bao nhiêu cha mẹ có thể chấp nhận sự thật con mình yêu một người cùng giới, chuyện mà Hạ mẹ mụ làm là điều rất bình thường. Ít nhất, với tư cách là một người mẹ, bà không sai.

Hạ mẹ mụ hít hít mũi, nói. “Hôm nay nó hầm hầm ra cửa, cũng không biết đi đâu, điện thoại gọi thì không nghe. Bác chỉ sợ nó gặp chuyện không may”.

“Cậu ấy vẫn tốt”.

Hạ mẹ mụ hỏi. “Nó đang ở cùng cháu?”

“Vâng, ở G thị”.

“Bác cũng đoán được nó sẽ đi tìm cháu”. Hạ mẹ mụ khóc rất rõ ràng, qua điện thoại còn nghe được tiếng nức nở. “Tử Tích, cháu.... Cháu tha thứ cho a di đi, trước kia từng nói những gì, cháu cũng quên hết đi. Minh Hiên là đứa rất bướng bỉnh, bác không muốn nó lại xảy ra chuyện gì....”

“Tử Tích, tôi mua thuốc về rồi”. Hạ Minh Hiên một thân đầy mồ hôi, vừa rồi hẻm phải chạy đi rất xa mới tìm được một hiệu thuốc, sau đó lại đi tìm một cửa hàng quần áo để mua áo. Cả một đường đều là vội vã chạy đi, chỉ sợ chậm một chút sẽ không còn thấy Kiều Tử Tích đâu.

Kiều Tử Tích vừa cúp điện thoại, nhìn Hạ Minh Hiên đang đi tới. Người này, rốt cuộc là suy nghĩ cái gì?

Hạ Minh Hiên ngồi ở mép giường, nâng tay xoa nhẹ mấy vết thương trước ngực Kiều Tử Tích, gương mặt hỏi ý. “Đau không?”

“Hỏi thừa”.

“Xin lỗi”.

Kiều Tử Tích cầm chiếc áo sơ mi Hạ Minh Hiên vừa mua về mặc vào. “Không cần xin lỗi, đem mấy cái răng cậu vừa cắn tôi nhổ hết đi là được”.

Hạ Minh Hiên cầm tay Kiều Tử Tích, sau đó đặt ở trên giường. “Tử Tích....”

Kiều Tử Tích chống lại ánh mắt hẻm. Hạ Minh Hiên nâng tay, vuốt ve sườn mặt Kiều Tử Tích. “Vừa rồi tôi có điểm không khống chế được, thực xin lỗi, bởi vì tôi sợ hãi, sợ cậu sẽ lại không tiếp nhận tôi. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên tôi sợ hãi như vậy”.

Hạ Minh Hiên ghé sát lại, hạ xuống mi tâm Kiều Tử Tích một nụ hôn. “Tử Tích, tôi thích cậu”.

“Lời này không phải rất lâu trước kia đã nói rồi sao”.

“Nhưng là cậu không nhớ kỹ, cậu không nhớ tôi đã nói với cậu rằng, cả đời này tôi chỉ cần cậu, ngoại trừ cậu ra, ai tôi cũng không cần”.

Kiều Tử Tích nghiêng mặt, đầu hơi cúi thấp. “Hạ Minh Hiên, hôm nay cậu ghê tởm muốn chết”.

“Tử Tích, hôm nay cậu nói tôi vô sỉ hạ lưu ghê tởm biến thái lưu manh, còn nói thêm gì nữa là đem cậu biến thành bông hoa nhài cắm bãi phân trâu luôn đấy”.

Kiều Tử Tích lườm hẻm một cái, không nói gì.

Hạ Minh Hiên lấy ra hộp thuốc vừa mới mua. “Đến, tôi bôi thuốc cho cậu”.

Khuy áo Kiều Tử Tích còn chưa cài, để Hạ Minh Hiên dùng bông thấm nước thuốc bôi lên vết thương.

Hạ Minh Hiên ngẩng đầu nói. “Tử Tích, cậu nằm xuống đi, như vậy thuận tiện hơn”.

Kiều Tử Tích nghe lời nằm xuống, người nào đó tiếp tục chấm nước thuốc lau vết thương.

“Mẹ cậu vừa mới gọi điện tới”. Kiều Tử Tích mở miệng.

Hạ Minh Hiên giật mình ngẩng đầu. “Có phải bà ấy lại nói gì quá đáng với cậu?!”

“Bà ấy chỉ hỏi tình hình cậu thế nào thôi”.

Hạ Minh Hiên thở dài nhẹ nhõm, một bên dùng bông nhẹ nhàng lau vết thương một bên nói. “Về sau điện thoại của bà ấy cậu cũng đừng nghe, chuyện của tôi không liên quan đến bà ấy, cậu không cần phải để ý đến bà ấy”.

Kiều Tử Tích nhìn hẩn. “Đó là mẹ cậu”.

“Chính bởi vì bà ấy là mẹ tôi mà không phải mẹ cậu, cho nên lời bà ấy nói, cậu không cần nghe”.

“Bà ấy cũng là muốn tốt cho cậu”.

Hạ Minh Hiên lơ đãng nhướn mi. “Nếu bà ấy muốn tốt cho tôi thì đã không yêu cầu cậu rời đi, nếu lần trước tôi thật sự ngộ độc rượu mà chết, vậy cũng là tốt cho tôi?!”

Kiều Tử Tích nhìn Hạ Minh Hiên. “Vô luận thế nào, bọn họ cũng là người sinh thành nuôi dưỡng cậu”.

“Tôi cũng muốn đối tốt với bà ấy, nhưng điều kiện tiên quyết là không được cản trở hạnh phúc của tôi”.

Hạ Minh Hiên tiếp tục nói. “Tử Tích, tôi không yêu cầu gì cả, chính là hy vọng bà ấy có thể không ngăn cản tôi và cậu ở bên nhau, những cái khác bà ấy muốn làm gì cũng được”.

Kiều Tử Tích nhìn hẩn một cái, không tiếp tục nói chuyện. Hạ Minh Hiên giúp y cài nút áo, sau đó hôn lên mặt y một cái. “Tử Tích, chúng ta về trường đi”.

Kiều Tử Tích gật đầu. “Ừ”.

58. Chương 58

Sau khi trở lại ký túc xá của Hứa Kiếm Sở, Hạ Minh Hiên mãnh liệt yêu cầu Kiều Tử Tích phải dọn về ở cùng hẩn. Kiều Tử Tích bất đắc dĩ, đành phải gọi điện cho Hứa Kiếm Sở nói mình dọn về ở cùng Hạ Minh Hiên.

Hứa Kiếm Sở ngáp một cái rồi nói. “Kỳ thật chuyện này tôi đã sớm liệu trước rồi. Tính cách của cậu và Hạ Minh Hiên vừa lúc có thể bù trừ cho nhau, ở bên nhau thì có thể xảy ra chuyện lớn gì chứ. Mấy chuyện nhỏ như cọng lông đều là đầu giường cãi nhau cuối giường hoà hảo, cho dù chia tay, qua vài ngày lại tốt thôi, vợ chồng cãi nhau cũng là chuyện thường. Nói đến thì, cái tên Hạ Minh Hiên kia tuy rằng xấu tính, nhưng tôi thấy da mặt cậu ta dày lắm, chỉ cần một ngày cậu ta chưa từ bỏ ý định thì vẫn sẽ quấn chặt lấy cậu. Cho nên, cứ theo quan sát lâu ngày của tôi, cậu ta mà làm ra lỗi lầm gì, tuyệt đối sẽ mặt dày bám dính lấy cậu để xin lỗi”.

Hạ Minh Hiên an vị bên cạnh, một mực ngồi nghe Hứa Kiếm Sở nói chuyện với Kiều Tử Tích. Nghe xong một câu cuối, Hạ Minh Hiên cầm lấy di động của Kiều Tử Tích, nói với đầu dây bên kia. “Đồng chí Kiếm Sở, nhiệm vụ của đồng chí đã hoàn thành, có thể tiến hành huỷ diệt nhân loại”.

Sau đó, trực tiếp cúp máy, đưa điện thoại cho Kiều Tử Tích.

Kiều Tử Tích cất điện thoại đi, nhướn mi nhìn Hạ Minh Hiên. “Cậu không về thu dọn hành lý à?”

Hạ Minh Hiền vừa giúp Kiều Tử Tích dọn đồ vừa nói. “Trong nhà cũng chỉ có vài bộ quần áo, không mang cũng không sao”.

Kiều Tử Tích đem đồ đạc trên bàn học thu dọn xong, bỏ vào một cái hộp. Hạ Minh Hiền cũng thu xếp xong giường chiếu bên kia, nói. “Tử Tích, chỗ chúng ta còn chưa có chổi quét với chổi lau nhà, không bằng lát nữa về rồi thuận tiện mua luôn”.

Chỗ chúng ta đương nhiên chính là chỉ căn nhà trọ mà tương lai sau này bọn họ sẽ ở. Kiều Tử Tích nhìn thoáng qua đồng hồ trong phòng. “Dưới lầu nhà trọ có một siêu thị, cứ đem đồ chuyển lên phòng đã rồi lại xuống mua”.

“Được, hết thấy nghe theo an bài của bà xã đại nhân!”

Kiều Tử Tích liếc hần hợt một cái, không thèm nói gì.

Thu dọn xong, đồ đạc gói lại có một va li, một túi to đựng chăn gối. Hôm trước Kiều Tử Tích cùng Diệp Tiểu Dao dọn đồ thì gọi taxi, hôm nay cũng vậy.

Hạ Minh Hiền tranh giành đem hết đồ xuống lầu, không cho Kiều Tử Tích mang gì cả, lý do thì là. “Trên người cậu còn có vết thương, việc này cứ để tôi làm là được rồi”.

Cũng không biết là tại ai.

Nhà trọ có hai giường, hai bàn học, hai tủ quần áo, nhà vệ sinh và một gian bếp nhỏ, còn có ban công.

Quét rác, lau nhà, lau trần, Kiều Tử Tích cùng Hạ Minh Hiền dọn dẹp cả một ngày mới xong. Bữa tối là gọi đồ ăn bên ngoài, gọi từ sáu giờ mà tám giờ mới đưa tới nơi, hiệu suất này đúng là làm cho người ta phải xấu hổ.

Hai người ngồi đối diện nhau, đồ ăn bày ra trên bàn, xé ra hai cái nắp giấy của hộp đựng thức ăn, coi như là bát ăn cơm. Thật là có cảm giác như đôi vợ chồng son.

Ăn cơm xong, Hạ Minh Hiền đi tắm rửa. Lúc đi ra, Kiều Tử Tích đang đem quần áo từ va li treo lên tủ, quần áo của Hạ Minh Hiền cũng được y treo lại gọn gàng.

Hạ Minh Hiền từ phía sau ôm lấy vai y, cầm tựa trên vai y. “Tử Tích thật tốt”.

“Buông ra, tôi còn chưa tắm, bẩn”.

Người nào đó lại càng thêm đắc ý, đem mặt cọ cọ bên tai Kiều Tử Tích. “Tôi không ngại”.

Kiều Tử Tích lấy khuỷu tay huých ra sau. “Tôi để ý”.

Người nào đó ôm ngực kêu đau, Kiều Tử Tích không thèm để ý, tiện tay lấy máy sấy tóc từ trong va li ra, đưa cho Hạ Minh Hiền. “Sấy tóc đi”.

Hạ Minh Hiền nhận lấy máy sấy, nhìn Kiều Tử Tích vẫn còn đang bận rộn trước tủ quần áo. “Tử Tích, cậu cũng đi tắm đi”.

Kiều Tử Tích đem quần áo treo lên mắc, đáp lại lời Hạ Minh Hiền. “Chờ lát nữa rồi đi”.

Bên kia, Hạ Minh Hiền đem máy sấy cắm vào ổ điện, mở gió thổi vù vù.

Kiều Tử Tích cầm quần áo đi tắm, lúc đi ra Hạ Minh Hiền chủ động giúp y sấy tóc. Kiều Tử Tích ngồi trên ghế, Hạ Minh Hiền một tay cầm máy sấy, một tay luồn qua mái tóc Kiều Tử Tích, từng sợi tóc đen mềm phất phơ qua tay hắn.

“Tử Tích, đợi lát nữa tôi giúp cậu bôi thuốc vết thương”.

“Cũng không phải vết thương nghiêm trọng gì, không cần bôi nữa”.

Hạ Minh Hiền không nói gì nữa, tiếp tục sấy tóc cho Kiều Tử Tích, thanh âm vù vù vang vọng bên tai.

Hong khô tóc xong, Hạ Minh Hiền rút dây điện, đặt máy sấy qua một bên, hai tay vòng qua cổ Kiều Tử Tích ôm y. “Tử Tích, lúc sáng tôi làm thế với cậu, cậu có giận không?”

Kiều Tử Tích trầm ngâm một lát. “Cậu muốn nghe tôi nói thật hay nói dối?”

“Đương nhiên là nói thật”.

Kiều Tử Tích đề thấp thanh âm nói. “Sáng nay cậu khiến cho tôi cảm thấy rất xa lạ, Hạ Minh Hiên mà tôi biết không phải là người như vậy”.

Hạ Minh Hiên cọ cọ bên mặt y. “Thực xin lỗi”.

“Có một số việc làm sai chính là làm sai, nói xin lỗi cũng không kéo lại được”.

“Cậu vẫn chưa tha thứ cho tôi?”

Kiều Tử Tích nâng tay, vỗ nhẹ lên hai tay Hạ Minh Hiên đặt trước ngực mình. “Dùng não cậu nghĩ lại đi, không tha thứ cho cậu mà tôi còn theo cậu trở về sao?”

Khi Hạ Minh Hiên nói, tử tích, không có cậu tôi không biết phải sống thế nào, nếu cậu bỏ mặc tôi, lúc nào tôi cũng có thể chết. thời điểm ấy, Kiều Tử Tích đã mềm lòng, trong lòng một trận co rút đau đớn. Kỳ thật, nếu hai người đã yêu nhau, thì ai có thể rời khỏi ai chứ?

Người nào đó nhếch môi cười đến sáng lạn. “Biết ngay là Tử Tích sẽ tha thứ cho tôi”.

“Lần này tha thứ cũng không có nghĩa lần sau sẽ tha thứ. Tôi nói rồi, tôi ghét nhất là bạo hành thân thể, nếu muốn ở bên tôi thì nhớ kỹ điểm ấy”.

Người nào đó hạ xuống bên sườn mặt Kiều Tử Tích một nụ hôn. “Cậu đã nói như thế rồi, tôi còn có thể không nhớ kỹ sao?”

Đồng hồ trên bàn đã nhích đến mười một giờ, Kiều Tử Tích rời khỏi vòng tay Hạ Minh Hiên, đứng lên nói. “Hôm nay mệt cả ngày rồi, đi nghỉ ngơi thôi”.

“Đúng vậy, nên đi ngủ thôi”.

Sau đó, người nào đó nhắm mắt theo đuôi đi sau Kiều Tử Tích, rất tự giác mà bò lên giường y. Kiều Tử Tích trợn mắt trừng hấn. “Đi xuống”.

Người nào đó ôm lấy eo Kiều Tử Tích, dán cả người lên, hề hề cười. “Không xuống”.

“Mình có giường không ngủ qua đây làm chi!”

“Giường của cậu ngủ ngon hơn”.

“Vậy cậu ngủ giường của tôi, tôi ngủ giường của cậu”.

“Tử Tích, lâu rồi tôi không được ngủ với cậu, cậu lại đuổi tôi đi”.

“Đây là giường đơn”. Ngủ hai người sẽ chật.

Hạ Minh Hiên ôm sát Kiều Tử Tích, cọ cọ sau gáy y. “Nếu không chúng ta đổi sang giường đôi?”

“Cậu...”

“Tử Tích, cậu mà nói nữa tôi sẽ không ngủ được mất”. Hạ Minh Hiên ở phía sau tựa như một con hồ ly. “Cậu ở ngay bên cạnh tôi, nếu không ngủ được, dục vọng liền tăng cao, đến lúc đó cậu cũng đừng hòng mà ngủ nổi”.

“Vô sỉ”.

Người nào đó ở sau lưng Kiều Tử Tích nói. “Ngủ ngon”.

Ngày mùng 10, cuộc sống đại học năm thứ hai chính thức bắt đầu.

Mỗi ngày tám giờ sáng vào lớp, khoảng cách từ nhà trọ đến trường học có chút xa, Hạ Minh Hiên liền mua một chiếc xe đạp, lúc đi học thì đi bằng xe đạp, phía sau đèo Kiều Tử Tích.

Hơn một năm trước, khi đó bọn họ vẫn còn là học sinh cấp ba, mỗi ngày đến trường về nhà, Hạ Minh Hiên lại đạp xe đi qua con đường trải đầy hoa tử kinh, ngồi ở phía sau chính là Kiều Tử Tích. Hơn một năm sau, Hạ Minh Hiên vẫn như trước đạp xe đạp, mà Kiều Tử Tích vẫn an vị ở yên sau.

Thanh xuân đúng là nên trải qua như vậy, cùng người mình thích đi qua những con đường muốn đi.

Lúc ăn cơm, Hạ Minh Hiên vốn sống an nhàn sung sướng từ nhỏ lại nói muốn đi tìm việc làm thêm. Kiều Tử Tích cùng Hứa Kiềm Sở khó hiểu nhìn hần, Hứa Kiềm Sở nghiêng đầu hỏi Kiều Tử Tích. “Tử Tích, hàng nhà cậu không bị làm sao đấy chứ?”

Hạ Minh Hiên lạnh lùng đảo mắt qua Hứa Kiềm Sở. “Yên tâm, tôi rất tốt”.

Kiều Tử Tích cúi đầu tiếp tục ăn cơm, nhẹ nhàng nói. “Nếu muốn đi làm thêm thì phải chuẩn bị tốt là sẽ phải chịu khổ, làm được vài ngày mà bị sa thải thì mất mặt lắm”.

“Cái này thì cậu yên tâm, nếu đã quyết định như vậy, dù có khổ bao nhiêu tôi cũng sẽ kiên trì”.

Hạ Minh Hiên bốn ba sau một ngày thì tìm được một công việc, là nhân viên phục vụ ở một quán café, tám mươi đồng một ngày. Thứ bảy chủ nhật làm từ tám giờ sáng đến bốn giờ chiều, chiều thứ tư và thứ sáu Hạ Minh Hiên không có tiết lên lớp, nên sẽ làm từ hai giờ chiều đến mười giờ tối.

Ngày đầu tiên Hạ Minh Hiên đi làm là thứ tư, mười hai giờ trưa tan học, cùng Kiều Tử Tích ăn cơm xong liền bắt xe buýt đến chỗ làm, bởi vì quán café kia cách trường học hơn hai mươi phút đi xe, ngày đầu tiên đi làm hần muốn đến sớm một chút.

Lúc Hạ Minh Hiên chuẩn bị đi, Kiều Tử Tích nói. “Cố gắng chăm chỉ, đừng làm sai chuyện gì”.

Hạ Minh Hiên gật đầu, lưng đeo ba lô nhảy lên xe buýt.

Buổi chiều trước khi vào học, Hứa Kiềm Sở nói. “Với cái tính đại thiếu gia của cậu ta mà không bị đuổi đi đã là may lắm rồi, cậu đừng có ôm hy vọng quá lớn với cậu ta”.

Kiều Tử Tích nhìn ngoài cửa sổ. “Cậu ta là người sợ mất thể diện, sẽ không dễ dàng bị đuổi như vậy đâu”.

Hứa Kiềm Sở đang uống nước thiếu chút nữa thì phun hết ra, tà tà liếc Kiều Tử Tích. “Được rồi, cậu hiểu cậu ta, tôi không hiểu, cho nên tôi câm miệng”.

Mười giờ tối, Kiều Tử Tích xuống dưới lầu mua nước đường.

Mười rưỡi Hạ Minh Hiên mới trở về, khi đó Kiều Tử Tích đang ngồi trước bàn học đọc sách.

“Tử Tích, tôi về rồi”.

Kiều Tử Tích cũng không ngẩng đầu lên, mở miệng hỏi. “Thế nào?”

“À, tạm tạm, chỉ là đứng tám tiếng liên tục, chân có điểm không chịu nổi”.

“Chờ quen là được rồi”.

“Ừ, tôi biết rồi”. Hạ Minh Hiên ngồi trên ghế cời giày, sau đó đứng dậy nói. “Tử Tích, tôi đi tắm đây”.

Kiều Tử Tích quay đầu. “Trước đem nước đường uống đi đã”.

Cốc nước đường kia từ đầu đã đặt ngay trên bàn Hạ Minh Hiên, vừa rồi Hạ Minh Hiên vẫn không phát hiện ra.

Kiều Tử Tích nhìn biểu tình ngốc lảng của Hạ Minh Hiên. “Ồ trên bàn cậu ấy, là bột trà xanh, không ngọt lắm đâu”. Kiều Tử Tích biết Hạ Minh Hiên không thích đồ ngọt.

Hạ Minh Hiên đến trước bàn, cầm lên cốc nước trà xanh duy nhất, đem tầm mắt chuyển qua người Kiều Tử Tích. “Tử Tích, chúng ta cùng nhau ăn”.

“Tôi ăn rồi, cái đó để cho cậu”. Nói xong, Kiều Tử Tích tiếp tục vui đầu đọc sách.

Hạ Minh Hiên đem ghế dịch đến bên cạnh Kiều Tử Tích, ngồi xuống, giơ cốc nước lên. “Một mình tôi ăn thì chẳng có ý nghĩa gì, cậu ăn với tôi”.

Sau đó, Hạ Minh Hiên múc một thìa, ăn xuống, rồi lại múc một thìa đưa đến bên miệng Kiều Tử Tích. “Nào”.

Kiều Tử Tích nghiêng đầu nhìn hẩn một cái, há miệng nuốt xuống thìa nước kia.

Một cốc nước đường, Hạ Minh Hiên một ngụm Kiều Tử Tích một ngụm, cứ thế cho đến khi hết cốc.

59. Chương 59

Từ ngày dọn vào ở nhà trọ, Hạ Minh Hiên chưa bao giờ ngủ trên giường của mình, tối nào cũng chen chúc cùng Kiều Tử Tích một chỗ. Buổi tối lúc đi ngủ, Hạ Minh Hiên nói. “Tử Tích, tôi quyết định từ bây giờ phải rèn luyện bản thân, sau khi tốt nghiệp phải nhanh chóng tìm được việc làm ổn định, sau đó nuôi cậu”.

Kiều Tử Tích nói. “Bằng vào tài năng của cậu không dựa vào cha mẹ mà có thể tự nuôi sống mình đã là tốt lắm rồi”.

“Kỳ vọng của cậu với tôi chỉ có mỗi tí như vậy?”

“Bằng không, cậu cảm thấy cậu có thể nuôi tôi?”

“Đương nhiên! Tôi không chỉ nuôi cậu, mà còn muốn cho cậu cuộc sống tốt nhất!”

Kiều Tử Tích nhếch môi cười cười, sau đó Hạ Minh Hiên lại ba hoa chích choè nói một đồng chuyện. Về sau muốn mua nhà, lúc đầu sẽ đi thuê, sau đó cố gắng làm việc tiết kiệm tiền, có tiền rồi sẽ mua biệt thự mua xe, chờ đến khi có tuổi, tiền cũng tích đủ, sẽ đưa Kiều Tử Tích đi du lịch khắp nơi.

Nhưng là, hai người đồng tính ở bên nhau đến đâu bạc rằng long dù sao cũng rất ít. Có nhiều trường hợp bởi vì ánh mắt thế tục hoặc người nhà mà sau này mỗi người một ngã. Cũng có trường hợp bởi vì ở bên nhau lâu ngày mà sinh nhàm chán, muốn tìm đối tượng mới, kích thích mới.

Hạ Minh Hiên nói xong mấy lời thề non hẹn biển về tương lai của hai người, nhưng chuyện về sau ai mà biết được sẽ như thế nào. Ngày đó mẹ của Hạ Minh Hiên gọi điện cho Kiều Tử Tích, nói. “Minh Hiên đã được bác nông chiều từ nhỏ, nếu nó làm gì không đúng, cháu cũng cố gắng bao dung bỏ qua cho nó”.

Ngụ ý chính là đã chấp nhận mối quan hệ của bọn họ. Nếu không còn có thể thế nào, là một người mẹ, đương nhiên không ai mong con mình ở bên một người cùng giới cả đời, nhưng chuyện tình cảm, chung quy người ngoài cũng không thể can thiệp. Chỉ có một đứa con như vậy, ngày nào cũng nhìn nó sa sút, trong lòng mình cũng sẽ khó chịu, nếu đây là con đường mà nó đã chọn, vậy thì cứ để nó đi đi. Ít nhất đó cũng là hạnh phúc của nó.

Ba của Kiều Tử Tích nói muốn gặp Hạ Minh Hiên, trong lòng Hạ Minh Hiên như có tảng đá đè nặng.

Chuyện này Hạ Minh Hiên không nói với Kiều Tử Tích, vì sợ y lo lắng. Sáng ngày hôm đó, Hạ Minh Hiên không phải học tiết ba, bốn, vừa hết tiết hai hẩn đã phi thân chạy tới phòng hiệu trưởng. Văn phòng hiệu trưởng nằm ở vườn hoa phía nam, bên trong mang kiến trúc châu Âu, Kiều Tử Tích là con trai duy nhất của hiệu trưởng cũng chưa từng đi vào.

Hạ Minh Hiên đứng bên ngoài sửa sang lại dáng vẻ, chỉnh lại cổ áo cùng ống tay áo, vuốt tóc, sau đó nâng tay gõ cửa.

Người ở bên trong lên tiếng, Hạ Minh Hiên đẩy cửa tiến vào. Tuy rằng Hạ Minh Hiên đã thấy qua Kiều Lỗi rất nhiều lần, nhưng đây mới là lần thứ hai Kiều Lỗi gặp Hạ Minh Hiên, lần đầu tiên là hơn một năm rưỡi trước trên bàn ăn.

“Xin chào”. Hạ Minh Hiên đứng ở cửa chào hỏi.

“Lại đây ngồi đi”. Kiều hiệu trưởng ngồi ở sau bàn làm việc nói.

Hạ Minh Hiên khúm na khúm núp đi vào, ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

“Hạ Minh Hiên đúng không?”

Hạ Minh Hiên gật đầu. “Vâng”.

Kiều Lỗi đánh giá Hạ Minh Hiên. “Ngay cả con tôi mà cũng dám lừa gạt, gan cậu cũng lớn đấy”.

Hạ Minh Hiên cười có lỗi một cái, sau đó nghiêm túc nói. “Cháu sẽ chăm sóc tốt cho Tử Tích”.

Kiều Lỗi cầm tách trà bên cạnh lên uống một ngụm. “Từ khi nó còn nhỏ, tôi với mẹ nó đã bận rộn, phần lớn thời gian nó đều ở cùng bà nội. Chuyện của nó, nó rất ít khi nói với chúng tôi. Cho nên lần này, khi nó nói với tôi chuyện của hai đứa, tôi vừa vui lại vừa không vui. Vui là bởi vì cuối cùng nó cũng đã nói với tôi chuyện của nó. Không vui bởi vì thế nhưng nó lại cùng một nam sinh khác ở bên nhau”.

Hạ Minh Hiên đứng lên, cúi đầu thật sâu một cái. “Cháu là thật tâm thích Tử Tích, mong hiệu trưởng thành toàn!”

“Có được hay không cũng không phải do tôi nói, con trai tôi từ nhỏ đã có suy nghĩ của riêng mình, chuyện của nó tôi cũng không cần lo lắng nhiều. Lần duy nhất tôi thay nó lựa chọn là muốn nó sau khi thi đại học thì ra nước ngoài du học, kết quả nó lại nói nó muốn tới trường này học, tôi cũng tôn trọng quyết định của nó. Nhưng hiện tại nghĩ lại, tám phần là nó theo cậu đến đây đi”.

Hạ Minh Hiên lại cúi đầu. “Thật xin lỗi”.

“Ngồi xuống đi, cậu mà cúi cái thứ ba nữa tôi cũng không nhận nổi”.

Cúi đầu ba lần đúng là không phải ý tốt gì, Hạ Minh Hiên rất nghe lời ngồi xuống.

Kiều Lỗi hít vào một hơi. “Mẹ của Tử Tích cũng biết chuyện này, bà ấy nhận nền giáo dục phương tây, đối với mấy chuyện này cũng không quá mức cực đoan, bà ấy không phản đối thì tôi cũng không phản đối”.

Hạ Minh Hiên kích động kêu lên. “Cảm ơn nhạc phụ!”

Kiều Lỗi đen mặt. “Tôi không có con gái, không cần gọi nhạc phụ. Đương nhiên, cũng không cần gọi tôi là ba ba, tôi chỉ có một đứa con là Tử Tích. Về sau xưng hô như thế nào, cứ để sau rồi tính”.

Hạ Minh Hiên gật đầu. “Vậy tạm thời cháu cứ gọi ngài là hiệu trưởng đi”.

Kiều Lỗi gật gù đầu, sau đó nói. “Không còn việc gì nữa, cậu có thể đi rồi”.

Hạ Minh Hiên đứng lên. “Cháu đi trước”.

Hạ Minh Hiên vừa mới cất bước ra đến cửa.

“Đúng rồi”. Kiều Lỗi ở phía sau kêu lên, hỏi. “Con trai tôi ở trên hay ở dưới?”

Hạ Minh Hiên lú lờ. “Chuyện này...”

Kiều Lỗi nhu mì tâm, phát phát tay. “Quên đi, cậu đi đi, trước khi tôi bình tĩnh lại thì đừng có để tôi nhìn thấy cậu”.

Hạ Minh Hiên mỉm cười xin lỗi một cái, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Đạo này radio vườn trường thường phát bài < tình=“” yêu=“” đơn=“” giản=“”> của Châu Kiệt Luân, đây là một ca khúc đã từ rất lâu, thanh âm từ tính trầm thấp của Châu Kiệt Luân cứ quanh quẩn bên tai.

Nói ra chẳng biết vì sao

Anh trở nên thật chủ động

Có lẽ khi đã yêu một người thì chuyện gì cũng nguyện làm

Anh muốn tuyên bố thật to

Nhưng khi đối mặt với em thì chẳng dám

Ngay cả bà hàng xóm cũng biết được nỗi lòng hiện giờ của anh

Gió bờ hồ thổi tung mái tóc em

Nắm lấy tay em, cảm giác thật khó tả
Anh muốn cùng em về nhà Bà Ngoại
Đôi ta cùng ngắm mặt trời lặn cho đến lúc ngủ thiếp đi.
Anh muốn nắm chặt tay em mãi chẳng rời
Tình yêu sẽ mãi thật giản dị, không có đau buồn
Anh muốn cùng em đi xe đạp
Anh muốn cùng em đi xem bóng chày
Cứ muốn mãi như vậy, không buồn phiền, ca hát & đi về phía trước
Anh muốn nắm chặt tay em mãi chẳng rời
Tình yêu sẽ mãi đơn giản, không ưu phiền
Em tựa vào vai anh
Em ngủ trong lòng anh
Cuộc sống cứ mãi như vậy, anh yêu em, em yêu anh

.....

Quốc khánh năm 2012 được nghỉ tám ngày, hợp với tết trung thu nghỉ luôn một thể.

Hạ mụ mụ gọi điện rất nhiều cho Hạ Minh Hiên, bảo hấn trung thu thì trở về nhà. Hạ Minh Hiên nói không về, tám ngày này hấn muốn đi làm thêm. Trừ bỏ công việc phục vụ ở quán café, hấn còn tìm được một công việc khác, là tiếp thị hàng hoá cho một cửa hàng tổng hợp. Cho nên, một ngày trôi qua, Hạ Minh Hiên phải làm đến mười mấy tiếng.

Kiều Tử Tích trở về nhà ở G thị, là Kiều nãi nãi bắt y phải về. Từ trường về nhà Kiều Tử Tích chỉ cần ngồi nửa tiếng xe buýt cộng thêm hơn mười phút đi tàu điện ngầm là đến.

Bất quá, ngày đó Kiều ba ba vừa lúc rảnh rỗi, cho nên liền thuận tiện lái xe đưa Kiều Tử Tích trở về.

Trước khi đi, Kiều Tử Tích nói với Hạ Minh Hiên. “Tôi có để ít đồ ăn vặt trong tủ, tối về mà đói thì ăn một ít”.

Hạ Minh Hiên gật đầu, sau đó ôm lấy Kiều Tử Tích. “Mỗi ngày đều phải gọi điện cho tôi, mười một giờ tôi có thời gian rảnh”.

Kiều Tử Tích ừ một tiếng.

Giao thông ở G thị đã ùn tắc lại còn có tai nạn, trên radio nhắc nhở nhánh này phố nọ đang tắc nghẽn, vừa nói xong thì đường lớn trước mặt cũng tắc luôn, xe ô tô kéo dài mấy km không nhúc nhích nổi.

May là Kiều Tử Tích không đi tàu điện ngầm. Nghe nói bởi vì là ngày nghỉ, hôm sau lại là tết trung thu nên mọi tuyến tàu điện ngầm đều chật như nêm cối. Hàng đông người rộn ràng nhốn nháo chen cùng một chỗ, nửa bước cũng khó đi.

Thân ảnh nổi bật của Hạ Minh Hiên đi đi lại lại trong quán café, tránh không khỏi khiến cho nữ sinh đến quán phải chú ý. Mấy nữ sinh ngồi thảo luận với nhau không biết Hạ Minh Hiên đã có bạn gái chưa.

Nghị luận rất lâu, cuối cùng cho ra kết luận rằng, người đẹp trai như Hạ Minh Hiên chắc chắn là có bạn gái rồi.

Lúc Hạ Minh Hiên đem đồ uống tối, một nữ sinh mặc váy liền chỉ vào nữ sinh bên cạnh rồi hỏi Hạ Minh Hiên. “Cậu ấy muốn hỏi đấng ấy có bạn gái chưa”. Nữ sinh ngồi bên cạnh đánh nữ sinh vừa hỏi một cái, sau đó cúi đầu chỉ hận không có cái lỗ nào để chui xuống.

Hạ Minh Hiên đem tạc café đặt xuống bàn, nói. “Tôi không có bạn gái”.

Nhất thời ánh mắt mấy nữ sinh đều sáng lên, nhìn nhau hiểu mà không nói. Hạ Minh Hiên đem khay đựng đồ buồng xuống bên người, nói tiếp. “Bắt quá, tôi có bạn trai”.

Mấy nữ sinh trợn mắt há mồm, cảm giác như vừa bị tát cho một cái.

Không để tới ánh mắt kỳ dị của bọn họ, Hạ Minh Hiên nói. “Mời các bạn chậm rãi dùng”.

Sau đó xoay người rời đi.

Ở cửa hàng tổng hợp, Hạ Minh Hiên cầm một cái loa, hô. “Tất cả quần áo và trang sức tại cửa hàng đều mua một tặng một, đi ngang qua xin đừng bỏ lỡ...” Một buổi hô chính là mấy tiếng đồng hồ.

Mười giờ tối mới tan ca, ngồi xe buýt trở về nhà trọ, tắm rửa giặt giũ xong cũng là mười một giờ. Hạ Minh Hiên gọi điện cho Kiều Tử Tích, bắt đầu thao thao bất tuyệt nói chuyện, thường thường đều là Hạ Minh Hiên nói, Kiều Tử Tích đáp. Trò chuyện được mười phút, Kiều Tử Tích sẽ nhắc Hạ Minh Hiên đi ngủ, bằng không ngày mai sẽ dậy muộn.

Trước khi cúp máy, một câu cuối cùng của Hạ Minh Hiên vĩnh viễn đều là. “Tử Tích, tôi nhớ cậu”.

Kiều Tử Tích nói. “Ngủ ngon”.

60. Chương 60

Sáng sớm ngày mùng 7, Kiều Tử Tích đã về trường, đến chỗ làm thêm của Hạ Minh Hiên. Đứng ở con phố đối diện qua cửa sổ nhìn thân ảnh của hắc bạn rợn bên trong quán, đứng núp sau một gốc cây lớn nhìn hắc cầm loa không ngừng hô lớn đến khàn cả giọng....

Trong lòng là cảm giác nói không nên lời.

Buổi tối trở về, Hạ Minh Hiên cầm trên tay một cái hộp nhỏ, bên trong là hai chiếc nhẫn.

Hạ Minh Hiên mở hộp ra, là hai chiếc nhẫn bạc rất bình thường, chỉ cần mấy trăm đồng là đã mua được.

Hạ Minh Hiên nói. “Tử Tích, lần này tuyệt đối là tôi dùng tiền mình kiếm được để mua”.

Kiều Tử Tích nhìn quai hàm đã gầy hóp đi của hắc, tám ngày liên tục làm việc mười mấy tiếng đồng hồ, rõ ràng đã tiêu tụy đi rất nhiều. Kiều Tử Tích đem tầm mắt chuyển qua hộp nhẫn trên tay Hạ Minh Hiên, lấy ra một chiếc nhẫn, đeo lên tay trái, sau đó gơ tay hỏi. “Đeo như thế này đúng không?”

Hạ Minh Hiên gật đầu. “Ừ”.

Sau đó lấy ra cái còn lại đeo lên tay mình.

Trên mặt Hạ Minh Hiên lộ rõ ý cười, hai mắt mang theo tình cảm mà nhìn Kiều Tử Tích. Nâng tay ôm lấy mặt y, ngón tay cái vuốt ve bên sườn mặt y, sau đó hơi cúi đầu hôn xuống môi y.

Kiều Tử Tích đè lại tay hắc, thấp giọng nói. “Đi tắm trước đi”.

Hạ Minh Hiên cầm quần áo đi tắm, tắm xong liền lấy máy sấy sấy tóc, xong xuôi mới leo lên giường Kiều Tử Tích.

Hạ Minh Hiên nằm xuống bên cạnh Kiều Tử Tích, khoảng cách hai người rất gần, nghe rõ tiếng hô hấp của đối phương. Tuy rằng hai người đồng giường cộng chăn, nhưng không có sự đồng ý của Kiều Tử Tích, Hạ Minh Hiên cũng không miễn cưỡng y.

Hạ Minh Hiên vươn tay ôm lấy thắt lưng Kiều Tử Tích. “Tử Tích, được không?”

Thanh âm Kiều Tử Tích rất nhỏ, chỉ lên tiếng. “Ừ”.

Trong bóng đêm, từng nụ hôn nhỏ vun của Hạ Minh Hiên dừng lại trên mỗi tác da thịt của Kiều Tử Tích, hai cơ thể mang theo độ nóng ma sát lẫn nhau, hơi thở dồn dập, tay chân giao triền.

Ngày hôm sau, Hứa Kiềm Sở nhìn Kiều Tử Tích, tà tà nói. “Tối qua cái tên Hạ Minh Hiên kia đem cậu ngược đến thê thảm lắm nhỉ”.

Kiều Tử Tích đang cầm sách, nắm tay che miệng ho một tiếng. “Sắp đến giờ học rồi, mau vào lớp đi”.

Hứa Kiềm Sở thấp giọng nói. “Dấu hôn hay là cái gì đấy tuy rằng rất đáng yêu, nhưng nếu bị nhìn thấy thì sẽ khiến cho người ta suy nghĩ sâu xa đấy”.

Hứa Kiềm Sở chỉ chỉ sườn cổ của mình, ý bảo Kiều Tử Tích. “Cái tên Hạ Minh Hiên kia không nói với cậu chỗ này có vết muỗi cắn đúng không?”

Kiều Tử Tích mặt đỏ tai hồng, theo bản năng đi sờ cổ.

Hứa Kiềm Sở nhìn trời rồi lại nhìn Kiều Tử Tích. “Tử Tích, tôi nói cậu hay, đối với Hạ Minh Hiên cậu không thể cứ buông thả như vậy được. Cậu có biết có một cách nói gọi là phản công, phản công cậu biết không! Chính là tiên hạ thủ vi cường, sau đó đem cậu ta đè ở dưới!”

Kiều Tử Tích nhướn mi trêu chọc. “Bạn học, bị bẻ cong rồi?”

Hứa Kiềm Sở giải thích. “Đương nhiên không phải, tôi đây là đang dạy cậu! Không thể để Hạ Minh Hiên chiếm tiện nghi mãi được, thỉnh thoảng cậu cũng phải chiếm tiện nghi lại cậu ta!”

Kiều Tử Tích ho khan. “Bạn học, vào học thôi”.

Hứa Kiềm Sở nhìn đồng hồ, còn có hai phút. Hôm nay là tiết của lão hổ, bộ dáng đã khủng bố, nói chuyện thì chẳng khác gì tiếng rống của sư tử Hà Đông. Nếu vào lớp muộn, bà ta chỉ nói một câu. “Đi ra ngoài!”

Vì thế, Hứa Kiềm Sở cùng Kiều Tử Tích vội vàng chạy tới phòng học, vừa lúc cọp mẹ cũng tới.

Vạn phần may mắn.

Mẹ của Kiều Tử Tích từ Mỹ về nước, chuyện đầu tiên chính là muốn gặp bạn trai của con trai mình.

Trịnh Lệ Toa vừa xuống máy bay liền gọi điện cho Kiều Tử Tích, bảo y gọi bạn trai cùng tới, ăn cơm tối, coi như là gặp mặt.

Hạ Minh Hiên mặc chính trang, đi giày da, bề ngoài vốn đã đẹp, bây giờ còn mặc tây trang đen nên cả người càng thêm đẹp.

Hạ Minh Hiên giải thích là, lần đầu tiên gặp mẹ vợ đương nhiên phải chỉnh tề.

Ngày ấy, Kiều Lỗi hiệu trưởng cùng Kiều nãi nãi cũng đi. Cha mẹ Kiều Tử Tích đều là phần tử trí thức, Kiều Lỗi là tiến sĩ, Trịnh Lệ Toa cũng mới học xong bằng tiến sĩ từ Mỹ về, tính toán sau này ở lại nước làm việc.

Mẹ Kiều Tử Tích là một nữ nhân rất có khí chất, tươi cười hoà ái, nhìn qua còn rất trẻ tuổi.

Trịnh Lệ Toa đối với Hạ Minh Hiên rất vừa lòng, từ lúc Hạ Minh Hiên vào cửa đã bắt đầu quan sát y, quan sát xong thì gật đầu mấy cái với Kiều Lỗi, khẽ mỉm cười tỏ vẻ chàng trai này không tồi.

Giới thiệu xong thì hàn huyên một ít việc nhà.

Trịnh Lệ Toa nói với Hạ Minh Hiên. “Bác với ba ba Tử Tích rất ít can thiệp vào việc tư của thằng bé, chỉ cần nó thích thì hai bác không phản đối. Nhưng là, hai đứa ở bên nhau dù sao cũng là chuyện hai bên, không phải chúng ta đồng ý là được. Cha mẹ cháu, bọn họ có đồng ý không?”

Hạ Minh Hiên cầm lấy tay Kiều Tử Tích đặt lên đùi. “A di yên tâm, cha mẹ cháu đã đồng ý cho cháu ở bên Tử Tích”.

Chỉ có Kiều Tử Tích và Kiều nãi nãi biết, có được lời đồng ý này chẳng phải chuyện dễ dàng gì. Lúc trước nếu không phải Hạ Minh Hiên chấp nhất, Ngô Diệu Nghiên thương con, thì bọn họ cũng không nhanh được đồng ý như vậy.

Trịnh Lệ Toa gật gù đầu. “Đồng ý là được rồi”.

Kiều nãi nãi ngồi ở vị trí chủ tọa, nói. “Đồ ăn sắp nguội hết rồi, vừa ăn vừa nói chuyện”.

Kiều Lỗi chỉ nói một câu. “Điểm tích lũy năm nhất của Minh Hiên cũng không cao lắm, có mấy môn gần như chỉ đủ điểm qua. Bây giờ vẫn phải lấy việc học làm trọng, tuy rằng sau này Minh Hiên rất có thể là con dâu Kiều gia, nhưng tuyệt đối sẽ không có chuyện đi cửa sau”.

Trịnh Lệ Toa lườm Kiều Lỗi một cái. “Đang ăn cơm, nói chuyện bài vở làm cái gì”.

Hạ Minh Hiên chỉ cười cười.

Sau khi tan tiệc, Hạ Minh Hiên cùng Kiều Tử Tích trở về ký túc xá. Xuống xe buýt rồi đi bộ trở về, ánh đèn đường mờ nhạt chiếu lên hai nam sinh đang cùng nhau sánh bước, đem bóng dáng hai người từ dài thành ngắn rồi lại ngắn thành dài.

Hoa tử kinh đang mùa nở rộ, thành thị phía nam thích trồng cây tử kinh ở bên đường, vừa đến cuối thu, hoa tử kinh sẽ nở đầy khắp phố, cả con đường như được cánh hoa tử kinh trải thành một tấm thảm gấm màu tím kinh diễm.

Hiện tại đã là mười một giờ, trên đường sớm đã không còn người. Hạ Minh Hiên nắm lấy tay Kiều Tử Tích, Kiều Tử Tích cũng không tránh đi.

“Tử Tích, tôi cảm thấy cha mẹ tôi không thể so với cha mẹ cậu được”.

“Sao lại nói vậy?”

Hạ Minh Hiên ngẩng đầu, nhìn hoa tử kinh phía trên. “Từ suy nghĩ mà nói, cảm giác cha mẹ cậu đều là người thấu tình đạt lý, tốt lắm”.

“Mỗi người có suy nghĩ của riêng mình, chẳng có chuyện gì là tuyệt đối cả”.

Hạ Minh Hiên vươn tay ngắt một đoá hoa tử kinh, đưa cho Kiều Tử Tích. “Tặng cậu”.

Kiều Tử Tích nhìn thoáng qua bông hoa trên tay hắn. “Không cần”.

Hạ Minh Hiên đem hoa để ở trước mắt ngắm nghía. “Rất đẹp mà, còn có mùi thơm nữa, sao lại không cần?”

“Bởi vì nó giống cậu, trông thì được đấy nhưng chẳng dùng được”.

Hạ Minh Hiên dán ở bên tai Kiều Tử Tích, nhẹ giọng nói. “Tôi đây đem chính mình tặng cho cậu, cậu có muốn không, hử? Tuy rằng không dùng được, nhưng nhìn cũng được đi, để ở trong nhà trang trí cũng đẹp mắt”.

Kiều Tử Tích cúi lòng bàn tay Hạ Minh Hiên một cái. “Tự kỷ!”

Hạ Minh Hiên ăn đau kêu một tiếng, sau đó hỏi. “Nói nha, rốt cuộc có muốn hay không?”

Kiều Tử Tích chậm rãi nhả ra một câu. “Không muốn”.

“Thật sự không muốn?”

Kiều Tử Tích lặp lại. “Không muốn”.

“Khẩu thị tâm phi, đã mang tôi tới gặp cha mẹ rồi còn nói không muốn tôi? Hả?”

Kiều Tử Tích: “.....”

“Xem, cam chịu rồi này!”

Kiều Tử Tích lại dùng sức cúi lòng bàn tay Hạ Minh Hiên một cái, người nào đó hét thảm lên một tiếng. “Tử Tích, đau!”

“Xứng đáng”.

Một đường tản bộ rất nhanh đã đến nhà trọ, Hạ Minh Hiên nói không cần lên vội, đến công viên gần đó ngồi hóng mát, dù sao đêm nay trăng cũng đẹp, thuận tiện ngồi ngắm.

Hạ Minh Hiên dựa lưng vào ghế, ngửa đầu nhìn ánh trăng, đột nhiên nói. “Tử Tích, còn không lâu nữa là đến tận thế rồi”.

“Lời đồn thổi, sao có thể là thật”.

Thật lâu trước kia đã nói đến chuyện 2012 chính là năm tận thế. Có người tin là thật, đối với cuộc sống liên mất đi mục đích, dù sao đều phải chết, có cố gắng làm gì cũng vô dụng. Cũng có người nghĩ, dù sao cả thế giới đều chết, không có gì phải sợ cả.

“Nếu là thật thì sao?”

Kiều Tử Tích nghiêng đầu nhìn Hạ Minh Hiên. “Sao, cậu sợ à?”

Hạ Minh Hiên đem tầm mắt từ bầu trời chuyển qua người Kiều Tử Tích, một tay nắm lấy tay y. “Cho dù là thật, có cậu ở bên cạnh, tôi sẽ không sợ”.

21 tháng 12 năm 2012 chính là ngày tận thế trong truyền thuyết, theo lời tiên đoán của người Maya, ngày 21 sau khi mặt trời lặn thì sẽ không bao giờ mọc lên nữa.

Ngày đó, rất nhiều người bị vây trong trạng thái thần kinh căng thẳng, chỉ sợ đột nhiên nhà bị sụp đổ, hoặc là cả trái đất bị nước nhấn chìm. Qua ba giờ chiều, đất lở núi sụp không xảy ra, hết thấy đều không có gì khác thường.

Ngày hôm sau, mặt trời vẫn theo lẽ thường xuất hiện, cảm giác giống như được sống lại lần nữa.

Diệp Tiểu Dao ở bên kia đại dương phá lệ gọi điện thoại quốc tế đường dài cho Kiều Tử Tích. “Tử Tích, hôm qua tôi sợ muốn chết, cả ngày lo lắng không yên, chỉ sợ đúng là tận thế”.

“Bây giờ tốt hơn chưa?”

“Ừ, tốt hơn nhiều rồi, tâm tình thật thư sướng, giống như được cứu về một mạng”.

Ngày tận thế hôm đó vừa lúc là ngày Hạ Minh Hiên đi thi tiếng anh cấp bốn. Lúc trở về, Hạ Minh Hiên thở dài một hơi. “Kỳ thật, tận thế chân chính chính là chỉ cái cuộc thi này đi, cả một đề thi không có câu nào tôi có thể chắc chắn đáp án”.

Kiều Tử Tích nhú mày. “Có điền hết đáp án không?”

“Có, nghe lời cậu, dựa vào vận khí thôi”.

“Thi cấp bốn cũng muốn dựa vào vận khí, nói không chừng bị cậu chọn bậy chọn bạ mà cũng qua”.

Hạ Minh Hiên hữu khí vô lực. “Thật không?”

“Giả đó”.

Buổi chiều Kiều Tử Tích thi cấp sáu, đề bài thực sự rất khó, nhưng bộ dáng cũng không uể oải như Hạ Minh Hiên.

Qua kỳ thi cấp bốn chính là đến thi cuối kỳ, Hạ Minh Hiên xin nghỉ việc ở quán café, chuyên tâm ôn thi. Bằng không trượt môn thi không biết phải ăn nói thế nào với nhạc phụ đại nhân.

Nhưng mà, Hạ Minh Hiên vẫn trượt một môn, là trung cấp tài vụ kế toán. Lão sư dạy môn này là một người rất nữ tính, rất có khí chất, rất ôn nhu, rất thiện lương. Cuối cùng, cả lớp 47 người thì 19 người trượt môn.

Điều này chứng minh một thực tế rõ ràng, người không thể nhìn tướng mạo được.

2012 sắp đến cuối năm.

Thấy Hạ Minh Hiên chuẩn bị ra ngoài, Ngô Diệu Nghiên gọi hắn lại. “Minh Hiên, tối nay bảo Tử Tích đến nhà ăn cơm đi”.

Hạ Minh Hiên quay đầu nhìn Ngô Diệu Nghiên, mày hơi nhăn lại. “Mẹ, mẹ lại muốn nói gì với cậu ấy?”

Sắc mặt Ngô Diệu Nghiên hơi đỏ, kỳ thật bà đã chấp nhận chuyện của hai người, nhưng tâm cảnh giác của Hạ Minh Hiên quá cao, lúc nào cũng nghĩ bà muốn chia rẽ bọn họ.

Ngô Diệu Nghiên nói. “Mẹ không có ý gì khác, chính là muốn bảo thằng bé tối ăn một bữa cơm thôi”.

“Nhà bọn họ cũng có cơm ăn, không cần phải tới đây”. Hạ Minh Hiên khinh thường.

“Ai cho con ăn nói với mẹ như thế?!” Hạ Kim Quyền quát.

Hạ Minh Hiền nhìn thoáng qua Hạ Kim Quyền ở phía sau, lại nhìn Ngô Diệu Nghiên. “Ba mẹ, hai người đồng ý cũng được không đồng ý cũng được, con đã quyết tâm phải ở bên Tử Tích!”

“Hiện tại ai muốn cản hai đứa ở bên nhau, hả?!” Hạ Kim Quyền đi đến phía sau Ngô Diệu Nghiên, nhìn vợ mình một cái rồi nói. “Mẹ con đã sớm chấp nhận, con còn dùng thái độ này nói chuyện với mẹ, xem xem có ra làm sao không?”

Hạ Minh Hiền hơi giật mình, nhìn Ngô Diệu Nghiên. “Mẹ không phản đối con và Tử Tích?”

Ngô Diệu Nghiên gật đầu. “Mẹ đã nghĩ rồi, kỳ thật hai đứa không sai, chỉ cần con thích là được rồi, mẹ sẽ không nói gì nữa”.

“Thật sao?”

“Ừ, thật”.

Hạ Kim Quyền nhìn Hạ Minh Hiền. “Còn không mau xin lỗi mẹ đi!”

Hạ Minh Hiền hơi cúi đầu, lời nói ra rồi mới cảm thấy có chút quá phận. “Con xin lỗi”.

Ngô Diệu Nghiên cắn môi. “Chuyện này không thể trách con, đều là trước kia mẹ làm sai, tạo thành bóng ma cho con, người nên xin lỗi là mẹ”.

Hạ Minh Hiền ngẩng đầu. “Hôm nay là đại thọ sinh thần bảy mươi tuổi của Kiều nãi nãi, con với cả nhà Tử Tích đều đến nhà hàng ăn cơm, hôm khác con sẽ đưa cậu ấy về nhà dùng cơm”.

“Ừ, cũng được”.

Hạ Minh Hiền mở cửa, một chân bước ra ngoài. “Đêm nay có thể con không về”.

“Đi đường cẩn thận”.

Ăn xong bữa cơm mừng sinh thần Kiều nãi nãi, cả nhà Kiều Tử Tích cùng Hạ Minh Hiền trở về Kiều gia, tiếp tục ngồi bên bàn trà hàn huyên.

Sau đó, người nào người nấy đều tự trở về phòng. Trong phòng Kiều Tử Tích có quần áo của Hạ Minh Hiền, người nào đó cứ như đang ở nhà mình, mở tủ lấy quần áo đi tắm.

Lúc đi ra, Kiều Tử Tích đang chỉnh lại dây đàn violon. Hạ Minh Hiền vừa lau tóc vừa nói. “Tử Tích, mẹ tôi bảo cậu đến nhà tôi ăn cơm”.

Kiều Tử Tích dừng động tác, quay đầu nhìn hấn. “Khi nào?”

“Ngày mai, ngày mai qua luôn đi”.

Kiều Tử Tích quay đầu, tiếp tục chỉnh dây đàn. “Ừ, tôi biết rồi”.

Hạ Minh Hiền từ phía sau ôm lấy cổ y. “Cậu không phải không nguyện ý đấy chứ?”

“Không có”.

Hạ Minh Hiền ghé vào bên tai y cọ cọ. “Thật sao? Trước kia mẹ tôi làm thế với cậu, cậu không ghét bà?”

“Đời này tôi chưa ghét ai bao giờ”. Kiều Tử Tích cong ngón tay gõ một cái lên đầu Hạ Minh Hiền. “Tránh ra đi, đi sấy khô tóc”.

Người nào đó lại bắt đầu dày mặt nói. “Hôn một cái, nếu không không buông tay”.

Kiều Tử Tích lại gõ hấn một cái. “Mau đi đi!”

“Hôn một cái rồi đi”.

Kiều Tử Tích nhanh chóng hôn lên mặt hấn một cái, người nào đó thuận thế hạ xuống môi Kiều Tử Tích một nụ hôn, sau đó mới ngoan ngoãn đi sấy tóc.

Hôm sau đến nhà Hạ Minh Hiên ăn cơm, Kiều Tử Tích còn mang theo ít quà, là Trịnh Lệ Toa giúp con mình lấy lòng, lần này coi như là chính thức gặp mặt cha mẹ đối phương, cũng không thể không biết lễ nghĩa.

Trên bàn cơm, Ngô Diệu Nghiên gấp rất nhiều đồ ăn cho Kiều Tử Tích.

Kiều Tử Tích nói. “Cảm ơn a di”.

Ngô Diệu Nghiên cười cười. “Còn gọi a di gì nữa, nếu không ngại thì cứ gọi mẹ đi”.

Kiều Tử Tích cùng Hạ Minh Hiên nhìn nhau, Hạ Minh Hiên chớp chớp mắt, Kiều Tử Tích đối Ngô Diệu Nghiên gọi một tiếng. “Mẹ”.

Ngô Diệu Nghiên cùng Hạ Kim Quyền nhìn nhau cười. “Ai nha, về sau được hưởng phúc rồi, có hai đứa con nhu thuận như vậy!”

~ Chính văn hoàn

~Mời các cậu về trang chủ để đọc nốt phiên ngoại uhuhu :’(

61. Chương 61: Phiên Ngoại – Tám Năm Sau

Trước cửa đại học đỗ một chiếc xe BMWs màu đen, bên cạnh là một nam tử mặc tây trang đen đứng đó, gương mặt tuấn lãng, dáng người cao to. Nữ sinh viên vừa ra đến cổng đã không nhận được mà nhìn về bên này, bộ dáng thật đẹp, thật nổi bật.

Mấy nữ sinh nhỏ giọng thảo luận với nhau. “Cái người kia thường xuyên đến trường chúng ta, không phải là đến đón bạn gái chứ?”

“Đương nhiên không phải, hình như là người quen của Kiều lão sư khoa tài chính”.

“Làm sao bồ biết?”

“Bởi vì mình không chỉ một lần nhìn thấy Kiều lão sư lên chiếc xe đó a!”

“Chính là, mấy bồ nói xem, người quen gì mà ngày nào cũng tới đón nhỉ”.

Sau đó, vài nữ sinh hai mặt nhìn nhau, cuối cùng trầm mặc, ai cũng không dám nói tiếp.

Một nam tử mặc đồ trắng từ trong trường đi ra, trong tay mang theo mấy túi đồ, chính là Kiều Tử Tích. Sau khi tốt nghiệp ở Kim đại, Hạ Minh Hiên đi làm, Kiều Tử Tích tiếp tục học lên nghiên cứu sinh, hiện giờ đã thành lão sư đại học khoa tài chính.

Mà người mặc tây trang kia chính là Hạ Minh Hiên, hiện tại hắn đang là giám đốc bộ phận quảng cáo cho một công ty. Sau khi tốt nghiệp, hắn cố gắng không ít, bắt đầu từ căn bản, qua năm năm ngắn ngủi đã an vị ở vị trí giám đốc.

Hạ Minh Hiên vẫy vẫy tay, Kiều Tử Tích đi qua. Hạ Minh Hiên mở cửa xe, Kiều Tử Tích ngồi vào.

Để đồ đạc lên đùi, Kiều Tử Tích nói. “Đã bảo cậu không cần tới đón, tôi tự về cũng được”.

“Trong nhà có xe, cần gì phải lãng phí tiền”. Lời nói ra giống như mười mấy năm trước. Khi đó vẫn còn là học sinh trung học, Hạ Minh Hiên mua xe đạp, nói với Kiều Tử Tích. “Tử Tích, về sau tôi chở cậu, tiết kiệm tiền xe buýt cho cậu”.

Hạ Minh Hiên nhìn thoáng qua mấy túi đồ trên đùi Kiều Tử Tích, hỏi. “Cái gì đấy?”

“Hôm nay là ngày nhà giáo, sinh viên tặng”.

Khoé mắt Hạ Minh Hiên liếc tới cái hộp có chữ Dove, lại nhìn Kiều Tử Tích. “Ngày nhà giáo lại tặng socola?”

“Có vấn đề?”

“Đương nhiên là có vấn đề! Nếu để cảm ơn lão sư, cũng.... Không cần phải tặng socola chứ! Rất rõ ràng là....”
Lời tiếp theo Hạ Minh Hiên muốn nói chính là, rất rõ ràng là có ý tứ với bà xã nhà mình!

Bảy năm trôi qua, Hạ Minh Hiên thay đổi rất nhiều, duy chỉ có cái tính khí tiểu hài tử là không thay đổi, ở trước mặt Kiều Tử Tích, hẳn vĩnh viễn là bộ dáng một đứa nhỏ không lớn.

Không thèm để ý đến tính trẻ con của hắn, Kiều Tử Tích nhìn đồng hồ, nói. “Mau lái xe đi, đón Tiểu Dục”.

Tiểu Dục là đứa trẻ mà bọn họ nhận nuôi, lúc đầu là chủ ý của Ngô Diệu Nghiên đưa ra, nói hai người sống chung nhất định phải có một đứa nhỏ, cho nên hãy nhận nuôi Tiểu Dục. Tiểu Dục năm nay năm tuổi, đi học nhà trẻ.

Đến nhà trẻ, Kiều Tử Tích xuống xe, đứng lẫn trong nhóm phụ huynh đang chờ con. Cổng trường vừa mở, một lũ trẻ như ong vỡ tổ ào ra, tự tìm đến cha mẹ mình. Một đứa nhỏ đáng yêu mặc quần áo lam lưng đeo ba lô Doaremon chạy tới chỗ Kiều Tử Tích, miệng kêu. “Kiều thúc thúc!”

Kiều Tử Tích giang hai tay đem nhóc con bế lên, đi đến gần xe, hỏi. “Hôm nay có nghe lời cô giáo không?”

“Có!” Nhóc con trắng trắng nộn nộn phấn khích nói, lấy từ túi quần ra một phiếu hoa hồng, ngừ khí non nớt nói. “Cô giáo cho con phiếu bé ngoan!”

Kiều Tử Tích nói. “Đợi lát nữa cho ba ba con xem”.

“Không cho ba ba xem”.

“Con nói không cho ai xem?” Hạ Minh Hiên lại gần, ngữ khí ung dung.

Nhóc con nghịch ngợm lớn tiếng nói với Hạ Minh Hiên. “Không cho ba xem đấy”.

Hạ Minh Hiên đi qua, nhéo mặt nhóc con. “Nhóc con này muốn làm phản rồi đúng không!”

Tiểu Dục dụi đầu trước ngực Kiều Tử Tích. “Kiều thúc thúc, cứu con”.

Kiều Tử Tích nhìn Hạ Minh Hiên. “Mau đi lái xe lại đây đi”.

Hạ Minh Hiên dừng tay. “Tôi đi liền”.

Sau đó, bé con từ trong lòng Kiều Tử Tích nhô đầu ra, le lưỡi với Hạ Minh Hiên.

Tuy rằng Hạ Minh Hiên cùng Hạ Thần Dục trên danh nghĩa là cha con, nhưng Tiểu Dục lại càng y lại vào Kiều Tử Tích. Cuối tuần trước Hạ Minh Hiên đã đáp ứng đưa nhóc con đi công viên trò chơi, rốt cuộc công ty lại có chuyện đột xuất nên không đi được, vẫn là Kiều Tử Tích đưa nhóc đi. Tiểu Dục liền đối với Hạ Minh Hiên vẫn còn mang thù đến tận bây giờ.

Lên xe, Kiều Tử Tích cùng Tiểu Dục ngồi ở ghế sau. Hạ Minh Hiên lấy hộp socola Dove đưa cho hạ thần dục. “Nào, con trai cưng, ba ba tặng con socola này”.

Kiều Tử Tích liếc Hạ Minh Hiên một cái, không nói gì. Hạ Minh Hiên hỏi. “Tử Tích, tôi làm đúng đúng không?”

Kiều Tử Tích giúp Tiểu Dục bóc socola, nói. “Vốn dĩ chính là cho Tiểu Dục”.

Người nào đó đắc ý cười.

Hạ Minh Hiên một bên lái xe, một bên qua gương nhìn hai người ở phía sau. Kiều Tử Tích dùng giấy ăn lau khoé miệng cho Tiểu Dục, nói. “Còn lại để tối rồi ăn, nếu không lát sẽ ăn không ngon”.

Hạ Thần Dục chu môi. “Một cái nữa thôi ạ!”

“Không được, lát nữa ăn cơm luôn rồi”.

“Ăn cơm xong rồi ăn được không ạ?”

Kiều Tử Tích gật đầu. “Ừ”.

“Vậy Kiều thúc thúc giữ cho con, đừng để ba ba ăn vụng”.

Hạ Minh Hiền trợn mắt. “Ai muốn ăn của con?!”

Kiều Tử Tích nói với hân. “Chuyên tâm lái xe”.

Hạ Minh Hiền ừ một tiếng, sau đó ngoan ngoãn lái xe.

Hạ Minh Hiền cùng Kiều Tử Tích ở tại một căn biệt thự nhỏ ở ngoại ô, mua từ năm năm trước. Hạ Minh Hiền bề bộn nhiều việc ở công ty, Kiều Tử Tích vừa làm lão sư vừa học lên tiến sĩ, cho nên mọi việc trong nhà đều có người giúp việc phụ trách.

Buổi tối.

Kiều Tử Tích tựa vào đầu giường đọc sách, Hạ Minh Hiền từ phòng tắm đi ra, cũng xốc chăn leo lên giường.

Hạ Minh Hiền tựa vào đầu giường, nghiêng đầu nhìn Kiều Tử Tích. “Tử Tích, ngày mai tôi phải đi công tác một chuyến, chắc khoảng bảy ngày”.

Kiều Tử Tích vẫn dán mắt vào sách. “Ừ”.

“Đi đón Tiểu Dục thì cậu cứ lái xe đi, đừng gọi xe làm gì cho phiền toái, dù sao xe tôi để ở nhà cũng nhàn rồi”.

“Ừ, tôi biết rồi”.

Hạ Minh Hiền nhìn sườn mặt Kiều Tử Tích. “Tôi nói mua xe cho cậu, tiền của hai ta đâu cần phải phân rõ ràng như vậy”.

Hai năm trước, Kiều Tử Tích tốt nghiệp nghiên cứu sinh xong liền về làm lão sư đại học, Hạ Minh Hiền nói giúp y mua xe, nhưng Kiều Tử Tích vẫn không cần, bởi vì y muốn dựa vào tiền mình kiếm được để mua.

“Nói sau đi”. Kiều Tử Tích để sách lên tủ đầu giường, nghiêng đầu nói. “Tôi tắt đèn”.

“Ừ”.

Tắt đèn rồi, người nào đó liền dán lại gần, tay cũng không an phận mà sờ loạn trên người Kiều Tử Tích. “Tử Tích, ngày mai tôi phải đi công tác, bảy ngày mới về”.

Kiều Tử Tích nói. “Bảy ngày chứ đâu phải bảy năm”.

“Vẫn rất lâu”. Hạ Minh Hiền áp lên người Kiều Tử Tích. “Tôi nhớ ngày mai cậu không có lớp, cho nên, đêm nay.... Được không?”

Một lát sau. “Ừ”. Kiều Tử Tích đơn giản đáp.

Người nào đó liền không khách khí mà găm cắn cổ Kiều Tử Tích, hôn môi y, một tay chống giường một tay cởi áo ngủ của người dưới thân. Hai thân mình mang theo nhiệt độ như lửa nóng vuốt ve lẫn nhau, hơi thở ồ ồ quanh quẩn ngay chớp mũi.

Đang vào lúc quan trọng, đột nhiên lại có thanh âm non nớt vang lên. “Kiều thúc thúc, con không ngủ được”.

Hai người đang triển miên bị hoảng sợ một trận, đồng loạt quay đầu lại nhìn, kết quả thấy ở cửa nhóc con đang đứng đó, chính là Tiểu Dục. Nhóc con đi chân đất, mặc đồ ngủ hoạt hình, thấy không rõ biểu tình trên mặt. Tình dục vừa mới bị kích thích lên nhất thời tiêu tan.

Kiều Tử Tích đẩy Hạ Minh Hiền ở trên người ra, một bên cài lại nút áo, một bên xuống giường, đi qua ôm lấy Tiểu Dục trở về phòng nhóc.

Kiều Tử Tích cùng Hạ Thần Dục chơi một đồng đồ chơi trên giường, lại kể mấy chuyện cổ tích, sau đó nhóc con mới chịu ngủ.

Lúc trở lại phòng, Hạ Minh Hiền còn chưa ngủ, đèn bàn vẫn mở.

Kiều Tử Tích đóng cửa, leo lên giường. “Sao còn chưa ngủ?”

Hạ Minh Hiên nắm lấy tay Kiều Tử Tích. “Tử Tích, tôi cảm thấy cậu đối với Tiểu Dục tốt hơn với tôi”.
“Nó là con cậu đấy”.

“Tôi biết”. Hạ Minh Hiên nói. “Cậu đối với nó vẫn tốt hơn với tôi”.

“Hạ Minh Hiên, so đo với một đứa nhỏ năm tuổi, cậu cũng đặc biệt không có nhân phẩm”.

“Những cái khác còn có thể khoan dung độ lượng, duy chỉ có chuyện này là không được. Tử Tích, cậu phải công bằng một chút”. Người nào đó ai oán như đứa trẻ năm tuổi.

Kiều Tử Tích nghiêng đầu nhìn hấn, nhìn rất lâu, sau đó hỏi. “Chuyện lúc nãy còn hứng thú tiếp tục không?”

Người nào đó rất nhanh đề lên người Kiều Tử Tích. “Đương nhiên là hứng thú”.

Kiều Tử Tích bị động tác của hấn làm đau, nói. “Cậu nhẹ thôi!”

~ Toàn văn hoàn

~Hu hu.... *chấm nước mắt*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-thanh-chi-luyen-ha-nhat-nhu-tich>